

VIS MAJOR

Vavyan Fable (MOLNÁR ÉVA):

Beléptem az irodába.

Ügyet sem vetettek rám. Egymás szavába vágva ordítottak.

Néztem őket. Egy sereg zsaru civilben, tájékos szájjal. Nem volt nehéz kiválasztani közülük a főnököt, hiszen ő habzott a leglátványosabban.

Belépőm pillanatában olajzöld vászonzubbonyt, kurta szoknyát, százszerű harisnyát és neonfüzős, magas szárú sportcipőt viseltem. A velem szemközt lógó bekeretezett oklevél üvegében ellenőriztem az arcomat. Lapockáig érő fényes hajamat selyemsál fogta hátra, kék szemem hidegen sütött. Apró orrom lágyan ívelt, ajkaim duzzadoztak. Kosmetikusom, a dermesztően szigorú Rick mondta: lágyan nőies vonásaimból akár még finom, nőies arc is sikeredhetett volna, ha szemem kékje nem olyan tündöklően hideg, akár egy januári reggel.

Álltam, állongtam, olykor kinyitottam a számat, azzal a szándékkal, hogy belekezdjek mondókámba.

De nem kezdhettem. Életemben nem láttam ilyen elfoglalt zsarukat. Légcserére sem vesztegették idejüket; üvöltve locsogtak, akár egy konténernyi vénasszony.

- Kyra Emett vagyok - mondtam. A bekeretezett díszoklevélnek. Vagy a falnak. Rám se bagóztak.

- Megmondtam neki, hogy egy lépést se tegyen! Megmondtam vagy nem megmondtam?! A leghatározottabban! - tombolt a főnökszerű zsaru.

A mélynövésű, tömör férfi nem a bébiboltból szerezte be öltözkését, ezért hát minden darab bugyogott és hullámozott rajta. Vékony nyakán nagyszabású, szögletes fej himbálódzott, homloka meg sem állt a koponyatetőig, kőszürke, apró szeme elsüllyedt kráteres bőrű arcában; orra kicsiny volt, az a modell, amely esőzéskor holtbiztosan beázik; keskeny szája fakó, már-már szintelen.

Mindent összevetve a megtévesztésig hasonlított E.T.-re.

Felettesei jó hírért költöttek. Ennek a felét is nehéz volt elhinni, így első rálátásra.

Mert remekül ráláttam. Nem csupán azért, mert az íróasztal sarkán ült, lábát lógáztatva. Úgy néztem, E.T. állva is éppen akkora, mint ülve. A kicsinység nem baj, ha emberünk nem szívja mellre. Ám ha igen?! Akkor Waterloo.

Fura, a legtöbb zsaru - ki lágyabban, ki lesújtó hangon - ezt hajtogatta: vis maior.

Elővettem - nem csekély - latinos műveltségemet, s menten rádöbbsentem, valami drámai közbejövéstől olyan izgatottak, akár egy sereg, a költésben megháborgatott tyúkocskák.

- Kyra Emett vagyok - közöltem újra.

Ezekről akár pucérra is vetkőzhettem volna, lábszárcsonttal a fogaim között.

Egy gigászi, fekete fickó, vastagon izzadva, enyhén meghatottan kijelentette:

- Vis Maior azért lökött, mert válik tőle a felesége.

- Fordítva! - ordította E.T. - Vis Maior lökött, azért válik a felesége!

- Nem kellett volna odaküldeni - szögezte le a gigantikus fekete ipse. - Már akkor sejtettem, hogy baj lesz, amikor benyitott a "Potencia-növelő terápia férfiakkal" feliratú ajtón. Az asszisztensnő elébe szökkent, és rákiáltott: várjon a sorára. Vis Maior azt felelte: azonnal be kell jutnia a dokihoz.

Menten kitört a balhé. Egy csomó pasas ugrott fel, és egymást túllícitálva bizonygatták, hogy nekik sokkalta sürgősebb. Vis Maior, persze, bement. Egy

akkora fickó?

Nemigen értettem a problémát. De azért feszülten figyeltem.

Magas, hihetetlenül vékony, cserebogár-szőke ipse következett szólásra. A leghangosabban ordító jogán.

- Feleslegesen vitatkoztok. Lezajlott. Vis Maior rögtön itt lesz. És nincs semmi baj.

E.T.-t csaknem levetette a düh az íróasztal széléről.

- Hogy a pokolba ne volna baj?! Amikor az volt a parancs, hogy meg kell várnia az erősítést?! Ezért megint az én seggemet fogják szétrúgni! Pedig az a fertályom máris úgy fest, mint egy használt kifestőkönyv! Könnyen vagytok nagyvonalúak az én bőrömrre! Mire Vis Maior visszajön, olyan büntetést eszelek ki, hogy a fal adja a másikat! Ezt piszkosul megkeserüli! Két marék könnyet fog hullatni!

Néztem E.T.-t, nem akartam elhinni, hogy sem ő, sem a többiek nem láttak engem. Holott keleties bájamról már annyian és oly érzékletesen szóltak.

Hiú felháborodásomban persze nem állt le az agyműködésem. Briliáns logikával kikövetkeztettem: Vis Maior személynév. Annak az illetőnek a csúfneve, akinél mindig közbejön valami sajnálatos esemény, és végül hülyét csinál magából. A potencia-növelő rendelésen, például.

De miért kellett volna megvárnia a csapatot? Az egész bagázs potencia-problémás?!

Ekkor egy járgány fékezett az épület előtt, éktelen, dobhártyaszaggató visítással.

Több arc felderült.

- Megjött - mondták.

Esküszöm, áhítat bujkált a hangjukban. E.T. is felfigyelt erre. Feltűnően zöld lett az arca.

Nem kellett sokáig várnom. Döngő léptek hallatszottak.

Végre! Feltárult az ajtó!

Az irodába lépett egy nagy flinta; 9 milliméteres Sterlingnek néztem. Mögötte egy még nagyobb pasas iparkodott befelé. Jött, mint a szél. Mint egy torpedónaszád.

Kilelt a hideg.

Nem a legalkalmasabb pillanat volt, de mert hirtelen csend lett, azt mondtam:

- Kyra Emett vagytok.

Nem tudtam érdekelni őket.

Vis Maior - ki más lehetett? - levágta a fegyvert az asztalra. Komoran lehajolt E.T.-hez.

Ez persze bántotta E.T.-t. A lehajolás.

Ordítani kezdett.

- Már megint te! Miért mindig te? A többiek miért fogadják el a parancsaimat? Ezért megfizetsz!

Vis Maior nem ordított, csak felemelte a hangját.

- Mit izgulsz?! Hiszen minden el van simítva.

Néztem a fickót, és elismertem, ez bármit el tudna simítani, az egyenetlenül felkent aszfalttól a Sziklás Hegységig. Nagyszabású példány volt.

Első látásra nem kedveltem. De mit cifrázzam?! Feneketlen megvetést ébresztett bennem.

E.T. visszakúszott az asztal szélére. Lábait csupán azért lógásgatta, mert egyik sem ért le a padlóig. Láthatóan rettenetesen gyötörte elméjét valami

frappáns visszavágás megfogalmazásán.

Beleuntam a szituációba.

Cigaretét löttem a szám sarkába.

Benyúltam a zubbonyom alá, és stukkert rántottam. Elvégre bájam, kecsem nem hatott rájuk.

Mennyei volt.

A stukker láttán egy emberként hasra vágta magukat az asztalok, székek mögött; akinek nem jutott fedezék, az a natúr padlón hasalt végig.

E.T. is.

Vis Maior nem mozdult. A kezemet nézte.

- Nnna - mondtam. - Kyra Emmet vagyok.

- Örvendünk - felelte a szikla. Tekintete az arcomra svenkelt. Ő is előhúzott egy cigit.

Rágyújtottam a stukkerrel, neki is adtam tüzet.

A pasasok felsóhajtottak a padlón. Némelyik úgy tett, mintha csak azért ment volna le, hogy elvégezzen néhány fekvőtámaszt.

E.T. kikukkantott az asztal mögül. Arca zöldje szépen elmélyült.

Ekkor már tudtam, hogy az egész csoportban Vis Maior a legveszélyesebb.

Benyúltam zubbonyom alá. Ezúttal igazi stukkert szedtem elő a hónaljtokból.

A többiekkel nem is törődtem.

Egyenesen a sziklára fogtam a fegyvert.

- A falhoz! Háttal.

- A falnak háttal, vagy neked háttal? - kérdezte.

Fenemód idegesített a precízkedése.

- Hogy' szereted?

Vállat vont. Lassan felemelte a kezét, mintha tarkójára akarná tenni. Ám látszott rajta, hogy csak úgy tesz.

Függőbb voltam nála. S ez olyasmi, amire méltán büszke lehetek.

Mielőtt még rárepülhetett volna, elrúgtam előle a Sterlinget. Röptében elkaptam.

Immáron két fegyver volt nálam.

Ezen a fickó őszintén meglepődött.

Ez volt a célom. Mert bizony a szikla úgy festett, mint aki tisztában van azzal, hogy ő a legjobb bozótharcos.

Ideje volt, hogy beszéljek. Feszülten figyeltek rám. Valamennyien.

- Nna - kezdtem -, mint már annyiszor említettem volt: Kyra Emmet vagyok.

- Kyra Emmet? - nyögte E.T.

Kimászott az asztal mögül. Napsugaras mosollyal indult felém.

- Miért nem ezzel kezdte? Már nagyon vártam. Isten hozta.

A Sterlinget a cipője orrára irányítván egy pillanatra beléfojtottam a szót.

- Fiúk - mondtam -, holnaptól órákat fogok adni nektek.

Vis Maior kicsápolta a kezemből a flintát. Szerfelett bőszenek látszott.

- Ki ez az ámokfutó liba? - érdeklődött. E.T.-től várt választ.

Ekkor a főnök arca megenyhült, zöld színe elfoszlott. Lágy, gonosz mosoly ködlött fel a száján.

- Ő Kyra Emmet. Az új kollégánk. A társad, Vis Maior. Mostantól a te társad. Kifejezetten.

- És én? - nyafogott a fekete zsaru. A Blick nevű.

- Te kapsz mást.

- Nem lehet - ellenkezett Blick. - Kitolnál Vis Maiorral? Mit szólna a

felesége?

- Rémes, mennyire nem érdekel - vigyorgott E.T.
- A feleségem oké - legyintett a szikla. - Ez a csaj viszont nem oké.
- Én a legteljesebben oké vagyok - feleltem. - Ám úgy hallom, te jársz potencia-növelő kezelésre.

Vis Maior végigbámult rajtam. Szája szegletét megvető mosoly görbítette felfelé.

- Oké. Három feltétellel hajlandó vagyok vele dolgozni.

E.T. elképedt. Nem jött ki hang a torkán. Felvonta a szemöldökét, mintegy kérdően.

A szikla elővette a jobb kezét. Felmutatta a kisujját.

- Első feltétel: szájkosár.

Bezsebelte társai vigyorát, és rátért a gyűrűsujjára.

- Második: kényszerzubbony.

A középső ujjja következett. Gyönyörködtem a fiúkban. Hiába, a férfiszolidaritás! Vajpuhára lágyította őket; agyilag.

- Harmadik: csak fegyvertelenül.

Vállat vontam.

- Mondod te még, hogy Kyra Eleison!

Görögös műveltségük hibáztatott. E.T. rám meredt.

- Nem Kyra Emmet a neve?

- Kyrise Eleison azt jelenti: uram, irgalmazz!

- Ja - bólintott a főnök.

Ezzel karon fogott, és besétáltunk az irodájába.

Leültetett, kávéval kínált. Gyönyörű titkárnőt tartott.

A birodalmi megalomániával berendezett szoba egyik polca rogyadozott a videokazetták alatt.

- Majd apránként megtekintheti valamennyit. A csoportom akcióiról készült híradófelvételek. Saját felvételeim.

Ujjait összefűzte az asztalon. Úgy nézett rám, mint egy tálnyi őszibarackra.

- Az én kis csoportom különösen veszélyes körzetben tevékenykedik. Ez a rendkívül komoly munka nem csekély felkészültséget, fegyelmet kíván. Ennek ellenpéldáját láthattuk ma Vis Maiortól. Róla tudni kell, hogy a terrorelhárítóknál szolgált, őrnagyi rangig vitte. A major úr egyszer felrúgta a fegyelmet, lett is nagy kalamajka. Akkor ragadt rá a csúfneve. Lefokozták, kirúgták. Hozzánk került. Mostanában még nehezebb vele, mivel magánéleti problémái vannak. Vis Maior az imént csípett el egy rakás suhancot, akik merő szórakozásból csavargókat, utcalányokat késelgettek. Vis Maior nem várta meg az erősítést, egyedül kezdett akcióba. A pszichiáter rendelőjéből hatolt be a lakásba, ahol a bűnözők bujkáltak. Szép, tiszta munkát végzett, épségben elkapta a fickókat. Ő megússza a parancsmegtagadást, engem viszont megint letosznak, hogy miért nem bírok az embereimmel. Ha bármi gondja van, forduljon hozzám. Ha szívesen kávézna jó társaságban, ha esténként unatkozik, sőt, ha éjszaka egyedül érzi magát, akkor is.

Egy órával később Vis Maior mellett ültem a járgányban, és hallgattam parttalan, nagyképű szövegelését.

- A kocsit nem vezetheted. Semmit sem tudsz, nem is csinálhatsz semmit. A terepet én ismerem. Bárhová megyünk, te csak hallgass, kísérj, mint az árnyék,

ha már muszáj, és akkor nem lesz zűr közöttünk. Nos?

- Szívesen leköpnélek - biztosítottam.

- Szerzek a raktárból hordozható köpöcsészét. A nyakadba kötjük, és máris nyugodtan folyathatod a nyáladat.

Mindig is kitűnő megfigyelőnek tartottak. Csalhatatlanul megfigyeltem, hogy a szikla felettébb szemét alak. Ezt nem kötöttem az orrára. Tovább figyeltem, miként etológus a lisztukacot.

Be nem állt a szája. Hogy ő már ezer éve itt dolgozik, ismer mindenkit, piszkosul tudja a dolgát, és teszi is, etceterá. Szóval a szokásos sóder.

Talpig feketében járt, vászonnadrágja ugyancsak tapadt rajta, viszont bőrkabátja három számmal nagyobb volt a kelleténél. Inge, cipője is feketéllett.

De fekete volt az egész hapsi. Nyakba omló, fényes, - vagy fényesített haja, félbetört ceruzaként ívelő szemöldöke, laza szemhéj alatt, keletiesen ferde résben bujkáló szeme.

Fekete volt az arcán lappangó borosta is.

Bőrszíne, szép vonalú orra is ázsiai beütésre vallott. Az egész tagnak volt valami vad szamuráj-jellege. Csak széles, dús szája és gölem termete nem illett a képbe.

Éppen arról énekelgetett nekem, hogy pályafutása során milyen sodró lendületű akciókat vitt véghez, amikor hirtelen eluntam a sok szöveget, és ránéztem.

- Ki frusztrált?

- Mi van? - kérdezte megrökönyödve. Nem fért a fejébe, miért nem habzsolom ajkáról a legendákat.

- Tiszta ideggörcs vagy. Nem hinném, hogy biztonságos volna veled dolgozni. Tuti, hogy hülyeséget hülyeségre halmozol. Jártál már pszichológusnál?

- Jártam - bólintott. - Nem is egyszer.

- A rendőrséginnél? - kerekedett rá a szemem.

- Nála.

- És még itt vagy?! Nem tiltott el?!

- Miért tette volna?! Éppen csak akkora személyiségzavarom van, amekkora ehhez a melóhoz kell. Ő mondta. Te hogyan kerültél el a vizsgálatot?

Ezenközben amúgy rodeósan felpattintotta a kocsit a járdára, épp egy omladozó krimó előtt, és kirúgta az ajtót. Intett, hogy kövessem. Nem engem fogott kézen, hanem a Sterlinget.

Hármat lépett, és benyitott a csehóba. Lábbal. A pulthoz hajózott, piszkos gallérjánál fogva elkapta a csapost, és rövid interjút készített vele.

Mire utolértem, már visszafelé tartott. Egy pillanatra megtorpant az ajtóban. Büszkén rám nézett.

- Engem itt szeretnek - mondta.

Éppen akkor köptek utána.

Visszazuttyant a járgányba. A hátsó ülésre dobta a flintát.

- Normális, hogy ezt hurcolod magaddal? - kérdeztem.

- Mégsem hagyhatom a kocsiban, egy ilyen környéken!?

Ezután tudatta velem, tikkadt közönségével: egy körözött briganti holléte iránt érdeklődött a csaposnál. És ő fogja elkapni az ipsét, nem más. Erre akár ciánt is szedhetek.

Nemigen figyeltem, mivel másutt szántott az agyam. Köztudomású, hogy azt a zsarut küldik az elmebúvár színe elé, akinél felmerül a kétség: vajon még mindig alkalmas-e a rend őrzésére, vagy inkább őt kellene őriztetni.

Felvettem a gondolatot. Ha jól fogalmazok - márpedig én mindig jól fogalmazok - Vis Maior rám sértődött.

- Azt hiszed hangyas vagyok?! - sikította. Már ha az ő hangfekvésében lehetséges sikoltani. Ugyanis kábé olyan hangja volt, mintha Louis Armstrong és Chris Rea orgánumát Bruce Springsteen-ével elegyítették volna.

Kicsit eltöprengtem a válaszon. Jóllehet, csípőből, hemperegve is beletalálok a százas körbe, úgy értem, verbálisan is, nem akartam elijeszteni a tagot. Most még csak potencia-növelő kezelésre szorul. Mi lesz vele, ha szemközt találja magát intellektuális fölényemmel?!

Egyelőre kíméltem.

- Nem vagy hangyas - mondtam neki. - Bunkó vagy.

Rám nézett. Fáradt, laza szemhéj alól vetette rám tekintetét. Közben a zsebébe nyúlt, előmarkolt egy kupac fényképes körözüst, két ujjá között átpergette a fotókat, s elem lökött egy pofát.

- Elmegyünk a srácért. - közölte. - Vigyázz, veszélyes.

Ásítva hátradőltem. Nekem magyaráz?! Mielőtt idejöttem volna, sokkal jobb környéken dolgoztam. Uri palotákból kaptuk a hívásokat. Tíz percet autóztunk a bejárattól a házig, hogy megszemléljük: igen, tényleg egy jobb fajta nő teteme lebeg a bazi úszómedence vizében. Például.

Na, szóval egyenruhát hordtam, ropogósat, akárcsak a társaim. Kiszálltunk a tethelyre, felvettük a tényállást és biztosítottuk a helyszínt a nyomozó és a technikus urak megérkezéséig. Ezután leléphettünk. Söpörtünk a cirkálóval, vijjogott a sziréna.

Hullára untam magam. Egyszer csak hírért vettem az itteni kísérletnek: civil ruhás zsaruk, civil kocsikon, folyton talpig zűrben. Ez kell nekem, gondoltam.

Ja, s az sem volt mellékes, hogy e város neve M-betűvel kezdődik.

Sőt, nem keveset nyomott a latban. Ugyanis anyám és nővérem horoszkópusa (ők asztrológusnak mondták), aki minden reggel pontban hét órakor leadta az asznapi Szent Prognózt, kikötötte: M-betűvel kezdődő helyekre nem tehetik be a lábukat, hacsak nem akarnak összefutni a Végzetükkel.

Semmi bajom a családommal. Tulajdonképpen kitűnően kijövök velük. Abban az esetben, ha otthon maradnak. De anyám is, nővérem is a lehető legképtelenebb időpontokban szeretett beállítani hozzám, három bőrönddel, két kibőgött szemmel, utóbbi a srácit is hozta. Órákon át kellett hallgatnom, hogy micsoda rohadt állatok a férfiak, ilyen-olyan okból. Örökké elsírták a papírtörölköző-készletemet, felnyalták az összes konyakomat, szétáztatták a válltöméseimet, s amikor két-három kényelmetlen, idegtépő nap múltával hazaette őket a fene a pasasukhoz, szánakozva visszanéztek rám a küszöbről: rég férjhez kellett volna menned, sóhajtották, s szemük dévajul villant, miként a varázsos titkok tudóié.

Ó, mert hiszen férfi nélkül olyan a nő, mint a fa lomb nélkül!?

Francba.

Voltaképpen nem értem, hogyan cseppenhettem ebbe a tyúkeszű gyülekezetbe?!

Valamelyik században léteznie kellett egy zseniális őznek; valaki - de kicsoda?! - rám örököltette azt a szép, nagy agyát.

Majd egyszer tüvé teszem a családfát.

Míg másutt jártak-keltek a gondolataim, Vis Maior tovább szövegelt. Hogy fedezzem, figyeljek a sarkokra, meg ilyenek. A kocsit úgy vezette, mintha gyűlölné. Engem se szeretett.

- Figyelsz egyáltalán? - kérdezte.

- Talán időben ér a közlendőm: nem újonc vagyok, hanem újonnan érkezett. Már ha képes vagy árnyalatokat érzékelni.

Rálépett a fékre, miáltal már-már vákuumot idézett elő a járgányban, ám vállon ragadott, mielőtt még kifejelhettem volna a szélvédőt. Ha már úgyis a kezében tartott, magához vont. Nyugodtnak látszott. A cápa sem különösebben nyugtalan zabálás előtt.

- Nekem nem kell bebizonyítanod, hogy piszkosul okos vagy - mondta.

- Ó, hát első ránézésre kiszúrtad?

- Már az ajtó előtt szimatot kaptam. Némi kénköfűst érződött. Lazíthatsz, kiscsibém.

- Kyra vagyok. Kyra Emmett. Ja, téged hogy hívnak?

Eltöprengett. Míg a nevét keresgélte, unottan kinéztem az ablakon. Lepusztult környéken vesztegeltünk.

- Nos hát, hogy hívnak? - firtattam egy perc múlva.

- Legalább öt éve nem szólítottak a keresztnevemen - felelte.

- Nem is jut eszedbe? Talán nézzük meg a jogosítványodban. Egyáltalán: van jogosítványod?

Beszélhettem neki. Kérődött valamin. Lehet, hogy ezen a keresztnév-dolgon?

Mivel alapjában véve empatikus lélek vagyok, részvétellel szemléltem a problémáját.

- A feleséged is Vis Maiornak nevez?

Bólintott. Már-már megesett rajta a szívem. Benyúltam a kabátja zsebébe.

Hagyta. Éreztem dezodora illatát, de nem tudtam azonosítani a márkát. Valami visszafogott, tiszta illat volt. Nem illett hozzá.

- Adrian a neved - suttogtam. Ad-ri-an. Mondd utánam.

- Adrian - ismételte közömbösen, majd eltolt magától, és a kormányba markolt.

- Felejtsd el! Oda se figyelek, ha nem Vis Maiornak hívnak. Ja, s ha leírod a nevemet, a majort j-vel írd, ne i-vel.

- Teljesen ellenkezik a latin grammatiká...

Elharaptam a nyelvemet, a bölcsességemet, mert talpa úgy hatott a kuplungra, mint egy kőomlás.

- Pláne - felelte. Készülj, mindjárt megérkezünk.

- Hová?

- Felcsípünk egy gengsztert. Megnézted a fotót?

- Megnéztem. És?

Nem vesztegette az idejét válaszolásra. Célba vett egy épületet, mely épp tatarozásért sírdogált, felkente a járgányt a járdára, a házfal előtt egy milliméterrel megállította, majd a Sterlinggel kéz a kézben kipattant mellőlem, és amúgy marhapásztorosan átlendült az egykedvűen rozsdállódó, hasig érő vaskapu fölött.

Mentem utána, naná. Nehogy azt higgye, hogy ő a dzsungel királya. A kapu tetejére támaszkodva lendületet vettem. Az ugrás pompásan sikerült. Ámde - pech

- az egyik műkőrmöm katapultálta magát. Megfigyeltem a dezertőr röppályájának ívét. Reméltem, hogy kifelé jövet felszedhetem a nyavalyást. Elvégre a sajátom. Kifizettem.

Repedezett betonjárdán nyargaltam a Sterling nyomában. Siettemben csak elmosódottan érzékeltem, hogy valami rohan mellettem a házfalon. Érdekelt a futó, hiszen a kora tavasz ellenére nyíló virágok díszeltek rajta.

Eltökéltem, hogy a visszaúton majd őt is megnézem.

A csengőgomb jól látható helyen virított, bárányhimlő-pirosan.

Vis Major ügyet sem vetett rá. Benyitott, természetesen lábbal. Az ajtónak több se kellett, lemállott sarokvasairól.

Egy nő termett előttünk, bojtos ecsettel a kezében, a rajtakapottságból kifolyólag csak félig bevakolva, ernyedtt pántú melltartóban, pántlikányi bugyiban, pomponos papucsban.

Visítva.

- Elmész a pállott francba, Vis Major! - skálázta, többször is közel jutva a magas C-hez. - Nesze, itt van az Értelmező Szótár, nézd meg a K-betűnél, mi a lócsöcs az, hogy KILINCS!

Ezzel a pasashoz vágott egy félmázsás kötetet. Siettékben tévedett; a Távol-keleti nyelvek című gigászi munkával találta szegycsonton a címzettet.

- Nézd meg a Cs-nél a csengőt, ugyanott megtekintheted magadat és az anyádat is a csótány címszó alatt.

Vis Major vállon kapta a sivalkodó nőt, és a karjaimba lökte. Nem volt jó ötlet, a fúria szembefordult velem, és rám emelte politúrozatlan műkörmeit.

Seregnyi dologról gőzöm se volt. Nem tudtam például azt sem, hogy hol vagyunk, mit teszünk - és egyáltalán, szabad-e így viselkedni?! Továbbá fel sem foghattam, hogy egy ilyen művelt könyvekkel hajigálózó hölgy miként lehet ennyire démoni?!

Merthogy a bestia démoni volt. Oltári hisztit rendezett a karjaim közt. Nem akartam bántani, pusztán csak fékezni próbáltam, minek folytán elszállldostak a műkörmei. Az utolsó a saját körmével együtt szakadt le, húsig.

Na, ez végre hatott, a fúria lerogyott, és a szájába kapta vérző ujját.

Időközben Vis Major végignyitogatta a lakásban fellelhető ajtókat. Tette ezt kommandós rutinnal: kilincset, deszkát talppal, vállal bezúzva, a Sterlinghez tapadtan. Nem irigyeltem a fickót, akit kerestünk.

A szamuráj végzett az amúgy is felújításra szoruló hajlék átvizsgálásával. A ház asszonya a körmeit keresgélte. A sajátomra gondoltam, amely valahol a kertben hanyódik.

- Itt mi van? - kérdezte Vis Major, egy beépített szekrényfelére mutatva.

- A gardróbzsoba - nagyzott az előttem térdeplő hölgy, s ököllel a cipőm orrára sújtott, érte semre adván, hogy a legszebb körmén ácsorgok.

És ez volt az a pillanat, amikor a gardróbzsoba tüzet nyitott ránk.

Vis Major oldalvást perdült, a falhoz simult, és viszonozta az üdvözlő lövéseket.

Ekkor már a sebtében felfordított asztal lapja mögül szemléltem az eseményeket, háziasszonyunkon hasalva, ki átmenetileg felhagyott a kutatásaival, és visszakanyarodott a magas C-hez.

Hölgyünk böszön szirénázott, mivel sejtette, hogy ezúttal végképp romba dől a lakása, aztán azért is, mert tudta, ki pisztolyozgat a gardróbból.

Vis Major flintájának jóvoltából a szekrényféleség fala úgy mállott szét, mint egy kósza érzelem.

Elszántnak rémlő, hamburger-képű férfi állt a kulissza mögött, forgott a szeme, mint sült fasírt az olajban, csakhogy a stukkerében immár egyetlenegy, icipici golyó sem akadt.

- Nnna - mondta Vis Major. - Jer, csöppségem, kapsz peracet. A csuklódra.

A ház asszonya elcsendesült alattam, ám alattomban azon munkálkodott, hogy megkaparintsa a közelében heverő nyelvkönyvet. Meg is kaparintotta, s mert nem figyeltem eléggé, állon vágott vele.

Bánatomban vért köptem, miként Mimi a Bohéméletben.

Az asztal másik oldalán sem ment minden simán, ezt a hangeffektusokból következtettem ki, miközben néhány sokat gyakorolt, noha élesben még sosem próbált fogással szótárképtelenné tennem a fűriát.

Mire a démon kiterült, az asztal is megrendült előttem, ugyanis ekkor érkezett körünkbe a hamburger-képű fickó, nem önszántából, nem szívesen, de nagyot nyekkenve.

Nem maradt sokáig, a fürgeteg máris tovább sodorta, feltörölte vele a padlót, kárpittalanította az útjába kerülő kanapét, majd otthagya a csupasz rúgókon, pihegni.

Nyitott szájjal lélegeztem, pontosabban: ventilláltam. Agyam egy pillanatra sem hagyott fel a csillogással. Azt sugallta: most még visszamehetek hajdani munkahelyemre, amely ugyan dermesztően unalmas, de már-már biztonságosnak mondható.

A bestia megmozdult alattam. Lelökött magáról, megigazította melltartója pántját, s villogó szemmel Vis Majorra förmedt.

- Hol a parancsod?

- Melyik? - kérdezte a szamuráj készségesen.

- A ház-szétverési engedélyt forszírozom! Mintha nem tudnád! Csótánytetű!

Vis Major odajött hozzánk. Térdre ereszkedett a ház asszonya előtt, szánakozó pillantása az én arcomat is súrolta.

- Csillagom - mondta -, égen-földön körözik a barátodat. Engem a kutya sem fog megugatni a letört kilincseidért.

- Hát a műkörmei? - kérdeztem. Talpra kecmeregtem, leporoltam a szoknyámat, s letargikusan megállapítottam, hogy futóversenyt rendeznek a szemek a harisnyámon.

- Mindjárt elsratom a PVC körmeit - morogta a szamuráj.

Kifigyeltem, hogy az alamuszi alak a hátunk mögött tornyosuló szekrény - furamód bezúzatlanul maradt - üvegében figyel a kanapén hagyott bűnözői testet.

A test mocorgott; jól láttam: csaknem vele szemközt álltam.

Vis Major felemelkedett, s amikor ellépett mellettem, párafelleg pöffent ki bőrkabátja alól; ennek már nem volt semmiféle dezodor-illata, ez a szag emlékeztetett valamire, valami rettenetesre, amit régen el akartam felejteni.

Mire is? Hiába kutattam át agyamat, sehol nem leltem az emléket. Eltökéltem: nem hagyom elfutni; majd otthon elkapom, lemegyek alfába, bétába. Ha kell, omegáig meg sem állok. Olyan nincs, hogy ne jusson eszembe!

Aztán ez is kiment a fejemből, mert a kanapén heverő test a levegőbe emelkedett, s Vis Majorra zúdult.

Míg én kiújult ventilláción kaptam magam, ráadásul a ház asszonya ismét támadott a művelt kötettel, a szamuráj visszalökte a hamburger-képűt a rugók közé. A tag elpattogott egy kicsit a spirálokon, majd előlről kezdte, nem sejtve, hogy mindvégig Vis Major kedvében jár, aki nem akart semmi egyebet, mint pofozkodni, s ezt hanyag eleganciával meg is tette.

A fickó sokáig bírta, végül mégiscsak elterült a padlón, s ezután hosszan ott díszlett, mint egy molyette medvebőr.

A Távol-keleti nyelveket magam intéztem el. Ha a ház asszonya legközelebb megint harcolni akarna, kénytelen lesz megkeresni az Értelmező Szótárt.

Vis Major a telefonra vetette magát. Kimentem a kertbe, ott is kitűnően hallottam a vonalvégen tájékozó E.T. üvöltözését. Belemerültem a futó vizsgálatába; megállapítottam, hogy korán nyíló jázminféleség lehet. Térdre

ereszkedtem, és a kapu felé indultam.

- Mit művelsz? - kérdezte Vis Major a hátam mögött.
- Láthatod: keresgélek.

Köhintett.

- Keresgélész - morogta. - És ugyan mit keresgélész?
- Nem a lányságomat.
- Mandzsettagomb? - próbálkozott.
- Nem, és a koronagyémánt sem.
- Kontaktlencse?
- Nem, és fogszabályozó sem.

Elvigyorodott. Valami reccsent a talpa alatt. A körmöm.

- Ráléptél - közöltem rosszállóan.
- Miért? Le kellett volna lőnöm?!
- Te totál hülye vagy. Érzéketlen bunkó. Nem csoda, hogy szökik a feleséged.
- Megér ekkora cirkuszt egy repedt műköröm? Hallgass rám, dobd el a többi is.

- Nem dobom el.

Vállat vont.

- Akkor ne dobd el.

Felpattantam, hozzá hajoltam, és hátra tántorodtam.

- Megvan. Tudom, milyen szagod van.
- Oroszlán - felelte, újra vállat vonva.
- Félelem. Ez a félelem-szag! - közöltem kíméletlenül.

Bólintott.

- Félelem-szag, első fokozat. Leizzadsz és bűzlesz, mint egy tornaterem.
- Második fokozat?
- Összevizeled magad. A harmadikat ne kérdezd.
- Szóval nem is tagadod, hogy féltél?
- Te talán tagadod? Mert ha igen, csak szimatold meg magadat is.

Megtettem. Igaza volt. Saját verítékem sem volt illatosnak mondható.

- A sok mozgástól van - közöltem. - Ugyanis én egy szemernyit sem félttem.
- Nem?! - dühnyögte. - Majd egyszer elárulod, mit szedsz félés ellen.

Nem feleltem, ugyanis észrevettem, hogy nemigen érdekli a szövegem. Ezért aztán még arra sem vette a fáradságot, hogy legalább magában mulasson rajtam.

Gondoltam, kiváltom az érdeklődését. Támadt néhány jobbnál jobb ötletem, ám elvettem valamennyit. Minek?! Kit érdekel az ő érdeklődése?!

Csendben maradtam akkor is, amikor két vijjogó rendőrautó hat eszeveszetten kiabáló pasast zúdított ki magából a ház előtt.

Csak az egyik dilist ismertem: E.T.-t. A többiek kilétét brillesen kikövetkeztettem mondókájukból.

Legeslegesítő benyomásom azonban így festett: mind a hat pasas utálja Vis Majort. Ezt a felismerést követte számos. Például: nem elég, hogy utálják, ráadásul boldogan agnoszkálnák a tetemét egy nagyobb detonáció színhelyén.

Az urak nyomozók voltak. Jó két éve keresgéltek már a hamburger-képűt.

Lejárták a lábukat, kihallgattak ezer alvilági alakot, kétszáz utcai leányt, mindhiába.

- Drágáim! - mondta nekik a szamuráj. Az összes babér a tietek lehet. Főzzétek bele a krumplicevesetekbe. Nekem elég, hogy ez a vértetű kalitkába kerül.

- Na nem! - hörrent erre E.T. - Te fogtad el, igenis te, jöllehet az én

tudtom és áldásom nélkül, de hát nyilván belebotlottál és nem tehetél mást, ugyebár!?

- Belebotlottam - bólított Vis Major.

- Ez volt a kötelessége! - kiáltotta E.T., immár szembefordulva az ádáz tekintetű nyomozókkal. Picit elmélázott, meghintáztatta magát a sarkain, s halkán megkérdezte: - Nagyon megrongáltad a lakást?

- Kérdezd meg Kyrától, ki lött először.

Megkérdezte tőlem.

- A hamburger-képű nyitott tüzet - feleltem.

- Ki ütött először? - firtatta Vis Major.

- Mindenki más előbb ütött, mint ő - tanúsítottam.

- Ki ez a tyúk? - érdeklődött az egyik zsaru, egy harmincasforma pasas.

Felsőajka oly feszesen duzzadt, mintha felsebezték volna. De csupán egy pillanatra állt el tőle a lélegzetem, s éppen csak átsuhant rajtam: az eszméletlenségig lehetne csókolni ezt az érzéki szervet.

- Kyra Emett vagyok - feleltem. - A nyomozók kisegítő iskolájában tanítok.

Felveszem magát. Nálam egy hét alatt megtanulhat írni-olvasni, egy hónap alatt elsajátíthatja, miként kell viselkedni. Fél év múlva oklevelet adok elemi ismeretekből.

- Ki ez?! - nyehegte ismét a fickó. Újabb választ nem várt, társai után iramodott, és egy percen belül hajba kapott velük azon, hogy kit illet a hamburger-képű skalpja.

E.T. felszegett fejjel, toporzékolva dorgálta Vis Majort. Lehülyézte, lebénázta, leálszerényezte, különböző állatokkal állította párba: tapírral, barommal és szarcsimbók-hajtó bogárral, majd közölte vele, hogy látni sem bírja. Magas frekvenciájú hangja mély érzéseket sejtetett.

A szamuráj rezzenetlenül hallgatta. A gyűlöletnyilvánítás végén lehajolt hozzá.

- Puszt nem adsz? - kérdezte.

Ezután a kocsira lódult. Utána rohantam. A járgány belötte magát a délutáni forgalomba.

Végiggondoltam, mennyit fáradtam azért, hogy ide kerülhessek. Hátrahagytam egy klassz főnököt, E.T.-ért. Jobbnál jobb kollégákat cseréltem el: a hernyótalpas Vis Majorra.

Igaz viszont, hogy itt nem kell egyenruhát hordanom. A legtöbb zsaruval ellentétben nem az uniformis vonzott a pályára, hanem a hatalmas, szépen fejlett igazságérzetem. Lehet ezen kacarászni, de nem decens.

- Voltaképpen mit vétett a hamburger-képű? Kérdeztem, már csak azért is, hogy juttassak egy falatot a fent említett igazságérzetnek.

- Hoenig a neve. Ezer és egyféleképpen mester a srác, ám a bombakészítés a specialitása. Ha valamelyik itteni nagymenő le akar számolni az adósával vagy az ellenfelével, először a kisebb sakálokat küldi, s velük vereti síkosra az alanyt. Ha ez a módszer nem vezet eredményre, a nagymenő elszigorodik, és Hoenigért üzen. Hoenig pedig szépen felrobbantja az illetőt, családotól, szomszédostól az arra tévedő járókelőkkel együtt. A nyomingerek egyszer bekerítették, majd elszalasztották, s mindez nem kis véráldozattal járt. Azóta szörnyen fenik rá a fogukat. Talán még térdszalag-rend is jár az elfogójának.

- Gyakran lefölozöd a tejszínüket?

- Elcsíptem Hoeniget. Nem az a lényeg, hogy én voltam vagy más, fő az, hogy a tetű bombász jó darabig nem barkácsolhat detonátorokat.

- Ezt a dumát légkalapáccsal sem vered a fejembe! Jól látom, mi folyik itt. Vetélkedsz velük, s lám, most is megmutattad nekik, rangban fölötted állóknak, hogy te vagy a legjobb ranger.

- Jó szemed van - bólintott Vis Major, s lesajnáló pillantással mér végig.

- Nem mondom, az ilyen szemmel is folyékonyan lehet látni, de nekem nem kéne. Kedvelem a sajátomat. Jó kis szem, ha mégoly egyszerű is. Ha azt látja, hogy Hoeniget vagy mást el kell kapni, mert embereket öl, akkor Hoenig vagy más el lesz kapva, s nem dekázgatom, hogy rang szerint kit illet a babér. Nem tudom, honnan és miért jöttél, ez idő szerint nem is érdekel. De ha velem akarsz dolgozni, tartsd fejben: Vis Majornak nem az a dolga, hogy különféle rendű-rangú seggeket nyaljon tükrösre, hanem az, hogy...

- Van otthon házi oltárod? - szúrtam közbe.

- Hovatovább otthonom sem lesz - felelte, érzésem szerint több közönnyel, mint amennyit őszintének vélhettem volna.

- Na, amíg kitart a házasságod, vigyél virágot a házi oltárra. Gondolom, a saját életnagyságú szobrod áll rajta.

- Nagy élvezet volt veled beszélgetni - közölte.

A járda széléhez hajózott, és otthagyt a járó motorú kocsiban. Nemigen hittem a szememnek, mert azt kellett látnom, hogy finom mozdulattal nyit be egy ajtón, s hozzá könyvesboltén.

Két perc sem telt el tova, s visszajött. Egyetlen kilincs, zsanér nem ment pocsékba. Apró csomagot hajított a hátsó ülésre, s gázt adott. Rövid ideig tanulmányoztam az arcélét, ám azon érzelmeknek nyomát sem találtam.

Hátranyúltam, s kézbe vettem a papírzacskót. Közepesen vastag kötet lappangott benne. Gondoltam, ábécés könyv.

Vis Major nem ellenkezett, így hát elmélyedtem a szociológiai kutatásban. Szinte izgatottan tártam szét a zacskó sarkait. Hátha mégsem ábécés könyv.

A szamuráj ismerte a betűket, de olvasni nem tudott. S az ilyenfélék mit vesznek magukhoz a könyvüzletben? Igen, ponyvát.

- Pfuj - mondtam.

- Tessék? - kérdezte.

- Nahát, micsoda irodalom-alatti hulladékkal rontod a szemedet?! - hörrentem, hátrahajítva egy Fabyen nevű szerző művecskéjét.

- Mi a baj? - érdeklődött.

- Magadnak vetted?

- Igen. És? Olvastad?

- Efféle mocsokkal nem szennyezem be magamat.

- Mit nevezel mocsoknak? - firtatta.

- Az efféléket - közöltem.

Megcsóválta a fejét.

- Engem azért nyomasztana, ha alig akadna a fejemben egy-két saját gondolat.

- sóhajtott.

- Ezt hogy érted?

- Ahogy mondtam. Volt már a kezeden Hammet, Chandler, Christie vagy King? Netán Fabyen?

- Ha nem forgattam a ponyváikat, nem vethetem meg őket!? Mintha előbb gyilkolnom kellene ahhoz, hogy elítélhessem a gyilkosokat?!

- Ugyan már, Kékharisnya. Nem erről beszéltünk, te is jól tudod. Ha olykor végighallgatnád magadat, megállapíthatnád, milyen szörnyű, amikor egy buta ember okos.

- Miért sértegetsz?

- Nem mondom, hogy azért, mert nem adtál rá okot - felelte, és változatlanul nem látszott rajta se több, se más, csak egykedvűség.

- Mondd meg, mit olvasol, és megmondom, ki vagy.

Rám nézett.

- Mondd meg, mit NEM olvasol, és megmondom, mekkora sznob vagy. Ezt egyébként elszúrtad, Kékharisnya: öngól. Ha azt mondom, Hammet, még a legnagyobb sznob is lekapja a kalapját, ez idő szerint. Mellesleg, hogy fokozzam iszonyodat, elárulom, mit teszek, ha hazamegyek. Mindenekelőtt testfürdőt veszek, azután fogok egy sört, az ominózus könyvet, és beülök a fotelba. Ha ettől köpnöd kell, előbb hajolj ki az ablakon.

- A helyedben répalevet innék, és megpróbálnék művelten társalogni a feleségemmel, hátha megmenthetném a házasságomat - közöltem.
Elvigyorodott.

- Le merném fogadni egy marék üveggyöngybe, hogy a házasságról is másíthatatlan véleményed van.

- Nem az a nő vagyok, akinek a férjhez menés az életcélja - hagytam rá.

- Ezt el is mondtad minden számításba jöhető pasasnak. Nem is vett el egyik sem - bölintott.

- Olyan sötét vagy, hogy a föld is világít a körmöd alatt - feleltem.

- Hidrokefál boldog lehet: tényleg kiszúrt velem, amikor a nyakamba varrt.

Hány embert juttattál elmeotthonba?

- A főnököt nevezed Hidrokefálnak?

Nem válaszolt. Beleásított a kabátujjába, és kis híján elütött egy lovat.

Innen kezdődően teljesen elfoglalta a kérdés: mit keres egy ló a körúton?

Mint utóbb kiderült, a gazdáját kereste, akit a közeli parkban vetett le magáról, megrettenvén a lövöldözéstől.

Ekkorra már elhagytuk a járgányt. Vis Major kantárszáron vezette a paripát. Ügettem utánuk. Jól sejtettem: a probléma tovább göngyölödött. Ki lövöldöz a parkban - és mi okból?

Erre is fény derült. Immáron szűrös bozótban gázoltunk, és kerestük a fickót, akit a kocogás közben megtámadott nő keresztüllőtt. A bokrok levelein s a fűben meg-megcsillanó, alvadófélben lévő vérpettyeket követtük.

Nahát, gondoltam, kétségkívül az én intellektusom ragyog két Napnyi fénnel, de a rutin sem haszontalan. Gazdátlan ló kocog a körúton: nekem ez nem sokat mond, legfeljebb egzotikusnak találom. Vis Major viszont büntettet gyanít a jelenség mögött, és nem is nyúl mellé.

A park szívében folydogáló patak fahídja alatt leltük meg az emberünket. A védekező nő tisztességesen keresztüllőtte, csakugyan: a golyó a férfi felkarján ment be, kívül, majd a belső oldalon kibújt, és újra visszalátogatott a testbe, a bordák között.

- Hmmm - mondta Vis Major, az ájult férfi fölé hajolva.

Míg a mentőkre, kollégákra vártunk, háromszor is kikérdezte a suhogó selyemmelegítőben toporgó, harminc év körüli, hihetetlenül sovány, nem túl szép, nemigen ápolt nőt. A történet mindannyiszor arról szólt, hogy a férfi üldözőbe vette őt, majd ráugrott és leteperte. A fegyverhasználatra ekkor került sor.

Vis Major a lovast is kifaggatta. Leginkább az érdekelte, hány lövés dörrent.

- Három? Négy? - merengett zavartan a derekát fájlaló, egyébként nyalkán sportos pasas, akiből nem néztem volna ki, hogy leeshet egy lóról.

Megérkezett a rohammentő. A doktor rosszkedvű fejcsóválással mászott fel a kocsiba a hordágyra fektetett sérült mögött.

Vis Major negyedszer is megkérdezte, hogyan történt. Nem fért a fejembe, miért nem képes megjegyezni a hallottakat, pláne, amikor meséltetés nélkül is kristálytiszta kivehető, hogy a gaz szatír támadott, a nő védekezett, majd a fickó sérülten elmenekült.

A szamuráj a tenyerébe üritette a tárat. Ekkor eltűnődtem én is. Ha ebbe a modellbe hat történet fér, s azok közül hármát-négyet elhasználtak, miért csak egy hiányzik?

Vis Major rámförmedt, hogy motozzam meg a nőt. A zokniszárban, a boka fölött duzzanatra akadtam, mely nem másnak bizonyult, mint tartalék tárnak, s abból három golyó hibáztatott. Osztottunk, szoroztunk, kijött: a lovas jól hallotta a négy lövést.

A szamuráj megérdeklődte, ugyan miért kell a kis kocogáshoz tartalék tár. Azután rátért az igazi problémájára. Kezembe adta a stukkert, s kérte: védekezzem.

Ezzel nekem ugrott, és laza könnyedséggel a földre tepert. Mindketten rettenetesen iparkodtunk, százféle pózt is kipróbáltunk, mindhiába. Képtelenek voltunk olyan helyzetbe kerülni, hogy kívülről átlóhessem a karját.

Ehhez állnia kellett volna, félig elfordulva, az oldalát mutatva, karját védekezően felemelve.

- Nos? - kérdezte Vis Major.

A kérdezett sírva fakadt.

- Miért akarta kivégezni a fickót? - firtatta a szamuráj emelt hangon. - Mi vitte rá, hogy golyót eresszen egy fegyvertelen emberbe?

Keserűen felnevettem. Ezek női dolgok, ezekhez ő nem konyít.

- Mi vitte rá?! A lélek! - mondtam. - Neked fogalmad sincs a női lélek finomabbnál finomabb rezdüléseiről.

- De igen - felelte komoran. - Naponta találkozom efféle esetekkel.

- Hónapok óta hülyített azzal, hogy megmondja neki, hogy összecsomagol, és eljön tőle! - sírt fel a nő. - Hogy hozzám költözik, hogy elvesz végre!

- Jaj! - nyögte Vis Major.

Ezzel elfordult, és odébb sétált, éreztetvén: szimpla szerelmi drámára nem rezonál. Szívesen lábon lőttem volna, ehelyett odatartottam a vállamat a nőnek és végighallgattam a banális történetet. Összeszorult a gyomrom.

Ó igen, banális, mégis ismerős: szorongással teli nappalok és éjszakák hízlalják a szörnyű dühöt, mígnem az kitúr az elméből minden mást, és csak dagad tovább. Szabadulni kell tőle bármi áron. Ölni kell. Ha ő meghal, vele döglik a düh is. Pusztuljanak!

Egy okosabb nő képes lett volna elhitetni, hogy önvédelemből ragadott stukkert, és véletlenül ölt. Egy hidegebb fejű nő nem szánta volna meg a sérült áldozatot, nem engedte elfutni, hanem ronggyá lövi. Viszont egy lángeszű nőt nem találtunk volna a tett helyszínén, hogy szánalmasan áttetsző történettel próbáljon megetetni bennünket.

Hoppá, hiszen én becumiztam a gaz szatír-sztorit. Vis Major nem hitte el. No de valószínűleg a zsaruk is rájöttek volna idővel, hogy sánta a történet, még akkor is, ha a szamuráj békén hagyja a nőt.

Így azonban tálcán kapták az ügyet; odaérkezésükkor a tettes már szaporán vallott. Alig egy órán belül másodszor találkoztam az érzéki szájú zsaruval, újra csak futólag, mivel tizenöt másodpercen belül visszavonultunk dührohama

elől.

- Hogy hívják a fickót? - kérdeztem a kocsiban.
- Vis Major rám vigyorgott. Talán először, mióta ismertem.
- Tetszik? Hadnagy úrnak hívják.
- Mi a neve?
- Ja, a neve!? A neve kevésbé közismert. Talán Egon White. Vagy Eric Schwarz.
- Mindenkit utálsz?
- Senkit nem utálok. Még téged sem.
- Na jó. És kit szeretsz?
- Még magamat sem.
- Ideje, hogy felkösd magad.
- Gondoltam rá. Untatna.
- Ismerek egy remek pszichiátert.
- Én is. Sajnos becsukták a diliházba.
- Említették, hogy rossz idegállapotban vagy. Valóban így van. Nem te leszel az első elvált férfi.
- Tényleg nem - felelte.
- Talán most még úgy érzed, hogy nem éled túl, de eltelik néhány hónap, és nyoma vész a fájdalomnak - búgtam vigasztalón.
- Rám nézett, homloka ráncba szaladt. Felemelte a kezét, s visszajejtette a kormányra. Tenyere akkorát csattant, mint egy lövés.
- Elárulom, nem a szerelem vad kínja emészt. Jóval inkább arról van szó, hogy rühellem a kudarcot. Ennyi és nem több. Ne akard a lelkemet cirógatni.
- Maradjunk meg a korábbi társalgási hangnemenél. Bunkózz és ostobázz, az eddigi gyakorlat szerint.
- Miért tűröd? - kérdeztem. Szívbeli kíváncsiságból.
- Talán azért, mert bunkó vagyok - mondta.
- Vitába szálltam vele.
- Nem, nem. Egy vérbeli bunkó régen szájon vágott volna. Miként csak normális, épeszű ember képes örülni nevezni magát, az örült sosem vallaná be, hogy örült.
- Érdekes - bólintott.
- Nincs véleményed?
- Véleményt arról formálsz, ami valaminő okból felkeltette az érdeklődésedet, nemde? Jön még kérdés?
- Szereted a növényeket?
- Talán igen. Nem tudom határozottan.
- Sosem kérdezel vissza.
- Jó, visszakérdezek. A növényeket szereted, vagy inkább azt, hogy csuklóból lököd a latin nevüket? Mert, gondolom, lököd.
- Pocsék alak vagy.
- Ühüm.
- Megmondom E.T.-nek, hogy egy nap elég is volt belőled.
- Te Hidrokefált nevezed E.T.-nek? Rossz hírt szállítok: ha ő maga nem akar eltenni mellőlem, akkor neked sokba fog kerülni, hogy elkerülhess.
- Hogy érted ezt?
- Rövidesen megérted te is. Egyébként nagy szívességet tennél, ha kifeküdnéd, hogy visszakapjam Blicket. Miután nőül vettem egy rakás problémát, aki most válni készül tőlem, s közben bizonyítja, hogy eddig csak könnyű ízelítőt kaptam a problémákból, még egy ciklus-függőt a nyakamba lógatni, ez tényleg több a

soknál.

- Te a nő szinonimájaként használsz a kifejezést, hogy ciklus-függő? - kérdeztem élesen.

Bólintott.

- Szinonimának is nevezheted.

- Ha férfi lennék, szívesebben dolgoznál velem?

- Ha férfi lennél, ezredennyi hülyeséget nem hordanál össze.

- Mindösszesen annyi bajod van velem, hogy nő vagyok?

- Nagyobb a baj, csillagom. Nem vagy nő. És férfi sem - felelte Vis Major.

- Ezt még senki nem mondta nekem! Igenis nő vagyok!

- Te tévedhetsz, csöppségem. Én nem engedhetem meg magamnak.

Ez a kijelentés társalgásunk végét jelentette. Még akkor is, ha ő esetleg folytatta volna. Ugyanis borzalmas erőszakot kellene tennem magamon, ha tovább akarnék fecserészni efféle szörnyeteggel.

Úgy döntöttem, nem vesződöm tovább, hogy emberközbe kerüljek. Se közel, se ember.

Feladtam.

Vis Major besietett az irodába, nyilván azért, hogy társai a pajzsukra emelhessék hőstetteiért.

Átültem a kocsimba, és gázt adtam. Szaporább lett a szívverésem, amikor végre megpillantottam a kertészeti üvegkupoláit.

Ez az. Kerti- és szobanövények között sétálgatva kifújhatom magam. A szamuráj melléfogott. Nem azért kedveltem a zöldfeléket, mert tudtam a latin nevüket - mellesleg a legtöbbét tényleg könyv nélkül fűjtam -, irántuk való szerelmemet anyám húga, Derina lobbantotta fel.

E gondolat nyomban kedvemet szegte. Ha nagynéném élne, nem lehetnék itt. Ugyanis az ő örököséként kerültem eme városba. Derina, akit jobban szerettem, mint anyámat és nővéremet együttvéve - pedig utóbbiakat is eléggé kedveltem -, eltávozott az élők sorából. Készült a halálra, orvosai egy percig sem hittegették. Rám hagyta a házat; a házat, amelyről kislány korom óta álmodtam. Hajdanában gyakran megfordultunk nála, akkortájt a horoszkópus még nem anyámból és nővéremből élt, a tilalom sem létezett, miszerint nem tehetik be a lábukat olyan helyre, amelynek neve M-betűvel kezdődik.

Nos hát, enyém lett a ház és némi készpénz. Jönni akartam, hát még, amikor hírért vettem, hogy az itteni pórzsaruk nem hordanak egyenruhát! Klasszis főnököm, Bruce nem örült elhatározásomnak. Így hát - a szamuráj kifejezésével élve -, kifeküdtem az áthelyezésemre.

Már úgyis régen esedékes volt, hogy nyélbe üssük a nászt, hiszen a hivatali titkárnők, kézbesítők és takarítónők, de még Bruce felesége is a főnök szeretőjének hitt.

Hát akkor nosza. Esküszöm, nem bántam meg. Egyfelől, mert elértem célomat, beköltözhettem Derina mesei házába, levethettem az utált egyenruhát és mégis zsaru maradhattam; másfelől, mert eléggé jólesett szeretkezni Bruce-szal, ám annyira mégsem, hogy távozási szándékomról lemondva vele maradjak, hátha egyszer elválik és nőül vesz - vagy gyűlölettől átluggatott lélekkel leterítsem őt a parkban, kocogás közben.

Akárhonnán néztem, jól csináltam.

Na, jó, nem állítom, hogy könnyű volt. Az első három napot végigbögtem.

Sirattam Derinát, Bruce-t, de még az is előfordult, hogy fel-felírtam: Mama!

Elanyátlanodás ellen a telefont használtam. Eleinte óránként felhívtam szeretteimet. Immár erre nincs szükség. Két nap óta ők hívnak, átlag félóránként, és persze, megint zűr van köreikben: szidják a pasasokat, a kamaszodó kölyköket, éppen csak önmaguktól elbűvöltek, mint mindig.

Ami Bruce-t illeti, elég gyorsan rádöbbsentem: átlagosan jó képességű szeretőt könnyen találok.

Hiszen szerelemről szó sem esett. Lehet szerelmes az a nő, aki az együtt töltött éjszaka után végignézi, kedvese miként indítja be a hideg kocsit, minő hozzáértéssel párátalanítja az ablakokat, s szemléje közepette tárgyilagosan megállapítja: ez a fickó az autójával is empatikusabban bánik, mint a nőjével.

De hát ez törvénytörő, akár az Alkotmányba is belefogalmazhatnák: a legtöbb pasas ösztönösen tudja, mire rezonál a kocsija! De hogy mitől izzik fel a barátnője...?!

Derina hiánya pedig úgyis orvosolhatatlan.

A növények közt jártomban-keltemben, illatukat, leheletüket belélegezve, kellemesen ellazultam. Ezt az állapotot, amelyben az ember élesen meg tudja különböztetni a lényegest a lényegtelenről, s csak azzal zaklatja fel magát, ami horderejénél fogva arra érdemes, legfeljebb a zöldfélék és egy-egy jó könyv társasága képes biztosítani. Egyéb körülmények között kemény önfegyellemmel kell sanyargatnom magam, ha okosan hűvös akarok maradni. Ami azt illeti, aznap éppen eleget sanyarogtam a szamuráj társaságában.

Úgy döntöttem, nem rontom el a régóta áhított vásárlás gyönyörét holmi bosszankodással. Tudtam: soha nem bánom meg, hogy beköltöztem Derina házába, de talán már holnap kilós könnycseppeket fogok ejteni Hidrokefál és mások miatt.

Gondosan válogattam a magukat kellető szobanövények között. A bevásárló kocsira tettem egy jókora törzsös bambuszt, egy gömböcre nyírt fikuszfát, egy fuksziavirágú hibiszkuszt, egy vörös lombú mikániát, egy gyűrött levelekkel díszítő viaszvirágot; aranykelyhet, azaz Solandra maximát.

Nem volt megállás. Vettem trópusi tulipánfát, kefevirágot, pálmaféléket. Koszorúfutókat, kancsókat, sárkányfát. Szeméremvirágot, papíruszsást, buja páfrányokat.

Ezután kisétáltam a szabadföldi növények közé, de megtartóztattam magam. Derina elment, s elkoptak háza növényei is, ám a kertje épségben maradt, híven a végrendeletben foglalt kikötéshez: soha senki nem emelhet fejszét rájuk.

Hazahajtottam, az erdőnyi zölddel megrakott furgonnal a nyomomban, és tüstént rendezkedni kezdtem.

A házat Derina tervezte, eme jelszóval: embernek lesz.

A kert közepén álló épület formája a telő holdra, esetleg kövér kiflire emlékeztetett. A kifli szárai közötti tágas helyiség egyszerre volt nappali, konyha és étkező, miközben összeolvadt az üvegkupolával borított, átriumos belső kerttel. Eme nappaliból nyíltak a szobák, amelyeket a házat körülölelő, üvegfalú folyosóról is megközelíthettem. Mindez úgy hatott rám, mintha egy átlátszó magzatburoktól ölelt épületben laktam, ám ennél is több csodával szolgált. Derina hajdani dolgozószobájából csigalépcső vezetett az úgynevezett toronyba, a hálószobába, ahonnan beláthattam az egész kertet és a környék jó részét, s mert ezt is üvegkúpola fedte, úgy éreztem, hogy a szabadban vagyok. Csupa játékoság volt az egész épület: színes és átlátszó üvegek, válogatott kövek alkották, s mindenütt növények díszlettek: a fehér kövek réseiből nőttek ki, végigcsorogtak a falon, pazarlóan virágoztak, illatoztak. A túlzott

napsütéstől bonyolult redőnyrendszer védte a házat. Nekem semmit sem kellett csinálnom, beépített érzékelők működtették a bambuszfüggönyöket. Éppen csak meg kellett szoknom, hogy a legváratlanabb pillanatokban halk zörejjel leereszkednek vagy feltekerednek a redőnyök.

Az utcáról nem lehetett belátni a bambusZRúd-kerítéssel körülzárt kertbe, erről is a növények gondoskodtak, jórészt lomb- és tűlevelű örökzöldek. Amikor odaköltöztem, eltökéltem, hogy feltérképezem a birtokot, hátha ekként megfejtetem a titkát, de hamar feladtam.

Hát nem mindegy, mitől érzem jól magam? Attól-e, hogy a kamélia virágzik a kút mögötti félárnyékban, vagy azért, mert a kinti s bent zöldek az üvegfalak jóvoltából valósággal egymásba olvadnak, netán azért, mert a ház megőrizte azt a hangulatot, amelyet Derina lehelt belé, s amelyről azt hittem, vele együtt múlik el?! Nem múlt el a varázs.

Élete végére érve Derina összehívta szeretteit, s vidám mulatság keretében lajstromba vette, ki mire tart igényt a holmijai közül. Ezután felcédulázta gyönyörű szobanövényeit, egyik-másik bútorát: ez Pauláé, az Jeanette-é, amaz pedig Reáé. Amikor elsírtam magam, gyengéden arcon legyintett, majd megcsókolt, és azt mondta: békülj meg azzal, hogy elmegyek, s mondd, mit hagyjak neked magamból.

Mint már annyiszor, megpróbálom megfogalmazni, megérteni, milyen is volt Derina, jöllehet félő, hogy eltévedek egy tekervényes körmondatban, és sosem talállok ki belőle.

Derina. Mellette sosem akartam okos lenni, nélküle okosnak kellennem, mert nincs senki, ő volt az egyetlen, talán nem is emberi lény, hanem tündér vagy kobold, aki bárkiből elővarázsolta a békességet. Melegség, szeretet sugárzott belőle, körülragyogta őt, aki csak tehette a közelébe járt sütkérezni.

úgyszólván sebezhetetlen volt, gyűlölet, megvetés, irigység hiányzott belőle. S e hiány fegyverezte fel a páratlan képességgel, melynek birtokában akárkit, bárkit megértett vagy elfogadott; ő sosem ítélkezett, sosem bántott, sosem sértett, sosem sértődött.

Hiszen még engem is szeretett. Soha nem tudtam olyannyira ellazulni, hogy legalább az árnyékába érjek az ő ösztönös finomságának, nem szabadulhattam a késztetéstől: nekem tüntetnem kellett az eszemmel, én megvettem a gyengeséget csakúgy, mint a nyers erőt, én mindig fortyogó káosz voltam; ő sosem förmedt rám ezért, noha szüntelenül mulatott rajtam, tudta, hogy hűlni járok hozzá: engedte, hogy csillapuljak a közelében.

Derina. Iszonyúan fáj, hogy nincs már, csodával határos, hogy mégis van. Hiányolom, szeretem, de sosem akarnék olyan lenni, amilyen ő volt.

Elrendeztem a növényeket, végigjártam a házat, átengedtem magam a gyomromból a torkomba kúszó, fojtogató, remegő érzésnek, majd hirtelen megelégttem a nagy hangulatot, ökölrel az asztalra csaptam, és belecsimpaszkodtam a jeges, józan észbe.

Ez egy ház, elég szuper. Itt lakom, itt óhajtok megvénülni. S hogy mi lesz közben? Kezemben tartom sorsom irányítását, végtére is rengeteg eszem van.

Ennyi sok ésszel csak az a baj, hogy nem lehet tőle lazítani, nemigen lehet szeretni, szóval egy sor gyengeséget nem tűr, ráadásul gyakran fölényes még velem szemben is, és lehurrog.

Nem ezt a kórképet nevezik skizó-nak? Dehogynem.

Bevonultam a fürdőszobába, s a zuhany alatt állva azon kaptam magam, hogy egy illaton töpregek. Az illat könnyű volt és tiszta, szemernyit sem tolakodó,

mégis belopakodott az orromba, majd a fejembe szállt, akár a tequila.

Elzártam a vizet, a csempének dőltem, s lassan lecsúsztam rajta, guggoló helyzetbe. Tudtam, hogy részeg vagyok, jóllehet nem ittam, és az illat sem volt valóságos.

Dühösen feltápászkodtam, szárazra dörzsöltem magam a törülközővel, és végigszaglásztam Derina dezodorait, parfümjeit, de azok nem vezettek nyomra. Köntösbe bújtam, s belekezdtam az estéli holdkórozásba. Ennek tüneteit ebben a házban észleltem először, s egyelőre képtelen voltam védekezni ellene. Mióta betettem ide a lábamat, minden este megismétlődött velem a különös: mászkálnom kellett, fel és alá, valamint ki és be. Mindezt tökéletesen céltalanul, mi több: bambán. Csak ténferegtem, megérintve egy-egy növényt vagy bútordarabot, olykor a csillagszikrás égboltra bámulva, átitatódva a virágok földjéből és leveleiből felszálló illattal, elszongultan. Órákig tettem a semmit, én, aki sosem pihenhettem passzívan, nekem folyton motoszkálni, matatni, ténykedni kellett ahhoz, hogy ne hasson át a fájó unalom.

Különös, ha e kószálást megszakítva erővel rávettem magam, hogy olvassak, egy idő után feltűnt: se kép, se hang nem hatol el hozzám; valami különös, nyugalmas tengermélyi csöndben ülök, lélegzem, ver a szívem, érzékelhetően élek, s nem is vágyom többre.

Mindezt lesújtottan vettem tudomásul, s ha nem lettem volna szigorúan racionális alkat, bizonyára elmegyek egy vajákoshoz, és megkérdezem: miféle varázslat teszi ezt velem? Igazán varázslat? Jóféle? Rosszféle?

Megjegyzendő: az estéli holdkórozás csak némelyik énemet zavarta, nem valamennyit. Furcsa, zavaró álmaim azonban mindenestől felkavartak. Korábban is gyakran álmodtam éjszakánként, ebben nincs semmi abnormális. Szürke alapon szürke huhh-ok ijesztgettek, iszapszínű rém kergetett, s nem menekülhettem: sár marasztalt. Eső esett, köd szitált, végeláthatatlan fekete villamos kígyózott tudatom fonákján, estétől reggelig.

Ezeket a bevált, megszokott kis álmokat váltották fel a furcsák. Halálra váltan ébredtem fel hajnalonként, verítékben fűröszött a rettegés, mint egyszer, nagyon régen, amikor először és utoljára megkóstoltam a füvet. Most is, csakúgy, mint akkor, attól féltem: rákapok.

Hajdani félelmem hamar szertefoszlott, hiszen miért is döglöttem volna olyasmért, ami nem esett jól?! Kicsit vihogós lettem tőle, viszont nagyon megfájdult a fejem, és hasogatott vagy három napig, akár a legótvarabb másnaposság.

Ezúttal azonban alapos okkal féltem. Ugyanis gyönyörű álmok kábítottak. Színesek, tündöklőek, regényesek. Ha egy történetnek véget vetett az ébredés, az másnap éjjel tovább szövődött, mind jobban szerteágazott, ezernyi különös lényt teremtett elém, hangulatával átitatott, s a valódinál is valódibbként hatott rám.

E hatás alatt elszürkültek a nappalok, elszürkültem magam is és a szokottnál fakóbbá vált a való élet.

A fölém boruló üvegkupola tette volna? A bebámuló csillagok? Tudni akartam, de nem találtam ésszerű magyarázatot. Másfélét, mint ésszerűt, nem fogadhattam el, holott lényem egy része folyton azt suttogta: engedd el magad, itatódj át, ragyogj fel, érezz!

Hát ez baromság!

Veszekedetten harcoltam bűbajoskodó álmaim ellen, serkentőt szedtem, hogy ne aludjak, ennek köszönhetően kikészültem, és nappal is el-elbóbiskoltam, végül

már folyton álmodtam; örületes volt, de végre eljött az áhítva várt nap, amelyen munkába állhattam E.T.-nél, s reméltem, ezután minden megoldódik. Szorongva feküdtem ágyba aznap éjjel. A lelkemre kötöttem: nincs álmodás!

A bambuszredőnyök felgöngyölödtek. Felvergődtem a tudatomra; hiszen egész éjszaka, pillanatnyi kihagyás nélkül álmodtam.

Dühödten zuhanyoztam, s csak azért gyűrtem le a reggelit, mert sikerült meggyőzőnem magam: első az egészség.

Émelyegve rogytam a kocsiba, kétszer is eltévedtem a zegzugos utcákon.

Kibiztosított kézigránatként nyitottam az irodába.

E.T. az egyik asztal sarkán ült, lábát lógázta, kávé szűrte. Beléptemre felragyogott, olyképpen, mint az üveg, ha gyémántnak akar tetszeni.

- Ah, már itt is van a mi üdvöskénk. Hát hogy ízlett az első nap?

- Mintha bitument szopogattam volna - feleltem. - Ma kipróbálhatnám Blicket? Vagy mást? Bárki mást?!

E.T. elkomorodott. Letette a csészét, lecsusszant az asztal csücskéről, és fontoskodón az ajtó felé indult. Futtában hadarta el a választ.

- Nem kell izgulnia, Vis Major bejött már, csak elugrott a raktárba. Rögtön indulhatnak.

- Én azért nem értem - hunyorgott Blick. - Minek neki köpöcsésze már hajnalhasadáskor?!

- Micsoda?! - hallottam a sikolyomat.

A fekete zsaru vállat vont. Lángolt a szeme a visszafojtott röhögéstől.

- Azt mondta, mindenekelőtt kerít egy köpöcsészét, addig a kávéjához sem nyúl.

Felnyögtem.

- Az átkozott! Amint belép, leköpöm!

- Aha! - nyilatkozott a cserebogár-szöke ipse, emlékezetem szerint Titus nevű.

- Mi "aha"? - érdeklődtem, közel ahhoz, hogy fegyvert rántsak.

- Tudod - kezdte Blick, egy kávéfoltot pacsmagolva a kezelőjén -, tegnap, amikor bejöttél ide, és leadtad a műsorodat, azt tévedtük, hogy tele vagy humorérzéssel. Minden egyébbel inkább tele vagy, de legfőképpen göggel. Nem csípjük az effélét, a szimatok úgyis folyton belénk akarják törölgetni a csizmájuk talpát és az orrukat. Ja, amennyiben HáKá nem említette volna, szerdánként kell leadnod a heti lólapodat, tehát holnap, úgyhogy meló után ne húzz el, hanem fáradj a lőterembe. Az erőnléti edzés időpontját magad választhatod meg, a lényeg, hogy heti négy órát teljesíts. Figyelmedbe ajánlom a hétfőt és a pénteket. Mi valamennyien akkor edzünk.

- Hálásan köszönöm. Ha még egy kávé is kapok, akár adoptálhattok is - mondtam.

Vis Major lépett a szobába. Csüggedtnek látszott. Széttárta karjait.

- Ilyen lepra helyet! Zugról-zugra felforgattam az egész raktárt, még a patkányokat is kinvallatóra fogtam, de egy fia csulacsészét nem találtam. Ne csüggedj, csöppségem - sóhajtott, matrózosan megveregetve a vállamat -, egyelőre kapsz egy staniclit, aztán majd felhajtunk valahol egy jó kis köpöszilkét. Szétnézünk a konyhafelszerelési üzletekben, az irodabútor áruházban, esetleg betérünk egy kórházi hurutosztályra.

- Szólíts Kyrának - közöltem kimérten. - Nyugodt lehetsz, nem fogok köpködni.

- Ezt előbb is tudhattad volna. Mint mondtam volt, most jövök a raktárból; glédában álltak a hánytálak.

- Megkérhetlek, hogy ne szemétkedj velem?!

- Megkérhetsz, de csakis diplomáciai alapon: te se, én se.

- Ámen - bölintott Blick. - Kaptok kávét. Kyra, hogyan kéred?

- Fele kávé, fele tej, cukor nélkül.

- Jut eszembe - kacagott fel Titus -, marha jó viccet hallottam. A pasas két heti üzleti távollét után hazamegy, és azt mondja a feleségének: drágám, csinálj úgy, mint a gólya! A nej újszerű élvezke számítva tüstént féllábra áll. Nem, nem, kiáltja a férje: költözz!

- Nekem is jut eszembe - mondta Vis Major, a kávéját kavargatva -, ma reggel Camea felszólított, hogy gólyázzak.

- Bocs - nyögte Titus.

A szamuráj felvonta szemöldökét.

- Bocs? Nincs bocs.

- Mit csinálsz?

- Maradok. Piszok régen ott lakom, jól be is laktam a házat. Szemernyit sem költözöm.

- Neked van igazad - helyeselt egy közepesen kék ajkú, kövérkés zsaru; az ő nevét még nem sikerült megjegyezni. - Kérdezz meg egy jogászt, tiszta az ügy: Camea kezdeményezte a válást, semmit sem tud felhozni ellened, legfeljebb az elhidegülést, ergo: pakolhat és mehet.

- Camea még előttem elsöpört valahová, és szörnyen eltökéltnak látszott. Jelenlegi elmeállapotát látva attól tartok, hogy harcolni akar.

- Harcolni?! Ellened?! - szörnyülködött Blick, már-már a könnyeivel küzdve. - De hát miért?

Vis Major a vállát vonogatva meghajlította a kiskanalat; nem parafenoménként, csupáncsak dühből.

- Világos! - kiáltotta Kék Ajak. - Provokáció! Ha Vis Major hibájából mondják ki a válást, akkor Cameaé a ház és egy csomó tartásdíj. Ne hagyd magad a tettelesséig felhúzni! Az ítélethirdetés napjáig ne csajozz!

- Fűszeres kaját ehettek? - érdeklődött a szamuráj.

- Ehetsz, de ne vizelj a mosdókagylóba - tanácsolta Titus.

- Nagyon ügyelj arra, mi szalad ki a szádon mérgedben! - folytatta Kék Ajak.

- Készülhetsz: a nejed bemikrofonozza a házat, és minden szót magnóra fog venni...

- Na jó - mondtam, az ajtó felé indulva -, attól tartok, eltévedtem. A rendőrségre indultam, és a Hátrányos Helyzetű Férfiak Klubjában kötöttem ki.

Vis Major karon ragadott.

- Gyere. Elviszlek kocsikázni.

- Várj még egy szóra! - sürgölődött a kéklő szájú zsaru. - Nagyon fontos: beszélj HáKával, hogy tegyen vissza Blick mellé, mielőtt a nejed összehoz Kyrával!

Vis Major rám meredt, majd a tanácsnokra.

- Vele?! - kérdezte mélyszélesen megrökönyödve. - Ne barmulj, Sidney! Még Blickkel is hamarabb összejönnek!

- Gyere, veszünk nektek vazelint - mondtam fogcsikorgatva, és kivonszoltam a szamurájt a szabad ég alá.

A kocsiban hátradőltem. Mereven magam elé bámultam.

- "Te se, én se"? - kérdeztem.

Körme hegyével megkopogtatta a vállamat.

Ránéztem. Szarkalábak futkároztak a szeme sarkában. Bőrén átütött a zsendülő borosta.

- Válságos a helyzetem - közölte. - Ehhez idomult a kedélyem is. Ne haragudj.

Nem feleltem. Ő sem cifrázta tovább. Átlapozta a csíptetős táblára tűzött papírokat, memorizálta a körözött bűnözők, járművek adatait, hangosabbra csavarta a rádiót, és gázt adott.

- Méregzöld Toyota Tercelt keresünk, a legújabb kiadásút - hadarta a fátyolos hangú diszpécser az éterben -, rendszáma UZL 663. Ha látja valaki, hívja Schwarz hadnagyot. Ismétlem, Schwarz hadnagyot.

Vis Major marokra kapta a mikrofont.

- Mi van a Toyotával? - kérdezte.

- Keressük - felelte kimérten a hölgy.

- Kösz, szívi. Így mindjárt más. - A szamuráj felém fordult. - Nézd meg a táblán a Toyotát.

- Nincs rajta - tudattam egy perc múlva.

Ismét a tenyerébe zárta a mikrofont.

- Mióta keressük a Toyotát? - érdeklődött.

- Három napja. Lopott kocsí - vágta rá a nő.

- Miért nem találom a papírjaim között?

- Gondolom azért, mert trehány. - Katt.

Vis Major vállat vont. Vörös téglából emelt, csatahajó forma épület előtt gurultunk. Nem kellett elolvasnom a bejárat fölé erősített táblát, az iskolák a világon mindenütt egyformák.

A szamuráj lelassított, kényelmesen szemlélődött. Kétszer megkerültük a tömböt. Sápadra untam volna magam, ha nem figyelem a pasas arcát. Láttam összeszűkülő szemét, néma fejcsóválását, csúfondáros vigyorát.

Mindezt nem tudtam mire vélni, hiszen néhány parkoló személygépkocsin és egy horpadt furgonon kívül csupán négy-öt légy tartózkodott az utcában.

Még egy kört mentünk.

Elhanyagolható változás történt. A furgon kormányára mögött ülő fiatal srác kinyitotta az ajtót, és lustán, közönségesen nyújtózkodott. Apró termetű, ómódi kalapot viselő öregasszony robbant ki egy bérház kapuján, és futólépésben megindult az automata póráz végén vágató bernáthegei kutyája mögött. Méteres dísztü állt ki a kalapjából, akár egy nyílvevő.

A szamuráj az órájára pillantott, lehalkította a diszpécsert, és újabb kört tett az épület körül.

- Beavatnál? - kérdeztem.

Felsóhajtott.

- Jó. Mit látsz?

- Semmit.

- Ezt vártam.

Ebben maradtunk. Az iskolában kitört a szünet. Kamaszok lepték el az udvart, a járdát. Néhány srác a veszteglő furgont kerülgette. A sofőr végzett reggeli tornájával, immár szilajul dohányzott, a kerítéshez dőlve. Cigivel kínálta az arra ögyelgő fiúkat.

- Aha - mondtam. - Megcsípjük?

Vis Major újra elvigyorodott.

- Látod a sárga Citroënt? A kék BMW-t, és az utca végében a fekete Rovert?

- És?

- Három kocsinyi nyomozó lesi a terepet.

Kész. Ennyi. A szamuráj úgy vélte, hogy ezúttal kimerítő alapossággal felvilágosított.

- Hát akkor mi mit keresünk itt? - érdeklődtem.

- Vond magadhoz a táblát és lapozd végig a körözéseket.

Megtettem. Felismertem a cigarettát kínálgató ifjút, jöllehet fotózáskor még kevészalú, vörhenyes körszakállt és egérbajuszt viselt.

- Egyetlen kukkot sem értek - morgolódtam. - A nyomozók miért nem kapják el? Vis Major elvigyorodott, megnyomott néhány gombot a rádión, majd a szája elé emelte a mikrofont.

- Itt ül mellettem egy kollegina, és nem érti, miért lapultok - mondta kedélyesen.

- Menj a pokolba - sziszegte egy fojtott hang.

A szamuráj rám pillantott enervált szemhéja alól.

- A Hadnagy úr - közölte bizalmasan. - Hadnagyom, elkapjátok a füvest, vagy csak az aranyeretekeket növesztitek?

- Tűnj el innen, ne szúrd el a melónkat. Rá fogunk ragadni a srádra.

- Ja?! - Vis Major derűsen felnevetett. - Minden világos: a fiú elvezet benneteket a Legfőbb Fűvészhez. Hülyének néztek?

- Nem esik nehezünkre. Húzz el a franca.

- Egy: három hete itt dekkoltok, szerintem a srác is tuti abban, hogy rá vigyáztok. Kettő: ő legfeljebb a legközelebbi Fasírt Bárig vezet el benneteket, aholis megsezmélhetitek, hogyan kapja be a hamburgerét.

- Óhajtod, hogy felhívjam a főnöködet? - sisteregte a fojtott hangú zsaru.

- A Lelki Segélyszolgálatot hívd fel - tanácsolta a szamuráj.

Lehajította a mikrofont, és a gázra lépett. Hallottam, hogy az anyját emlegetik az éterben, különféle járványos megbetegedésekkel és a legősibb iparággal összefüggésben.

A cigarettát osztogató fickó felkapta a fejét, gyors pillantással felmérte a terepet, és úgy döntött, veszni hagyja a furgont.

Futásnak eredt.

Füstölő gumikkal söpörtünk utána. Vis Major széles mozdulattal csavargatta a kormánykereket, szájszegletében igen-igen csúnya mosoly vibrált.

Fogalmam sem volt, mit csináljak, főként kapaszkodni szerettem volna.

- Készülj - hallottam, miután a menekülő után nyomultunk egy magas palánkkerítéssel szegélyezett, keskeny utcába. - Én nem érek rá, vezetek.

- És én?

- Te nem vezetsz - állapította meg tárgyyszerűen.

- Dögölj meg - nyögtem. Stukkert rántottam.

A kocsi nekilódult, s bőgő motorral rohant a fickó után. A lökhárító a menekülő sarkát súrolta.

A fűvész fel-felbámult a palánkra, de sehol nem látott rajta fogódzót, így hát talpalt tovább, egyre jobban a kerítéshez húzódva.

- Telemegy szálkával, aztán estig is filézhetjük - dünnyögte a szamuráj.

A kocsi a srác oldalához közelített.

Kilöktem az ajtót. Gyomron vágtam vele a tagot, aki éppen nagy trükkre készült: lendületet vett, hogy a járgányra vesse magát, és a tetőre jutva átpattanhasson a kerítés fölött.

A fűvész megroggyant az ütéstől, s bár azt a látszatot akarta kelteni, hogy a hasát tapogatja, feltűnt, mit művel igazából: stukker után markolászik a

dzsekije zsebében.

Nyugodtan lóhettem volna, a gyakorlatokon ezerszer is átvettük ezt a helyzetet - és éppen ezt -, megtámogatva a statisztikával, hogy a legtöbb zsaru efféle szituációban hagyja ott a fogát.

Mindezt villámgyorsan érzékelttem, s szempillantás alatt cselekedtem. Nem tüzeltem. A stukker agyával állon vágtam a görnyedt fickót, ugyanakkor felrántottam a térdemet, és előrelendültem a fejemmel.

- Húha - nyögte Vis Major a fűvész romjai fölött.

Rápillantottam. Keskeny verítékcsík araszolt a halántékától a nyaka felé. Ökleit a zsebébe süllyesztette.

Legfeljebb félméternyi terünk volt a kocsi és a palánk között. Felkaptuk az ájult fickót, és begyömöszöltük a hátsó ülésre.

A szamuráj a jobb oldali ajtón át tömkölte magát a helyére. Bezuhantam mellé, hátraejtettem a fejem, és hatalmasat sóhajtottam.

- Szinte szuper voltál! - nevetett, tenyerét a térdemre ejtve. - Ám, ha nem esik nehezedre, ugyan szedd már el tőle a löszerszámot.

- Collapsusban van - feleltem közönyösnek szánt hangon.

- Helyreigazítalak: a kocsinkban van, a hátunk mögött. Engem idegesítenek a tarkómnál fetrengő fegyverek, ha mégoly ájultak is.

Feltérdeltem az ülésre, és kirámoltam a fűvész dzsekijét. Zsebre vágtam fél doboznyi édeskés illatú cigarettafőjét és a stukkerét; közben hatvan kilométeres tempóban robogtunk hátrafelé. Miután visszazuttyantam a helyemre, nem állhattam meg szó nélkül a történeteket.

- Látom, kivert a víz, Szamuráj. Aggódtál értem.

- Még most is aggódom. Fél motozás nem motozás.

- Vetköztessem pucérra?

Vállat vont.

- Ha kedvedet leled benne?! Előtte azonban nézd meg a nyakát előlről, hátulról, a veséje táján is kotorászhatnál, aztán még a bokáit is fésüld át. Ha ezzel végeztél, nem bánom, a tied lehet. Zsenge husi, nincs több huszonkét évesnél.

Visszatérdeltem az ülésre és átkutattam a fickót. A nyakába akasztott láncon, a tarkójánál bőrtok függött, élesre fent borotvát találtam benne. A bokájára erősített tartóban kilenc milliméteres Beretta lapult.

Leizzadtam.

Őszinte meglepődésemre a szamuráj nem fölényeskedett. Meglehetősen jó tempóban dőngettünk a hivatal felé. Mögöttünk három ismerős kocsi is nyomult: sárga Citroën, kék BMW, fekete Rover.

- Ezek letépik a fejedet - jósoltam.

- Aha - bólintott, s a csúf félmosoly ismét megjelent a szájszegletében.

- Direkt szívatod őket?

- Ah! - Rám kerekedett a szeme. - Te nem jártál még a szobámban! Oklevél lóg a falon! Bőrkeretben! Nem szívesen dicsekszem vele, szerénységem legendás. De nincs mit tagadni rajta, okleveles vagyok. Okleveles naiv.

Lebarmozhattam volna, de inkább hallgattam.

- Félttem, hogy agyonlövöd - mondta egy perc múlva.

- Kit?

- Ezt a szerencsétlent.

- Aha. Attól nem féltél, hogy ő lő agyon engem?

- Nem bírt volna, kézben volt a stukkerem.

- Akkor hát ezt is átbeszéltük. Jól szórakoztál?
- Még nincs vége.
- Most jön a letolás. Habos ajkak, düledt szemek. Még csak két napja nézem, de máris szörnyen unom. Miért csináltad?
- Tíz éve művelem, képzelheted, én mennyire unom. A srác senkit se hová nem vezetett volna. A Legfőbb Fűvészt viszont mindenki ismeri, ám senki nem mer hozzányúlni.
- Még mindig nem értem.
- Nincs is mit érteni rajta. Tulajdonképpen semmi sem történt. Néhány kölyök nem jut ma füves cigihez. Ennyi.

Dermesztő jelenet volt. Schwarz hadnagy őrvongott legintenzívebben, a többiek sápadtan fel-felmorrantak. Az elcsípett fűvész kábultan egyik lábáról a másikra állt, és az asztallapra kiállított arzenálját, cigarettás dobozát nézte.

Kedvetlennek látszott.

E.T. is azt játszotta, hogy ő okleveles naiv, egyre csak hajtogatta: "de hiszen köröztettétek". Gyönyörű titkárnöje vakító tálcáról kínálta a kávé.

Vis Major pedig észrevétlenül felszívódott körünkől, a direkt neki rendezett szeánszról.

Schwarz figyelt fel elsőként a káromolt személy távollétére.

- Hová lett az a mocsok? Láta valaki elmenni?
- Nem - feleltem higgadtan. - De nincs itt.
- Hol van? - üvöltött E.T.
- Itt nincs - mondtam újra, s nevetés kaparta a torkomat.

Kezdtém élvezni a helyzetet.

A dühöngők megfagytak. Némán a folyosóra nyomultak.

Amikor kiléptem az irodából, Schwarz ugrott hozzám. Széles mosollyal nyújtotta a kezét.

- Mostanában folyton összefutunk - mondta. - Engedje meg, hogy bemutatkozzam végre. - Két tenyere közé vette a kezemet. Hadarásából csak ennyit értettem:
- ... hadnagy vagyok. Fogadja őszinte részvételem, amiért azzal a böhöm barommal kell dolgoznia.

Bólogattam, s előre mormoltam magamban, milyen szövegrész következik: "ha bármi problémája van, ha szívesen kávézna..." stb.

Schwarz szinte szó szerint elmondta a kötelezőt, még kétszer felgyújtotta mosolyát, végigsöpört rajtam türkizkék szemének döglesztő pillantásával, és végre eleresztette a kezemet. Ő elsuhant, a két ujjam közé csúsztatott névjegye maradt.

Schwarz visszafordult a folyosó kanyarulatából.

- A priváton is hívhat - búgta szexin.
- Vis Major megállt a hátam mögött.
- Gratulálok - közölte.
  - Most kéne a hánytál.
  - Megszokod hamar. Pár perccel ezelőtt majdnem ugyanezt műveltem két emelettel följebb, a nyomozóknál, bizonyos Gigi hadnagynővel.
  - Megtudtad, amit akartál? - kérdeztem udvariasan.
  - Mindig megtudom - bólintott.
  - Tegnap még azt gondoltam, hogy előbb-utóbb kirúgnak innen téged. Ma már tudom: tévedtem. Rövidesen megölnek.

- Ne félj, majd úgy intézem, hogy éppen ne légy velem.
- Drága vagy.
- És milyen éhes. Ugorjunk el egy bisztróba.

Elugrottunk.

Míg én elfogyasztottam két halványzöld salátalevelet és egy csésze joghurtot, Vis Major beburkolt két malomkerék méretű zsömlét, sonkával, tojással, majonézzel és egyéb gyilkos koleszterinfélékkel. Erre vonatkozó, felvilágosító-életmentő célzatú előadásomat passzív toleranciával viselte, jöllehet közben kibámult az ablakon, és szemlátomást egészen másutt járt az esze, de legalább nem hurrogott le.

A szénhidrátokkal és a koleszterinekkal végezvén szóba hoztam néhány módszert, melyek segítségével a fittség visszanyerhető. Éppen a fogyasztó hatású fülbevalóknál tartottam, amikor a szamuráj felkapta a szalvétát, majd értem nyúlt, és az utcára vonszolt.

Mivel nem értettem, mi történik velem, berántottam a vészfékemet, és magyarázatot követeltem.

Vis Major türelmetlennek látszott. Valósággal túsul ejtett, behajított a kocsiba, a volán mögé ásta magát, és kiló hússzal betört a forgalomba.

Pattogni készültem, ám hirtelen elkötöttem a nyelvemet: méregzöld Toyota Tercel suhant előttünk, UZL 663-as rendszámú.

- Hogy csinálod? - nyögtem hosszú-hosszú hallgatás után. Úgy éreztem magam, mintha én lennék a varázsló inasa.

Vis Major legyintett.

- Ez is csak egy kártyatrükk a sok közül.
- Követelem, nyisd fel a szememet.

Oda sem pillantva az arcomhoz nyúlt, és két ujjal kitámasztotta a szemhéjamat.

- Nna - mondta. - Tartsd így.

Előlről kezdtem.

- Követelem, hogy felvilágosíts!

- Nehezet kérsz - sóhajtott. - Mindig hadilábon álltam az intimitásokkal.

Nos, azt ugye tudod, hogy miben különböznek a fiúk a lányoktól!? Ha e különbségeket összeillesztjük, akkor jön létre a szexuális aktus. Te pedig tökéletesen felvilágosultál.

Duzzogva ültem mellette, holott tudtam: ez nem módszer vele szemben.

Kisvártatva rám sandított a szeme sarkából.

- Nagyon eltűnődteél. Nincs kisöcséd? Sosem jártál strandon, pancsoló medence közelében?

- És ha nem, akkor illusztrálni fogod?
- Sajnálom, nem tehetem. Beragadt a cipzáram.

Ezenközben gyér forgalmú mellékutcákon suhantunk, két-három utcahossznyira lemaradva a zöld Toyota mögött.

- Miért olyan fontos ez a lopott kocsí? - firtattam.
- Talán azért, mert nem is lopott.
- Nem?!

- Amennyire én tudom, a felkent tulajdonosa ül benne.

- Ezek szerint nem a Toyota, hanem a pasi kell Schwarznéknak. De miért nem ezt mondták?!

- Éppenséggel kielégíthetem a kíváncsiságodat. Ehhez kellő tapintatot kell összegyűjtenem, ugyanis feltűnt, hogy karmolod a tagot, és nem szívesen

ábrándítalak ki belőle.

- Ismerd el, gyönyörű szája van. Kísértő, érzéki.
- Harapnám - bólintott. - A Toyotában egy Mariano nevű tag ül, régi kedvenc informátorom. Néha meggyón egy-egy hétepcsétes titkot, minek következtében sejteni kezdem, hol keressem ezt vagy azt a gengsztert. Mariano másoknak is sűg-bűg olykor, komolyabb dolgokról is, mint amilyen például a kábítószer-kereskedelem. Tegnap este híre terjedt az alvilágban, hogy szegény Marianónak hálnia kell. Mariano kocsiba vágta magát, de hiába keresett menedéket. Immár a legkedvesebb barátai sem szeretik őt eléggé.
- Ezért aztán Schwarz védőőrizetbe akarja venni?
- Érzelmes fickó vagyok, ha kevésbé látszik is rajtam. Saját védőszárnyaim alá veszem Marianót.

A zöld Toyota eltűnt a parkolóház lejárójában.

Az éterből név szerint szólították Vis Majort.

- Jelen - morogta a keresett. - Táviratot kaptam?
- Ne szórakozzon, figyeljen! - dörrent a diszpécser nő hangja. - A Weekend-lakótelepen, a kiserdő felőli oldalon mosómedvék fosztogatják a szemetes konténereket. Egy egész falka. Söpörjön oda.
- Mosómedvék?! - merengett Vis Major homlokráncolva.
Kocsink a parkolóházba kanyarodott. A zöld Toyota a füstös folyosó végén suhant.

- Igen, mosómedvék! - kiabálta a diszpécser. - Óhajtja, hogy lebetűzzem?
- Ne fáradjon, úgyis csak belezavarodna - mondtam a mikrofon fölé hajolva.
Vis Major vigyorogva félretolt.
- Szívi, nagyon köszönöm a gondoskodását, de ennyire nem állok tréül. Kínai mosodást tartok.

- Miii? - visította a nő.

A szamuráj ledobta a mikrofont, élénkebben érdekelte a Toyota. Folytattam helyette a társalgást.

- Még egyszer köszönjük. Folyamatosan aktualizáljon minket mosómedve-témában. Ha netán megszorulunk valamikor, kitesszük a szennyesünket a kiserdő mellé.
Vis Major kikapcsolta a rádiót.

A Toyota mellé kanyarodott.

Mariano görnyedten állt a félig nyitott ajtóban, tekintete űzötten cikázott.

- Nyugodt lehetsz, senki nem követett - mondta neki a szamuráj, mire a szembeszökően kockás zakót, kockás sildes sapkát viselő, benyomásom szerint leginkább borzra emlékeztető ábrázatú fickó kiköpte a fogai közt tartott, rég elhamvadt szivarcsonkot, és hervadt vigyort csiholt klassz pártfogójának.

Helyből megállt az eszem. Míg az eszem állt, kezdetét vette a férfias fecsegés, amelyből szinte semmit nem hallottam. Megpróbáltam szájról olvasni, ám az éber Vis Major rám morrant.

- Átmenetileg vakulj meg.

Nem tehettem. A szamuráj úgy fordult, hogy eltakarja előlem a borz-képűt, s ez nem esett nehezére, hiszen szélteben is, hosszában is jócskán túlnőtte a statisztikai átlagot.

Ücsörögtem a sápadt fényű neonok által gerjesztett homályban, a szürkén ködlő füstben, mélyen a föld felszíne alatt, attól tartva, hogy rövidesen felüti a fejét a szervezetemben valami kezelhetetlen bányászbetegség.

A pasasok egyáltalán nem törődtek velem, szöttek összeesküvésüket.

Rosszkedvűen szemléltem a mozgó célpontot: Vis Major hátát, melyet a széttárt

kabátszárnyak még szélesebbnek mutattak, és a fekete farmerba bújtatott, nyughatatlanul mozgó lábakat.

No lám. A szamuráj egyáltalán nem olyan higgadt, amilyennek mutatkozni szeretne. Miként lehetséges, hogy eddig még nem szúrt szemet a mozgása?! Hiszen láttam, pontosabban érzékelttem az első perctől fogva: hintázik, miként egy vitorlás a hullámverésben; szinte szünet nélkül himbálja a felsőtestét, emelgeti a lábait, akár egy visszeres fájdalomtól kínzott takarítónő. Képtelen ötlet volt, annál inkább elbűvölt kis időre: mi volna, ha a szemem láttára ragadná el a pasast egy hevenyen támadó mélyvénás trombózis?!

Ekkor Vis Major rohamozni kezdett; amit művelt, meglehetősen idegen volt az én kifinomultságomtól: letépte Mariano sapkáját. Majd zakóját.

Bedobta a cuccot a Toyota hátsó ülésére, s már-már azt vártam, hogy utána vágja Marianót, aztán ráborul. Kedvem lett volna tárcsázni a feleségét: voilá, a válóok!

Ám a roham másként folytatódott.: a szamuráj leöltötte a saját kabátját, és felsegítette pátyoltjára.

A három számmal nagyobb bőrdzsekitől szabadulva nem látszott többé behemótnak. Sőt, egészen emberi formája lett: harmincvalahány éves férfi, válófélben: gyűrött fekete inge kibuggyant a derékszíja fölött, stukkere hivalkodott a zsarumelltartóra fűzött tokban.

Átkarolta Marianót, és betámogatta mögém a kocsiba. Leszerelte magáról a hónaljtokot, és a borz-képű mellé dobta. A fegyvert zsebre vágta, majd lehajolt hozzám.

- Rögtön visszajövök. Vigyázz rá.

Pisztolyt rántottam. Vis Major szégyenlős vigyorral a műszerre borította ménkű nagy tenyerét.

- Nem így értettem. Ő oké. Akkor vigyázz rá, ha valaki őt fenyegetné.

- Tudatában vagy annak, hogy mit művelsz? - érdeklődtem.

Bólintott.

- Ritkán cselekszem transzcendens sokkban. Imponálóan szépen mondtam?

Ezzel elhajózott. Fekete alakja gyorsan beleolvadt a parkolóház sötét rútságába.

Mariano összegörnyedve ült mögöttem, néha hisztérikusan felvihogott.

Kisvártatva azon kaptam magam, hogy kezdek eszméletlenül felidegesedni.

Hátranéztem a vállam fölött. Az aprócska informátort maga alá temette a hatalmas bőrkabát.

- Most mi van? - kérdeztem

- Elment - informált a kérdezett.

- Visszajön?

- Mindig - mondta, mámoros hangon.

- Itt ülök a kétségek közt, amikor mosómedvék fosztogatnak a lakótelepen - morogtam.

- Mosómedvék? - szisszent Mariano. - Mifélenk nem is honosak.

- Nem?! Pedig fosztogatnak. A diszpécser mondta.

A fickó vállat vont.

- Ő tudja. Ha botanikus.

- Zoológus - helyesbítettem, műveltségemből kifolyólag.

Mariano rám meredt.

- Zoológus létére mit keres a Yardon?!

- Ne menjünk bele - ajánlottam. - Vis Major majd kideríti. Gondolom, azért

ment el.

- Miért?! - nyögte hökkenten.
- Nem azért? - kérdeztem ravaszul.
- Nem, hanem próbababáért.
- Mít fog vele kipróbálni? Valami új figurát?

Mariano utolért, mármint intellektuálisan. Szomorú képpel felelte:

- Tök régít.

Megláttuk, csakhamar.

Vis Major úgy bukkant elő a ragacsos homályból, mint egy figura az álmaimból: fekete öltözékben, világító-sápadtan, komor szemmel, sötét hajúan; fehérrellő torzót szorított magához. A dermedt lány ölelő mozdulatba fagyott karra, csodálóra rajzolt tekintettel, félrecsúszott hajjal csüggött a mellkasán.

Úgy festettek, mint egy táncos és hölgye, egy hét múlva, midőn az összes vendég rég elment már, a gyertyák végsőt sercentek, s a fatáblás ablakok mögül előlépett az utolsó táncos: a Halál.

Vis Major felöltöztette szépséges hölgyét. Ráadta a kockás zakót, sildes sapka alá tömkölte a kóc haját, kesztyűbe bújta a merev ujjakat. Végül a kormány mögé támasztotta a fél babát.

Ezután beült mellénk, elrejtette a kocsit a folyosó legsötétebb zugába, lekapcsolta a lámpákat, és cigarettára gyújtott. Előttem, a szürke falon fekete felirat ordított, percekig bámultam, pedig nem volt semmi értelme.

Így festett: ÖRÖM.

Mariano halkacskán vacogott mögöttünk, aligha örömében.

Hallgattam, ahogy a használt füst visszadübörög a szamuráj tágas tüdejéből.

Mindeme lázas elfoglaltságok közepette valahol elvesztettem a fonalat, mivel a körülményekkel mit sem törődve, ismét az előző esti illat lopakodott az orromba, s lerészegített.

Arra kaptam fel az eszméletemet, hogy Vis Major gyors mozdulattal a hamutartóba töri a cigarettát.

Gumik sivítottak, túlajtott motor hörgött, közeledőn.

Kék BMW vágatott elő. Bepördült iménti helyünkre.

Az automata ablak az ajtókeretbe siklott.

Felbukkant egy kéz.

Élesen láttam a mandzsetta fehérét, a csukló rózsaszínét.

A fegyvercső sötétjét.

A torkolatból előcsapó apró lángnyelvet.

A Toyota oldalablaka szilánkokra robbant; a sildes sapka megbillent, majd eltűnt szem elől.

A BMW kifarolt a parkolóhelyről, és örült tempóban, meg-megcsúszva eltűnt a folyosókanyarulatban.

Néhány percig szótlánul üldögéltünk. Megpróbáltam beélesíteni a szememet, hiába, a festett betűk kigyóztak, úsztak a falon; azt hiszem, egyikünk sem hitt nekik.

Amikor kezdtem azt gondolni, hogy a bénító szürkeség elfolyt velünk az örökkévalóságba, Vis Major megmozdította a kocsit, és kihajtott a napvilágra.

- Visszanyerheted a látásodat - mondta.

Mielőtt felelhettem volna, bekapcsolta a rádiót. Jókor, a diszpécser éppen őt kereste.

- Lövöldözést jelentettek a Hoffman-parkolóházból. Nézzék meg, mi a pálya - hangzott az utasítás.
- Odahajtok - felelte a samuráj kimérten.

Mariano eltűnt mögülünk.

Elszívtuk egy-egy cigit az áradó napfényben. Nemigen váltottunk szót egymással

Azután visszagurultunk a tetthelyre.

Vis Major komoran nyúlt a mikrofonért.

- A Hoffmanból jelentkezem. Megtaláltuk a keresett Toyota Tercelt. Rendszáma UZL 663, színe haragszom-zöld. A kocsiban bal oldali első ablakát lövés zúzta szét. Az ülésen heverő áldozat kora meghatározhatatlan, neme nő, ruházata piros-kék-fehér kockás zakó, kockás sapka, barna bőrkesztyű, semmi más. A lövedék a bal halánték magasságában hatolt a koponyába.

- Hogyhogy semmi más?! - firtatta a diszpécser. - Meztelen a tetem?

- Előrehaladott hullamerevség - darálta zavartalanul a samuráj. - A test hiányos.

Kiléptem a kocsiból, és félrevonultam.

Újra szemközt találtam magam egy fekete felirattal.

Ez azt mondta: SZERETET.

Sírnom kellett.

Vis Major tenyerét éreztem a vállamon.

- Ne hagyj cserben - kérte komoran.

- Mi ez?! - nyögtem.

A falhoz pördült, és végighúzta mutatóujját a festett szöveg alatt.

- Szeretet - olvasta.

Nem hagytam magam kizökkenteni.

- Tudod, ki tette!?

- Nem tudunk semmiről.

- Láttam! Felismertem!

- Szamárságokat beszélsz. Itt egy agyonlőtt kirakati bábu hever.

- Felismertem! Schwarz volt! Marianót akarta kinyírni! Ez volna a rendőrségi védőőrizet?!

- Nos, jó. Mielőtt még egy szót kiejtenél, nézd meg a babát! Ripityom a feje!

Mély lélegzetet vettem.

Összefont karral, derűs arccal álltam a kocsinél, amikor a kék BMW elénk gördült.

Schwarz ruganyosan lépett ki a kocsiból.

- Mizújs? - kérdezte fölényes mosollyal. Azután a Toyotához sétált.

Csaknem olyan merev lett, mint a tetem.

- Megint elszabadult egy aberrált - dűnnyögte a samuráj. - Kirakati babákat öldös. Elképesztő.

A hadnagy felüvöltött.

- Miért rángattál ide? Mondhattad volna, hogy...

- Azt akartam, hogy a saját szemeddel lásd - közölte Vis Major. - Minden esetben tanulhatsz valamit.

- Te viszont minden esetben elfelejted, hogy régen nem vagy már őrnagy úr!

- Fenét felejem. Teszek rá.

Ezzel visszaültünk a kocsiba, és elgurultunk.

Hazavettem a lőlapomat. Letettem az asztalra, fölé hajoltam. Ilyet még sosem csináltam, pedig serleget is nyertem, vitrinnyit. Ezúttal egyetlen tárnai golyóval eltűntettem a lap közepét. Öklömnyi lyukat vájtam bele.

Leültem, gondolkoznom kellett. Szobakertem illatozott, s amikor a szürkület közeledtével a bambuszredőnyök leereszkedtek, az aranykehely nevű kúszónövény féltényérnyi, nappal alvó bimbói halk roppanással, egyszerre feltáruultak; bepillantottam a sárga virágok barna sávokkal erezett torkába.

Nem hatott ésszerűen, mégsem azonnal rúgtam el magamtól a gondolatot: Derina itt hagyott magából valami éterit, a leglényegét. Ezért hülyülök.

Mélán beanalizáltam egy pohár kefir. Közben lázadás feszegetett belülről: muszáj nekem efféléken tengődnöm? Hogy száz évig éljek, mint egy albán hegyipásztor? Egyáltalán: a kefiről lő- és schwarzthatatlan leszek? Na ugye? Meg is egyeztem magammal: holnaptól gyümölcsjoghurtot fogok enni, áfonyásat. (Piros áfonya: *Vaccinium vitis-idaea*; humuszkedvelő, örökzöld bokrocska, szélte-hossza kettő-husz centi, haragszerű, fehéres-rózsaszínes virágait bordópiros bogyótermés követi: nemcsak gyönyörű, finom is.)

Könyvet ragadtam a kezembe. Díszkötéses, bölcs művet, amely nélkül be sem tettem a lábamat kedvenc irodalmi kávéházamba. Mivel minden második arra járó ezt a kötetet hurcolta magával, s hozzá olyképpen, hogy a veretes mű szerzője és címe kitűnően látható legyen, nem kellett témákat keresgélni, legott kialakulhatott a művelt társalgás. Egyik-másik intellektuális ismerősöm hónapokig is titokban tudta tartani, hogy képtelen volt tovább jutni az impressumnál.

Felütöttem a kötetet, de ezúttal nem bírtam vele. Rádöbrentem, hogy másra vágyom, olthatatlanul. De írtak-e valaha olyasmit, ami méltó a figyelmemre?

Megtekintettem Derina könyvszekrényeit. A kínálat láttán jégkocka főtt a hátamon. Még Edgar Wallace is! Botrány! Hiszen a Professor megmondta, hogy ami szemét, az szemét!

Ismerősen csengő névbe botlottam: Raymond Chandler. Két ujjal kicsíptem a kötetet a többi közül. A címet meg sem néztem. Leültem egy karosszékre. Elszántan olvasni kezdtem.

Már az első negyedórán többször felnevettem, néhányszor meghatódtam; folyamatosan élveztem a dolgot.

Hiszen ez jó! És összefekszik a hangulatommal. Miért mondta a Professor, hogy inkább vakíttassuk meg magunkat, semhogy effélékkel tömködjük el szellemünk pórusait?!

Két órával később felkaptam a fejem, és fennhangon szót intéztem magamhoz:

- Hiszen te eddig tök sznob voltál!

Visszafeleltem.

- Most már nem vagy az?!

Szűzanyám! Mi a cikibb? Ha sznob vagyok, vagy ha nem?

Kitől remélhetek választ a kérdésre? Derina mulatott volna rajta, anyámhoz el se érkezne, hisz az én problémám, nővérem, Taria a horoszkópushoz küldene válaszáért, a Professor beleszeretett egy műlovarnőbe, és örökre otthagya az irodalmi kávéházat, Bruce leragadt a hengerűrtartalomnál, apám lelépett, amikor tízéves lettem, és még arról sincs fogalma, hogy a család-elhagyás milyen ciki.

Viszont Chandler jó. Marlowe-val bújtam ágyba. Azután álmodtam, és reggel arra ébredtem, hogy minden éjjel efféléket szeretnék látni, mert amíg eme álmok meg nem történtek velem, sejtelmem sem volt arról, milyen is lehetne az életem.

Grand jeté, mondaná erre bármely francia, a nem franciák közül persze csak a

műveltebbje. A balett-táncolásban használatos kifejezés repülésszerű, nagy ugrást jelent, s természetesen átvitt értelemben is működtethető.

És ez nem az első grand jeté-m volt, amióta betettem ide a lábamat!

Beálltam a zuhany alá, kritikusan megszemléltem az alakomat. Túl sok kifogásolnivalót nem találtam rajta, ám azért egy pillanatra meginogtam. Lehet, hogy mégiscsak jó lett volna kitömetni a melleimet szilikonnal?! Nem az elrákosodástól való félelem miatt tettem le a műtétről. Maga a kebelműasztros beszélt le róla. Megkérdezte, mi a foglalkozásom, majd azt firtatta, biztos vagyok-e abban, hogy nem nélkülözhetem a dinnyényi melleket. Mondtam, tutira nem élhetek nélkülük, végre is snassz dolog, hogy hovatovább én vagyok az egyetlen női lény a Földön, aki beéri a természet ajándékával. Tömjön ki! - követeltem.

Rávettem egy próbára. Vizzel töltött lufikkal éltem egy hétig. És tényleg, folyton láb alatt voltak. Nem csak a munkában, egyébkor is. Időnként szívesen átdobtam volna őket a vállam fölé, hogy ne akadályozzanak. Ilyesmit lufikkal megtehet az ember, saját keblekkel legfeljebb kilencven év fölött, akkor is csak különösen fáradt mellizmok esetében. Így hát nehéz szívvel letettem a gigászi emlékről.

S amikor Bruce először hántott ki a blúzomból, rettenetesen szégyenkeztem. Ám mert ő nem tette szóvá testi fogyatékoságomat, azaz a szilikonpárnák hiányát, beletörődtem a helyzetembe. Ekkora - és nem jókora.

A zuhanyozással végezve leültem a müzlimhez, és rágsálás közben vékonyan megvajazott, édes, foszlós kalácsról fantáziáltam. Hát ez megint Derina hatása, az ő rossz szelleme, tiszta sor! Kalács! Nagynéném reggelenként magába fogadott vagy kétmillió kalóriát. Aztán kiment a kertbe, szót váltott a növényeivel, megérintette őket, rendbe tette a környezetüket, kapirgált, hajladozott, s csak azután ült be az irodájába a tervrajzok közé. Ha ültében elszibbadt, ismét kísértelt a kertbe. Odakinn alig is láttam felegyenesedve. Mindig kuporgott, térden állt, négykézláb járt. Leginkább keskeny feneke villant elő a zöldből.

Az órákra pillantottam. Öt perc múlva indulnom kell. Kiszívtam a szabadba. A tavaszi levegő illata nyomban lerészegített. S azon kaptam magam, hogy feszengő rügyeket szemlélek, ábrándosan nézem a zsenge levelek körül duzzadó földet; hogy magam is robbanék, életre kelnék, ugyanarra az érintésre vágyva, amely velük csodát tett.

Járkáltam fel-alá, s nem állítom, hogy gondolatlanul. Amikor tizenöt perc elszálltával arra ocsúdtam, hogy máris elkéstem, egyúttal azt is be kellett látnom: egyetlenegy milliméterrel sem jutottam közelebb ama probléma megoldásához, amelyre még tegnap eltökéltem magam, s amely kérdéskör azt a címet viselhette volna: hát most mi van Mariano körül? Pedig - esküszöm! - folyamatosan használtam az agyamat. Agyam azonban szelektált. Foglalkozott a bontakozó tavasszal, az örökzöldek méltóságteljes szépségével, a madarak fütttyögetésével, a lilálló farkasboroszlánnal, ibolyákkal és kökörcsinekekkel, a repedező rügyekkel, az étrendváltoztatás ötletével, az azonosíthatatlan illattal, holmi álmokkal, csupáncsak a külvilág szennyét nem érintette.

Felkaptam a lölapot, és beugrottam a kocsiba. A szakmai felkészülés során rengeteg időt töltöttünk azzal, hogy durva vezetési technikákat gyakoroljunk, arra az esetre, ha bankrablókat vagy terroristákat kellene kergetnünk, netán marcona üldözők előtt akarnánk egérutat nyerni. Mindig, mindenben eminens voltam, mást nem is tehettem, így hát az agresszív vezetés fogásait is primán elsajátítottam. Profi autóversenyzők lemondtak volna keservesen elnyert

serlegeikről, ha aznap reggel összefutnak velem. Rekordidő alatt értem az irodához.

Éppen csak Vis Major nem volt benn.

Mire előkerült, két kávét megittam, hat viccet meghallgattam, és még E.T. mancsa is a combomra tévedt egy pillanatra. Ez utóbbit felettébb rossz néven vettem, viszont erről jutott eszembe, hogy elővegyem a lőlapot.

E.T. megtekintette, arca salétromszínt öltött, s nem három, hanem öt lépésnyire távolodott el tőlem. Onnan gratulált, ám olyképpen, mintha az urológusát biztosítaná arról, hogy szikrányit sem kellemetlen a hólyagtükrözés, sőt.

- Láthatnám a magáét? - kérdeztem, dicsőítő szavait bezsebelvén.

- Az én mimet? - hebegte zavartan.

- A lőlapját.

Az irodában motoszkáló fiúk - lehetnek vagy kilencen - egy légcsőként vették a lélegzetet. Aztán benn tartották. Csodálatosan elmélyült a csend.

E.T. nem panaszkodhatott, hogy nem hagyják töprengeni.

Hosszas tűnődés után így felelt;

- Én vagyok a parancsnok.

- Ezzel úgy körülbelül mit akart mondani? - érdeklődtem.

E kérdés elhelyezkedése azt eredményezte, hogy az imént említett kilenc légcsőből robbanásszerűen távozott a bespájzolt levegő, s bár nem szívesen ismerem fel gyengéimet, meg kell vallanom: szerénytelenül élveztem a hatást.

E.T. felmászott a legközelebbi asztal szélére, tekintete végigsvenkelt minden arcon, kíváncsian: röhögnek-e. Röhögtek. Visszafogottan, fojtottan de mégiscsak. És rajta.

- Tudja - felelte tákolt méltósággal -, a parancsnoknak nem kell bohóckodnia. Merthogy a parancsnok: parancsnok.

- Úgy érti, hogy neki nem kell tudnia lőni, sem kézen állva, sem hemperegve, sem lótuszülésben? Neki nem kell érteni a közel- és távolharchoz? És ha szikrányit sem ért hozzá, akkor lesz parancsnok, s nem bohóc? Aha.

E.T. ringbe szállt volna - nem létező, talán sosem is létezett - tekintélye visszaszerzéséért, ám ekkor tovább súlyosbodott a helyzete.

Épp, mikor jóvátehetetlenül eltévedt abban a gondolatmenetben, miszerint a parancsnoklás intelligencia dolga, ellentétben az általam felsoroltakkal, mely képességek nem igényelnek szellemi erőfeszítést, legfeljebb annyi ügyességet, amennyit - teszi azt - a csimpánzok születésükkor máris birtokolnak, berobbant Vis Major, s mondhatom, szilaj kedvűnek látszott.

A langy érdeklődés, amely E.T. locsogását fogadta, legott forrpontra szökkent.

- Mi baj van? - suttogta Blick anyaián. És már szárnyalt is kedvencéhez, tenyerén egy csésze gőzölgő kávéval.

Úgy néztem, Vis Majornak nagyobb szüksége volna egy csőre töltött stukkerre, amellyel haladéktalanul föbe löhetné magát, de jobb híján a kávét is elfogadta.

- Bocs a késésért - morogta. Végigperzselte nyelőcsövét a tüzelő nektárral, majd lángot fújt, és kissé rekedten tovább beszélt. - Tegnap benyitottam a házamba. Azaz csak benyitottam volna, csakhogy távollétemben kicserélődött a kilincs és a zár.

E.T. még mindig ott tartott, hogy valami módon a tudomásunkra hozza: bár a

szabad szem felől nézvést ő tényleg nem nyalka dalia, viszont minden más irányból élesen érzékelhető, hogy szellemóriás.

És hirtelen előadta ezt Vis Major szavába vágva.

Közlendője senkit sem béklyózott le. Mindenkit a válófél fejleményei izgattak. Kilenc feszült pasas tolongott a szamuráj körül, aki úgy festett, mintha egy szederbokorban aludt volna, mosdatlanul, ruhástól.

- Camea kicseréltette a zárat - értelmezte iménti szavait Vis Major, tök feleslegesen.

Elsőre is primán értettük a szituációt. Felsőhajtottunk együttérzésünkben. Igen, még én is.

- Azért persze bementem - vallotta meg a szamuráj.

- Bumm-bumm? - találgatta Blick.

Sidney sápadtan csóválta a fejét, csak az ajka kékllett.

- Mondtam, hogy ne hagyd magad provokálni!

- Berúgtam az ajtót, és besétáltam. Camea bezárkózott a konyhába.

Szólongattam. Mivel nem felelt, elindultam volna a fürdőszobába, ám azt az ajtót is zárva leltem. Majd sorban valamennyit.

- Valóságos Kékszakállú Herceg az a nő! - vélekedett Titus.

Na, gondoltam, akkor most beavatom a fickót a Kékszakállú történetbe, de nem juthattam szóhoz.

- Kitártam az ajtókat - folytatta Vis Major.

Nem kértünk tőle részleteket, magunktól is el tudtuk képzelni a tengernyi forgácsot, fűrészport.

- Muszáj volt? - rebegte Sidney. - Nagyon sok válóokot szolgáltatál.

A szamuráj megrökönyödött.

- Én?! Hiszen csak hazamentem, és rendeltetésszerű használatba vettem a házam helyiségeit.

- Tárgyalni nem is próbáltál? - kérdeztem. Megszólalásomat rögtön meg is bántam. Mostantól kezdve le nem moshatom magamról a - hamis - látszatot, miszerint élénken érdeklődöm a pasas magánélete iránt.

- Tárgyalni?! - meredt rám. - Két órán át rítam a konyhaajtó küszöbén, s csak ezután léptem fel tetteleg.

- Jaj, te szegény - nyafogta Blick.

Ez a jelző ült. Vis Major összeszedte magát.

- Megfürödtem, nyugovóra tértem. Nem mondom, hogy háborítatlanul aludtam, mert nem is aludtam, mivel egész éjjel sivított a fűró a ház körül, de nem foglalkoztam azzal, hogy mi készül. Reggelre kelve megtudtam. Rács feszült minden ablakon. Úgy jöttem el otthonról, vagy honnan, mint egy Monte Christo.

- És most kegyeskednél bemászni a járgányodba, és szétnézni a körzetedben? - firtatta E.T.

- És te hogy vagy? - nézett rá a szamuráj. - Mit vacsoráztál tegnap? Marha ronda színed van.

- Komolyan? - rémült meg a parancsnok. Megélénkülő pillantása tükröt keresett. Nem talált. Ám valamennyi jelenlévő arca azt tükrözte, hogy tényleg cefetül néz ki.

- Na, menjünk - intett nekem Vis Major, olyképpen, mint ki dolgát jól végezte. Nyugodtan elégedett lehetett. E.T. kiporzott a szobából, és a mosdóig meg sem állt.

- Mielőtt bárhová is indulnál vele, nézd meg ezt itt - mondta Blick, felém bökve a fejével, a lölapomat lengetve.

Vis Major megtekintette a műtárgyat. Vállat vont.

- Senki nem szólt a csajnak, hogy nem a fejével kell átütnie, hanem golyóval, jó messziről?! - kérdezte.

- Lőgolyóval csináltam, szám szerint kilencel - feleltem szerényen.

- Ez esetben tied a Babérkoszorús Aranyhüvely Díj - közölte egykedvűen.

S mintha erről jutna eszébe, az asztalra hajította a saját lőlapját. Az sem volt rossz.

Útnak indultunk.

Élénken érdeklődtem Mariano után. Mindannyiszor kitérő választ kaptam. Nem tágitottam, előadtam pofás teóriámat, miszerint azzal, hogy tegnap délután Mariano kiszállt a kocsinkból, és felszívódott az utcán, még nem ért véget a történet. Szerintem Vis Major tudja, hol rejtekezik a fickó, mi több, kámforosdíjához aktívan hozzájárul, feltevésem szerint nem önzetlenül. Arra a tudásra szomjazik, amelyért a dublóz kirakati baba feje szétloccsant a Hoffmanban. És ezt jóindulata ellentételezéseként meg is kapja, miáltal egy sereg bűnöző nyakához juthat, ismét a nyomzsaruk előtt.

A szamuráj ennyit válaszolt:

- Vagy helyettük.

Tovább feszegettem a kérdést, hasztalan. Éppenséggel nem fojtotta belém a szót, nem akadályozta hogy kibontsam magam. Ám valahányszor szünetet tartottam, jelezvén, hogy ő következik, effélékkel traktált:

- Talán mégis el kellene ugrani a kiserdőhöz. Mit gondolsz, megvárhatnám, amíg a mosómedvék rendbe teszik a cuccomat? Megörülök, ha két napig kell hordanom inget, kombinét. Akárhonnan számolom, ez a második nap, érzem, hogy közelg az örülés. Ne kérdezd, miért nem vettem tisztát a szekrényből...

- Jó, inkább azt kérdezem, miként kerül a képbe a Hadnagy úr!? Te tudsz valamit, ezért manipulálni is tudod őt, így sikerült hülyét csinálni belőle a Hoffmanban...

- Elárulom önként, faggatatlanul: reggel egyetlen ép holmit sem találtam a szekrényben. Szerető hitvesem felfejtette minden zoknimat, pulóveremet, csíkokra szelte pólóimat, ingeimet. Hát ezért ülök itt két napja hordott gúnyában, és ki nem állhatom magam. Ráadásul még nem is reggeliztem.

- Ha Schwarz sáros, miért nem leplezed le? Ha Mariano vállalja a tanúskodást, én is vállalom, hogy elmondom, mit láttam a Hoffmanban.

A szamuráj rám nézett. Elégedett lehettem: egy röpke szánakozó pillantás erejéig sikerült kizökkentenem eltökélt oda nem figyeléséből. Azután így szólt.

- Tudtad, hogy mifelénk nem is élnek mosómedvék?

A tudományosság kedvéért kiestem szerepemből.

- Egzóták - bólintottam.

Szélütést hoztam rá. A kormányra csapott.

- Milliárdnyi bajom van, és még te is a nyakamba szakadtál! Nem mondom, hogy nem értem, amit latinul mondasz, de anyanyelvünk van, közös! Egyébként, mivel piszokul kíváncsi vagy rá, elmondom, mi a helyzet a mosómedvékkel. Az állatkereskedők ezerszámba kínálják a különféle teremtmények csecsemőit. Alligátorokét csakúgy, mint mosómedvékét. És az emberek ész nélkül megveszik a gögicsélő jószágokat, hazaviszik őket, majd amikor azok felcseperednek, és problémássá válnak, megszabadulnak tőlük. Naponta ezernyi kutya, macska, alligátor, mosómedve válik hajléktalanná. Kidobva még jobban elvadulnak;

amelyik fajtának szokása, az farkába verődik, és ettől kezdve bünszövetkezet módjára szerzik be a betevőjüket. Az állatvédők nem alhatnak. Na de nem alhat-e bolygón embervédő, természetvédő, semminő jogvédő sem. Itt már más sem esik, csak jogsérelem és savas eső.

- Hangzatos szózat volt. Netán ezt intézted Cameához is, amikor arra célzott, hogy gyereket szeretne? Lehet, hogy ezért válik?

- Azért válik, mert nem szeret, immár. Azért válik, mert nem éri be a nem szeretéssel, kicsiny köszíve minden hidegével gyűlöl. Érdekel még egy-két intimitás a magánszektoromból? Ja, a szexuális életünkről még nem is tettem említést. Nos...

- Adrian - mondtam kérlelően.

Újra rám pillantott. Az ornyerge fölött gyülekező dühös ráncok elsimultak.

- Bocsánat - legyintett, s láttam, mekkora elszántsággal dolgozik önuralma nagy művén. - Azt hiszem, egy kiadós reggeli megszelídítene.

Az semmi, hogy Vis Major felhabzsolt két tojást tükrösen, tányérnyi sonkát, sajtot, fél kancsó narancslevet, én is jókorát vétkeztem. Foszlós kalácsot ettem, két szeletet, s forró csokoládét ittam hozzá! Közben láttam a saját ereimet, ahogy meszesednek, faluk elvékonyul, láttam romba dőlni egészségemet, ám mert igen jól esett a bűn, bekaptam még egy karéj kalácsot, vajjal, dzsemmel vastagon megkenve.

A kocsiban rágyújtottunk.

Fura hangulatba kerültem. Valósággal ellágyultam.

- Chandlert olvasok - suttogtam.

- Nem baj, lányom. Mondj el öt Miatyánkot, és el van sikálva. Ha Chandlerrel végeztél, kóstold meg Kinget. Kezdheted mindjárt a Ragyogással, annál jobb könyve nincs is. Érte viszont legalább húsz Miatyánkra kötelezlek.

- Horrort?! Én?!

- Igazad van. Olvasd, nézd, hallgasd azt, amire a szervezeted vágyik, meglátod, minden hangulatodra, állapotodra találsz műfajt, s azon belül keresd azt a darabot, amelynek színvonala megüti a mértékedet. Mellesleg, ha még egy kicsit ezen a bolygón tengődsz, megeshet, hogy nehéz perceidben horrorért nyúlsz, hogy enyhét találj a valódinak nevezett világ előtt.

Ekkor rádöbrentem, hogy a szamuráj úgy társalog velem, miként apa a leánygyermekével. Nem is akármilyenel: alig-alig fogyatékos, úgyszólván csak hangyányit vízfejű sarjával.

- Mi van? - meredt rám, hosszú - hosszú hallgatásomat elunva. - Ne kényeztess el. Ma még egyet sem durvultál.

Belenézett a tükörbe, és a gázra lépett.

- Hová megyünk? - érdeklődtem kisvártatva, a hideg ablaküveggel borogatva a homlokomon képződött púpot.

Ekkor legfeljebb két keréken, ha nem egyen, jobbra kanyarodtunk, mire is a borogatóablak ellökött magától, majd hirtelen visszavonzott, s ez újabb feji dudorok kialakulásához vezetett.

- Mi a francot művelsz? - érdeklődtem.

Vis Major nem felelt, a tükröt bámulta, azután megborsóztatta a hátamat azzal a ronda nevetéssel, amit olyan alkalmakkor használt, amikor sikerült hülyét csinálnia valakiből. Járgányunk szinte lábujjhegyen besurrant egy kapu alá, s megbújt annak végében.

Élénken figyeltem, mint afféle eminens, és láttam is, amint egy hosszú, szürke kocsi tétován elgurul búvóhelyünk előtt.

Ültünk, vártunk, a szamuráj rágyújtott, higgadtan pőfékelt. Az autó nem tért vissza.

- Ki volt az? - kérdeztem.

- Dolph Asato - felelte vidáman.

- Aha. És ő kicsoda?

- Tudod, mi a csőgőrény?

- Szabad a gazda.

- Régebben a csőgőrény nevű primitív eszközzel szabadították meg a lefolyókat a dugulástól. Olyan cucc, amit a fekába vetnek be. Olyan cucc, ami trutymóban, taknyóban érzi jól magát.

- És???

- Asato egy csőgőrény.

Vis Major gázt adott, és kilencvenes tempóban kitolatott az utcára. Berántott kézfékekkel fordult meg, és a szürke kocsi nyomába eredt.

Ekkor már vigyáztam a fejemre. Bekapcsoltam a biztonsági övet, és kitámasztottam magam a lábammal.

Én bírtam, a kesztyűtartó ajtaja feladta.

Válogatott ocsmányságok zúdultak az ölembe. Akadt köztük zöld és szürke, élénk narancssárga és lekváruha. Valamennyi ragacsosan folydogált és kegyetlenül büzlött.

- Ó, jaj - nyögte a szamuráj, s jól szórakozott. - Láthatod, voltak idők, amikor szerető hitvesem még uzsit is csomagolt nekem.

- Mikoron? - kérdeztem elhalón.

Nem kaptam választ. Utolértük a toprongy szürke Chevyt. Elé kanyarodtunk és elálltuk az útját.

Vis Major elhagyta a fedélzetet. Nekem nem sikerült, mert az ajtóm a Chevy bal elejéhez feszült. Letekertem az ablakot. Amikor nekiálltam kimászni, megfeledkeztem a biztonsági övről: nem bírtam el a járgány-nagy hátizsákot. Visszarogytam, s csak néztem az ölemben folyókázó régesrégi kajákat.

Dolph Asato is csak nézett, bográcsnyira tágult szemmel, hiszen tornádó tépte fel mellette az ajtót, s kiemelte őt az ülésből, bekapcsolt övével mit sem törődve.

- Tudom én, hogy te csak a kenyeredet keresgéled épp - látta be a szamuráj, és egy mozdulattal kettéhasította a súlyosabb balesetek átvészelésére tervezett övet. - Szeretnék könnyíteni a helyzeteden. Kérdezz, és én felek. Előadok mindent, te meg elmehetsz egy moziba, nem kell utánam koslatnod. Idegesít, ha koslatnak utánam. Mire vagy kíváncsi?

A hapsi szólni nem, csak nyehegni tudott; szeme már nem tágulhatott tovább. Kriptai hangokkal hozta a szamuráj tudomására, hogy nem bánná, ha a lába leérne a földre.

Felháborodásomban már-már megfeledkeztem az ölemben tálalt gasztronóm relikviákról. Akárki volt is a fickó, emberhez méltatlan bánásmódban részesült. Áttettem a lábamat a padló jobb oldalára, és a gázpedálra tapostam. Időben átléptem a fékre. Aztán kilöktem magam mellett az ajtót, és kipattantam a kocsiból.

Asato talpa földet ért. A fickó ettől némileg megnyugodott. Aztán rám meredt.

Rólam pedig lassúdan málladoztak a boldog idők uzsijai. Végigfolyt a szoknyámon a zöld és a sárgaszürke, a virító narancssárga és a nyúlós is. A szoknyám után a harisnyám következett. Végül a cipőm.

Álltam ott, tehetetlenül széttárt karral, arra ingerelve, hogy odakapjak, és letöröljem magamról a förtelmes gleccsert, de hogyan is tehettem volna, hisz feneketlenül undorodtam tőle!?

Vis Major megtekintette, mit bámul rajtam Asato.

- Felfordul a gyomrom. Hogy' nézel ki? - kérdezte.

- Mindjárt síkítok - feleltem összeszorított szájjal.

- A szentségit - summázta látványomat a szamuráj. Valósággal elhajította a fickót. Beugrott a kocsiba.

Mellé vetettem magam.

- Hol laksz? Amíg elégeted a ruháidat a kandallóban, elcsevegek a csőgörénnnyel, úgyis utánunk jön.

- A helyében nem mennék utánad - szűrtem a fogaim között.

- Grátis nem is érdemes utánam járkálni, de őt direkt ezért fizetik - magyarázta vidáman. - Megjegyzem, az én pénzemből. Felőled szálldos ez a borzalmas penetra?

- Csak az uzsid - morogtam.

- Vagy fél éve már, hogy a feleségem rádöbbsen: ő szeret főzni. Ezután két hónapig megállás nélkül alkotta a különböző mártásokat és pástétomokat. Letális dózist csomagolt minden nap. Ettem én, ette Blick, a környék kóbor ebei is, mégsem győztük. Egy kevésnyi mindig megmaradt. És folyton a kesztyűtartóban felejtettem a fölösleget. Istenem! Hát tudtam én, fél éve sincs, hogy milyen boldog vagyok?!

- Nem tudtad?

- Nem tépelődtem rajta.

- Ez baj.

- Most mondod? Már én is tudom.

- Még mindent visszafordíthattok, ha akarjátok.

- Hát ez az. Akarjuk-e?

- Miért ne akarnátok?

- Nincs neked nőtestvéred, legalább kettő? Azt veszem ki a hangodból, hogy ezt a fáradt lemezt ezerszer is lejátszottad már. Miattam ne légy verkli. Hiszen te is unod.

Hát ezen nem volt mit vitatkozni, mindazonáltal továbbra is felebaráti kötelességemnek éreztem, hogy olykor-olykor vigaszokat pottyantsak elé, hiszen hiába leplezte lezser locsogással: a válófél fáj neki.

A bűz sem kevésbé bántotta. Az út hátralévő részében nemigen beszélünk, a lélegzetvételt is mérsékeljük. Letekert ablakokkal, fogvacogva robogtunk a házig.

Amikor szóltam, hogy most álljon meg, mégiscsak kinyitotta a száját.

- Te itt laksz? - kérdezte elhülten. - Te vetted meg?

- Örököltém. Ismerted Derinát?

Nem felelt, áthajolt előttem, kilökte az ajtót, azután - valamivel finomabban - engem is.

- Igyekezz! - dörrent utánam.

Nem kellett kétszer mondania. Láttam, hogy nem fog unatkozni, míg fertőtlenítem magam: a szürke Chevy is befutott.

Berohantam a házba. Leszórtam a ruháimat, fontolóra vettem, melyik menjen a szemétdarálóba, melyik éri meg az áldozatot, hogy rendbe tegyem. Beugrottam a zuhany alá, és addig álltam ott, habokkal pocskolva, mígnem megszabadultam a gyomorkergető bűztől. Azután gondosan felöltöztem, combközépig érő feszes

pamutruhát húztam, lábfej nélküli, viszont lábfej-mintás harisnyanadrágot, fekete pamutsocknit és sportcipőt. Anyám sosem győzte elégszer a szememre lobbantani, hogy úgy öltözöm, mint egy kamaszlány. Na és, ha úgy öltözöm?!

Hátrafontam fényes hajamat, felrángattam a hónaljtokot, ellenőriztem a stukkert, vászonkabátot húztam rá - és leestem egy fonott hintaszékbe.

Ringatóztam. Semmi kedvem nem volt felkelni, kimenni az utcára. A kertbe vágyódtam.

Vis Major megszólaltatta a kürtöt. Feltápáskodtam, s indultam, ám olyképpen, mint aki lemondhatatlan meghívást élvez egy különösen keserves máglyahalál főszerepére.

Asato - nem önkéntesként - éppen végzett a járgányunk kitakarításával. A kocsi bűzmentessé vált, üléssem is már csak itt-ott ragadt.

A csőgöreynnek titulált illető nem volt jó külsejű. Kevésnyi haját a tarkójáról kente a homlokába, lélegzetelállító füleivel és busa természetével a legelemibb maszk nélkül is eljátszhatta volna egy szafari-film elefántbikáját.

Negyven felé járhatott, úgy festett, mint aki eddigelé sokat ivott, és ezután sem változtat eme szokásán.

Rühellte a kocsitakarítást, pláne a szamurájt. Éppen efelől nyilvánult meg dacosan, amikor beültem a helyemre, és otthagytuk körkörös mondata közepén.

- Kifene ez? - firtattam.

- Magánzsaru az árva. Nem túl jó, ezért csak piti, piszkos ügyek kerülnek neki, mint például a válóok-keresés/koholás. Tegnap bérelte ki őt a feleségem. Hazaérkezésemkor már a kapuban dekkolt, fotózta a belépőmet, reggel pedig a távozásomat. Közben nem volt mit megörököznie, pedig abban utaztak, hogy jó kis műsort rendezek, fogaim között Camea fejével.

- Ez eléggé gusztustalan. Nem lehet baráti módon elválni?

- Nem - felelte határozottan. - Egy ponttól kezdve a válópörök nem arról szólnak, hogy élhetek-e nélküled, inkább akörül folyik a csata, hogy élhetek-e a ház, az intarziás asztalka, a galuskaszaggató és a dédi hamvait tartalmazó porcelános urna nélkül. A nők általában - az enyém kifejezetten - otthagyják az iskolájukat, munkahelyüket, ha egy vőlegény képében kopogtat a szerencsájuk. Ezután nincs saját jövedelmük, ám a bontás alkalmával minden vagyonuk fele őket illeti, és ha gyerekek is vannak, a férfi csak egy koldusbotot kap, amennyiben nem volt elég esze az esküvő előtt vagyonszerződést kötni. Nekem nem volt, nem lévén vagyonom. Illetve nem tudtam, hogy ennyire ragaszkodom a házamhoz. Nos, a csőgöreny azért szükségeltetik, hogy terhelő adatokat szállítson ellenem, melyek birtokában az én hibámból mondatik ki a válás, ez esetben pedig mehetnek a hajléktalanok szállására.

- De nem is te akarsz válni! - állapítottam meg éles elméjűen.

A szamuráj a tükörbe pillantott, majd rám. Szemhéja szinte elfedte írisztét.

- Nincs visszaút - mondta.

Hangsúlyza szíven ütött. Ha egy férfi ilyen hangszínnel jelent ki valamit, akkor az a valami végleg eldöntött, az már valóságos betonszörny, olyan visszavonhatatlanul az, mint az Asszuáni Gát.

- Eleget rágom magam emiatt - folytatta, s úgy vettem észre, nem hozzám beszél, inkább hangosan gondolkodik. - Voltak előjelek, sejthettem volna, hogy ilyen lesz. Három éve már, hogy egyszer balesethez riasztottak. A helyszínen leltem egy halottat és a síró-zokogó gázolót. Utóbbi vigasztalni kezdtem, mivel tisztán látszott, hogy nem az ő hibája okozta a tragédiát. Vigasztaltam felebarátságtól vezérelve, majd tovább vigasztaltam munkaidőn túl is. Csakhogy

a nő nem bírt megnyugodni. Megszállottan, fanatikusan beleélte magát a drámába. Nem figyeltem fel a kórképre. Nőül kértem, tovább dédelgettem. Egy szép napon teljesen kiment a fejéből a tragédia, de ugyanakkora intenzitással vetette magát másba, ha jól emlékszem a horgolásba. Camea csak teljes testbedobással élhet, egy-egy monomániától megszállottan. Két örület között letargiától béna. Telehorgolta a házat, a rokonságot, az ismeretségi körünket. Egyszerre ezt is elunta, megjegyzem, később a kelleténél, merthogy akkorra én már rohadtul rühelltem a tüchtig kézimunkákat. Az olvasás következett. Napi két-három könyv volt az adagja. Semmi egyéb nem foglalkoztatta, csakis az olvasás. Menet közben azonosult a hősökkel és összes problémáikkal, azokat átlopta a saját életünkbe, az sem kis tébolyulat volt. Aztán hirtelen ez is megszakadt. Jött egy kimerítő, eszméletlen állatdili, ezt követte a főzési hisztéria. Kezdetben örültem, hogy végre felfedezte a háztartást. Felfedezte?! Jaj! Ennek végeztével én következtem, s most ez a szakasz tart. Teljes mellszélességgel harcol ellenem. S mindez abban a stádiumban jött rá, amikor már nyugvást nekiállhatott volna az értem való harcolásnak. Ezt ő végigcsinálja, válogatás nélkül nyúlva az eszközökhöz. Mániás depresszió, ez a neve.

- És ha most valami más monománia jött volna rá?

- Vele maradnék. Hosszú ideig együtt laktam az anyámmal, sokáig éltem egyedül. Profi módon tudom kerülgetni a házamban kószálókat, magamat is jól elkerülgettem. Az én életem úgysem otthon zajlik.

Nem feleltem, jóllehet piramist emelhettem volna a fejemben hemzsegő okosságokból. De miért kellene beavatkoznom?

Vis Major ostoba taktikázással megpróbálja elbagatellizálni az életét. Ám az élete ezt majd alaposan megtorolja, valamikor, hamarosan. Mi több, nem tévedek: jelenleg is megtorlás folyik ellene. Na persze, kemény a legény.

Erről jutott eszembe anyám, nővérem, hajdani munkatársaim összes eljajongott bújá, baja. Hála istennek, mindenki az érzelmi életének keríti a legnagyobb feneket. És mégis: volt-e valaha érzéketlenebb az emberiség?

A Skizó megszállta a Világot.

Az egészben az a legszebb, hogy mindeme épületes töprengések közepette zseniálisan meg bírok feledkezni tulajdon érzelmi életemről, pontosabban szólva: életem érzelmi hiányairól. Ah, hát ez az! A többieknél a túlادagolás okozza a bajt, nálam alultápláltság.

A diszpécserőnek sem mehetek rendben a dolgai, pont olyan pikírt volt, mint egyébkor, midőn utasította Vis Majort, hogy söpörjön el egy címre, ahol is családi késelés folyik, de gyorsan ám, mielőtt vér is folyna, mire a szamuráj megérdeklődte, milyen színű a vértelen késelés, és mindvégig ki nem állhatták egymást. Végül a diszpécserő lett az utolsó szó, melynek jogán felszólította társalkodó partnerét, hogy a nagyobb sietség érdekében bedughatja a tüzes kipufogócsövet a seggébe.

Megsértődtem. Én. Magamhoz vettem a mikrofont, és felszólítottam a bigét, hogy megfoghatatlan, furcsa vágyait ne játssza át másoknak, mivel ez nem egyéb, mint pótcselekvés.

- Ne lilulj, Kékharisnya - szólt rám Vis Major, és elkobozta a mikrofont. A tükörbe pillantott, hogy jön-e a szürke Chevy. Jött.

Mentünk ám mi is, kiló negyvennel. Ekkorra már tudtam, hogy túléltem a szamuráj vezetési technikáit, ha használom az övet, és befeszítem a lábamat, jóllehet tartottam attól, hogy ez utóbbi szövődményes lehet. Lesz még nekem dongalábam, hamarost.

A ház, amely előtt kirúgtuk magunk alól a járgányt, valamikor embereknek épült, aztán a sok szép lakást tovább osztották, még több, egyre kevésbé szépre és lakásra. Festetlen pozdorjalemez ajtók hosszú sora éktelenítette a koszmós lépcsőházat.

Megálltunk egy ajtó mellett, amely erősen dübörgött és púposodott belülről. Vis Major bekopogott, a stukker agyával, a jobb hallhatóság végett.

Kifulladt, ámde érces hang érdeklődött túlról, kilétünk felől, nem angol modorban.

- Rendőrség - felelte a szamuráj a maga pokoli hangján, amely folyton szurtos kéményseprőt jelenített meg előttem.

Miért jutott az eszembe éppen egy kéményseprő?

Míg ez a probléma foglalkoztatott, feltáruult az ajtó, és látnom kellett, hogy hihetetlen embertömeget rejt maga mögött. Férfiakat, nőket, zaklatott, tajtékos népséget.

Mindenki egyszerre vijjogott, visított és bömbölt, öklök emelkedtek a magasba, cseppet sem tétován. Káosznak láttam az egész masszát, a szamuráj azonban nem nyugtalankodott.

Olyannyira nem, hogy ebben a fortyogó, felettébb békétlen szituációban, villogó késpengék között hozzám fordult, és elmagyarázta, hogy ez itten egy család: testvérpár. A fivér jelenlegi és volt felesége, ez utóbbi új férje. A nővér hajdani férjei és a jövő, valamint közeli és távoli leszármazottaik. Még ezt a kifejezést is elpottyantotta az őrjító zajban: nyomor.

Azután felemelte a hangját, s mindössze annyit kért, hogy tegyék a lábai elé a bököket. Midőn ez az óhaja teljesült, azt kívánta: mindenki hallgasson el egy pillanatra. Ennek végrehajtása tovább tartott.

De egyszerre csak sírbéli csend lett.

- Nna - mondta. - Jól van. A szokásos? - És mielőtt még kiújulhatott volna a bazári hangulat, tanárosan rámutatott valakire a sűrűben, aki ezáltal elnyerte a válaszadás jogát. Kiderült, hogy tényleg a "szokásos".

Vis Major kivett egy pénzérmét, és a levegőbe dobta.

- Fej - közölte, de meg is mutatta. Búcsút intett, és behúzta az ajtót. A zsebkécek a küszöb előtt sorakoztak, anyagi rendben, akár egy szállodai folyosón a tisztításra kitett cipők.

Távoztunk. A ház hallgatott mögöttünk.

- Mondd - szóltam a kocsiban -, biztos, hogy az efféle meló benne van a munkaköri leírásunkban?

- Ebben a tömbben hetenként egyszer fordul elő melegvíz. Hetenként egy alkalommal ide hajtok, és pénzfeldobással eldöntöm, hogy a fivér vagy a nővér pereputtya fürdik-e először. Szerintem már régen nem a szomszédok hívatnak ki a láрма miatt, hanem valamelyik családtag.

- Nem rühelled?

A diszpécsernő közénk toppant, és újabb címre utasított bennünket azzal, hogy a szomszéd szerint hullával vagy hasonlóval lesz dolgunk.

- Ezt rühellem - felelte Vis Major.

Kusza léckerítéssel határolt kertecske előtt fékeztünk. Úgy festett, mintha a kócos palánk mögött emelt ház egy hajszállal nagyobb volna, mint a telke. Tudtam persze, hogy a látszat csalókás, hiszen még a gyógynövényeknek is jutott hely: csalánnak, pitypangnak, vérehulló fecskefünek, melyek eltökélten igyekeztek kikapaszkodni a földből, tavalyi felmenőik elszáradt kórói közül.

Slampos, girhes macska kuporgott a kapuoszlop szerepét betöltő betongerenda

tetején, ránk sem hederített, talán a végelgyengülés tette passzívvá. Annál aktívabbnak rémlett a ránk váró asszonyosság, akit alighanem téstagyúrás közben ütött szíven a felismerés, hogy a szomszédja talán halva vagyon, s könyékig grízesen toporgott a bejáratnál.

Nemigen akarta elhinni, hogy a bolygó összes közlekedési intelmének fittyet hányva vezető és leparkoló, tetőtől talpig feketébe öltözött, titáni termetű, vad szamuráj-küllemű fickó és a mellette törpéllő nőcske zsaru.

Igazoltuk magunkat. Vis Major a plecsnijével, a magam részéről beértem annyival, hogy szétnyitottam a kabátomat, és megcsillantottam a hónom alatt függeszkedő stukkert.

- Na jól van - sóhajtotta a szomszédné. Nem volt magas, de alacsony sem, ám a szamuráj előtt állva ő sem látszott gnómnál többnek. Harmincnéhány éves lehetett, közepesen csinos, jelentősen érdektelen benyomást keltett. Otthoni ruhát viselt, amelyen mesefigurák édeskedtek, masszázspapucsba bújtatott meztelen lábát lilára csípte a hideg.

- Már három napja nem láttam. Tegnap is kopogtam az ajtón, ablakon, ma is. Nem tudtam belesni, mert behúzta a spalettákat. Éppen három napja. Próbáltam benyitni, de gombos kilincse van, ami kívülről csak kulccsal nyitható. Hányszor kicsukta magát, édes szép istenem!

- Kicsoda? - szúrta közbe Vis Major.

- Hát ő - intett a nő a ház felé.

A szamuráj segíteni akart.

- Fiú? Lány? - kérdezte.

Az asszony rámeredt, majd a kezére, és egyik körmével kikanyarított a másik alól egy falásnyi szikkadt grízt.

- Fiú?! Férfi! - kiáltotta, bele is pirult. - Brent. Brent Fischa a teljes neve. Nem tetszik ez nekem. Lehet, hogy rosszul lett, és odabent fekszik magatehetetlenül. Naponta találkoztunk, beszélünk, még véletlenül sem említette, hogy elutazni készül. Valami nagy baj lehet vele.

- Nincs kulcsa az ajtóhoz? - érdeklődött Vis Major.

- Férfjem van! Gyerekeim!

- A kulcsot kérdeztem.

- Az nincs. Tudja, mindig nagyon vigyáztunk a látszatra. Mit nem fecsegek?! Maga nem tudja kinyitni az ajtót?

- Bármit kinyitok - bólintott a szamuráj. Mielőtt tudományát bemutatta volna, újabb kérdést intézett a didergő nőhöz. - Van valami különös oka, hogy aggódjon a ház lakójáért? Betegeskedett? Zűrösen élt?

- Brent? Egészséges volt, mint a tök. Zűrök? Hát, kinek nincsenek zűrjei, ha magányos és férfi, most mondja?

- Milyen természetű zűrjei voltak?

- Hangos természetűek, de csak az utóbbi időben. Hetenként megjelent nála két férfi, két szép szál, öltönyös, aktatáskás pacák, és néha bizony összevitatkoztak. Brent nem beszélt ezekről a balhékról, pedig kerülgettem a témát, persze, csak úgy lepkeszerűen, mert nem voltunk mi túl bizalmas viszonyban, csak úgy...

- ... szőrméntén - segített Vis Major.

A nő bólintott, ismét mélyen elpirult.

- Azt nem bánta, ha jeges borogatást raktam a szeme alá, és betámogattam az ágyába, szóval apróbb szívességeket eltűrt, de nem avatott be a dolgaiba.

- Lehet, hogy legutóbb a két szép szál, aktatáskás legény a kelleténél

nagyobb balhét csapott?

- Nyissa ki az ajtót! - felelte az asszony.

Felkészültem egy látványos kommandós rúgásra, de a samuráj meglepett. A zárra pillantott, majd a zsebébe nyúlt, elővett egy kulcscsomót. Fél perc múlva feltáruult előtünk az ajtó.

A nő lemaradt mögöttünk, a falnak dőlt, grízkeres kezét a nyakára fektette, sápadt volt s úgy festett, alig lélegzik.

A házban talált férfi egyáltalán nem lélegzett. Rozzant tonettszéken ült a szoba közepén, hátrakötött kézzel, félrebicsaklott fejjel, három golyóval a testében.

Az asszony sírva fakadt a hír hallatán, tenyerébe temette arcát, könnyei feláztatták az ujjaira száradt téstát, s mire a nyomzsaruk és a szakértők megérkeztek, gríz csíkozta nyakát, szemhéját, haját.

Mi leléptünk, hisz csak ennyi dolgunk volt.

Vis Major berekedt. Hosszas torokköszörülés után nézett rám a kocsiban.

- Honnan jöttél? - kérdezte. Először.

Meséltem neki ropogós egyenruháról, csinos körzetemről, a bazi úszómedencében lebegő úri tetemről, a gumisivítás üzőcskéről, melynek során elkaptunk egy betörőbandát, Juan grófról, aki agkori ésmészültengésből kifolyólag végzetesen eltévedt kastélya parkjában, s mire a hosszas keresés eredményeképp megtaláltuk, jégtömbbé dermedt egy öreg sequoia hatalmas odvában. Meséltem a rockénekesről, aki porkolábokkal vigyáztatta házát a rajongóitól, a kerítés tetejéhez tapadt, sikoltózó, síró, öt akaró lányoktól. És meséltem a lányokról, akiket a megvasalt sztár mögött támogattunk ki a villából, ezek a lányok is sírtak: azért, mert egyáltalán nem akarták őt. Eszembe jutott a sápadtbézs selyemöltönyös, jóképű férfi, szája fölött fekete pöttyel, amelytől oly szexis volt, mint Marlon Brando fénykorában, az elektromos ketyeréssel támadásbiztossá tett kerítéskolosszus a főúri ház körül, ahová szinte hetenként kirobogtunk égig érő szirénázással, mivel a kerti parti mindig lövöldözéssel végződött, jöllehet csupáncsak az égboltra tüzeltek, ám ekkor már egyetlen vendég sem volt józan, beszipantott portól, pezsgőtől, whiskytől üdvözülten ropogtatták a géppisztolyokat. Egy napon nem a szokásos heti buli estéjén a házhoz riasztván egyedül találtuk a selyemöltönyös férfit, ajka fölött a szexis pöttyel, hasában golyóval, élve már alig, fázósan egyedül. S amikor meghalt, térdeplő lábam mellett, fogvacogva, lefogtam a szemét, végigsimítottam az arcát, és ekkor eltűnt szája fölül a pötty, a festett.

Meséltem a szomszéd villákról: az egyikben a férj élt, a másikban a feleség és a kislány. Egy napon ugrasztottak bennünket; az asszony zokogva könyörgött, hogy hozzuk vissza gyermekét. A szomszédból, az apjától. Ha nem tesszük, ölni fog. Ő nem ölhet, mondtuk, mi pedig bírói végzés nélkül nem léphetünk... Még vitatkoztunk, amikor a szakácsnő áthívott minket a másik villába. Az apa torkon lőtte a kislányt, majd önmagát is. Aztán egy bazári ízlésű parvenü megvette a házat, fény- és hangeffektusokért is fizetett, táblát tétetett a homlokzatra, hogy Kísértetkastély és tovább gazdagodott a hoteljében tolongó izgulós vendégeken.

- Mesélj még - kérte Vis Major, a tükörbe pillantva. Nem hiába fürkészett hátra, a szürke Chevy mögöttünk nyomult.

- Nincs több - feleltem. - Miért jön utánunk?

- Jönnie kell, megfizetik érte. Azt hiszem, arra a pillanatra vár, fényképezőgéppel a keze ügyében, amikor rád vetem magam, és magamévá teszek a

kéziféken. - S mert már-már barátságos hangulatban telt eddigi napunk, végigmért, első ízben férfiszemmel, és hozzátette: - Ha a csöngörény nem leskelne utánam, ez az ötlet fel sem ködlött volna bennem, de ebben a helyzetben csaknem bizserget, hogy meg is tegyem.

Ő vigyorgott, a magam részéről semmi okot nem láttam léha vidámságra. Vis Major megpaskolta a kézfejemet.

- Ne vedd komolyan, amit mondtam - kérte elkomorodva.

Nos. Komolyan vettem.

- Nem hiszem, hogy nincs több mese - közölte kisvártatva, mire lelki szemeim előtt megjelent az elátkozott kéményseprő, teljes menetfelszerelésben, feketén.

- Szóba került, hogy féltél is már.

- Én?! - sikoltottam felháborodottan.

- Na jó, nem vallottad be, csak elárultad, testbeszéddel, amikor a félelem-szag fokozatairól beszélünk. Ez a meséd is érdekelne.

- Nincs mese.

- Lesz?

- Kopj le - morogtam.

Az ablakhoz döntöttem a fejemet, holott tudtam, hogy a szamuráj mellett ez nem biztonságos, szemem falta a várost, ledőlt kerítést, mállott vakolatot, nyomorú látványt keresve. De csak azt láttam, hogy a napfény a felhők elé tolakszik, flittereket fröccsent a szélvédőre, hogy a tavasz kerülgeti a fákat, és éreztem: orromba szökken az illat, a részegítő.

Anyámat szólítottam, már-már alfában.

A diszpécsernő jelentkezett.

A helyi Broadway éjszakai bárjainak hátsó kijáratai szemetes sikátorra nyíltak. Csorba macskakő hasalt az abroncsok alá. Vis Major mégis kiló ötvennel röppent rajta.

A verekedők felfigyeltek közeledésünkre. Elengedték egymást, felegyenesedtek, s mire kocsink lefékezett előttük, azon vetélkedtek, ki udvariasabb. Egymás ruháját, nyakkendőjét igazgatták. Egyikük letérdelt, és zsebkendőjével megtisztogatta az imént bevert orrú ellenfele cipőjét.

Vis Major közékük sétált, azzal a jellegzetes hajózó járással, amit szívből lenéztem.

- Nem tudtok aludni? - kérdezte.

- De - bólintott egy birkózó küllemű gigant. - Épp arról beszélgettünk, hogy marhára elálmosodtunk. Tudod, haver, talpon voltunk egész éjjel.

- Térjetek nyugovóra - felelte a szamuráj Hófehérkés mosollyal. - Jut eszembe, nem tudjátok, hol találom Donlee-t és Horace-t?

- Donlee? És Horace? - A gigant tépelődni látszott. Álnok szikrák hunyorogtak a szemében. - Most hallom először ezeket a neveket.

- Gondoltam - bólintott Vis Major. Félig elfordult, mintha távozni készülné.

Még le sem vette a szemét az álmos fickókról, azok máris felelevenedtek petyhüdségükből. Egyikük, egy kígyóbüvölő pillantású, tangótáncos-szerű legény a vállamra ejtette a karját, és magához vont. Nem tiltakoztam, kíváncsi voltam, mi fő ki a bájolgásból.

- Ki ez a muca? - kérdezte.

- Kéne? Kikoptak alólad a lányaid?

- Egyik-másik - felelte. - Na? Nekem hoztad?

A szamuráj homlokráncolva töprengett.

- Mit adsz érte?

A kérdezett alaposan szemügyre vett. Megforgatott maga előtt. Megszívta a fogát, hümmögött.

- Hideg - mondta. - Hideg a szeme.

- Hát majd napszemüveget adsz rá - vont vállat a leánykereskedő.

- Nem rossz. Napszemüveg és néhány csepp parfüm. Persze egy dögös művésznév sem ártana. Mondjuk: Erogenia.

- Pompás. Tied - bólintott a szamuráj. - Lépünk tovább. Hol találom Horace-t és Donlee-t?

A mögöttünk bíborló, sárkánymotívumokkal ékesített ajtó mögül némi láрма szűrődött ki. Pofozkodás, bútorborogatás neszeit véltem felismerni.

A fickók nem bánták volna, ha nem lábatlankodunk ott tovább. Annál is inkább, mert felfáztak, valamennyien. Köhécseltek, krákogtak. De nem bírtak annyira tüdőbeteggé válni, hogy elfedhessék a bárból kiszüremplő zsvajt.

- Menj el a Lábatlan Kacsába - hadarta a tangótáncos. - Ott lesznek.

- Kösz - vigyorgott a szamuráj. - Elengedheted a hölgyet. Egyébként a társam. KöszönjeteK szépen.

A kígyóbüvölő pasas lehajolt, csókot nyálazott a kézfejemre, és előzékenyen a kocsi felé taszigált.

A társaság hörgőbántalmai fokozódtak.

Vis Major a sárkánymotívumos ajtóra pillantott.

- Bemennék - közölte.

A gigant elkomorult.

- Esztelenség lenne. Húzzatok el, és legyetek hálásak a jóságunkért.

- Azt rebesgetik, hogy Ballerini szemet vetett a krimósortokra, és megszerzi ezt, ha addig éltek is.

- Baromság. SöpörjeteK!

- Erre ti itt egymást csontozzátok, helyett, hogy összefognátok ellene?! Jól figyeljeteK, mert Ballerini nemigen tesz le a terveiről.

- Ki az a Ballerini?! - kacagott gyűlölettel az egyik nagytetű éjszakai ragadozó. - Kifingatom! Ha kifingatom neked, akkor lekopsz rólunk?

- Akkor is csak egy tetűvel lesz kevesebb - morfondírozott Vis Major.

- Örömmel látnám, ha töleteK is megszabadulna a város. Ja! Bemegyünk! - Rám nézett, s felfogtam végre, hogy a helyzet komolyabb, mint gondoltam.

Ha Blick lett volna a helyemben, ő bizonyára tudja, mi a teendő, nekem a gondolatolvasás maradt, rutin híján. Elhátráltam a vadaktól. Kar- és lábtávolságon kívül megálltam.

Ők még a kotorászó mozdulat kezdeténél tartottak, amikor mi már fegyvert rántottunk. Néhány stukker hullott a lábunk elé. A fickók már nem krákogtak, némelyikük a fogait csikorgatta, az sem hatott muzikálisabban.

Megosztottam figyelmemet a ragadozók és a szamuráj között. Látván, hogy az ajtó felé terelgeti a fickókat, csatlakoztam hozzá.

Határozottan idegesedett a hangulat, miután odabenn megszólaltak a fegyverek.

A ragadozók nem akartak benytetni a sárkányfejes ajtón. Azt meg pláne nem akarták, hogy mi bejussunk rajta. Szikrázó nappal volt, nem kimondott vadászidőszak. És mégis, a krimóban kopogtak a golyók.

Az eszemre hallgattam. Odaszóltam Vis Majornak, s emlékeztettem arra, hogy kezdünk fölösleges kockázatot vállalni. Megemlítettem továbbá azt is, hogy szívesen elmennék a kocsihoz, erősítést kérni.

- Cserélj Liberót és csőre tölts! - felelte.

A falnak vetette a hátát az ajtó mellett, s szétnyíló kabátjában ágy feketéllett a bíbor háttér előtt, akár egy lecsapó keselyű, két kézre kapott stukkerral, arcán már nem is vad, hanem eszeveszett kifejezéssel.

Na, ekkor gyanítani kezdtem, hogy nincs visszaút.

Az ajtó másik oldalára tapadtam, markoltam a fegyvert, s tudtam, hogy használni is fogom, ha kell.

Odabenn hirtelen kriptai csend lett.

- Befelé! - parancsolta az örült szamuráj.

Csaknem annyira féltem, mint azon alkalommal, amelyről nem mesélek.

Célba vettem Vis Majort. Egy tébolyult pillanatig azt reméltem, hogy ha leütöm őt a lábáról, a többi figura is visszadermed veszélytelen mozdulatlanságába, aztán rádöbbsen: ez nem a sakktáblás álom, de lassan már nem is az életem, viszont valóságosabb minden másnál, ami eddig megesett velem.

Láttam, hogy Vis Major észreveszi, mire készülök. Zavara egyetlen pillanatig tartott. Mégis örökkévalóan rögzült emlékezetemben a villanásnyi jelenet: nyolc fogcsattogató fenevad feje fölött két zsaru arra gondol: talán tüzet nyithatnának egymásra.

A gyakorlott ragadozók kiszúrták röpke üzemzavarunkat. S ezzel alkalmat adtak arra, hogy észhez térjünk.

Alig korrigáltam a célon, csupán egy gyors mozdulatomban került, s a tangótáncos elejtette a váratlanul előkapott kést, és úgy szökkent be a krimóba, akárha a lottónyereményéért sietne.

Megkapta, egyébként.

Golyók záporoztak a lába előtt. A besereglő nyáj megtorpant, ám ekkor már benn voltunk mögöttük mi is.

Szakadt rólam a víz, mintha szökőkút nyílt volna a homlokomon, tarkómon.

- Fegyvereket eldobni! - kiáltotta a szamuráj az eleven falanx mögül, olyan hangon, melynek hallatán - a magam részéről - bármit megtettem volna, engedelmesen.

A lövöldözős pacák is elgyengült a szigortól. Szétnyíló ujjai közül kihullott a stukker.

- Te vagy az? - kérdezte, noha ujjongani látszott, alakítása nem győzött meg senkit.

- Mi a szart műveltek?! - pattogott Vis Major, továbbra is félelmetes, tébolyult elszántsággal. Néhány nyers lökéssel a lövész köré terelte ragadozóinkat.

Aztán felém fordult, és kézjelekkel értésemre adta, mi a teendőm. Míg ő biztosra vette, hogy perfekt vagyok a kommandós-mutogatásból, nekem gyanúm sem volt, mit akar. Rögtönöznöm kellett.

Ugyanis több hulla hevert a porondon, semhogy örömmel látott vendégek lehettünk volna.

Fedeztem a szamurájt. A pasas körbesétálta a padlón nyugvó testeket. Neveket mormolt.

- Egymást ritkítjátok?! - sóhajtotta. - Mi történt? Eddig beértétek az öklötökkel. Ballerini? Összeugrasztott benneteket?

Ő értette a dramaturgiát, én nem annyira. Tovább idegesedtem, mert pontosan hat, brokátfüggönnyel takart ajtó nyílt a félhomályos terembe, s nem tarthattam szemmel valamennyit, plusz a fenevadakat, akik úgy méregették a tetemek körül járkáló elmeörült zsarut, mint manézs tigrisei az idomárt.

- Telefonálj már! - kiáltottam.

- Jó - felelte, fel sem nézve. Szemlátomást a halottak látványával hergelte magát, jóllehet percek óta úgy festett, hogy a csúcsra ért. - Telefonálok. Kinek?

Bepöccentem.

- A féregtelenítőknek. Gandhi szellemének. A call girl-szolgálatnak. - Még folytattam volna, de a ragadozók előtt végleg világossá vált viszonyunk bizonytalansága.

A tangótáncos állt hozzám legközelebb, és sérült ujjai miatt orrolt rám leginkább. Szélesebes tudathasadással kamikázénak hitte magát, és nekem ugrott.

Számítottam jöttére. Plusz eléggé ideges voltam a helyzetből kifolyólag, én még alkudozós tapogatására is emlékeztem, s hozzá rosszindulatúan.

Egyszerűen peches pillanatok köszöntöttek a tangótáncosra. Orrba nyomtam a fegyvercsővel, s egyetlen láblendítésből kétszer találtam telibe, kényesebb pontokon.

Lefeküdt. Sebaj. Jött a többi.

Tüzet nyitottam, és nem is túlzottan ügyeltem arra, nehogy eltaláljak valakit. Tanítottak ugyan, hogy egy-egy térdlövés hathatósan szelídít, de ezt a módot nem kedveltem, nem lévén kellőleg szadista. Golyóim súrolták a fickókat, csontzene nélkül. Mégis megállt valamennyi.

Joggal bízhattam volna happy endben, ám a szamuráj nem ért rá, hogy nekem segítsen. Amint sejtettem, a hat lepra, ártalmasnak sejlő ajtó közül némelyik ártalmasnak is bizonyult. A sűrűn ráncolt függönyök váratlan golyózáport zúdítottak ránk.

Vis Major feleleveníthette őrnagykori nosztalgiáit. Viszonozta a lövéseket, s gyors egymásutánban letépetett két függönyt, a mögöttük rejtőző orvlövészekkel.

A harmadikat én szedtem le, aztán megint nem volt több, csak acsarkodó fenevadjaink.

Ekkor a szamuráj érkezettnek látta az időt.

Telefonált.

Úgyszólván eseménytelenül teltek a percek az egyenruhások érkezéséig.

Szótlanul végignéztam, amint a gigantok közül négyen a szamurájra támadnak.

Ujjongva fogadtam, hogy egyikük ökle felrepeszi a száját, majd halántékát.

Készen álltam arra, hogy közbelépjek, ha szükséges, de a szükségesség határát messzire kitoltam.

Vis Major egyedül is elsimította az izgágákat. Azután kézfejjel, közönségesen letörölte folydogáló vérét, és jelentőségteljes pillantással végigmért. A következőt olvastam ki a szeméből: szívesen áldozna az idejéből néhány percet, torkom vad szorongatására.

Kisvártatva megérkeztek az egyenruhás zsaruk, továbbá a mentők, egyként szirénázva.

A sikátorba surrant a hullaszállító furgon is, halálos csendben.

A Hadnagy úr sem sokáig várattott magára. Bár jellemével ellenkezett, némán toppant a szamuráj elé. Azután csak állt, és várt.

A szikla nézte, nézte őt, lassan elvigyorodott, és vállat vonva így szólt:

- Vis maior.

Amikor elszabadultunk a Sárkány Tüze nevű szórakozóhelyről, mindkettőnkben ugyanaz a vágy lüktetett.

A szamuráj hozta szóba elsőként.

- Megebédelhethénk valahol. Nagyon szeretnék veled összeveszni.

- Fehér asztal mellett? Jó - bólintottam. Nem szívesen láttam be, hogy helyenként nagyon kulturált a pasas.

De már a kocsiban bekövetkezett. Megálltunk egy McDonald's gyorsétterem előtt.

- Ide nem megyek be! - közöltem keményen.

- Nem?! Már nem vagy éhes?

- Ha éhes vagyok, ételt veszek magamhoz, és nem efféle szemetet.

- Itt nagyon szigorú előírások szerint készítik a...

- Engedd meg nekem, hogy szellememet, szervezetemet a szerintem megfelelő táplálékhoz juttassam! A hamburger nem felel meg a követelményeimnek.

Vis Major arca elsötétült. Teljesen viharfelhő színű lett. Előkapta a stukkert a hóna alól, és az ujjaim közé erőszakolta.

- Lőj agyon! Mit halogatsz? Ha nem löttél agyon azért, mert nem futottam el a krimótól, akkor lőj agyon a francos hamburgerért! Rémes klímakörnyék vagy! Te nem eszel hamburgert?! Én meg nem vállalom felesleges kockázatot azzal, hogy veled lépjek akcióba! Még téged is szemmel tartsalak?! Sőt! Főleg téged?! Lőj agyon! Most! Ne holnap, holnapután, a jövő dekádban, essünk túl rajta, a rohadt életbe! Hülye kurva!

Majdnem agyonlőttem. Hirtelen mást gondoltam.

Kaptam a stukkert, és a kezébe nyomtam. Ráfogtam az ujjait.

- Tessék, lőj agyon te! Még mindig jobban esnék egy ismerőstől, mint akármelyik sötét, bűdös bunkótól a krimóban! Ne kockáztasd te az én életemet az ótvár dicsőségért, tessék, lőj keresztül, magunk közt vagyunk, vedd oltóanyagként, hogy eutanáziában részesítesz, legalább megtakarítod nekem a havi, azutáni, jövő heti idegtépést! Miért másokkal nyíratnál ki, amikor magad is megteheted?!

Vissza akarta adni a fegyvert. Eltoltam a kezét.

Erre megragadta a csuklóm, és az ujjaim közé fészegette a stukkert.

- Nagyon is megnyugtató, ha te lőnél először! Már csak udvariasságból is átengedem neked az előjogot.

- Nem! - kiáltottam határozottan.

Dolph Asato eszeveszetten fotózkodott. Olyannyira belelendült, hogy a gép mögé bújva, vaktában kimászott a kocsijából, és szenvedélyesen durrogatva felénk közelgett.

Nemigen szenteltük neki értékes figyelmünket. Teli tüdőből elfoglaltuk magunkat.

Megszabadultam a stukkertől: Vis Major dühtől bénán átvette tőlem, ám amint felrezzent az összetapogatott fegyver langyosától vissza akarta adni.

- Te ölj meg! - követelte.

- Jó - bólintottam, immár belátóan. - De előbb kérj bocsánatot, amiért lehülyéztél.

- Le is kurváztalak - mondta.

- Azt nem gondolhattad komolyan.

Asato mellénk ért. Valósággal rátapadt az ablakra a szamuráj mellett, és száját nyaldosva fényképezkedett.

Vis Major felfigyelt az árnyékokra. Elfordult tőlem, egyenesen a lencsébe nézett. A gép örömteli csattanással üdvözölte őt.

- Mit fotóz ez?! - hörrent a pasas.

Nem sokat haboztam.

Bennünket.

- Mire megy vele? Mihez kezd vérben forgó szemünkkel, tűzokádó ajkunkkal?
Ezúttal habozni látszottam.

Vis Major a kezembe nyomta a stukkert, majd ajtót nyitott, a tőle megszokott modorban.

Asato hátratántorodott, az arcába nyomódott masinával együtt.

A szamuráj kiszállt, felszedte a károsultat. Megrázta kissé, sokktalanítás végett, alighanem.

Végül kivette Asato fejéből a fényképezőgépet.

- Mi van? - kérdezte. - Te min munkálkods?

- Az orrom, te állat! - bugyogott a fickó náthás hangon.

- Mesélj már a fotótémádról, míg gyengéden kérlek!

- Majd a bíróságon!

Vis Major rádöbrent, hogy sokkal éhesebb, mint amilyen kíváncsi. Eltolta magától a fickót, és visszahuppant a járgányba. Gázt adott.

- A Lábatlan Kacsában ebédelünk - mondta. - Megfelel?

- Lehet, hogy nem lőlek agyon - merengtem, a stukkertel játszadozva.

- Pedig most kellene megtenned, nem olyankor, amikor seregnyi gengszterrel szarakodom. - A vállához hajtotta a fejét. Felnyögött. - Húú! Te is bűdös vagy?

- Mint a kolera.

- Féltél?

- Félttem. Miattad.

- Én meg tőled - felelte.

Hát ezt leveztettük. Enyhültebben néztünk egymásra. Eltette a felé nyújtott fegyvert.

- A krimósor tulajdonosai között rengeteg viszály dűl, de mert alapvető érdekeik közösek, általában emberhalál nélkül simítják el a vitás ügyeiket.

Nemrég felbukkant egy Ballerini nevű alak. Összevásárolt egy csomó bűnfészket, a krimósorra is szemet vetett. Eddig csak kóstolgatta a gazdákat, immár sikerült véres viszályt szítania köztük. Meglátjuk, hogy hamarosan övé lesz itt minden.

Sok újat nem tanultam, nem is kellett jegyzetet készítenem.

- Honnan tudod mindezt? - kérdeztem diákosan.

- Itt élek.

A Lábatlan Kacsa elé gördültünk. Újkorában akár Kacsalábnak is nevezhatték az épületet, ám egyszercsak kezdetét vette a hanyatlás, elszürkültek a falak, lepergett a vakolat, a horgolt függönyök pókhálónak vénültek.

Vis Major szokatlan sikkal, döccenés nélkül állította meg a kocsit. Rám nézett, szót sem szólt. Csaknem mosolygott.

Ezzel a fejjel nem vihettek emberek közé.

Előkaptam a zsebkendőmet, és ledörzsöltem halántékáról a porrá száradt vért.

Nyögdécselve türte a tortúrát, majd hirtelen elkapta a kezemet, a szájához húzta, és nyelve hegyével megnyálazta a zsebkendőt. Álláról is letisztogattam a vért.

Beléptünk a Lábatlan Kacsába.

Bár a gasztronóm üzem csaknem tele volt, nyomban szemet szűrt az egyik asztalnál ülő két szép, deli pacák öltönyben, a lábuk mellé helyezett fekete diplomatatáskával.

Újra előjött a varázsló inasa-effektus.

- Horace és Donlee - suttogtam áhítattal. - De honnan tudad, hogy éppen ők? Felvonta a szemöldökét. Ezt nem kellett volna tennie, halántékán megfeszült a bőr, sebe újra vérezni kezdett.

- A következőt tudom: ezek a fickók abból élnek, hogy újsághirdetések útján munkaerőt toboroznak, akiket aztán különféle eladhatatlan bóvlikkal házaltatnak a városban. Ha az ügynökök nem teljesítik Donlee-ék feltételeit, ha kudarcot vallanak a sok szemétrevalóval, kihúzzák a gyufát. Szerencsés esetben megússzák kisebb-nagyobb veréssel. Ez idáig csak szerencsés esetekről tudok.

- Ha jól értem, ez a két sakál rabszolgákat tart.

- Így is fogalmazhatunk - bólintott a szamuráj, majd megrendelte ebédjét a hajlékonyak tetsző pincéernőtől.

Salátát kértem, semmi mást.

- A rabszolgák pazar áruval indulnak házalni. Csilingelő plasztik Madonnával, nyakláncra akasztható amulettel, amely színváltozással jelzi hangulatod csapongását, bélyeg méretűre összecukható ruhafogással, a Végítélet Napját előrejelző vészharanggal, amely addig is, míg az Apokalipszis bekövetkezik, megközelítő pontossággal, plusz-mínusz tíz fok, mutatja a környezet hőmérsékletét, bármilyen lábra illő nemezpapuccsal, akármekkora csípőre felfeszülő csipkebugyival, élénkítő tablettával, gyógynövény-elixírral, amelytől visszanyered, ami elveszett, és amely megszabadít attól, ami terhedre van. Továbbá hangos Bibliával, horkolás-halkítóval, fogcsikorgatás-gátlóval, támadót elhárító szirénával, elektromos fogvájóval, etcetera.

- Jó buli ez? Ki vesz efféléket? Pláne, a tulajdon lakása küszöbén?! Hiszen az emberek ezerszer meggondolják, egyáltalán ajtót nyissanak-e, ha valaki becsönget hozzájuk.

- A hitehagyottak, és majdnem mindnyájan azok vagyunk, alig várják, hogy bálványt találjanak és imádhassák. Ha nincs jobb, vagy nincs olcsóbb, készek imádni az összecukható ruhafogást, a csilingelő Madonnát, a műfogsor-löbbölő automatát. Ne akard velem megetetni, hogy nem adnál pár garast egy amulettért, amelyet elég a nyakadba lógatni ahhoz, hogy minden percben pontosan tudd: boldog vagy boldogtalan vagy-e éppen!?

- Nekem nem kell amulett. Nekem önismeretem van.

- Na és boldog vagy ma?

- Ma nem.

- Hát tegnap?

- Tegnap se. Ne hülyéskedj. Mi a boldogság?

- Tőlem kérdezed? - csodálkozott rám. - Régen tudhatnád Derinától.

- Derina a nagynéném volt. Hát neked?

A pincéernő elénk tette a tányérokat. Az ételre vetettük magunkat. Nem tudhattuk, mikor vartyog fel a bőrkabát zsebébe dugott készülékben a kevéssé kedvelt diszpécsernő.

Vis Major civilizáltan evett, elég ügyesen alkalmazva az evőeszközöket. A csontokat sem hajigálta szét maga körül. Mielőtt belekortyolt az ásványvízbe, lenyelte a falatot, és megtörölte a száját. Kezdtém kinézni belőle, hogy a kenyeret sem harapná, hanem törné.

És Derináról is tisztelettel beszélt.

- Nekem nem nagynéném volt, csak egy csudabogár. Pár éve, tavasztájt éppen a

fákat metszegettem a kertben, mikor egy kocsi fékezett a kapu előtt. A benne ülő nő percekig figyelte ténykedésemet, majd kikecmergett, és megszólított. Leleményesnek titulált, mert a hónaljtokból kaptam elő a metszőollót, ha használni akartam, és oda löktem vissza, mikor épp nem kellett. Szóba elegyedtünk, s csakhamar felajánlott néhány növényt saját szaporulatából. Elmondta, hogy minden tavasszal ajándékozó körútra indul a kertvárosban, mivel sajnálná kidobni a feleslegét. Sajnos sokfelé találkozik barbárokkal, ám én nem látszom annak. Ekkor már a kerítésen belül járkált. Kiválasztotta a megfelelő helyeket, és sajátkezűleg ültette el a növényeket. Ezután elbúcsúzott tőlük, majd tőlem is. Később gyakran összefutottunk a városban, sokat beszélgettünk. Többször meghívott a házába. Nem jutottam el hozzá. Tudod-e, hogy híres házban élsz?

Bólintottam.

Donlee-ék percek óta méregették asztalunkat. Hosszas tanakodás után felénk indultak. Mindketten lakkos cipőt, mélykék szövetöltönyt és termő kókuszpálmákkal telehímzett nyakkendőt viseltek. A jegenyemagas, kigyúrt vállú, vaskos nyakú fickók akár ikrek is lehetek volna, borbélynál ápolt arcbőrük jégpályaként csillogott, kék szemük tündökölt, s mindeme ragyogást csak hátrakent fekete hajuké szárnyalta túl.

- Mit keresel itt? - kérdezte egyikük, miután asztalunkhoz hömpölyögve kifordították az üres székeket, és lovagló ülésben lehuppantak azokra.

- Ebédelek - felelte őszintén Vis Major.

- Pont itt - dűnnyögte sötéten a másik fickó.

- Pont máshol akartam, de neki snassz volt az a hely - mondta a szamuráj, rám mutatva. - A társam. Jobbról Donlee, balról Horace - intézte el a bemutatást.

A jobbomon ülő fickó hosszú aranyláncon lógó patkót ringatott a fülében, a másik pacák bal kezét félkilós pecsétgyűrűk ékesítették, ujjanként egy-egy példány; gyanítottam, hogy alkalomadtán boxerként hasznosítja díszzeit.

- Amúgy? - kérdezte Horace.

- Tőlem kérded? - csodálkozott Vis Major.

- Na ja, hallottuk, hogy megszöktetted a kis Marianót.

- Én?!

- Ezt beszélik. Valaki húsz rongyot is megadott volna a fejéért, te pedig elpucoltad a veszélyzónából.

- Húsz rongyot?! Holnapra előkerítem a srácot! Ennyiért még ki is tömöm.

Donlee meglóbálta a lópatkót.

- Mariano tegnap ért ennyit. Momentán huszonötöt adnának a skalpjáért.

- Akkor nem sürgős.

- Figyelj - fuvolázta Horace vontatott hangon -, nem hiszem, hogy sok könnyet ejtenénk érted, még keveset se, különben semmi bajunk nincs veled, párszor lebuiztál, megraktál, becsukattál minket, miért ne kedvelnénk?! Kedvelünk! Nemsokára a te fejednek is komoly piaci értéke lesz, húsz rongy fölött számíthatsz ránk, érte megyünk!

- Kösz. Más újság?

- Jártatok ma a Sárkány Tüzében, mi?

- Jártunk.

- Hírelik. Ja, ne bántsd Ballerinit, gyászba borult szegény ember! Ugye hallottad?!

- Nem hallottam semmit. Nagy zshivaj volt, dúdolásztak a fegyverek.

- Elveszett az a remek kislány! Az a kincset érő, páratlan szépségű, ifjú

szűz! Ellopták apukáját! - jajveszékelt Donlee, s közben szivarra gyújtott.

- Ballerini lánya? - kérdezte Vis Major, félretolva a tányérját. Donlee beleejtette a gyufaszálat. A láng a szalvétába harapott, magasra szökkent, kettőt vonaglott, majd kifulladtan lerogyott és elhamvadt.

- Ballerini lánya! - felelte Horace jajgatósan, szenvtelen arccal. - Az egyetlen! És még csak tizenhat éves! Beült a Ferrari Testarossába, és kiszáguldott a képből. Ballerini se élő, se holt. Sír, jajong nappal; zsong, búsong éjjel. Ez különben valami költőtől van! Minden információért fizet! Kerítsd elő a gyermekét!

- Lapozhatnánk. Hogy megy a boltotok?

- Mendege! - bólogatott Horace. - Veszik a népek azt, ami értékes.

- Prima. Búcsút kell vennem tőletek.

- Búcsút, azt nem tartunk. Vegyél tőlünk klipszet! Nézd csak! - Donlee kecses kis fülsatut kapott ki a zakója zsebéből. - A fülcimpádra csípteted, és a feleséged nem ismer rád. "Ah, ki ez?!", sikoltja majd, "ki ez a FÉRFI a lepedőn?" Na?

- Ne fáradjatok, fiúk. Múltkor vettem gyógyvizet. Attól elsorvadt minden használatlan porcikám. Nincs több gondom.

- Most is van vizünk, gyógyító. Csak megiszod, és megpillantod az Igazságot.

- Az Istent, te hülye! - rikkantott Donlee.

- Erre a célra tükröt tart - mondtam.

Az ikerpár-féleség rám meredt. Kettőjükben együttevén nem volt annyi férfiasság, mint egy zongoraszékben.

Horace sikkantott.

- Beszél! Szép kis baba. Cumizol még? Víz alatt is tudsz? Imádom, ha lecumiznak a gőzben! Persze, van egy kis bibi. Csak fiúknak adom a szájába!

- Ne tudd meg, mit tudok - feleltem.

Felemelkedtem a székről. Sosem kedveltem a homoki fickókat. Azok szerint, akik mindent megszámlálnak, és ezért statisztikusnak neveztetnek, a zsúfolt nagyvárosokban élő emberek esetében tíz egyedből egy a vele egyivarúak szerelmét keresi. A túlnépesedett patkánykolóniákban sem más a helyzet: homoszexualitás, agresszió, kannibalizmus.

Másfelől nézve, ha tíz emberből egy homokos, marad kilenc. A kilencből hat, ha nem hét: nőnemű egyed. Marad kettő vagy három férfi. Ezekre hat vagy hét nő, plusz egy homoki pasas esik. No comment.

- Mit ne tudjak meg?! - firtatta Donlee. Hangot váltott., ezúttal a gyűrőtermi orgánumát hozta. Elém tornyosult, utamat állta.

- Nőszövetségi tag vagyok, aktív, szerfelett aktív - feleltem. - Nem hallottál rólunk? Templomainkban buzi pasasokat áldozunk a mi Istenünknek, Heterogéninának. Mielőtt feláldoznánk őket, bevarrjuk a végbelüket. Egyszer véletlenül megböktem az egyiket a tüvel. Hát nem azt hitte, hogy viszonyunk lett?!

- Mit locsog ez?! - sziszegte Horace, ugyancsak elém tornyosulva. Vis Majorhoz intézte a kérdést.

A szamuráj mellém lépett.

- Szálljatok le egymásról.

- Nem! - szögezte le Donlee. - Azt akarjuk, hogy elismételje a nőszövetségi ízét!

- Még találkoztok néhányszor, és kialakul köztetek a megfelelő kontaktus - mondta békítően Vis Major. Karon fogott.

- Gyere, velem nyugodtan eljöhetsz. Engem se fiú, se lány nem érdekel.

- És ezt dicsekvésképpen mondod? A magadfajta is templomunk oltárán végzi.

Egy ilyen pasas fityegője himbálódzik a kulcskarikámon, más haszontalan vacakokkal együtt.

- Juj! - nyikkantott Horace. - Egész nap ezt csinálja?!

- Voltaképpen rólatok jutott eszébe - látta be Vis Major.

A kocsihoz ballagtunk. Beszíjztam, kiékeltem magam, mégsem indultunk útnak.

- Mi van? - kérdeztem a sofőrt.

A szamuráj elgondolkodva bámult rám.

- Nem akarlak megbántani, mégis úgy érzem, illendő, ha viszonzom kis kedvességeidet. Ugye Kyra a neved? Kicsiny Kyra, megkérhetlek, hogy ne fokozd a feszültséget, amelyet én már kellőképpen felfokoztam egy adott társaságban?

- Azt akarod beadni, hogy dolgod jól végezted, miután e két sivatagi figuráról leszívtál néhány gyenge információt, és elbájologtál velük? Nem azért jöttünk ide, mert hinni véled, hogy ők nyírták ki Brent Fischát?

- Ebédelni jöttünk - közölte Vis Major. - Én ebédeltem, te legelésztél kicsit. De mindez nem érdekes, mert amikor fecselyt kezdeményeztem, oda akartam kievezni, hogy ők buzeránsok, én haszontalan, ámde vajon te mi vagy?

- Haszontalan?! - nevettem lesújtóan.

- Mellesleg a következő Nőegyleti szeánszon elmondhatod, hogy nincs haszontalan férfi, csak nyugodt erő.

- Mifelénk a Nőegyletben ezt impotenciának hívják. Lekottázzam?

- Na jó, ne cakkozd magad. A Hátrányos Helyzetű Pasasok Klubjában a magadfajta csak dugatlanként emlegetjük.

Kigomboltam a biztonsági övet, és behajoltam a látószögébe. Ha már ott voltam, nekem is látnom kellett: Vis Major többé-kevésbé vigyorog.

Felháborodtam.

- Ez a táplálda nem Lábatlan Kacsa, ez nyugodtan viselhetné a Fertő nevet! Ez egyébként áll az egész helyes kis városodra is! Fertő City! Aki itt nem buzeráns, az potencia-problémás, és ajtóستól jár kezelésre!

- Minek folytán a női tábor dugatlan.

Heves bólintással folytattam.

- És itt van az eb hantja! Ahelyett, hogy mindenki kapná magát, és méltó életbe fogna, a frusztrált népség öldös, bűnözik!

- Igen - helyeselt, már nem is leplezve vigyorát. - Kerek beszéd volt.

Bármelyik pszichiátriai kongresszuson visszatapsolnának vele. Na, és most? Meg vagy váltva? Tudod, mit? Menj haza, és feküdj le! Valakivel.

- Hát ez jellemző rátok, pasasokra! Minden női sóhaj mögött a keféletlenséget látjátok! Eszerint azt hiszitek, hogy rajtatok múlik a világ üdve. És tényleg rajtatok múlik, már el is múlt! Elvégre ti vagytok buzeránsok, potencia-problémásak!

- Félreértettél valamit. Fantasztikus, lendületes, elsőpró potenciával rendelkezem. Ez idő tájt valóban nem aknázom ki, ugyanis nem látok a horizonton méltó női lényt.

- Te panaszkodsz?! A buzeráns és potencia-krachos pasasokhoz hozzácsaphatjuk a maroknyi maradékot, mivelhogy azok viszont szellemileg nem ütnek meg a mértéket.

- Nofene! Te éterileg szoktál szeretkezni?

- Voltaképpen mi közöd a nemi életemhez?! - kérdeztem hátrahőkölve.

- Nem tudom - sóhajtott. - Elvégre itt van az enyém!? Tovább nyammoghatnál

rajta, miként eddig.

- Szégyen!

Bólintott.

- Fertő.

Szörnyen kellett nevetnem, de nem akartam, hogy lássa. Ő is befelé pukkadozott. Amíg bírtuk, türtőztettük magunkat.

Az ikerpár-féleség kéz a kézben elandalgott mellettünk. Beültek húsrózsaszín Fordjukba, és elporzottak. A hátsó ablakban kocsikerék méretű, céklabíbor gumicumí himbálódzott.

Eddig bírtuk, s nem tovább. Kipukkadtunk. Egymás vállára borultunk neveltünkben.

Este elmúlt a jókedvem, hajszálpontosan abban a pillanatban, amelyben elkészültem a jegyzeteimmel.

Huszonkét óra tizenegy perc volt. Jegyzeteim így festettek: Mariano.

A fickó huszonöt darab ezrest ért. Majd' a szél ütött meg: nem tudtam, hol keressem, s ha meglelném, hol a kassza? Huszonöt lepedő!

Igen, meginogtam. Erkölcselem. Másképp nem is lehet.

Egyébként is, már napok óta nem voltam a régi szilárd. Nem hadakoztam álmaim ellen azzal, hogy csalókásak, kifejezetten elvártam őket minden éjjel azért, mert káprázatosak. A madarak elé borítottam a müzlit, Chandlert olvastam, már-már összebarátkoztam a szamurájjal, érezhetően kevésbé voltam fennkölt, mégsem lettem lennkölt, s mindezek koronájául: csaknem élveztem, hogy élek.

Na, hát ezért tett rosszkedvűvé a jegyzet, mely így festett: Mariano.

Megsimogatott a huszonöt lepedő. Éreztem érintését: csontos kéz cirógat torkon, jégcsap ujjakkal. A halál.

Miután kissé összeszedtem magam, folytattam a jegyzetelést. Schwarz.

Ballerini. Donlee és Horace. A Sárkány Tüze. A legfőbb Fűvész.

Gyönyörű. Legenda leszek; a rólam szóló meséből nem hiányozhat a fordulat: egy élete, száz halála volt.

Bekaptam egy korty konyakot; vigyáztam magamra, mindig csak egy-egy kortyot.

Éjfélre kiürült a flaska.

Mélyen aludtam, álmok nem kényeztettek: Marlowe ült előttem, hintázott a széken, lapos üvegből szopogatta a whiskyt, s engem nézett fejcsóválva, reggelig. A háta mögötti ablakban le-föl járt egy kéményseprő; felbukkant, lebukott, akár a céllövöldében.

Pontban pitymallatkor feltárcsáztam a családi horoszkópust. A dög perszóna meg sem lepődött. Megkérdezte, mely év, mely napján, hányadik órában születtem. Egy percig papírokkal zizegett, majd a fülembe sóhajtott.

- Ma ne fogjon semmibe. Felkelt már?

- Félig.

- Feküdjön vissza. Különböző dolgokra számíthat: kutyaharapásra, pohártörésre, cipősarok-repedésre. Ez a nap olyan, hogy még tyúkszeme is nőhet. Van tyúkszeme?

- Nincs.

- Nem megmondtam?! Estére lesz! Holnap elküldöm a számlát, némi felárral a korai igénybevételért. Óhajt naponta foglalkoztatni?

Megrendülten ültem. Képtelen voltam hangot kiadni. A horoszkópus várt egy lassú percig, majd dűnnyögve letette a kagylót.

Tovább ültem, az üvegfalat bámulva, tépelődve.
Határoztam. Tyúkszem-megvető bátorsággal kiperdültem az ágyból.

A takarítónő még javában sertepertélt, amikor berobbantam az irodába. Kávét főztem, megfejem a szendvics-automatát.

Félrehúztam az olcsó, kincstári brokátfüggönyt az ablak elől.

Vis Majort leltem mögötte, széken ülve, szunyókálva.

Szánalmasan festett a pasas. Ahhoz is lottyadt volt, hogy kinyissa a szemét.

Két ujjal intett felém, üdvözlésképpen.

Felförtyantam.

- Nincs egy barátod? Itt kell éjszakáznod?!

- Ne kiabálj - kérlelt rekedten.

- Nem kiabáltam. Normál hangon, jóllehet kissé izgatottan szóltam hozzád.

- Ne kiabálj, ne izgulj - suttogta.

- Minden okom megvan, mellesleg. Ma még kutya fog megmarni, tyúkszemem is kell növesztenem... mindegy! Azt kérdeztem: nincs egy barátod?

Fél szemmel felnézett, de túlságosan bántotta a bágyadt tavaszi fény.

Leeresztette szemhéját.

- Egy talán van, de te ma tisztára hülye vagy.

A fogai közé toltam egy szendvicset, és a falon sorakozó oklevelek alá léptem. Kiválasztottam az egyiket, amely a csoport elmúlt évi munkáját dicsőítette.

Elővettem a rúzsomat, és az üvegre másoltam, amit idejövet olvastam egy házfalon: "Vesztegesd meg magad, légy boldog!"

Elhaló morgás jelezte, hogy Vis Major ismeri a betűket.

Csészéket kerestem. Vagy harmincat találtam a mosogatóban, derékig ért bennük a beszáradt cukor. Nekigyürköztem.

- Ne zubogtass - nyöszörgött Vis Major. Időközben kivette a szendvicset a fogai közül, és a homlokára tapasztotta, hideg borogatásnak.

Kicsavartam a mosogatószivacsot, és leváltottam vele a kenyérszeleteket.

Utóbbit visszagyűrtem a szájába.

Hát persze, hogy rajtakapták. Blick és Sidney egyszerre érkezett. Rémes sopánkodásban törtek ki.

- Az Isten szerelmére, mi van veled?

- Az éjszaka kellős közepén is felcsengethatsz, ha nincs hol aludnod. Mikor fürödtél utoljára? Hazaugorjak neked tiszta alsóért?

- Ne cakkozzátok magatokat - sóhajtotta a váláskárosult, kiköpve a szendvicset. - Otthon voltam majdnem egész éjszaka. Este fürödtem is, a cuccomat is kimostam, itt láthatjátok rajtam, már majdnem mind száraz. Valamikor hajnaltájt jöttem el. Lehet, hogy nem lesz pör. Cameának új mániája született.

- Hát akkor?! - Blick valósággal ragyogott. - Miért költöztél be a székre? Mazochizmusból neked semennyi nem elég?

A szamuráj megmarkolta a homlokán hasaló szivacsot, és a hajára csavarta belőle a vizet. Nem keltette épeszű ember benyomását. Elvigyorodott, majd valósággal felnyerített.

- Nagybőgőzik! - újságolta.

- Elbírja?! - csodálkozott Blick.

- Tartotta egész éjjel.

- Te szegény - sóhajtott Sidney.

Kávét kínáltam őket. Elfogadták, de lógó orruk csaknem beleért. Befutott Titus, és sorban mindenki.

E.T. is rántotta az ajtót. Elhúlten ácsorgott a küszöbön.

- Úgy néztek ki, mint az edzőtáborozó siratóasszonyok. Mi van? Mindenki agonizál?

Titus méltóságteljesen közölte:

- Dehogyan agonizálunk. Mi így élünk.

- Anyám - suttoztam. Igaza volt a horoszkópusnak.

- Nagyböggő! - nyögte a szamuráj.

- Tangóharmonikának jobban örülnél? - kérdeztem.

- Nagyböggő! - felelte panaszosan. Ruhája enyhén gőzölgött. A hajára csavart vízcsepp-raj végiggördült a homlokán, s orra hegyére érve egyensúlyozott kicsit, mielőtt az ölébe zúdult volna.

- Nagyböggő - mondta feltápáskodva. Megrázta a fejét, mire tincsei felhagytak a jólfésüléséggel, és szétkuszálódtak a szélrózsa minden irányába.

Blick megragadott egy széket, Vis Major mögé vonszolta, felpattant rá, és megfésülte pátyoltját. Tőlem kért hajlakkot, ám ekkor a szamuráj kissé magához tért, és megfordult. Csicsergős csókot nyomott Blick gondterhelt homlokára, merev vigyázzban tisztelgett E.T.-nek, azután nem bánta, hogy a kabátujjánál fogva a kocsizhoz vonszolom, és belököm őt a jobboldali ülésre.

Behuppantam balról, egy percig fészkelődtem, előregurítottam az ülést, beállítottam a háttámlát és a tükröket.

Vis Major eszmélni kezdett. Gyorsan megkérdeztem:

- Mennyit ittál?

- Mit?

- Istenem, még ezt sem tudod?!

- Mit csinálsz te?! - érdeklődött gyanakvóan. Kinyújtotta a kezét, forgató mozdulatot tett. - Hol a kormány? - háborgott.

- Válságban, mint mindig - feleltem. - Ne szórakozz, elég volt! Nincs neked semmi bajod.

- Nekem aztán semmi - dünnyögte. - Csak egy morzsányit spleenes vagyok.

- Az a bajod, hogy elhagyod magad.

- El - hagyta rám. - Na, indíts! Asato itt van?

Körülnéztem.

- Igen.

- Jó. Mehetünk.

- A menetfelszerelésed rendben? - érdeklődtem.

Megtapogatta a bal hónalját, megropogtatta, ökölbe szorította néhányszor jobb keze ujjait, és bólintott.

Gázt adtam.

Vis Major már nem tudott csodálatba ejteni. Hozzászóltam. Amikor tehát közölte, hogy meglátogatjuk Brent Fische szomszédnőjét, zokszó nélkül a gyógyfüves kert felé kanyarodtam a kocsival.

Az asszony bevezetett bennünket a nappaliba. Visszatért a vasalódeszkához, lehalkította a tévét, miáltal lemaradt kedvenc sorozata azon heti műbonyodalmáról; viszont mi vittünk neki igazit.

Vis Major nem sokat köntörfalazott, félretolta a deszkára terített kék-sárga

kockás flanelinget, és nagy marék fotót szórt a helyére.

- Nézegessen - mondta.

Én is nézegettem. A telefonasztalkán műanyag Buddha ült, a köldökét bámulta, s volt is miért kápráznia tőle, mivelhogy az vörös fénnyel lüktetett, akár egy világítótorony. Pedzettem valamit. Pláne, mivel a Buddha mögött viaszrózsákkal díszített műszálas lámpa giccslett; a műanyag szálak a szirmok közül törtek elő, szivárványt szikrázva, zizegőn.

- Ezeket Brenttől vette? - kérdeztem.

- Kaptam - felelte szemlesütve. - Gyönyörű dolgokat árult, hadd mutassak néhányat! - Ezzel kiragadott a vázából egy csokor valódi velúr tulipánt, és elém tartotta. Sokat ígérő mosollyal megszorította az egyik virág torkát, mire a fojtogatott növény eljátszott néhány dallamot egy lambada-számból, s végezetül arcon lövellt pár csepp silány kölnivel.

Az asszony nevetett.

- Jópofa, ugye?!

Vis Major alig változott kora reggel óta. Amikor a függöny mögött felfedeztem, úgy festett, mint egy tetszhalott; mostanra valamelyest összeszedte magát: tetszélőnek látszott.

Ahhoz sem volt ereje, hogy a szemét forgassa. A nőre sóhajtott.

- Végignézné a fotókat?

- Mindjárt - hangzott a válasz, s az asszony kamaszlányos kuncogással átszelte a szobát. Alumínium kagylóval tért vissza. Felpattintotta a fedelét, mire a kagyló megjutalmazta néhány karácsonyi dallammal. Apró, gyöngyszerű cukorkák lapultak a fenékén.

- Vegyenek. Borsmenta.

- A fotók - suttopta Vis Major elnyűtten.

A nő a vasalódeszka fölé hajolt. Pár percig válogatott a képek között, majd kettőt kiemelt közülük.

- Őket ismerem. Brenthez jártak. Miután elmentek, átsiettem a jéggel, és borogatást tettem a szeme alá.

- Kérdezték a zsaruk a két deli pacákról?

- Nem, de ugyanazt mondtam nekik, amit maguknak.

A szamuráj a kezembe adta a fotókat. Ha azt várta, hogy Horace és Donlee láttán meghökkenek, csalatkoznia kellett.

Az asszony hangtalanul könnyezett.

- Négy nappal ezelőtt jártak itt utoljára. Láttam őket lelépni. De hiába vittem rá a jeget, Brent nem nyitott ajtót. Soha többé.

- Köszönet - mondta Vis Major. Továbbra is hajlandó lenne őket felismerni? Élőben is?

- Miért ne?! Nem állítom, hogy ők ölték meg Brentet, csak annyit mondhatok: jártak hozzá, meg-megverték.

A nő felkapta a vasalót, és dühödten a kockás ingre nyomta. Távoztunk.

Az utcára lépve Asatóba botlottunk. A fickó a járgányunkból kecmergett elő. Láttunkra menekülni akart, mintha skorpiómarás fenyegetné. Elkésett.

Vis Major utánanyúlt, és leszedte őt röptéből.

- Hallgass ide! - mondta, marokra fogva a csőgörény ingnyakát. - Egész éjjel a kurva nagybögőt hallgattam, a fals brumm-brummokat! Piszokul kivagyok! A világ összes bírósága felmentene, tekintettel az elmeállapotomra, ha eltörném a lábadat! Különben nem fogom eltörni semmidet, mivel már gyárilag úgy festesz, mint aki egy ufőnyi csillagközi rém és néhány elefánt tévedéséből létrejött

nászából fogant. A kocsit viszont beviszem a laborba, és levetetem róla az összes ujjnyomodat, azután tizenkét évre lecsukatlak, az engedélyedből pedig origamit hajtogatok! Ma már meg ne lássalak, mert kialvatlanul különösen rühellem a kinézetedet!

Asato fölényesen füttyörészett, amúgy a szamuráj markába szorítva, majd a tenyérbemászó csücsörrel a száján, egyenként lebontotta ingeről a pasas ujjait.

Vis Major felvont szemöldökkel figyelte, mit művel vele, s amikor a kisujja is kiegyenesítettett, gyorsan elfordult Asatótól, hogy leplezze vigyorát.

- Ez olyan hülye, hogy harmincrészes tévéfolytatásost lehetne írni belőle - sóhajtott a kocsiban. - Akkora balfarok, hogy show-műsort vezethetne a legfőbb csatornán.

- Szeretné, ha megvernéd - mondtam.

- Persze. És csak ez tart vissza attól, hogy megtegyem.

Hátrahajtott a fejét a támlán, lehunyta szemét, ujjait összefűzte a hasán, egyszóval elhelyezkedett, hogy kipihenje magát.

Megéreztem dezodora illatát. Korábban tévedtem, amikor azt gondoltam, hogy a könnyű, tiszta illat nem illik a személyiségéhez. De szinte lépten-nyomon tévedtem megítélésében, és miközben egyre közelebb kerültem hozzá, fénysebességgel távolodtam önmagamtól.

- Milyen volt Blickkel? - érdeklődtem, látván, hogy időnként fel-felpillant, noha csak úgy teknőc-mód, blazírtan.

- Folyton felkarmolta a hasamat a borostájával.

- Komolyan kérdeztem.

- Vagy úgy. Jó volt vele. Mentem utamon, mint a kos, ő pedig fékezni próbált. Ám ha látta, hogy már nincs megállás, ő is futásnak eredt mellettem. Jó volt, és majd jó lesz újra, amikor a HáKá úgy dönt: megtorolta a múltkorit, és visszaadja Blicket.

- Nem hiszem, hogy visszaadja - vélekedtem.

Felsóhajtott.

- Hát igen, tartok tőle. Nehezen viseli, hogy Blick kedvel engem. Ha velem akarsz maradni, leplezned kell irántam érzett heves rokonszenvedet.

- Éjszaka gondolkoztam...

- Holott nyugodtan nagybögőzhettél is volna.

- Mariano lesz a veszted, de a felállásból kifolyólag az enyém is.

- Megígértem: te nem leszel ott, ahol engem kinyírnak.

- Ne lépj fel hősleg, mintha más vágyad sem volna, mint pár golyó a fejedbe!

- Nem nagyon érdekel a halálom. Csak ne túlzottan fájjon.

- Pedig fájni fog.

- Nagyon? Ha erre megesküszöl, kénytelen leszek vigyázni az irhámra.

Vis Major összeszedte magát az ülésen, megdörzsölte az arcát, majd a tenyerébe hajtotta. Amikor felnézett, pillantása áttévedt a mellettünk guruló kocsiba. Nyomban felélénkült, s a kettőnk között heverő csíptető tábláért nyúlt.

A csibesárga Honda vezetője is meglátta őt, s a látvány olyannyira idegessé tette, hogy teljesen kihullottak fejéből autóvezetési ismeretei.

A fickó gázt adott, ám a kocsí úgy rángatózott a tükörsima úton, akárha a gátugrást gyakorolná.

Vis Major lehajította a táblát.

- Még nem lehet rajta - morogta.

Áttekintett a Hondába, de a vezető úgy tett, mintha megvakult volna, és elszökdécselt mellőlünk.

- Talán követhetnéd - javallotta a szamuráj.

Ráhúztam a Honda hátuljára.

- Ilyen közlelő eltalálsz? - fölényeskedtem.

- Lőjem le?

- Nem kell lelőni?

- Nem hallottam statáriumról. Autólopó a srác. Nem tehet róla, speciális a kleptomániája, csak kocsiknak nem tud ellenállni. Elköti, ami megtetszik neki, a benzin fogytáig jár vele, majd másik járgányt nyit fel.

- És most?

- Megfogjuk, bevisszük, bevarrják.

Tehát megfogjuk. Gázt adtam.

Időközben a fickó sofőri emlékezete visszatért. A Honda megugrott, kígyószerűen araszolt a forgalomban. Eléggy gyorsan távolodott előlem.

Össze kellett kapnom magam. Csakis jelesre vizsgázhattam.

Vis Major elernyedett mellettem az ülésen. Szemlátomást szórakoztatták nehézségeim. Vigyorogva arca elé emelte kézfejét, s körmei szemrevételezésébe mélyedve megjegyezte:

- Megszállott. Először mindig megijed, ha zsarut lát, aztán esztét veszti, és a gázra lép. Neked legyen mondva: a gáz, az egy pedál. Lenn, a jobb szélen. Taposni szokták.

- Fújódj fel - morogtam.

Befurakodtam két kocsi közé. Legott le is ragadtam köztük, mert egy kamion nyomult mellénk. Csak balra törhettem ki, ám abban az irányban szemből jöttek.

Na és?!

Ríttak a gumik, a frontálisan közeledők a kürtöt nyomták. A szamuráj leengedte a kezét. Kihúzta magát az ülésen, az öv után tapogatott.

Mindazonáltal nem látszott rémültnek. Ha enyhébben is, változatlanul vigyorgott.

A szemből áradó autósok életösztöne kiválóan működött. Bár csupán tizedmilliméterekkel, de elkerülték az ütközést. Mivel ők vigyáztak, én a feladatomra koncentrálni tudtam; padlóig nyomtam a pedált. Mihelyst lehetett, visszatértem a jobb oldalra, a csibesárga Honda mellé.

A kleptomán kajánul kacsintva rám dudált, akár a gyalogkakukk - aztán nem lőtte ki magát sehová, mert meglátta, mit mutogat neki Vis Major.

A járda mellé kanyarodott és megállt.

A szamuráj eltette a stukkert.

Sietség nélkül a Hondához sétáltunk. A srác a kocsi elejéhez lépett, és tarkóra tett kézzel ráhasalt a motorháztetőre. Könyv sem kellett neki ahhoz, hogy tudja a leckéjét.

- Azt hiszed, lelőnélek? - kérdezte Vis Major. - Mássz le onnan, nem bige az.

A kleptomán felegyenesedett. Kigombolta a nadrágját. Le is tolt.

A szamuráj forgatta a szemét.

Két iskolás lány közeledett a járdán, a jelenetet figyelve, izgatottan visítozva-kuncogva.

Autólopónk mindannyiunknak megmutatta, hol esett rajta sérelem.

Megtekintettük feneke bal felén a rég összevarrt-behegedt golyónyomot.

Ezzel végezvén a homlokzatára vetettük pillantásunkat. Arcbőre is hamvasan

sima volt, szeme kék, mosolya nem vesztett kajánságából.

- Ül be, és vidd vissza a kocsit a rajthoz. Rajtad leszünk - mondta Vis Major.

- Utána bevisztek?

- Meglepetés.

A lányok ránk pisszegtek. Odafordultunk.

Ekkor kánkánosan felrántották szoknyájukat, kivillantván bugyijuk szegélyét, majd turbékoló nevetéssel elszaladtak.

- Fertő - dünnyögte Vis Major. És kecsesen a kormány mögé vetette magát.

Miként az várható volt, beszorult. Néhány másodpercig azon töprengett, miért is ül görnyedten, az álla és térde közé préselt kormányval, szerfelett kényelmetlenül, mígnem ráébredt a magyarázatra. Hátraszánkázott az üléssel, megdöntötte a támlát, elbabrált a tükrökkel.

Mire végzett, a csibesárga kocsi két utcahossznyi előnyt szerzett.

A szamuráj nem idegeskedett, fel sem ötlött benne, hogy átverhetik. Nem is történt meg. Szépen, szabályosan átautókáztunk a negyeden.

A Honda leparkolt egy kékre festett, háromszintes lakóház előtt. A kleptomán kilépett belőle, gondosan bezárta az ajtókat. Azután elgondolkozva méregette a közelben ácsorgó halszürke BMW-t. Sejthető volt, hogy azzal folytatná útját, ha valami csoda folytán nem kellene velünk tartania.

- Létezik olyan kocsi, amelynek ellenállhatsz? - érdeklődött Vis Major.

- Csak egy - felelte a srác. - Pedig gyönyörű bestia: türkizzöld a karosszériája. Szilaj a motorja.

- Mi tart vissza? - csodálkozott a szamuráj.

- Ferrari Testarossa! - lehelte a fiú ábrándosan. - Kettő hetvenet is megy a dög! Talán többet. Ha elkötném, kibelednének.

- Otthagytad?

- Ahol találtam - bólintott a srác.

Suttogva folytatták. Végül a szamuráj visszazökkent mellém. Pát intett a kleptománnak. Kiló hússzal indított.

Tíz percnyi eszehagyott száguldás után megálltunk a hegytetőn, a fenyves szélén.

Az üresen árválkodó, türkizzöld Ferrari Testarossa mögött. Vis Major körbejárt a kocsit. Kisvártatva visszajött, marokra kapta a mikrofont, a diszpécsernőt szólította.

- Gyönyörűm, hárfázza el nekem Marlo Ballerini Ferrarijának rendszámát! - kérte.

A kérdezett nem tiltakozott a titulus ellen. Szokatlan szívélyességgel megadta a kívánt információt.

A szamuráj bólintott.

- Ballerini bejelentette az eltűnését?

- Másképp honnan a francból tudnám az adatait?

- Hadd ne találgassak. Csak azért kérdezem, mert nem találkoztam a kocsi körözésével.

- Hát a kocsival?

- Itt áll előttem.

- Hol? - zihálta a nő.

Vis Major elárulta.

- Gondolom, mondanom sem kell, hogy a kocsis Ballerini lányával együtt veszett el?! - pattogott a hárpia.
- Nos, a Ferrari megkerült.
- És hol a lány?
- Tőlem kérdi?
- Kitől kérdezzem?
- Na jó, kérdezze tőlem.
- Hol a lány?
- Nem tudom.
A nő felsikoltott.
- Pók? Százlábú? Kisegér? - találgatta a szamuráj.
- Maga!

Gyengéden szerették egymást az éteren át. Kicsit unatkoztam. Persze, nem aggódtam, hogy az idők végezetéig unatkoznom kell. Körvonalazódott bennem a gyanú: hamarosan megismerhetek egy ritka sötét gengsztert. Ballerinit.

Csakhamar megérkeztek a nyomkeresők. Közülük néhányan kívül-belül bepúderozták a Ferrarit, ujjlenyomatokra vadászva. Mások kis staniclikbe dugdosták a kocsiban fellelt apróságokat és cseprőségeket.

Két pasas egy izgatottan tanácstalan német juhász kutyával futkosott a bozótban.

Egyszerre csak Ballerini is ott termett, s nyomban a lánya után érdeklődött. Ahhoz képest, hogy Fertő City-szerte megvetett ragadozó volt, a kollégák már-már földig hajoltak előtte, miközben együttérzésükről biztosították. És megesküdték: előkerítik a lányát, akár a föld alól is.

Ballerini a kocsi orrán ücsörgő szamurájra nézett, és csettintett az ujjával. Buzgó titkár termett előtte, tollat, csekkfüzetet nyújtott a gazdának, majd megfordult, és odatartotta a hátát, írótabla gyanánt.

Ballerini kiállította a csekket, kitépte a papirost, ráfűjt, és Vis Major felé nyújtotta.

A szamuráj mindvégig a fickó szemébe nézve, elvette a csekket, gondosan parányi fecnikre szaggatta, a foszlányokat a levegőbe hajította, és utánuk fűjt. Ezzel végezvén összefonta karjait, és tovább nézte Ballerinit.

A bűnfészkek ura negyvenegynéhány éves lehetett. Aprócska fejfel rendelkezett, amekkorával a madarak közt legfeljebb verébke lehetett volna. Arcbőre olajos fénnel csillogott, parányi szürke szeme élettelennek tetszett. Kifogástalanul öltözködött, előnyben részesítve a kéesszürke fényesebb és még fényesebb árnyalatait.

Példás önuralommal viselte Vis Major modortalan viselkedését. Zakója szárnyát ellebbentve a nadrág zsebébe süllyesztette ökleit, és jobb alsó végtagját előretolva, vakítóra politúrozott cipőorrával megtasztította a szamuráj lábát.

- Fasza hapsi vagy - mondta halkan. - Megérdemelnéd, hogy bőrbe kössék a golyóidat.

- Születésemtől bőrkötésben tartom őket - hangzott a válasz.

Lélegzetvételnyi csend következett, amelyet arra használtam, hogy átgondoljam: pasaskörökben az ilyenféle társalgást roppant férfiasnak tekintik, tehát szerfelett komolyan veszik. Várható, hogy még egy darabig imádják a Fétist, mielőtt tovább lépnének a csevegésben.

- Egy szép napon arra ocsúdol majd, hogy tele van a szád földdel, és merev

ujjaid közt markolod a bőrszajrédat - riposztózott Ballerini. - Kerítsd elő a kislányomat! Akkor kegyelmet kapsz.

- Kértem? - csodálkozott Vis Major.

- Kérned sem kell - felelte Ballerini transzparens szélességű, fájóan hamis mosollyal. - Ajándékba adom. A kislányoméért. Egy ezres értékű csekket téptél szét. Gavallér ember vagyok, ragaszkodom a jutalomhoz. Ha te nem fogadod el, átnyújtom a feleségednek. Egy ezres értékű fiút kap tőlem. Egyszeri alkalomra. Hiába is akarnád visszautasítani.

A szamurájt meg sem rezzengettette a piszkos fenyegetés.

Képzeltetbeli előjegyzéseimben kipipáltam a "férfiasság"; "gyalázkodás" címszavakat. Tapasztalataim szerint a "farkasszem"-jelenet következett.

Nem dicsekvésképpen mondom, de nem tévedtem.

A pasasok tekintete összeakadt, mint két kardpenge. Jó sokáig bírták, már porzott a szemgolyójuk, s még mindig nem pislogtak.

Az örülésig untam őket. Ellentétben a nyomkeresőkkel és Ballerini udvaroncáival, akik - férfiak lévén - feszülten lesték a machó ceremóniát.

Az idő csak nyúlt, nyúlt, nekem szükségleteim támadtak.

Kikecmeregtem a kocsiból, és a két pacák közé tartottam a kezemet. Megtört a varázs, hála az égnek.

Ballerini feje eltorzult.

- Mit ugrál itt ez a hülye kurva? - ordította.

- Nem kurva - tiltakozott a szamuráj. Oda sem nézve elkapta a karomat, és kipenderített a képből.

- Gondom lesz rá, hogy azzá legyen - felelte a fickó, majd apaságára döbbenve hirtelen elfordult tőlünk, és szívszaggató jajveszékélésben tört ki.

- Elrabolták a kislányomat, egyetlen kincsemet, Rachent! Találtak valamit? Miért zabáltatják azt a kövér kutyát, ha még arra sem képes, hogy nyomot fogjon?! Keressék a gyermekemet, keressék tovább, keressék addig, míg rá nem lelnek! Gazdaggá teszem azt, aki megtalálja az én kincsemet! És esküszöm, a bíróságnak sem lesz gondja azzal a féreg tetűvel, aki elvette tőlem a kicsi Rachent! Sírva fog rimánkodni a megváltó halálért!

Felfordult a gyomrom. Pedig csak arról volt szó, hogy két különböző kultúrkört képviselünk, Ballerini és én. Az ő világában ilyenképpen illett megélni a drámai eseményeket.

Vis Major megvárta, míg az apa kiszűköli magát. Ekkor megkérdezte:

- Mikor és hogyan veszett el a lányod?

- Tegnapelőtt láttam utoljára. Este. Azt mondta, nem vacsorázik velem, diszkóba megy. Szép ruhát húzott, kifestette a gyönyörű arcocskáját, fogta a slusszkulcsot, és elhajtott. Nagyon szerette a Ferrarit, az összes kocsim közül az volt a kedvence. Reggelig nem jött haza. Akkor érte küldtem néhány emberemet, de sehol nem találták. A diszkóban egyáltalán nem is látták az én Rachenemet.

Ballerini higgadtan adta elő mindezt. Vis Major bólogatott.

- Általában nem szoktad egyedül elengedni a lányodat - jegyezte meg.

- Általában tényleg nem - felelte az apa. Ha valaki olyan gazdag, mint én, és annyi irigye van, mint nekem, bölcsen teszi, ha vigyáz a gyermekére. Te nem értheted, mert sosem voltál szerető szülő, de egy tizenhat éves csemete már szeretne önállósodni, hormonműködése van, miegymás. Az utóbbi időben sokat vitatkoztunk, mert mindenáron testőr nélkül akart járni. Lehet, hogy szerelmes volt valakibe.

A szamuráj megrökönyödött.

- Lehet? Ha szerelmes lett volna, azt nem lehetre, hanem biztosan tudnád.

- Most szemétkedsz velem? - kérdezte Ballerini.

- Most nem. Szóval kerestetni kezdted Rachent. Milyen nyomokat találtál?

- Semmilyeneket. Aznap este én láttam utoljára. Legalábbis senki sem találkozott vele azok közül, akiket megkérdeztem.

- Különös.

- Ugye? - Ballerini ismét feljajdult. - Hozzák vissza nekem az egyetlen szép kicsi lányomat! Százezret fizetek annak aki megtalálja! Él! Biztosan tudom, érzem, hogy él! Lánykereskedők tették rá a mocskos mancsukat!

- Arról tudnál, hiszen te vagy a város legmenőbb kuplerájosa - felelte Vis Major.

Ballerini arca olyan színt öltött, mint a Holt-tenger, éjjel, viharban.

- Követelem, hogy vondd vissza! Követelem, hogy a kislányom ügyét válaszd le rólam, és úgy kezeld, mintha emberről lenne szó! A gyermekem elveszett, és neked, mint zsarunak, az a dolgod, hogy keressed, függetlenül attól, ki az apja! Megértetted?! Igen, jól sejtetted, hogy minden követ megmozgatok! Nem hagyom rátok, hülye, karrierista, korrupt, mocskos zsarukra, kerestettem a barátaimmal is...

- ... az aranyos bűnözőkkel - szúrta közbe a szamuráj.

- Velük! Velük is! Nekem teljesen mindegy, ki hozza haza a kicsikémet, rabló vagy pandúr, fizetni fogok neki, leborulok a lába elé, összecsókolom a cipőjét, a seggét is, ha úgy óhajtja!

Vis Major bólintott.

- Megtalálom a lányodat! - mondta.

Ballerini dührohama megállíthatatlannak bizonyult.

- Na persze, hogy te megtalálod, te felfuvalkodott, kevély tetű, te kirúgott tiszta, te senki, te! Semmire sem vagy jó, csak arra, hogy engem és a magamfajta ne hagyj békességben élni, de már tele van veled a bögyöm! Megéred még, nemsokára, esküszöm, hogy egy szék lába köré tekerem a beleidet, elevenen megnyúzlak, biliárdozni fogok a szemgolyóiddal, a tőkeiddel! Jaj, hogy utállak, gyűlöllek!

Ballerini a kitöréstől megszédülve a Jaguárjához támolygott, és aggódó udvaroncái védőgyűrűjében a motorháztetőre borult. Hallottuk iszonyú fogcsikorgatását.

Többé-kevésbé igaza volt - mondtam a kocsiban.

A szamuráj unottan nézett rám.

- Igen? - S ezzel befejezettnek tekintette az ügyet. A vezetésre figyelt.

Asatót órák óta nem láttuk.

- Igen - feleltem szívósan. - Akármilyen történhetett egy tizenhat éves kislánnyal.

- Az a kislány három éve autót vezet, a papáét, és kocsikat tör, a másokét. A kicsike pontosan tudja, hogy a papáé a világ, és ő az örököse. Sok zsaru különvált a fogától, amiért jogosítványt követelt a gyermektől, avagy azért, mert felhívta a figyelmét a közlekedés és általában az emberi együttélés szabályaira. A kislány igazi zsarnok. Ám mivel eltűnt, meg kell őt találni. Egy biztos, nem tudom, figyeltél-e: a Ferrarit nem a lány vitte fel a hegytetőre, meg sem fordult a kocsiban, jó ideje.

- Ezt ki mondta neked?
- A kutya.
- Bepisilek! Egyébként effektíve. Az idomítók esküdöztek, hogy a kutya érez valamit!
- Érzett is, nyulat, őzet; remek a kutyák szimata. A következő a szituáció: valaki elveszett. Azok, akiknek az a dolguk, hogy őt megkeressék, bizakodnak, már csak hivatalból is. Aki elvesztette, az fájdalmában kínszenved, mert tőle meg azt várják el.
- Nagyképűségben örökös bajnok lehetnél! - mérgelődtem. - Te bezzeg nem hivatalból fogod megtalálni a lányt, hanem gögből, mert neked kényszeresen bizonyítanod kell, hogy te azért mégiscsak őrnagy úr vagy, csillagaid hulltával is!

Vis Major megállította a járgányt. Megfogta a vállamat, maga felé fordított, és csaknem suttogva, ha kéményseprő hangon is közölte:

- Megtalálom a lányt. Bevasalom Ballerinitől a seggcsókot. Nem vagyok őrnagy, soha nem is voltam, éppen ezért nem ért veszteség, amikor lefokoztak. Az a történet az én ügyem, se rád, se másra nem tartozik. Menj pisilni.

- Igenis - rebegtem, szalutálva. Betámolyogtam a toalettszalomba.

Vis Major járó motorral várt rám. Még be sem húztam a lábamat, kilőtt a kocsival.

- Hová rohanunk? - kérdeztem.

- A veszünkbe - felelte.

Konokul ragaszkodtam a beavattatáshoz.

- Kikéibe?

- Néhány suhanc benyomult egy újságíróhoz, de a szomszédok meghallották a zsongást, lövöldözést, és zsarukat hívtak. Erre a támadók elbarikádozták magukat a lakásban a férfival és a kislányával.

- Exkommandósnak való, nyalánk meló - morogtam.

- Úgy bizony - felelte.

Feszültnek látszott. Elvesztette könnyű, tiszta illatát.

Az adrenalin nem dezodor.

Az újságírót Reid Rivernek hívták, s a legutóbbi időben a bőrfejük és bizonyos kormánykörök fura-szoros kapcsolatainak felderítésével foglalkozott. A megtámadása előtti napon megjelent cikkében rávilágított, hogy az ellenzék egyik vezetőjét ért minapi neonáci atrocitás mögött a legnagyobb kormányzó párt politikusai állnak; meg is nevezte őket.

Éppen a megtorlást élvezte, amikor a helyszínre értünk.

Rendőrkordon állt a régi bérház körül. Csupán kézi rakétát és szuronyt nem láttam a fegyvererdőben.

Blick elénk sietett.

- A terrorelhárító osztagra várunk. Különben majdnem sikerült elintézniük Rivert, csak azzal nem számoltak, hogy otthon lesz a kislány. Éppen üttették-verték a papát, amikor a gyerek hazatoppant a szomszédból. Lett is nagy fogócska, sivalgás, de egyelőre, ennek hála, River még él. Négy fickó tartja fogva, húsz év körüliek, dühösek. Szabad elvonulást követelnek, a kapitány kocsit ígért nekik. Ez van.

Vis Major összegezte benyomásait.

- Hát akkor hozzuk ki Riveréket - mondta.

- HáKá mindjárt ideér, de neked külön előre üzenté, hogy meg se moccanj, a levegővételt is függeszd fel.

- Nem látom be, miért kell ilyen marhasággal a terrorelhárítókat zaklatni, amikor komolyabb melóért fizetik őket.

- Jaj! - nyögte Blick, s ebben egyetértettünk.

Vis Major figyelmesen szemlélte környezetét. A sok egyenruhás között tébláboló civilek egyike felkeltette érdeklődését. A pamutmelegítő férfihoz sodródott, és szóba elegyedett vele.

Blick, az aggályos fekete fickó, megbökött.

- Hé, akármit csinál is, mellette a helyed. Részemről irigyellek.

Szavait úgy értelmeztem, hogy oda kell mennem a szamurájhoz. Amikor mellé léptem, rám förmedt.

- Miért nem maradtál a kocsinál?

- Mert nem a kocsi a társam.

- Pedig jó parti: nyolchengeres. Na, figyelj ide. Beszéltem River szomszédjával. Azt mondta, kettőjük lakása régebben egy kégli volt, aztán leválasztották és kiadták olyan csóróknak, mint a magunkfajták. Merthogy River klassz srác, elszánt, megvesztegethetetlen, ergó nem is jómódú. A lakása kétszobás, jelenleg az egész banda az utcai szobában tolong, mert látni akarják, mire készülünk, s közben maguk mellett tartják Riveréket is, hogy kéznél legyenek, ha fenyegetőzni kell. Az udvari szoba ablaka felől támadhatnánk, ám sok értelme nincs, mert akkor elkerülhetetlen lenne a lövöldözés. De meglepetésszerűen a hátukba lopakodhatnánk, méghozzá kétfelől. Igen egyszerű. Ha vállalod, tied a fürdőszobaablak, amelyen én nem férnék át. A felső szomszédtól kellene leereszkedned.

Bólintottam. Folytatta.

- A közvetlen szomszéd és River lakása közt van egy átjáróajtó, amely elé szekrényt toltak. Az ajtó a szomszéd felől nyitható, de zajos művelet lesz. Kéne két rádió, hogy egyszerre indulhassunk, plusz valami kinti z sivaj, ami az utcai ablaknál tartja a kopaszokat. - A szamuráj körülnézett, és megkönnyebbülten felsóhajtott. - Lesz z sivaj! Itt van az egyik ellenzéki képviselő, Lively.

Elsietett mellőlem, s néhány percre fecserészett a csipős nyelvről hírhedt férfival.

Addig is élveztem, hogy még élek.

A haladék nem sokáig tartott.

Hamarosan egy harmadik emeleti slózi-ablakban találtam magam, nyakig felfegyverzetten, egy szál kötélbe csimpaszkodva, majd pókszerűen lefelé ereszkedve. Nem ujjongtam fel a célnál. River fürdőszobáját szűnyogháló oltalmazta a vérszopóktól. Kést ragadtam, és kihántottam keretéből a műanyag táblát.

Közben Vis Major légvételt sejtettem a rádió fejhallgatójában, s mert a szám elé ívelő kecses mikrofonba lélegeztem, sejtetően ő is hallotta életjeleimet.

- Nem tenném a kezemet tűzbe érte - suttozta, az áldott technika révén olyan közélről, hogy már-már az agyamba -, de az életemet rád bízom. És még másik kettőt. Mindjárt végzek a szekrény hátuljának lefejtésével. Hogy állsz?

- Leértem. Rögtön bebújok.

- Légy óvatos. Várj a füttyjelre.

Felmértem az ablakot, mely alig volt keskenyebb a vállamnál. Lehet, hogy beszorulok, és a suhancok rajtakapnak. Akkor viszont úgy kell tennem, mintha

fali vízköpő lennék.

Betúrtem magam a szűk nyíláson. Hallottam a kézi hangszóróra tapadt képviselő szövegelését. Úgy gondoltam, epés szavai az utcai ablak közelében tartják a kopaszokat. Azon sem csodálkoztam volna, ha a srácok tüzet nyitnak rá.

Lively kemény beszédet intézett hozzájuk. Elmagyarázta nekik, hogy a kormányzó politikusok kezében ők csak marionettfigurák, majd a könnyebb érthetőség kedvéért tovább árnyalta, immár szolidabban.

- A politika színpadán ti csak balerinák lehettek, primadonnák soha. És amikor használóitok úgy gondolják, többé nincs szükség rátok, visszamehettek vécét súrolni. Vagy a fejeteket veszik, mert bűnbak mindig kell, és a hozzátok hasonló buta bohóc másra sem jó. De meg ne haragudjatok az őszinteségemért, csak jót akarok nektek. Ezek a szép szál férfiak sem mást akarnak, akik most érkeztek. Nézzétek csak, fiúk! Itt a kommandó! Nem azért jöttek, hogy szembeszálljanak veletek! Eszükben sincs! Tanulmányozni akarják a módszereiteket! A jó kommandós holtig tanul. Mostanában egyébként arab nyelveket is tanulnak, mivel a minap meg kellett volna támadniuk egy terroristákkal teli arab utasszállítót a reptéren, ám már a gép ajtajában elakadtak, nem ismervén a kukacírást, így aztán meg nem fejtették, hogyan juthatnak be.

Vis Major a fülembe súgta:

- Indulhatnánk.

Fegyverre kapva kisurrantam a fülledt fürdőszobából.

Összefutottam a szamurájjal, aki egyenesen a szekrényből érkezett, erről a vállán lobogó muszlinkendő tanúskodott.

Megtorpantunk az utcai szoba ajtaja mellett, kétfelől.

A négy bőrkabátos legény az ablak mellett lapult, nekünk háttal. Lively szövegelésén felindulva, egymás szavába vágva szitkozódtak.

River egy kopott szőnyegen feküdt, meglehetősen véresen és eszméletlenül.

A mellette heverő, gúzsba kötött kislány tágra nyílt szemekkel bámult ránk.

Csak egyik suhancnál láttunk fegyvert, ám ő éppen bevetésre készült vele, s alighanem Livelyt szemelte ki célpontnak.

A gyermek felsírt. A fegyveres megpördült.

Ebben a pillanatban vetődtünk a szobába. A szamuráj röptében lőtt.

A srác elejtette a stukkert.

Aztán az események elsodortak, jóllehet karikacsapás-szerűen ment minden.

Vis Major, látván, hogy a kopaszoknál nincs több lőfegyver, eltette a sajátját, és elvegyült a legényekben.

Felkaptam a sérült csuklójú fickó stukkerét, azután kimenekítettem a kislányt a szobából. Ajtót nyitottam. A folyosón toporgó zsaruk a lakásba seregelltek.

Két egyenruhás megragadta a szőnyeg sarkát, és kivontatták Rivert a pofonövezetből.

Lively elhallgatott odakinn.

Rohanó lábak döngtek, fémcsörgés hallatszott. A felérkező kommandósok átáradtak rajtam, hogy mielőbb az ellenfelek közelébe kerüljenek.

Ekkor már nem sok szükség volt rájuk, legfeljebb takarításnál lehetett volna a hasznukat venni.

Vis Major felegyenesedett, ha nem is túl daliásan. Viszont négy fickó feküdt körülötte, immár.

Nem akartam hinni az érzékleimnek.

Ugyanis a terrorelhárítók megtorpantak előtte, és a bokájukat összevágva

üdvözölték.

A szamuráj bágyadtan feléjük intett, és elhagyta a lakást.

E.T. tanácstalan volt. Ordított is, meg nem is. A felsőbb régiókból már megint kinézett egy dicséret, plusz egy letolás.

- Meglátod, innen is kirúgnak! - tombolt a kedvetlennek rémlő szamuráj előtt.
- Hová mész majd, ha itt sem kellesz?! Miért nem hallgatsz rám sosem? Te, te szupermen! Amúgy persze megint csodálatosan elsimítottál mindent, büszke vagyok rád! Legszívesebben megcsókolnád!

Néhány újságíró közeledett felénk, csőre töltött mikrofonnal. E.T. egészen ellágyult.

- És szinte kócos sem lettél. Sem te, sem más. Azt a kis golyóhorzsolást leszámítva, a náci gyereken. Mondja, Kyra: hát milyen itt, köztünk? Megtalálta a számítását? Boldog?

- Ha boldoggá akarod tenni, szabadítsd meg tőlem - felelte Vis Major.

- Az ő véleményét kérdeztem. Kyra?

- Esméletlenül vertek egy embert, a gyerekét megfélemlítették. Hogyne lennék boldog?

E.T. átölelt, ez alkalommal a fotózás öröme.

- Menjünk a kislányhoz, igen, vele együtt kellene az újságokban szerepelnünk.

Hé, tudja valaki, hogy hívják a gyereket?

- Mary Jo a neve - mondta az egyik riporter.

- Nos, hol van a kis Mary Jo? - kiáltotta E.T. izgatottan.

- A mentőkocsiban ül, és figyel, hogyan varrják össze eszmélődő apukája sebeit - felelte a szamuráj. - Ha zavarni mered őket, graffitit csinállok belőled.

E.T. elkomorult. Lábujjhegyre emelkedett Vis Major előtt.

- Nemhogy tábornokkal, velem sem beszélhetsz így! - mondta halkán, ám annál dühösebben.

- Na, adj egy puszit, mennem kell - felelte a szamuráj békítően.

Kilopakodtunk a hömpölygő tömegből.

Csendesen kucorogtam az ülésen. Jó, jó nem volt ez olyan szédítően nagy kaland, már ha az akciófilmek felől nézzük. Pirinyó kaland volt, nekem mégis jelentős, hiszen egy az elsők közül. És talán bele sem vágtam volna, ha nem a szamuráj a társam.

Azt azonban nem tűrhettem, hogy a pasas pöffeszkedjen mellettem.

- Na, és mi lett volna, ha nem kedvez a véletlen azzal az átjáróajtóval?! - kérdeztem nyeglén.

- Be kellett volna érnem az egyik ablakkal - felelte.

Lehunytam a szemem. Türelmetlenül vártam a tavaszt. S mégis, egy téli éj jutott az eszembe. Friss hó fődte a várost, elnyelte a zajokat, neszeket, kéken fluoreszkált, karácsonyas hangulatot keltett, kicsalt a szobámból, a park vattacukros fái közé. Nem hallottam, hogy lépdelek, édes ízű levegőt szívtam be, köd gomolygott a számból; szép érzéseim olyannyira eltöltöttek (és senki sem járt arra), hogy röstelkedés nélkül élveztem létezésemet, holott nem legbensőm esztétikumában gyönyörködtem, hanem csak úgy, a külvilágban. Ráadásul arról képzelegtem, hogy rögvest megpillantok egy lovat. Liliomfehér táltost,

méghez.

Szóval, néhány percre cenzúrázatlanul hagytam érzékelő szerveimet, és azok rögtön efféle szentimentális marhaságokkal törtek rám. Még sóhajtoztam is: "bámulatos, milyen hangfogó a hó". Satöbbi.

De tényleg csendesebb lett tőle minden. A város, az élet, a lelki zörejek. Nyugalmat árasztott, s bármily furcsa: melegséget. Éreztem magam, s ez jólesett. Kisebbséget, nagyobbakat lépegettem, majd megszemléltem talpaim lenyomatát. A gyéren sorakozó lámpák alatt versenyt futottam hosszúra nyúlt árnyékkal, eljátszottam a gondolattal, hogy óriás vagyok. Midőn az árnyékom mögém került, azt reméltem: láthatatlanná váltam. Már is latolgatni kezdtem, merre induljak, mit lessek meg, és persze ártatlannak hittem magam e játékkal. Egyre vártam a lovat: lobogó sörényű, fickándozó táltost. Tudtam, hogy mindjárt elém toppan, a hátára vesz, és futásnak ered velem, meséi tájára visz, ahol csak a Hold világít, kéken derengve, meg-megvillanva a gyémántszemcsés havon. Körülöttem minden megelevenül, megszólítanak a fák és az állatok, megelevenülök magam is, végre. Valahára.

A táltos késlekedett. Megtorpantam. Ismerőseim mit csinálhatnak ma éjjel? Hát az ismeretlenek? Mit művelnek az emberek olyankor, ha nem sejtik, hogy látják őket?! Bárha tényleg láthatatlan volnék! Besurrannék egy áruházba. Felpróbálnék egy csomó ruhát, kalapot; cipők közt válogatnék, elidőznék a játékok között, az óraüzletben megvárnám, míg a különféle szerkezetek, más és más hangon elbonganák-harangoznák-csengettyűznék az éjfélt. Cukorkákat kóstolgatnék, szerteszőrnám tarka celofánjaikat. Leülnék a kirakatban álló terített asztalhoz, meggyűjtanám a gyertyákat, barokkos lakájok hordanák elém az ételféleségeket.

Arra eszméltem, hogy süppedékeny havon járok, csak a lakásomhoz közeli parkban, táltosok sosem is voltak, s hamarosan az utolsó lovat is kimérik kolbászra; csizmám átázott, kedélyem nem kevésbé, hideg rácsálja lábujjaimat, markolgatja térdemet, egyre magasabbra araszolva. Kilesni senkit sem érdemes; akinek esze van, a paplanja alatt szendereg.

Sarkon fordultam, hogy hazamenjek, elfészkeljek a fotelben, s ölemben egy hatalmas kötettel bekanalazzam joghurtomat.

És ekkor, hirtelen...

- Van egy cigid? - kérdezte a samuráj, felrezzentve emlékeimből. - Totál lepusztulok, ha ez így megy tovább.

Sokáig töprengtem, hol vagyok és kicsoda. Vis Major áttért az utca szemléléséből az arcom bámulására. Járgányunk persze suhant tovább.

- Magadnál vagy?

- Nálam - morogtam. Cigit dugtam a szájába. Az öngyújtót kivette a kezemből.

- Szereted a havat? - érdeklődtem.

- Amikor hullik. És utána egy-két napig. Mostanában nem fogom szeretni.

Tavaszhodik. Éppen ideje, mellel. Ilyenkor újjászületek. Hát te?

- Én újrahalok - feleltem.

- Éltél valaha is? - firtatta, mert ő már csak ilyen kellemetlen pasas volt.

Kellemetlen, de jó illatú. Megint megéreztem dezodorát.

- Mit használasz?

- Mire? Mi ellen?

- Hogy hívják az illatszeredet? - csattantam fel türelmemet veszve.

- Szeretném, ha megmagyaráznád az "újrahalás"-t.

- Hosszú - legyintettem. Órákba is beletellett volna, mire megértetem vele,

mi a tavasz: közönséges érzékszervi bódulat, az ember leissza magát a pusztá levegővétellel, különféle vegyi folyamatok folytán hormonok és egyéb idegesítő anyagok sokasodnak meg a szervezetében, amit a legtöbben serkentőként fognak fel, izzani kezdenek, hosszan bámulják a más- (vagy azonos-)neműeket, verselnek, dalolnak, miként a madarak költenek. Fajfenntartási kényszer. állatnál, növénynél, embernél egyformán, tavasszal pezseg fel a dolog. Semmi különös. Mivel én mindezzel tisztában vagyok, rajtam nem fog. Sőt, kiábrándítóan hat rám. Minden tavasszon belehalok.

- Na? - forszírozta Vis Major.

Ekkor beavattam.

Kikotort a forgalomból a kocsival. Lefékezett a járda mellett. Hosszan nézett, homlokát ráncolva.

- Szánandóan hülye vagy - sóhajtotta. - És hazug. Hogyan férsz meg ennyi hazugsággal?

- Hazug?! - nyögtem.

- Önmagadnak hazug - bólított.

- Ó, ez jó téma! Te beszélsz?! Röpke ismeretségünk folyamán hányszor világítottam rá önnönmagadat ámitó blöffjeidre? Machót játszol! Lezser frankót!

- Te viszont Kékharisnyát. Sőt, lila fuszeklit!

- Na jó, adj tanácsot, de csak egyet - mondtam békítően.

- Nincs tanács - sóhajtotta.

- Mi a neve?

- A dezodoromnak? Szólítsd, ahogy akarod - kihajította a csikket az ablakon.

Őt szólították. Az éterből. Életünk megkeserítője, a diszpécsernö eldarált egy címet, és közölte, hogy kocsihalálában vágassunk oda, mert meg kell menteni egy ember életét.

- Szuper. Testre szabott - örvendezett a szamuráj. - Részletek?

- Egy kutya megtámadta a gazdáját. A szomszéd telefonált.

- Miért nem a tűzoltók mennek ki?

- Mert nem ég semmi.

- Dehogynem. A gazda. Ok nélkül egyetlen kutya sem csinál fasírozottat a gazdájából. Erre nagyon rá kell szolgálni. Értesítsen egy állatidomárt.

- És ha veszett a dög?!

- Szólhatott volna a sintéreknek is.

Mindeközben szuperszónikus sebességgel haladtunk.

A szamuráj jobb kezével a kabátja alá nyúlt. Csőre töltötte a pisztolyát.

Ugyanezt tettem a sajátommal. Közben megmagyaráztam, mit cselekszem.

- Ha fegyvert emelsz egy kutyára, téged foglak keresztüllőni! Mint egy kutyát - mondtam halkán, ámde jól érthetően.

- Márpedig az lesz: mihelyst ott termünk, stukkert szegeznek az ebre, s azt kiáltom: állj, vagy lövök, kezeket a tarkóra! Azután megmotozom, és ismertetem a jogait. Ha ezzel a nemesen felemelő feladattal végzünk, ellátjuk a mosómedvék baját, desszertként pedig lekergetünk néhány macskát a háztetőről. Esetleg gyűjthetnénk egy kevésnyi hangyatojáást, és madárfészkekben is razziázhatnánk.

Vis Major annyira felheccölte magát, hogy visszalépett az éterbe. Nem irigyeltem a diszpécsernököt; válogatatlan gúnyolódások zúdultak rá.

A tethelyre érkeztünk. Fura kerítés szegélyezte a kertet: oszloptól oszlopig más és másféle, láthatóan házi eszkábálású; volt ott deszkapalánk, kovácsoltvas alkotóelem, betonból öntött motívum. Mintha a tulajdonos elsőprő lendülettel fogott volna a munkálatokba, majd kedve szeptevén, elkente a feladatát.

A ház ura ezúttal nem munkálkodott. A kovácsoltvas motívum tövében hevert, térdét az állához húzva, két karját a fejéhez tapasztva, nyögdecselve. Tekintélyes küllemű bullmasztiff kutyája előtte állt, felborzolt szőrrel, harcra szántan, valósággal szétvetett lábakkal.

Nem bántotta a mozdulatlan embert. Ám amint az megmoccant, előmosolyintotta ínyét, kampószerűen ívelő agyarait.

Tíz év körüli, sovány fiúcska álldogált a járdán, zsebre dugott kézzel, szemlátomást feszülten. Amikor kipattantunk a kocsiból, a szamurájhoz sietett. Vonásai sírásra facsarodtak.

- Most megölik? Lepuffantják? Ne bántsák! Vittor ártatlan. Becsszóra nem tehet semmiről.

- Vittor a véreb? - firtatta Vis Major.

A szorongatott kutyatulajdonos a kéményseprő hang hallatán felsikoltott.

- Szabadítson már meg ettől a szemét állattól! Nyírja ki ezt a dögöt!

Vittor rossz néven vette a lármázást. Mély, ijesztő hangot morgott fel a torkából. Hatalmas testével a földre szorította a férfit.

- Ne hallgasson a bácsira - kérte a fiú, lefogva a szamuráj kezét. - Mindig bántotta, csépelte, éhezette Vittort. Egy ilyen kutyának erős gazda kell, igazán erős. A bácsi egy férfighisztérika, ezt az anyukám mondta, de szerintem is így van. Folyton pattogtatta Vittort, és Vittor mindent megcsinált neki, mégis mindig kikapott. A bácsi láncsal verte, főleg olyankor, ha mások is látták. Ezzel azt akarta fitogtatni, hogy ő rettentő erős. Nem erős, megmondta az anyukám, hanem pata. Nem emlékszem pontosan, milyen pata. Ez azt jelenti, hogy olyan baromféle, és tényleg az, örökké kiabált mindenkivel, és legszívesebben mindenkit megvert volna a láncsal. Itt lakunk szemben. Vittornak folyton ugatnia kellett, ha a bácsi itthon volt. Apukám szerint Vittor a zászló. Van, aki felvonja a zászlót, amikor hazaér. A bácsi a kutyáját bömböltette. Ha Vittor nem ugatott, akkor nagyon kikapott a láncsal. Vittor nem tehet róla: elege lett. Ne tessék őt megölni! Sokat szenvedett szegény. Anyukám megmondta, hogy egyszer megelégteli! A bullmasztiff nem harap, ha támad. Csak leszorítja az ellenfelet, látja? Vittor rájött, hogy ő az erős. Ő a falkavezér.

- Döglессze már meg ezt a rohadékot! - ordított a földön heverő férfi.

- Menj haza - mondta a szamuráj.

A fiú sírva fakadt.

- Ha kárt teszel a kutyában... - kezdtem böszen, de Vis Major a szavamba vágott.

- Te is menj haza, ha nem bírod a feszültséget! - rivallt rám.

Átlendült a hasig érő kerítés fölött.

Vittor, a ház őre rápillantott, de más dolga lévén, nem foglalkozott vele tovább.

Gazdája el akart somfordálni, olyképpen, ahogy őrmesterek tanítják: hasmánt, araszolva.

A kutya rávetette magát.

Súlyos teste elmángorolta a férfit.

A fiú teli tüdőből zokogott a járda szélén.

A szamuráj megszólította a szenvedő felet.

- Veszett? - kérdezte.

- Francokat! Be van oltva! Lője már agyon! Van fegyvere?

- Van hát - felelte Vis Major, amúgy machósan.

- Ne tessék agyonlőni! - bömbölt a fiú.

- A kölyköt is ledurranthatná! - szűkölt a férfi a morgó kutya alól.

- Hát még kit? - érdeklődött a szamuráj. Immár a szeme sem állt jól. Kezdettszeni nekem.

- Majd összeírom, ha kiszabadulok innen, jó? Ne izguljon, hosszú lesz a lista, betakarózhat vele!

Azt hittem, rosszul hallok: a talajba mángorolt ipse neveket sorolt!

A fiú a bőgéssel felhagyva, kommentálta a hallottakat.

- Ezek mi vagyunk. Ez meg a másik szomszéd. Ezeket nem ismerem - motyogta a halállistára füelve.

- Na jó - mondta unottan Vis Major. - Ne mozduljon. Elkapom a rohadékot, bevágom a kocsiba, és elviszem valahová. Itt nem lövöldözhetek. Ne mozduljon, míg el nem mentünk! Viszlát!

A fiú kilötte magát, és a járgányunk hátsó ülésére vetődött.

A szamuráj tarkón ragadta a terjedelmes kutyát, és átlendült vele a kerítés fölé. A véreb felhúzott lábakkal, sután lógott a markában, akár egy kölyökállat az anyja fogai közt. Vis Major begyömösölte a vadat a hátsó ülésre, s úgy tett, mintha nem látná a srácot, aztán behuppant a kormány mögé, és vad gumisivítással elsöpört a járda mellől.

Hátrafordultam. A kutya szívélyesen az arcomba lihegett, a fiú szenvedélyesen ölelte, valósággal feküdt rajta. Ráeszméltem, hogy nem is öleli, inkább oltalmazza.

A tulaj már teljes életnagyságban állt eklektikus kerítése mögött. Eltorzult fejéből arra következtettem, hogy átkokat szór. Kövér, lelkileg-szellemileg gondozatlan fickónak látszott, de csak az első kanyarig.

Azután már nem látszott, de közöttünk maradt. A fiú kétségbeesetten hadart.

- Ne bántsák Vittort, nem szabad, annyit szenvedett már! Néha ennivalót csempészttem neki, néha megszeretgettem, mert az nagyon kell neki, de ha a bácsi észrevette, agyonverte őt a láncsal. Ne tessék megölni!

A szamuráj felcsattant.

- Mégis, mi a francot csináljak vele?!

A bullmasztiff a maga részéről lihegett és nyálzott. Mindemellett szerfölött nyájjasnak tetszett.

- Van egy osztálytársam, ő jól bánna vele, a szülei is beleegyeztek, hogy kutyát tartson. Tessék megengedni, hogy elvigyem hozzá Vittort!

- Mosómedvét nem akar a haverod? - kérdezte Vis Major, majd újra felhorkant.

- Mégsem lophatom el más kutyáját! Szerinted most mit csinállok? Kutyát lopok!

- Nem öli meg? - lehelte a gyerek.

- Zsaru vagyok, nem gyepmester. Hol lakik a haverod? Na nem, hát ez már elmebaj! Kutyát lopok!

- Szuper! - üvöltötte a klambó, és megsimogatta a szamuráj vállát. - Marha messze lakik a srác! Vittor soha többé nem fogja látni a pata bácsit!

- Tuti?

- Tök tuti!

Emberünk már várt ránk, mire az irodába értünk. Panaszát több ízben is előadhatta, körös-körül mindenki elnyűttnek rémlett.

E.T. savanyú képpel ült egy asztal szélén, és persze, a szamuráj láttán legott ordítani kezdett. Nem jutott messzire, Vittor gazdája átvette tőle a szót. Nemigen értették, mit üvölt, mivel az emelt hangerő olyannyira igénybe

vette szervezetét, hogy közben ki-kifulladt, el-elcsuklott.

Vis Major zsebre vágott kézzel ácsorgott, figyelmesen nézve a pasast.

Kisvártatva hozzám fordult.

- Mit mond? - kérdezte.

- Én sem értem tisztán. Talán azt mondja, hogy szoros a cipője. Lehet, hogy mása. Segítséget kér?!

- Valami komoly baja lehet - bólogatott a szamuráj.

Emberünk üvöltött. Hegyesen előremeredő pocakja le-föl hullámozott. Ingéről lerobbant egy gomb, de Vis Major pazar reflexszel elhajolt a felé száguldó repesz elől.

A fickó alig negyven éves lehetett. Arca kereklett, akár a túrógombóc.

Tekintetében démonok, kísértetek tanyáztak. Az örület mindenestől átította, kénköszag párállott veritékes bőréből.

Egyszerre csak a szamuráj elunta a magas frekvenciájú hangokat.

- Mi a probléma, uram? - kérdezte higgadtan.

Kéményseprő hangja hallatán a fickó összerezzen, egy pillanatra elnémult, majd folytatta a levegőcsere nélküli sivalgást.

Vis Major E.T.-hez fordult.

- Te érted, mit mond?

- Értem - felelte vészjóslóan a kérdező. - Elraboltad a kutyáját. Ahelyett, hogy kiirtottad volna.

- Nem tudtam, hogy kiirthatom az efféléket. - Vis Major tűnődően szemügyre vette az üvöltő dervist.

- Nem lehet kibírni- méltatlankodott Blick. - Ultrahangot bocsát ki.

Szétszakad a fejem tőle. Kivezethetem?

- Nem ultrahang. Szutyongatott here-hang. Orvos kellene. Farkológus.

- Ne kabarázzatok! - sikította HáKá. Fura, azzal a másikkal összevetve, sikolya már-már férfiasnak tetszett. - A kutyát kellett volna kiirtanod, természetesen!

- Hallgass ide, csöppöm - kezdte a szamuráj -, ha még nem említettem volna, nem vagyok gyöpmester. Ha valaki addig vadítja a háziszörnyét, mígnem az rátámad, az illető élvezze egyedül fáradozása gyümölcsét, engem nem érdekel! Egyébként fogtam a veszett dögöt, és levittem a folyópartra. Beleeresztettem a tárat a habzó pofájába! A tetemet a vízbe rúgtam, elvitte az ár.

HáKá egy mozdulattal leintette a szamurájt, és kérdően rám pillantott.

Hamisan kellett tanúznom. Nem a szirénázó elmepata ellen, nem is Vis Major mellett. A kutyáért. Szemem nem rebbent, csak kissé tágra nyílt. A csodálkozástól. Ilyet kérdezni?

- Mi az, hogy lelőtte?! Élvezte! A kutya már rég nem élt, Vis Major még mindig eregette belé az ólmot, hadd lássa, miként hanykolják a golyók a testet! Blick köhintett mögöttem. Nem cifráztam tovább.

Az elmepata már vagy egy perce némán állt, alighanem azért, mert megtörtént vele a csoda: valaki más mondandója kezdte érdekelni.

Már-már normális hangon kérdezte:

- Tehát agyonlőtte?

- Agyon?! Lépen, májon, fejen, lábon, amit akar! Nem is hoztuk el a gereznáját, mivel merő toprongy lett. Majd valami csirkebőrre kell rávezetni a családfáját.

- Maguk gúnyolnak engem? - firtatta tanácstalanul. Látszott rajta, hogy eszeveszetten töri a fejét: sértődjön, vagy ne sértődjön.

E.T. nyugtatólag lépett fel. Sűrű hátlapogatások közepette kivezette a pasast. Kisvártatva visszatért, és magához intett bennünket.

Velem végzett elsőül.

- Meggyőzően hazudik - közölte szigorú képpel.

- Úgy érti, hogy én? Hallgasson ide, főnököm. Vis Major kedvéért akkor sem hazudnék, ha a lánságom lenne a tét. És ha már szóba került, megint elővezetem a kívánságomat: szeretném, ha valami normális egyed mellé osztana be.

- Ez az "egyed" nem normális? - kérdezte. Arcvonásai elsimultak, akárha körbehízelegtem volna.

- A legkevésbé sem. Fenntartom a véleményemet, miszerint egy bunkó macho.

- Igen? - sóhajtott a ragyogó képpel.

- Abszolút.

E.T. végigcírógatott a tekintetével. Ha nem kellett volna leszámolnia Vis Majorral is, biztosan meghív vacsorára.

- Mit tudsz Marianóról? - fordult a szamurájhoz.

- A holléte érdekel?

- Fején talátlad a szöveget.

- A kutyát is! Látnod kellett volna!

- Marianónál tartottunk. Kaptam néhány fülest, melyek szerint közreműködtek az elmenekítésében. Rossz nyelvek egyenesen azt terjesztik, hogy te rendezted a kirakati babás blöfföt.

- Igazán?

E.T. hevesen bólogatott.

- Igazán - ismételte gúnyosan.

- Mármost az a hír járja, hogy bedugtam a babát a Toyota kormányra mögé, és szétlőttem a fejét? Nos, ha igen, akkor: miért? Miért, az ég szerelmére? Meszem van? Agyilag?

- Na jó. Szóval halavány sejtelled sincs Mariano hollétéről?!

- Fakóhalavány sejtellem sincs. Sajnálom.

Nem tetszett nekem a dialógus. Nekik sem, mert berekesztették.

Hazafelé indultam. Vis Major utolért a kocsimnál.

- Kösz - mondta. - Igazán, szívből kösz.

- Micsodát köszöngetsz?

- Meghatott a ragaszkodásod.

- Mim?!

- Keresetlen, szép szavaiddal elérted, hogy örökös társam lehess. Soha, senki nem harcolt értem ily elszántsággal.

Úgy néztem rá, mintha egy vihanc tündér hintalóvá változtatta volna.

- Bárhányszor lebunkómachózol, meghosszabbítod együttlétünket - magyarázta.

- Pedig hazudtam - feleltem szemlesütve. - Már nem tartalak annyira annak.

Csak azért mondtam, hogy hitelesebbé tegyem a kutyakivégzést. Kérdezhetek valamit?

- Csaknem bármit.

- Ha nincs ott a gyerek, mit tettél volna Vittorral?

- Nem Vittor az első eb, aki egy szép napon úgy találta, hogy tele van a napozója a gazdijával. Számtalan hányt-vetett sorsú társáról tudok.

Megfordultam már néhány állatmenhelyen. Ma is megfordultam volna, ha a srác nem tud jobbat.

- Elhiggyem?

- Minek?

Semmi méltó válasz nem jutott eszembe. Beültem a kocsiba, és elporzottam.

Döntöttem: egy, egyetlenegy estére felfüggesztem az egészséges táplálkozást, ellenben jóízűen belakom végre.

Betértem egy hatalmasnál is hatalmasabb kajaüzletbe. A pénztárhoz közeledvén rádöbbsentem, hogy a kocsiba pakolt élelemdózis elköltésére bátran meghívhatnám összes szeretteimet és a közeli szomszédságot.

Mindez egy szempillantás alatt kihullott a fejből, amikor elment mellettem egy férfi, hátrahagyva dezodora illatát.

Igen, ez az. Az illat, amely napok óta környékez és időről időre lerészegít. Könnyeden férfias illat; tisztaságra emlékeztető. Vis Major is ezt a márkát használja.

Lám, nem is a férfi számít, hanem a szer, amit magára permetez. Az előttem elsiető pasas ezer éves is elmúlhatott; passzív bőrféjű volt: nem borotválta kopaszra a fejét, tincsei elhullottak maguktól.

Mégis, az illat! Bokám megbicsaklott, szívverésem felgyorsult, arcom kipirult.

Tipikus szexuális tünetek, nemde?!

Mármost: a vágy nem intellektuális tényező, ez köztudott. Sőt, kifejezetten alkalmas arra, hogy bárkinek eszét vegye.

Mielőtt még nekiláttam volna olyan csúrcsavaros frigidégeket gondolni, aminők meglelt honatyai ajkáról hangoznak el a parlamentben, kivált az újdonsült abortusztörvények tárgyalása idején, s amelyek az intellektuális borzadály sikolyait váltják ki belőlem, beláttam: akármilyen tényező is a vágy, elvethetetlen.

Ezt mindenki tudja, akinek csak egyetlenegy orgazmusa is összejött az életben, tehát tudja ezt a legtöbb pasas és egy maroknyi nő is.

Mármost, hogy el ne kalandozzak a tárgyamtól...

Az ám, de az illatos öregúr fürgén távolodott. Felhagytam a tünődéssel, és utána siettem.

Megszólitottam, tisztelet tudón. Méltattam az illatszerét, majd konkrétan rákérdeztem.

A férfiú végighallgatott, szeme sarkában aprócska ráncok sűrűsödtek: mosolygott.

- Sajnálom - mondta. - Nem jut eszembe a neve. Az asszonytól kaptam. Nem olcsó pacsmag. Várjon csak. Fekete üveg, bíborszínű felirattal... Nem, nem ugrik be a neve, borzasztóan sajnálom.

Hamupipőke története semmiség. Hiszen ott hamar kézbe került az üvegcipő, csak a beleillő lábat kellett megtalálni. Hol vagyok én ettől?!

Hiszen még csak az üvegcipőt keresgetem.

Ha kinkeservesen rálelnék valahol, túljutnék a nehezén. Nem hinném, hogy ennél komplikáltabb lesz megtalálni a topánba illő negyvenötös lábikót.

E gondolatoktól áthatva hazamentem, és mindenekelőtt körbejártam a kertet, majd a lakást is átnéztem, zugról-zugra. Még mindig alig hittem, hogy mindeme gyönyörűség valóban az enyém. S valahányszor örvendezni kezdtem, felötlött bennem Derina halála. Azután az is, hogy nagynéném elnézné önzésemet. Elnézné?! Kinevetne állandó büntudatomért.

Mivel pedig újfent igen bonyolulttá váltam önmagam számára, szakítottam a part- és medertelen, l'art pour l'art tépelődéssel, és valami homlokegyenest

ellenkező elfoglaltság után néztem.

Eltökéltem leültem zabálni.

De hiába pakoltam tele az asztalt olyképpen, hogy amaz étek, melyek nem fértek a terítőn, már-már a levegőben voltak kénytelenek ácsorogni, sorukra várva, néhány falat után kiderült: ma sem zabálok. Összement a gyomrom, vagy mi. Amikor már benne voltam az öngyilkos cselekedetben, a szokásos dózis lenyeltével egyszerűen nem kívántam többet. Kész, kitehettem volna a telt has táblát.

Vacsora után tettem-vettem, sűrűn nézegettem az órát, az idő azonban végelgyengülésben szenvedett. Sejtelmem sem volt, mihez kezdek az estémmel, és akkor még nem is tudatosult bennem: az estét éj követi, végeláthatatlan.

Ijedtemben drámai cselekedetre ragadtattam magam: bekapcsoltam a tévét. Reklámözön hullámai nyaldostak, de csaknem valamennyi darab ízlésem ellen valónak bizonyult. Mindazonáltal nem volt haszontalan a tévézés, legalább felmérhettem - szociologice -, hol tartanak embertársaim.

Akkortájt ott tartottak, hogy bármit el lehetett adni nekik, ha az illető termékről sikerült bebizonyítani, mily rettentően férfias. Kicsattanó párduncnók vonaglottak a képernyőn, azt nyehegve: "érezni akarlak". Persze, valami eladandó pacsmag kapcsán. Buzgón jegyzeteltem a márkaneveket, ama szándékkal, hogy kutatásaimat majd az illatszerboltban folytatom. Pasasok is esküdöztek a férfiasság mindenható voltára, a hideg futkosott a hátamon a hangjuktól, melyet szándékosan elmélyítettek, már-már a hasukból beszélve; ragacsos charme-jukról folyton nagyanyám mustársárga kulimással bekent, vonagló férgekkel zsúfolt légyapírijai ötlöttek elém.

Kihirdettem a házi-statáriumot, és végeztem a tévével. Fogtam Chandlert, az utolsó olvasatlan kötetet, és ágyba bújtam vele.

Aztán csak bámultam az üvegtetőn át a csillagokat, és ők viszontbámultak. A Hold saját ezüstjének elmaszatolódott tócsájában ült, kövéren, akár Buddha pocakja. A fal- és mennyezetszerte felaggatott növények indái sejtelmesen kígyóztak körülöttem, és ekkor összeszedtem minden bátorságomat, s eltökéltem szembenéztem a tényekkel.

Ha akarok, egyszerűen is tudok fogalmazni, elvégre szöveg-fenomén vagyok. Az egyszerűségben többek közt az is megvetendő, hogy nem csupán közérthető, de még én is értem.

Nos, összes szenvedéseim az alábbiakról szóltak: azért telik nehezen az idő, mert alig várom a reggelt. Szenvedélyes hivatástudattól átítatva megszakítás nélkül dolgoznék.

Igen.

Halkan, ám keserűen elkuncogtam magam a csillagos, teliholdas égbolt alatt.

Még nem tudtam, hogy bevallom-e vagy sem, mármint magamnak, a póre igazságot. Még nem tudtam, hiszen elszántan harcoltam, miként csak a hősök.

És erős voltam, jóllehet egyre kevésbé.

Mindenekelőtt összevettem a helyszíneket. Korábbi munkahelyem hihetetlenül elegáns volt. Abban a negyedben a bűnözők is elegánsan dolgoztak. Járgányuk sosem sározkodott be, arrafelé rég kivesztek a kátyúk, tócsák, ott minden tökéletes volt. Olyan csinált.

Emitt fülledt, zaklatott, dőre az élet. Körös-körül minden tenyészik és elenyészik, de legalább mozgásban van.

Egyre jobban élveztem. Igen, még a félelmet is, melyre csakugyan rá lehet kapni, akár a drogokra. Adrenalin-függőség.

Hát nagyképű, az vagyok.

Megint lementem egyszerűbe.

Onnan visszanézve sóhajtván megállapítottam: amíg mindent túlkomplikáltam, nem kellett szembesülnöm a valóval. Innen, az egyszerűség felől nézvést hozzá kellett tennem valamit az eddigiekhez.

Nem sokat, csupán ennyit: Adrian.

Felültem, lázongón.

Nem! Ezt meghagyom a kamaszlányoknak, részemről kivénhedtem az efféléből.

Derina öreg faliórája bongani kezdett, elütötte a hajnali három órát, az ám, de én úgy hallottam, mintha ezt szótagolná: Ad-ri-an.

Kristálytisztán láthatóvá vált: szembe kell néznem a problémával, nem kenegethetem tovább.

A probléma személyleírása a következő: magas, erőteljes testfelépítésű, borzasztóan eleven illető, aki naphosszat avégből görcsöl, hogy érzékenységet rejtegetse.

Ha ebbe belemegyek, beleszeretek az illetőbe. Ám ha még maradt valami kényes intellektusomból, ezt nem engedhetem.

Tehát nem engedem. Mindazonáltal be kell ismernem, hogy eszméletlen vonzerőt tapasztalok a közelében - s immár a távolában is.

Van megoldás. Egyszerűen szexuális objektumnak tekintem, s vagy használatba veszem, vagy nem.

Tovább egy lépést sem tehetek. Törölöm tehát azt a megilletődöttséget, amit egyes megnyilvánulásai váltottak ki belőlem: mint például a kutya-história. Mint például a Hoffman szürkéjében a szomorú hangon felolvasott falfirka: szeretet.

Mint például a hosszú, kutató pillantások a keletiesen ferde szemrésből, a bátortalanul emberi közeledési kísérletek, melyek arra irányultak, hogy megismerjük, hogy valamelyest érthessük egymást.

De nem feledkezhetek meg a trágár szövegelésről, a hajózó járásról, a pökhendiségről - és különben is, kenőcsözi a haját! A fénység elérése végett.

Miután ezzel végeztem, álomba szenderültem.

Marlowe a karosszékekben ült, hintáztatta a lábát, zacskóba rejtett lapos flaskából szívogatta a nektárt, úgy tett, mintha holtmindegy lenne az élete, engem nézett, mind szomorúbban, egyszersmind egyre gyengédebben, végül nem bírtam tovább elviselni a tekintetbe rejtett fájdalokat, és álmotalanul: egyedül folytattam alvásomat.

A Nap keresztül-kasul beragyogta a házat. Hosszasabb himnuszt fogalmaztam az építőművészetről, Derina élet-tehetségéről, s közben átvárt a szépség nyugalma, vérem lassúdan keringőztet éreimben, s oly sűrűnek, már-már megalvadtnak tetszett, mint poharamban a joghurt.

Higgadtan léptem az irodába. Megtisztultnak, újra erősnek éreztem magam.

Elhúztam a függönyt, hogy bebocsássam a tündöklő tavaszt.

Vis Major ugyanúgy heverészett, ugyanazon a széken, miként egy nappal előbb.

Ő nem tündökölt.

- Nagyböggő? - kérdeztem.

Ki sem nyitotta a szemét. Bizonyára borostái növekedését hallgatta.

- Mosdanod kellene - vélekedtem.

- Arra még nyílt mód, de a beretvám... - Legyintett.

- Mi lelte a beretvádat?

- Nem bírom el - felelte szégyenlősen, s ráütött a kabátja zsebére, amiből arra következtettem, hogy ott tartja a szépcsészeti eszközt.

Nem csupán azt tárolta zsebben, hanem egy szerényebb fürdőszoba-felszerelést is.

Befűjtam arcát borotvahabbal. Ki sem nyitotta a szemét. Úgy hevert a széken, akár a Téalapó karácsony másnapján.

- Nem aludtál? - kérdeztem.

- Nemigen - morogta.

- Lehúrozhattad volna a nagybögöt.

- Miféle nagybögöt?! - horkant a végsőkig gyötörtten. - Bólingozott.

- Bólingozott? - visszhangoztam. A penge éktelen sikolyt hallatott arcbőrén.

Hers-hers, hajtogatta. Vis Major nem mert moccanni.

- Ne izgulj, nem te vagy az első férfi, akit megborotválok - vigasztaltam. -

Hanem a második. Először kilenc éves koromban csináltam ilyet, apámon. Tudod, miért? Mert anyám azt mondta: a leánygyermek nem arra való, hogy fára másszon, verekedjen, biciklizés közben a kormányra pakolja a lábait, és borotvát vegyen a kezébe. Az ember vagy az lesz, ami a szüleje, vagy ellenkezőleg. Fára másztam, verekedtem, kunsztokat csináltam a bicajon, és megborotváltam az apámat. Szerettem apámat. Ő is szeretett engem. Egy évre rá elment tőlünk és azóta sem láttam. Ha már nem tudsz együtt élni valakivel, távozásoddal irtóztos sebeket ejtesz azokon, akik szívesen veled élnének, és te sem maradsz sértetlen. Örülhetsz, hogy nincsenek gyerekeitek. Hol az arcvíz?

- Mondtam már, hogy bólingozott.

- Na és?

- A nappaliban építette meg a pályát, székekből, egyéb bútorokból. Tízkilós márványgolyóval gurított. Bábnak a bekeretezett családi képeket, az étkezészetet, a lámpákat, a cuccaimat rakta le. Az arcvizemet is.

Szétbólingozott két-háromszáz tányért, ötven-hatvan poharat, ugyanannyi csészét, bögrét. Az arcvizemet és a számítógépet. Utóbbi monitorát csak azért nem, mert azt már korábban kivitte a bolhapiacra, és eladta tévének. Valami barom meg is vette, gondolom, azóta is ül előtte, és várja rá a képet.

Hányatott volt az éjszakám.

- Nyugi, rögtön jönnek a klubtársaid, és ellátnak néhány praktikus tanáccsal.

Reszelős kreppből készült papírtörölközővel távolítottam el arcáról a hab maradékát. Egyszer azt mondta: Naa!, de továbbra sem nézett fel. Szörnyű látványt kínált a pasas.

Elkuncogtam magam, mert eszembe jutott éjjeli megállapításom a szexuális objektum mivoltáról.

Erre persze felpillantott, naná.

- Min kacarászol? Megnyúztál?

- Nem, de anélkül is tré vagy.

- Legfeljebb nem tetszem - sóhajtotta vállat vonva.

Összeszedte magát, feltápáskodott a székről, elbotorkált a tükörig, és hátrafésülte meglazult tincseit. Undorkodó fintoraimmal mit sem törődve, tengernyi csillogást vitt fel sötét hajára.

Kezébe nyomtam egy csésze kávé, és kivonultam a mosdóba.

Még felső ajkam cakkosra rúzsozásával foglalatostkodtam, midőn megdöndült az ajtó, és elhangzott a nevem, sürgető hangfekvésben.

Csücsörítettem, és nekiálltam a másik szájfél kifestésének. Persze, hogy

siettemben elkentem a rúzszt. Egy papírzsebkendő csücskével eltávolítottam a felesleget, majd összesímtottam ajkaimat, és újra csücsörítve megszemléltem a művet.

Az ajtó kifordult keretéből, a szamuráj benyúlt, balkézze, mivel a jobbát a Sterling foglalta el, vállon ragadott, és kiemelt a mosdóelőtér nyugalmas közegéből.

Szaporán loholtam mellette, várva, hogy magyarázatot fűz viselkedéséhez. Úgy festett, erre a rohamra nincs mentsége.

Bevetettük magunkat a kocsiba. Kiló harminccal indultunk, a combomhoz támasztott flinta részegen dülöngélt.

- Nos? - kérdeztem, legeslegszebb mosolyommal, hátrahajítva a Sterlinget.

- Mit szólnál, ha mi kapnánk el a Zsaruvadászt? - firtatta feszült vigyorral, fekete ingén ökölnyi kávéfolttal.

Ezzel a flinta után csápol, ám mivel nem érte el, hátrafordult. Közben persze a kocsit előre ment.

Jött egy platánfa, baromi törzsátmérővel, ekkorát még sosem láttam, pláne ilyen közletről.

Odakaptam és megtekertem a kormányt; a platánfa kiúszott a képből. Vis Major megszerezte a flintát, és visszaállította a térde mellé.

- Ezt a mocsadékot nem kapjuk el sem szűnyoghálóval, sem légyfogóval.

Géppisztolya van. Legyen kéznél a műszer.

- Egyéb finom részletek? - kérdeztem.

- A Zsaruvadász fél évvel ezelőtt bukkant fel a városban. Általában éjjel ténykedik. Jobbára lopott járgánnyal cirkál, s ha összefut egy járőr-kocsival, szótlanul sorozatot ereszt a szélvédőbe, majd kereket old. Mostanra meglehetősen kifinomult, már megismeri a civil kocsijainkat is. Eddig hét zsarut nyírt ki.

- És most hirtelen megtudta, netán brillantinozás közben jött az isteni szikra, hogy hol lehet őt elejteni?

- Néhány perccel ezelőtt ölte meg a hetedik zsarut. Úgy látszik, már nappal sem bír magával. Tudjuk, milyen kocsival menekül.

Az éterben cikázó, izgatott hangok jóvoltából azt is megtudtuk, hogy merre.

Kézbe vettem a flintát. Ellenőriztem stukkromat a hónaljtokban. Anyám azt mondta hajdan: egy nő nem megy zsarunak. Most itt vagyok. Mint a Nevelés Csödjé. Ja, s anyám még azt is hozzáfűzte, igen epésen: de egy férfi sem.

Apám, a család-elhagyó, zsaru volt, hát persze.

Szervezetem nem panaszkodhatott: nagyobb dózis adrenalint mostam át rajta.

Több okból is: Vis Major a vezetésre koncentrált, akkora átéléssel, amekkora csak egy pasastól telik ki, ám csupán autókkal összefüggésben, tehát információkkal nem szolgált; nem tudtam, merre járunk, nem ismervén a várost, így aztán a hangszóróból elcsengő utcanévek hallatán sem sejtettem, mikor kerülünk a Zsaruvadász géppisztolyának hatósugarába.

Újabb adrenalindózis pirosította ki az agyamat, amikor hírért vettük, hogy egy járőr-kocsi már bele is került. Innen kezdődően az információ-áramlásban apály állt be.

Találomra suhantunk a reggeli forgalomtól be-beduguló utcákon, kegyetlen szirénázással szétrebbentve a félíg-meddig szendergő autósokat.

Vis Major hullámhosszt váltott, hogy taxisokat zaklathasson az üldözött kocsi ügyében. Döbbenetes gyorsasággal megkapta a keresett gyöngymetál Chevy koordinátáit.

Balra lekanyarodtunk a főútról, olyan helyen, ahol nem illik, és olyképpen hogy közben sokat öregedtem.

Százhetvenet mutatott a műszer, majd hirtelen nullára esett a mutató. Pokolian összezúztam a homlokomat a szélvédőn.

Ezután hatvannal robogtunk kicsit hátrafelé. A szamuráj elnémította a szirénát, de a kék forgófény kinn maradt a tetőn, s jöllehet bazi erejű mágnes fogta a fémhez, attól még elcsúszkálgatott fölöttünk; sikítózos csikorgásától sorra lazultak a fogtöméseim.

A szamuráj elszánnak látszott, mi több, a szemében égő tüzekről másféle jelző jutott eszembe: elvetemültnek.

Csendesebb városrészben rohangásztunk. Húslépésenként követték egymást a kereszteződések, melyeken általában olyan gyorsan robogtunk át, hogy még átgondolni sem volt idő, kinek, hol, miért van elsőbbsége. Ez több kínos találkozást eredményezett. Agyamban állandósultak az éles hangok, úgy mint gumisivítás, fékcsikorgás, túlkölés, valamint a szánkázgató tetőlámpa sivalgása.

Elfásultam. Közben megint átsuhantunk egy kereszteződésen.

Vis Major kiszúrt valamit röptében.

Őt mégis előbb felfogták, pontosabban nem is őt, hanem az árulkodó tetőfényt.

Egyenesen beletolattunk egy heveny géppisztolysorozatba.

Nem a világ dőlt össze, csak egy rakás üveg szakadt ránk a kocsi különféle ablakaiból. Hirtelen nagyon hideg lett.

A szamuráj tövig taposta a gázpedált. Szélvészfényként kifaroltunk a tűzvonalból.

A régen keresett gyöngymetál színű Chevy lassan, fenyegetően kiúszott a mellékutcából, és felénk indult.

A Zsaruvadászt elkapta a harci izgalom. Géppisztolyával kiütötte a szélvédőt az arca előtt, s fél kézzel a fegyvert markolva, magabiztosan felénk kormányozta csatahajóját.

Vis Major megállította járgányunkat. Feltűnően sápadtnak látszott, bal vállát az ajtóhoz simította, karja ernyedten lógott.

Mielőtt szívből aggódni kezdtem volna, aktív jobb kezét a Sterling köré fonta. A szélvédőt nem kellett szétzúznia, azon már túlestünk.

Felkapta a flintát, és nem sokat vacakolt a célzással. Három lövés dörrent, gyors egymásutánban.

A Chevy jobbra zökkent, majd balra, és leült az első felnijeire.

A Zsaruvadász megeresztett egy sorozatot, viszonzásul.

Éppen ekkor, a harmadik flintagolyó hatására felpattant a Chevy motorházfedele, és elfüggönyözte egymás elől a harcoló feleket.

Az Uzi sorozata végigkaparta a fellebbenő fedelet; ez gellert okozhatott, mindenesetre csúnya jajkiáltás harsant a Chevyben.

A szamuráj kivetette magát a kocsiból, és stukkerét szorongatva a megbénított járgány felé startolt.

Követtem őt, az utca másik oldalán lapítva. Kabátom hátát horzsolták a kerítések mögül kilógó ágak, majd egy eszeveszetten üvöltő kutya, melynek ősei között zsiráfok is lehettek, kinyújtotta fejét a rácsdárdák között, és kihasított egy falatot, csupán a dzsekimből, a ruhámból és az alatta lappangó fehérneműből.

A jóslatnak spétje volt: a horoszkópus tegnapra ígérte a kutyaharapást.

Nagyjából sejtettem, mit tervez a szamuráj, és nem dobódtam fel tőle. Élve akarta a Zsaruvadászt, ezért bénította meg a kocsiját, holott mennyivel

egyszerűbb lett volna, ha kihasználja a Sterling - Uzival szembeni - vitathatatlan előnyét, és egyetlenegy lövéssel véget vet az üzőcskének.

A Chevy megbénult ugyan, ám a géppisztoly és kezelője nem.

Vis Major egy szál stukkerekkel settenkedett a tuti halálba. Ennyi erővel egy szál virágot is szakíthatott volna - utolsónak ígérkező - randijára.

Kinyílt a Chevy ajtaja, emberünk kiszökött a kormány mögül, és legott egy sorozattal kedveskedett. Nekem, mivel engem látott meg elsőként.

Behasaltam egy parkoló kocsi alá.

Amikor legközelebb felnéztem, azt láttam, hogy a szamuráj a Chevy elé ér.

A Zsaruvadász felemelkedett a nyitott ajtó mögött, és előrevetette magát. Nem haladt jelentősen, ebben éppen az ajtó gátolta. Volt valami furcsa a pasasban.

Ekkor újra egészségről tett tanúbizonyságot. Csípőjéhez szorította a géppisztolyt, és eleresztett egy újabb sorozatot.

Vis Major akcióra készült a motorháztető fedezékében.

A kocsi alatt hasalva nem láttam szükségét, hogy golyót pazaroljak a Zsaruölőre.

Ugyanis a pasas kellőleg ki volt tömve ólommal.

A sajátjával. Átlyuggatott testéből vérsugarak lövelltek szerteszét.

A sorozat utoljára a kéklő égbolt kapta. A fickó lehanyatlott az ajtó mögött, s az Uzi is elnémult végre.

Felálltam.

Vis Major fejcsóválva térdelt a halott mellett.

- Hát ez nem jött be - mondtam, mögé érve. - Nem eleven.

- Tényleg nem - bólintott tépelődve.

Megmagyaráztam neki, bár mintha már pedzegette volna:

- Éppen akkor lőtt egy hosszadalmast, mikor felpattant a motorházfedél, mire is a fém visszapasszolta a golyókat: a feladóba.

A szamuráj felemelkedett, és a kocsihoz dőlt.

- Kutasd át - utasított.

- Előbb téged - feleltem.

El akart húzódni, de meggondolta magát, vagy nem volt ereje. Hagyta, hogy lehámozzam bal válláról a bőrkabátot.

Csak egy sebet leltem rajta, a felkarján, ám az látványosan patakzott. -

Mentőt hívok - mondtam, s már perdültem is a kocsi felé.

Kihagytam a számításból, hogy a másik karja ép. Elkapta a csuklómat, és maga elé húzott.

- Figyelj: szedj elő valami alkalmi flastromot, azzal kihúzom, amíg itt mindent elintézünk.

- A karodban van a golyó!

- Komolyan?! - nyögte gúnyosan. Nem érezhette jól magát. Fehér volt az arca, s egyre fehéredett; ezzel a számmal akár egy mosóporreklámban is felléphetett volna. Mégis inkább a kudarc böszítette, mint a fájdalom. Hiszen a Zsaruvadász meghalt.

Bekötöztem a karját, hiába, vadul ömlő vére gyorsan átítatta a kötést.

Vis Major magára vállalta a rádiózást. Átkutattam a holttestet, de még dohánymorzsát sem találtam sterilre pucolt zsebeiben. A lopott kocsi kesztyűtartójában a tulajdonos irataira bukkantam.

Egyelőre nem tudtuk, kit tisztelhetünk a halott Zsaruvadászban. Ez persze a tetem szemszögéből nézvést abszolút ezred rangú problémának minősülhetett volna. Bennünk nem halt el a remény: a számítógép még kisüthet valamit az

ujjlenyomatokból.

Menetrendszerűen megérkezett E.T. és a szakértőhad. Jöttek az újságírók, fotósok, arra tévedt néhány kolléga.

A tetemet sztárolták. Senki nem vette észre a szamuráj sérülését, toprongy kinézetét.

Főleg a riporterek imádták a sztorit. Egyikük mámorosan ordított a rádiótelefonjába.

- Ilyen nincs! A fickó saját magát nyírta ki egy gelleres sorozattal! Nem találtak nála személyi iratokat. A zsaruk kocsija úgy néz ki, mint egy húsdaráló-alkatrész: csupa lyuk! Vadászunk elhúzta a zsaruk nótáját, mielőtt feldobta a talpát! Rendesen szólt itt a golyózene!

- Chevy metál - morogta Vis Major, közel az ájuláshoz.

A riporter ujjongva vállon veregette, s azon a vállon, persze.

- Pokoli jó! Megvan a riportom címe! Jegyezzétek: Chevy metál! Hát nem egy zseni vagyok?

- De - dünnyögte a szamuráj, noha nem őt kérdezték, és immár szürkészöld arccal bemászott a járgányunkba, annak is a jobboldali ülésére, teljesen önként.

Búcsút vettem az egybegyűltektől, és a kormány mögé vettem magam.

Megigazítottam az ülést, a támlát, a tükröket...

- Sírva fakadok - sóhajtott a Vis Major.

Úgy festett, nem a levegőbe beszél.

- Fáj? - kérdeztem gyengéden.

Rögtön ocsúdta: a kérdés hülye volt. Gondoltam, akkor nem is várok választ. Inkább megvigasztalom a pasast.

- Tartsd észben a mozibéli hősokeket! Egyikük sem nyavalyog, ha teletöltik ólommal. Kapják magukat, kinyomják a golyót, mint egy mitesszert, előhúzzák farzsebükből a varrókészletet, és összeöltögetik maradványaikat. Merre van a kórház?

- Nem kórházba megyünk. Hajts, majd mindig időben szólok, hogy merre.

- Hogyhogy nem kórházba?!

- Nem érek rá kórházban fetrengeni. Otthoni betegszabadságra nem is gondolhatok. Otthon?! Az otthonom koncert- és bólingterem. Egy haveromhoz megyünk.

- Ennyi erővel én is megműthetlek.

Összecsikordultak a fogai.

- Kyra, csupáncsak annyit kérek, hogy az elkövetkező negyedórán legyél figyelmes irántam. Azaz: maradj csendben.

Nem is társalkodtunk tovább.

Fázogattunk a huzatos járgányban. A félholt pasas néha azt mondta: balra, jobbra. Egyszer csak felsóhajtott: itt állj meg.

- Ide megyünk?! - sirtam fel a rozzant, lapostetős épület előtt, melynek homlokzatán ez állott: Tetoválozsalon.

Szalón?! Ez a csótánytanya?! Pláne: tetováló?!

Ide mentünk.

Idősödő, megejtően pufókdad kínai fickó vett pártfogásába minket. Egyöntetű,

feszes gömbölyűség volt az egész ember, pocakja nem különült el teste egyéb részeitől. Gusztusos kövérsége láttán farkaséhes lettem.

- Feküdj le - mondta, felfogván Vis Major sápadtságát. - Milyen grafikát óhajtasz?

- Mii?! - nyögtem, a úgy hallottam, mintha hangom megasztmásodott volna. - Mi a fene ez, Adrian?

A kínai megdöbbsent. Az arcán duzzadó hús mélyén sejlő résekből kukucskált kifelé.

- Miféle Adrian? Ki az? - kérdezte.

A szamuráj ledobta a kabátját, és elvágódott a fehér lepedővel fedett hencseren.

- Én vagyok - felelte. - A te neved jobb? Hogy' hívhatnak valakit Bebermeyernek?! Csináld már, pocsekul érzem magam!

- Megint egy golyóka? - érdeklődött Bebermeyer, s talán mosolygott is, ám ez nem látszott az arcizmait elfedő párnáktól. - Hol tekeregtél?

A nyájas csevegés közben levágta a kötést a sebről. Hot dog kolbászkákra emlékeztető ujjaival megnyomkodta páciense karját.

Elfordultam, de azért hi-fi-minőségben hallottam Vis Major nyöszörgését.

- Nem fog fájni - suttogta Bebermeyer.

- Nem hát, mert már rég fáj!

- Nincs szerencséd, barátom. Sőt, szörnyű peched van - sóhajtozott a kínai.

- Le kell vágni? - nyögte a szamuráj.

Megfordultam. Őszinte rémületet láttam a pasas szemében, igazi könnyeket.

- Kezdetnek még nem vágjuk le - felelte Bebermeyer. Közben ujjai fürgén mozogtak a seb körül.

Vis Major nem várta meg a nyugtató szók végét. Fejét leejtve különvált az eszméletétől.

- Ez a kis piszok befészkelte a csontba - mondta a kínai, csak úgy magának. - Kiveszem, ki én. Aztán vagy lerothad a végtag, vagy nem rothad le.

Újra elfordultam. Az utcán épkezláb emberek jöttek-mentek, napfény virult. Teltek-múltak a percek, fém és csont csikordult, valami koppant. Kis ideig komor csend szitált.

Aztán halk zümmögést hallottam. Hosszan-hosszan hallgattam. Próbáltam kitalálni, mi lehet. Fűrészre gyanakodtam.

Hátralestem.

Vis Major lába mellett, az ágy végébe tett fényes tálcán sorakoztak a műtőholmik: néhány műszer, alkoholos üvegce, gézdarabok. A golyó is köztük hevert, sztaniolba csomagolt kúpra emlékeztetett, s nem is látszott annál ártalmasabbnak.

Bebermeyer tetovált.

Átszelleműtségében szájon kívül felejtette a nyelvét, ugyanis művészileg volt áthatva.

Ennek folytán az eléggé ájult szamuráj felkarján megjelentek egy teremtmény körvonalai: szárnyak, lábak, sörény.

Bebermeyer meg sem hallotta a stukker kakasának csattanását. Vállon böktem a fegyvercsővel. Nem érdekelt, hiszen éppen a szárnyas ló tekintetének kifejezőbbé tételén munkálkodott.

- Hagyja abba! - mondtam szigorúan.

- Jajaj, ne kezdjen itten lövöldözni, műtéshez nincs több steril eszcájom! Különben is odébb léphetne, mert marhára árnyékol! - nyafogta.

- Már-már hullagyalázást művel, tud róla!? - méltatlankodtam.

Közben letettem a stukkert, mivel holt-hidegen hagyta a fenyegetésem.

Gondoltam, majd verbálisan intézem el.

A mester sóhajtozott.

- Úgy látszik Vis Major nem avatta be magácskát. Na, menjen már odébb!

A hencser másik végéhez léptem. Letérdeltem, megérintettem a szamuráj homlokát.

Testmelegnek éreztem. Még élt a pasas.

Bebermeyer tovább alkotott.

- Megegyeztünk, hogy eltávolítom belőle a golyót, amikor szükséges, viszont, ha elkapnak tiltott műtétért, nekem annyi - magyarázta a kínai. - Pingáló vagyok, pingáción járt nálam. Íme, a bizonyíték.

Ekkor már láttam. A kekiszínű atlétára vetköztetett Vis Major felsőtestét egyéb tetovációk is ékesítették. Nem holmi kommersz "Bűn az élet", "Anyám!" vagy "Louisa" feliratok, hanem kis remekművek, mint például a parányi, mégis minden részletében kidolgozott repülő sárkány a nyakánál, egy régebbi heg környékén. Vagy mint a kétségkívül ihletetten készült, cifra pagoda a jobb vállán, amely fölött szépen gyógyult lött seb nyoma sejlett.

Bebermeyer végzett. Elgyönyörködött művében, majd, látván, hogy érdekel munkássága, tovább vezetgetett eleven kiállítótermén. Felhajtotta a keki trikót, hogy megtekinthessem a köldök fölött lebegő pazarszép pillangót.

- Ez kivételesen nem golyó volt - mondta -, csak egy kis késszúrás. Nyolc-tíz öltéssel csuktam vissza a hasfalat.

Hajszálvékony heget láttam, alig tizenöt centiset.

A kínai kioldotta Vis Major derékszíját, és combtőig letolta a farmert.

Egészen elámultam. A pasas alsónadrágját vidor figurák díszítették: megannyi dagidad hóember, hetykén félrecsapott kalapban, sárgarépa orral, széles vigyorral, cirokseprűt markolva.

A hóember-mintás ruhadarab alatt, a bal csípőn rémisztő ösgyíkféle ágaskodott, persze egy régebbi seb hege fölött.

- Eszméletlen - sóhajtottam.

- Nincs több, ha jól emlékszem - közölte Bebermeyer. - Na? Nem kapott kedvet?

- Nem - feleltem gyorsan.

- Pedig van időnk, amíg közös barátunk magához tér. Mit szólna egy tigrisfejhez a popsijára?

- Nem, nem.

- Pingálhatnék katicabogarat a keblére! Hét-, tizenhárom- vagy húszpettyeset! Medált a keblei közé. Csipkeszalagot a combocskára. A minap bejött egy nő, elterült a díványon, és hangsúlyosan óhajtott, hogy lássam el őt egy óriáskígyóval. Egész nap güriztem a testen, de érdekes volt. Háromméteres anakonda tekergőzik rajta, zugról zugra.

- Nem!

- Rosszul emlékszel - szólt Vis Major, jóllehet elhaló hangon. Bebermeyer bólintott.

- A csillagos ég csupán az alsó határa a koleszterin-szintemnek. Tiszta mész mindenem. Mit felejtettem ki? Különbözők mindegy, a többit majd te megmutatod a hölgyecskének. Legalább meggyőződ, mert most rémesen ellenáll. Pedig úgy kitetoválnám!

- Egy pöttynyi pingáció sem lesz a bőrömön, soha! - szögeztem le.

Bebermeyer vállat vonva a fakó szamurájra nézett.

- Ha meglövik, vidd kórházba, ott nem készül rá grafika.

- Segíts felülni - kérte Vis Major.

A kínai elszörnyedt.

- Én ugyan nem! Ha véletlenül magadra rántasz, utána csak celofánnak leszel jó.

- Jó kis felcsеред van - dünnyögtem a kocsiban.

- Azért tartom - bólintott.

A volán mögött ültem. De nem tudtam mit kezdeni a helyzetemmel. Fertő Cityben szünetelt a bűnözés, ám az is lehet, hogy kedvenc diszpécserőnk elugrott a pszichiáterhez. Mellesleg: ráfért volna.

Körözgettem a kocsival. Folyton az járt a fejemben, milyen szakadtak vagyunk. A szamuráj golyótépte bőrkabátja, inge csurom vér, az én hátamról számottevő ruhafelület hiányzik. Kocsink ablaktalan, üvegszilánkokon ülünk. Fázunk, éhezünk, komorlunk.

Egyszer csak éppen ideje volt, hogy utunkba kerüljön egy bűnöző. De nem került.

- Megtaláltad Ballerini lányát? - kérdeztem tehát.

Vis Major mordult egyet.

Egyedül kellett fenntartanom a társalgást.

- Mifene?! Ma még egyáltalán nem láttam Asatót. Lehet, hogy már meg is lelte a válóokot? Hiába no, virtuóz a srác.

A szamuráj ismét felmorrant.

- Rám számíthatsz - biztosítottam. - Elterelem a figyelmedet az összes bajodról. Ismered a mimóza nevű növényt? Afrikai hazájában közönséges gyomnak tekintik, mifelénk azonban kincs-számba veszik. A mimóza akácia-fínomságú, apró levelei a legenyhébb érintésre is összecsukódnak. Derina kedvelte ezt a növényt. Eltökélte, hogy megszelídíti. Igen, a fejébe vette, hogy meghitt kapcsolatot alakít ki a mimózájával. Hozzászoktatja őt az érintéséhez. Az ő mimózája az ő kezét érezvén nem fog összehúzódní!

Elértem a célomat: megszólaltattam a hullát.

- Menj a garázsba. Kocsit kell cserélnünk - vacogta a szamuráj.

Bólintottam, aztán folytattam a társalgást.

- Amikor le akartam szokni a dohányzásról, Derina azt tanácsolta, gondoljak arra, hogy a cigaretta eleven lény! Fáj neki a gyufaláng. Teste elparázslík. Haldoklik. Jajgat, az életéért könyörög. Hát erre képtelen voltam! Derina szerint azért, mert túlságosan racionális vagyok, félek a képzelőerőtől.

Begördültünk a garázsba. Szerelők gyűltek körénk.

- Nem fejezted be - figyelmeztetett Vis Major. - Derina megszelídítette a mimózát?

- Mi van, megütöztetek a komancsokkal?! - érdeklődött az egyik szerelő.

- Szavad sem lehet, legalább fél éve nem jártam felétek - morogta a szamuráj.

Kisvártatva új kocsiban ültünk, dorombolt a fűtés. Továbbra is szabad volt vezetnem.

A szamuráj cigit kotort elő tropa kabátjából, meggyújtotta, majd elgondolkodva végigmérte a szálát, halkán bocsánatot kért tőle, és eloltotta a hamutartóban.

Aztán bólintott.

- Megszelídítette - mondta meggyőződéssel.

Nem feleltem. A fűtött utasteret alvadt, bomló vér szaga lengte be. Mintha egy kutyaeledel-gyár konyhájában ültem volna, összezárva a tűzhelyen felejtett májéttel.

- Át kellene öltöznöd - nyögtem.

- Gondoltam rá.

- Hát akkor? Hazavigyelek?

- Tegyük fel, hogy van otthonom. Ruhám viszont nincs, mert Camea felhasogatta a gardróbom tartalmát. Amint azt említettem is már.

Törtük a fejünket, miként orvosolhatnánk a problémát. Ezenközben számos egyéb gondra lettünk figyelmesek. Biztosra vettem, hogy rajtunk már senki sem segíthet.

Am ekkor Blick riasztott bennünket, s kiderült: a mi bajaink haloványak a másokéihoz képest.

Blick a Botanikus Kertnél cirkálva lövöldözésre lett figyelmes. Rögtön arra gondolt, hogy legjobb barátját is meghívja a buliba.

A hívó szó hallatán Vis Major feléledt romjaiból. Tömör parancsszókkal navigált a tetthely felé, viszont részletesen elemezte a vezetési stílusomat, tempómat, tájékozódó készségemet. Kijelentette: vérbeli kalandor vagyok, a bravúros eltévedészet mestere. Azt is kilátásba helyezte, hogy helyszíni bírságot ró ki rám. Lassúhajtásért.

Oly tökélytelenséggel cikizett, hogy tényleg teljesen bénává lettem. Végül már a pedálokon sem ismertem ki magam. Kész mágia, hogy mégiscsak célhoz értünk.

Mire kirobbantam a kocsiból, kellőleg ideges voltam.

Pedig olyan környezetben találtam magam, aminőre mindig is vágyódtam. Egzótákkal zsúfolt, gigantikus üvegcsarnokok álltak körülöttünk, kupolájuk szivárványosan izzott a napfényben.

Az előttünk magasodó építményben kapott helyet a Lótuszvirághoz címzett étterem. Rettenetes ricsaj dúlt odabenn: sikoltozás, csörömpölés, lövöldözés. Szívem szerint nyomban átkereszteltem volna az egész kócerájt. Tűzfészekre.

Blick és a cserebogár-szőke Titus kocsijuk mellett lapultak, izzadtan markolták fegyverüket. Melléjük heveredtünk a sárba.

- Mi van? - kérdezte Vis Major.

Blick vállat vont.

- Hallod: csetepaté. Két manus dül odabenn.

A szamuráj bevett szokása szerint átvette a parancsnoklást. Elkúszott a Sterlingért. Vissza sem jött hozzánk, kézjelekkel irányította a hadműveletet.

Azon kaptam magam, hogy kígyóyszerűen közelíték az étterem falához.

A vakolathoz tapadva felegyenesedtem. Aztán fogalmam sem volt, mit kezdjek a helyzetemmel, hiszem az üveglakon be nem láthattam.

Mire ezt megállapítottam, a vállamtól három és fél centire szétrobbant az üveg, a benn játszókató fickók géppisztolyának jóvoltából.

Immár beleshettem volna, de a fegyverropogástól nemigen lettem bátrabb, mi több, kifejezetten félelmi tüneteket észleltem magamon, úgy mint hátborsó, lúdbőr, agyköd. Térdeim vacogtak, tenyeremben habzott az izzadság.

A szamuráj eltűnt a szemem elől.

Úgy döntöttem, hazamegyek. És ha most elhúzódom innen, talán két-három hét elég is lesz ahhoz, hogy rendbe jöjjenek, feltéve persze, ha egyszer sem mulasztom el a pszichiáter és a logopédus rendelését.

Az épületben továbbra is jajveszékeltek, bizonyára az étkezésben háborgatott

vendégek és a munkájukban megzavart alkalmazottak. Robajlottak is, alighanem az ácsorgásukban molesztált székek és asztalok.

Magányosnak éreztem magam. Eltanácstalanodtam. Gondosan elemeztem a helyzetet. Titus és Blick a másik oldalon tapad a falhoz. Vis Major köddé vált. Benn két személy tombol, a többieket veszélyeztetve.

Én vagyok a rend őre.

S mint olyan, bevettem magam az ablakon.

Amint a terem légtérébe értem, behúztam a fejemet, és a vállamon átgurulva egy feldöntött asztal mögött landoltam. Remekül kivitelezett kúr volt, leszámítva persze, hogy a változatosan szűrös üveg- és porcelántörmelék borította padlón adtam elő, így aztán legfeljebb esztétikai élvezetet lelhettem benne, szervit vajmi keveset.

Mielőtt még sebeimet összeszámlálhattam volna, helyet kellett változtatnom, mivel a fedezékemül szolgáló asztalt tovasodorta egy géppisztolysorozat.

Behemperedtem egy vaskos márványoszlop mögé.

Utánam löttek.

Tüstént kiderült, hogy az ámpolnanövényekkel ékített embermagasságú oszlop nem golyóálló, tehát nem is valódi márvány.

Mázsányi gipsz porladt a fejemre, virágcserepekkel vegyesen. A nyomorú szituáció ellenére is követtem az eseményeket, ilyképpen csalhatatlanul megállapítottam, hogy a koponyám szétverésében jeleskedő főbb flóraelem a szkindapszus nevű futónövény.

Botanikai érdeklődésemet háttérbe szorította az életösztön. Bombabiztos fedezékre volt szükségem.

A néhai görög oszloptól mintegy méternyire angol kandalló díszlett, párkányán egy cserépnyi mexikói narancsvirágfa ácsorgott, lankadt skót duda függött fölötte. Valószínűleg az ilyen stílust nevezik "egységesen eklektikus"-nak.

Se közel, se távol nem láttam megfelelő búvóhelyet.

Lapultam a sittrakásban, sárga-tarka levelek tekergőztek rajtam.

A lövöldözés szünetelt. Dermedt csend függött a levegőben.

Aztán léptek közeledtek felém.

Felemelkedtem. Néhány műanyag cserép, némi föld és rengeteg gipsz mállott le rólam.

- Megadod magad? - vigyorgott rám egy fiatal pasas, géppisztolyát a hasamra szegezve.

- Naná - feleltem. Látványosan ejtettem el a stukkert.

A fickó bölintott, és hátraintott a társának.

Úgy festett, távozni készülnek.

Bár őket figyeltem, felfogtam, hogy a földön hasaló, nyöszörgő, rémült emberek többé-kevésbé épek, ellentétben a porig rombolt berendezéssel.

A vigyorgó pribék lehajolt a pisztolyomért.

Vérömleny szökkent az agyamra. Elképesztő, milyen pimaszak némelyek! Ez a fickó engem mélységesen alábecsül!

A cipőm orránál hajladozik!

Nyakon rúgtam, s közben kézzel a könyöke mögé sújtottam. A pasas széles ívben elhajította fegyverét, mintha áram ütötte volna meg.

Társa le akart lőni, de hemperegni kezdtem a törmelékes padlón.

- Fel a mancsokkal! - kérte ekkor Vis Major.

Ott állt a bajnokok mögött, flintával a kezében.

Imádtam őt.

Míg én imádtam, a hátrább álló fickó le akart lőni.

Szerintem nem volt normális. De a szamuráj sem, mert a rászegezett géppisztoly láttán eldobta a Sterlinget, és fellendítette a lábát.

Kiteljesedett a bolondbál.

A nyakon rúgott bajnok rám vetette magát, ezért nem kísérhettem figyelemmel, mit művel Vis Major. Például, hogy felveszi-e az utolsó kenetet.

Míg a bosszúszomjas egyénnel masszázoltam a padlón, megfordult a fejemben, hogy Blickék rohamozhatnának végre.

Hacsak végképp fel nem tapadtak a falra odakünn. Talán már meg is koszorúzták őket, abban a hitben, hogy emléktáblák?! Lefejeltem a rám jutott bűnözőt.

Amikor a fickó elnyúlt előttem, s ujjai lassan lebomlottak a markába szorult kabátgalléromról, Blickék berontottak végre és gondjaikba fogadták az ájultat.

A romokon keresztül Vis Majorhoz bukdácsoltam. A hajdani kommandós bizonyára megfélelmezett sérült válláról, s merő szórakozottságból kézitusába elegyedett a géppisztolyos pribékkel. Igaz ugyan, hogy a fickó végül mégsem lőtte le őt, viszont padlóra küldte, majd a Trópusi Ház feliratú üvegajtót áttörve a növénycsarnokba menekült.

A sápadt szamuráj mellé térdeltem.

- Menj utána - parancsolta. - Én meg pihegek egy kicsit.

- Jól vagy?

- Tüstént táncra perdülök - felelte. Feltérdelt. Veritékkígyók araszoltak a halántékáról a nyakába. - Menj már!

Rohantamban benyúltam a hónaljtokba. Nem leltem a stukkeremet. Nem hát, mert a csatatéren hagytam. Snassz dolog lett volna visszafordulni némi fegyverért.

A menekülő fickó bevetette magát a növényház dzsungelébe. Megtorpantam a fojtogatóan párás épületben. Régóta terveztem már, hogy végigjárom a Botanikus Kertet.

Eljövellt az alkalom.

A filodendronok vastos törzsű fa gyanánt egyenesen a földből nőttek ki. Különféle fikuszok tornyosultak fölém, vastag légyököreik a talajba fúródtak, olyan benyomást keltve, mintha maguk is fátörzsek volnának. Medinilla tekergőzött a lombok között, elképesztő szépségű, rózsás színű virágfüzérei súlyosan csüngtek körös-körül. Virágzó vanília illata érződött, a növény valahol a fákon kúszott, számomra láthatatlanul. Feladatomba koncentráltam. Meg kellett találnom a pasast. Emberem - remélhetőleg - fegyvertelen, legalábbis a géppisztolya ott maradt, Vis Major romjai mellett.

Zsákmányom a fák tövében bokrosodó páfrányok között is rejtőzhet. Elbújhatott a lenyűgöző Ficus benghalensis koronájában; a szív alakú levelek bármelyike alatt meglapulhatott, észrevétlen.

Óvatosan lépdeltem a finomra zúzott fenyőkéreggel borított sétaúton.

El-elsőhajtottam magam, mondogatván, hogy nahát. Ha véletlenül valamelyik növényt nem ismertem fel, nevét leolvashattam a tövébe állított kis táblácskáról.

Hallatlanul feszélyezett a bujkáló fickó. Nem adhattam át magam az élvezetnek.

A sétány tópartra vezetett. A partmenti sekélyesben papíruszsás burjánzott, hüvelykujj vastagságú, toronymagas szárain ringatva kócos szálakból álló üstökét.

A borzolatlan víztükrön különféle növények tutajoztak, némelyikük mélán virágzott. Egy percre füleltem, de csak a páracseppek koppanásait hallottam.

Aztán valaki megérintette a vállamat, és én ütöttem, hirtelen.

Vis Major összegörnyedt mellettem. Visszafojtotta a lélegzetét, s mert az öklöm vállon érte, alighanem néhány kinsikolyt is lenyelt. Integtetett, hogy menjek tovább. Ő is elindult, nem épp délcegen.

Folytattam az őserdei sétát. Mivel az üldözött nem mutatkozott, átgondolhattam a történeteket. A Lótuszvirág tulajdonosa visszautasíthatott egy ajánlatot, mely arról szólt, hogy némi készpénz fejében megvédelmezik az üzletét. A gavalléria eme válfaja rendkívül jövedelmező, már ha a gavallér szemszögéből nézzük. Minthogy ez esetben a könnyű kereset reménye kútba esni látszott, meg kellett győzni a tulajdonost. A rábeszélés bevett módja a verés, az ominózus helyiség szétzúzása, úgy is mint gyengéd terror. Ha ez sem használ - általában használ -, még durvább módszerek következnek. A show-t kivitelező pasasok csak végrehajtók, a zsarolási vállalkozás feje otthon mossa kezeit.

Fertő City botanikus kertje kötelező megállóhely lehet a turistabuszok számára, ennek megfelelően az étterem bevételeinek felső határa a Nap szegélye.

Ha elkapjuk a két pribéket, holnap másik kettőt küldenek.

Jó szakma az enyém. Soha nem fogok besavanyodni unalmamban.

Pálmafák, kávécsérjék és szertelenül kígyózó liánok között bandukoltam ábrándosan. Mind gyakrabban kellett megállnom, a névtáblák tanulmányozása céljából, mert elérkeztem botanikai ismereteim végső határához.

Közben persze azt is figyeltem, rezzen-e lomb valahol, látom-e talpak nyomát a növények tövébe terülő tarka talajtakarókon, de minden érintetlennek látszott.

Egyszercsak a csarnok végére értem. A Mediterrán Házba átvezető hatalmas üvegajtót zárva találtam.

Visszafordultam.

Egy villanásra megpillantottam Vis Majort. Nem löttem le, mivel nem volt nálam fegyver.

Ő sem nyitott tüzet rám: időben felismert. Az áhítat legcsekélyebb jelét sem láttam rajta. Még az arca előtt hintázó, gyermekfej nagyságú, tüdőszínű farkasalma-virágok sem érdekelték. Felőle még a bizzar szépségű csörgősipka-virág is megszakadhatott abbéli iparkodásában, hogy gyönyörű legyen.

Lehangolt a pasas.

Visszaértem a tóhoz.

A vízfelszín vibrált, néhány homokozólapát levelű vízijácint lázas tempóban suhant rajta.

Halkan füttyentettem, remélve, hogy a szamuráj meghallja.

Talán meghallotta, talán még értette is; sajnos messze járt tőlem.

Nem láthatta a borsódzó felszín alól kirobbanó, lótuszlevél koszorúval ékes pribéket, aki nem vesztegette az idejét: legott célba vett a kezében szorongatott, hínárdíszes stukkerrel. Akár egy Rambo.

Bevetettem magam egy páfránybozótba.

Lapultam, várakoztam, hiába. Nem történt semmi, csak a víz locsogott a benne gázló fickó körül.

Előóvakodtam a flóraelemből.

Az ázott pasas kifelé tartott a tóból. Fején félrecsúszott a sikkes lótusztő, ruhája gőzölgött. Hála az égnek: átnedvesedett pisztolya csütörtököt kapott.

Elébe pattantam.

Ez a legény széltében is, hosszában is a duplája volt annak, akit az

étteremben elintéztem. Se baj, hanyag testtartással megálltam előtte, mintha verekedni óhajtanék.

Fellépésem töprengésre készítette. Nem tűnődött sokáig, ami érthető is, hiszen az ingerület hamar végigfut egy izomagy felszínén; akár egy pingpong-labdán a napsugár. A következőt sütötte ki: fellendítette jobb öklét, és irgalmatlanul állon vágott.

Ami azt illeti, elszálltam.

Már-már otthon éreztem magam a páfrányosban.

A fickó futásnak eredt, ám másféle léptek is hallatszottak, közelről.

Talpra kecmeregtem, éppen jókor ahhoz, hogy szemtanúja legyek a frontális ütközésnek, ha netán később tanúskodni kellene a közlekedésrendészetén.

Lehet, hogy a menekülő néhány fával távolabbról várta a szamurájt - és viszont. Őszintén meglepte őket a robbanásszerű találkozás.

Összefeküdtek a földön.

Nem ernyedtek el, késedelem nélkül nekiláttak egymás fojtogatásának. Sejtethető volt, hogy kettőjük közül az egyik bús végre jut.

Vis Majornak szurkoltam. Blickék is, akik futva érkeztek, majd csikorogva fekeztek a küzdők közelében. Tanácsolannak látszottak. Lőni semmi esetre sem lehetett, a két férfiú zavaróan összekeveredett.

Aztán mégiscsak a szamuráj volt az, aki lerázta ellenfelét, és talpra állt.

Erősen imbolygott, arca holdfehéren világított. Csaknem fluoreszkált.

- Összekócolódtál - mondtam. Állkapcsom felsírt kínjában. De nem volt kin bosszút állni a fájdalomért, az ökölvirtuóz ájultan hevert a fenyőerdő illatú sétaúton.

Blick megbilincselte a fickót, és csak ezután kezdte eszméletre cirógatni.

Nagyon csendesen ültem a kocsiban. Megviseltek a történetek, nem csupán az akut testmozgás, de az étterem fiatal tulajdonosának látványa is. A férfi nem volt kihallgatható állapotban. A főléje hajoló mentőorvos homlokráncaiból arra következtettem, hogy egyhamar nem is lesz. Az összevert, forró olajjal leöntött áldozathoz képest még a szamuráj is fittnek látszott.

Annyira azonban mégsem, hogy a józan eszem ne azt ordította volna: vigyem haza, dugjam ágyba, hívjak papot.

Midőn a szemfedelére hímzendő mintákon kezdtem töprengeni, a pasas így szólt:

- Éhen veszek. Kunkorodj el valami kajálda felé.

- Tessék?! - hörrentem. - Nem létezik, hogy neked most a táplálkozás járjon a fejedben! Fogalmad sincs, hogy nézel ki? Hiszen te már szinte nem is élsz.

- Sok éve már - bólintott. - Ne puccos helyre menjünk, kirínánk az enteriőrből.

- Nem ismerek olyan helyet a városban, ahol ne rínánk ki. Feltéve persze, hogy nincs itt valahol egy lepratelep...

- Megvan! - kiáltotta. - Irány a Derby étterem.

- Derby - morogtam. Változatlanul sajgott az állam.

- Teljes nevén: Humán Roncs Derby.

- Isteni. Igazad van. Odaviszlek.

Így is lett. Rongyaink ellenére sem ríttunk ki a környezetből. Az elvarázsolt helyen, melyet talán a Csipkerózsika-történet mintájára rekonstruáltak, szürkéllett minden: a falak, az asztalok, a székek, a jura-korból megőrzött pókhálóból tépett abrosz, de szürke volt az étel is, akárha száz esztendőig

porosodott volna.

Koszlott, sárszínű figurák zizegtek körülöttünk. Esküdni mertem volna, hogy ez valamelyik régi, ócska álmom. A felszolgáló úgy festett, akár egy fosszília, egykedvűen gonosz pillantással méricskelt, miközben megérdeklődte, mi a rossebet akarunk.

Mondtam, hogy nekem elég egy doboz üdítő. A szamuráj komolyan gondolta, hogy enni óhajt, itt.

Azután csak ültünk, dobozból kortyoltam a poshadt baracklevet; Vis Major hullaburgert majszolt, melyről vöröses és zöldes kenőcsök folydogáltak. Majdnem kitettem a gyomromat. Nem titkoltam undoromat.

- Ne mondd még egyszer a hamburgeremre, hogy hullaburger - pattogott a pasas.

- Fel nem foghatom, hogyan is vehetsz magadhoz efféle moslékot!? -

csacsogtam. Elzsibbadt az életösztönöd? A szemem láttára nyírod ki magad?

- Nem bírom az örökös affektálásodat - nyögte.

- Többet kellene törődnöd magaddal. Nem csak a testi, de a lelki egészségeddel is. Nem tékozolhatsz, mindössze egyetlen életed van.

- Bocs - mondta Vis Major.

- A hullaburgeréből folyókázó tarka kenőcs az állára, majd a kabátjára csöppent. Észre sem vette. Átköltözött egy idősödő, megélhetésére nézve kukarészegnek látszó fickó asztalához, és élénk beszélgetésbe merült vele.

Társalgás közben az utolsó morzsáig magába tűrte a dögburgert. Elképzeltem, milyen lehet a szervezete. Fekélyes gyomor, puffadt máj, üvegkemény, törékeny erek, oxigént nélkülöző agysejtek.

A pasas merő hullá, ha ez még nem is látszik rajta.

Örömet oltalmamba fogadtam volna.

Rémisztő érzés volt. Gyengédség, vágy, effélék.

A frász tört ki a felismeréstől.

Hiszen minden ellene szólt.

Hát az a baj, hogy nem minden. Úgy általában visszataszítónak tartottam a hátranyalt, fényes hajzatot; az övé tetszett. Csakúgy, mint ráncfirkás, magas homloka, ferdén metszett, laza szemhéjú szeme, finom vonalú orra, konok-szép szája, makacs álla.

Tudtam, hogy a pasas egy rakás szerencsétlenség, valóságos sorstragédia.

Tudtam.

Vis Major vállon veregette a kukarégészt. A fickó porzott kissé. De mosolygott, áradón, fényesen, mintha szépnek látná a szamurájt, talán még szebbnek, mint én.

Hazavágytam. Sürgősen rendet kellett tennem a fejemben. Valami történt az okosságommal.

Kedvenc diszpécsernőnk szót kért a szamuráj zsebében.

Két perc sem telt bele, és a kormány mögött találtam magam, talpam a gázpedálra feszült.

- Tudod, mivel fogom tölteni a hétvégét? - kérdezte Vis Major, miután elvitettem a kanyarodást.

- Haldoklással - feleltem. - Bármerről nézem a szervi állapotodat, egyre azon csodálkozom, miféle csoda folytán élhetsz még mindig!?

- Vezetni fogok - közölte. - Gyakorolni fogom az egykezes vezetéset. Hétfőtől éjszakások leszünk. Vége a nyaralásnak.

- Szóval mostanáig a lábunkat lógattuk. Lébecoltunk. De akkor mi a fenétől fáj az állam?

- A saroknál menj balra.

- Nem illik: ott a tábla.

- Menj balra!

Megtettem ezt is, a kedvéért. Különös módon túléltük, jöllehet egy robogó tartálykocsi és egy vadul vijjogó rohammentő útját kereszteltük.

- Amúgy: hová? - firtattam.

Megkaptam a kért információt: a közeli középiskola előtt összeverekedett néhány diák.

Hát azért kellett nekem kamikaze módon közlekednem!?

- Ami az álladat illeti - lapozott vissza a szamuráj -, eszméletlen, mit műveltél a Lótuszvirágban!

- Na?

- Ki mondta, hogy vesd be magad az ablakon?

- Most már elárulom: egy mukkot sem értek a nagyképű mutogatásodból. Még soha, egyetlenegyszer sem értettem, mit vársz tőlem. Improvizáltam.

- Majd átvesszük a kézjeleket - felelte szelídebben.

Megérkeztünk. A zsongítóan illatos délutánban, a porlepte járdán dühödt srácok csépeltek egymást.

- Van hordereje ez eseménynek - morogtam kedvetlenül. - Közel olyan súlyosságú, mint a konténerekben kotorászó mosómedvéké.

Előhömpölyögtünk a kocsiból. Nem szóltunk, hogy zsaruk vagyunk, nem is feszélyeztük a partit. A jelenetet szemügyre véve megállapítottam: talán mégsem kellett volna lefitymálnom a horderőt.

Hat deli fajfehér fiú hat másik kamaszt vert, feketéket, leginkább lányokat. Előbbiek vastag láncsal csatáztak, utóbbiak foggal, körömmel, könnyekkel.

- Hagyjátok abba! - mennydörögte a szamuráj.

- Majd, ha már egy se moccan - vetette oda az egyik echte sápadtarcú, hármát-négyet tekerve a markában tartott lány karján.

Vis Major megállt előtte. Kihúzta magát, holott amúgy is másfél fejjel magasabbnak látszott.

- Gyere, kóstolj meg engem - javasolta.

A szólított sem volt alacsony avagy vézna. Ellökte a lányt, hátrább lépett, és meglóbálta a láncot.

Vis Major fellendítette a jobb karját. A lánc feltekeredett a bőrkabát ujjára. Rövidült a távolság a farkasszemet néző felek között. Midőn vészesen lerövidült, a szamuráj lefejelte a srácot.

Némi szünet állt be a hirigben.

A lány sírva elmenekült. Társai szívesen követték volna, de az echte fajfiúk tovább szorongatták őket, kit a nyakánál, kit a karjánál fogva.

Jól hallhatóan kibiztosítottam a stukkert.

A fehér legények rám néztek, nevettek.

- Jó, majd legközelebb - mondta egyikük. Ellökte a markában tartott lányt. A szamurájra meredt, gyűlölet lobbant a szemében. - Kicsodák maguk, hogy úgy belepofáznak mások dolgába?

- Bocs, hogy nem említettem: zsaruk vagyunk. De ez esetben ennek nincs jelentősége. Mezei polgár is lehetnék, hiszen amit műveltek, az nem csak a rendőrségre tartozik. Ép lelkű ember nem nézheti egykedvűen a ténykedéseket.

- Miért? Mi baja van velünk? Az uralkodó fajt képviseljük. Ezek színesek az

emberiség szemetei...

- Ne folytasd, ez a rossz duma ötven év alatt egyetlen érdekfeszítő elemmel sem bővült, kívülről ismerem, tele is van vele a számóca-mintás napozóm. Ha verekedni akarsz, állok rendelkezésedre, a korkülönbséget, egyebeket talán áthidalja, hogy csak az egyik kezemet tudom használni.

- Mondja meg a kínai spinének, hogy rakja el a pisztolyt, különben kiegyenesítem a szeme vágását.

Vis Major rám meredt.

- Te kínai vagy?!

- Maximum tíz százalékban - feleltem.

- Tedd el a stukkert.

- Oké. Most fogod magad, és megverekszel velük?

- Szívesen orrba vagdosnám őket. Bószítenek.

- Hagyd a francba.

- Miért? Te egyetértesz ezzel a rissz-rossz náci stíllel?

- És ha nem? Szerinted az erőszak megold valamit?

- Hát momentán.

- A holnapra nem gondolsz?

- Holnap is megrakom őket, ha újra bekeményednek. Szerinted meg kellene dumálnom őket? Hogy aszongya: srácok, nem szép dolgot cselekedtek. Ember a fekete, a zöld, a sárga és a hupi is, szeressük egymást.

Oldalba röhögték.

- Na tessék, ez az eredmény. Röhejt fakasztottam. Nos, Grand Penge, mi a teendő?

- Nem tudom. Nem hiszem, hogy nekünk kellene orvosolnunk, amit a politikusok eltosztak.

- A politikusok?! - nézett rám nagy szemekkel. - Mit nem mondsz?!

Ebben a szellemben folytattuk a társalgást a diákok feje fölött. Az egyik lány kitepte magát fogvatartója mancsából, és elém perdült.

- Nagyon viccesek, meg minden! Most jól kimulatják magukat, aztán beülnek a kocsiba, és elhúznak a francba! Nekünk meg minden délután el kell menni velük! El kell túrnunk, hogy bűdös, ocsmány férfiak megerőszakoljanak!

- Mit nem mondsz?! - nyögte Vis Major.

A hófehér fiúk hiába ordítottak fenyegetően, a lány keserűségét nem kiabálhatták túl.

Dermedten hallgattuk a kezdetben összefüggéstelen, majd velőtrázó történetre kerekedő szavakat.

A hat fehér vitéz úgy döntött, hogy ők az iskolába járó színesbőrűek urai. Ennek szellemében prostituálták a lányokat, minden délután felvitték őket egyikük lakására, amelyet a hasonszörű szülők lelkes asszisztálásával kuplerájként működtettek. Bámulatos gyorsasággal kialakult a vendégkör.

- Hány évesek vagytok! - kérdezte Vis Major a könnyező lányoktól.

- Tizenöt - hangzott a válasz.

A samuráj végigpillantott a rabszolgaartókon.

- Na, fiúk, sokáig fogtok követ törni.

Megvártuk, amíg az egyenruhás kollégák összefogdossák és elviszik az echte legényeket.

Vis Major nem bírta magával. A lányokat faggatta, tudni kívánván, miért

hitték, hogy kénytelenek eltűnni a terrort. Miért nem szóltak a szüleiknek, a tanáraiknak, a zsaruknak, az Istennek.

Nem értette az iskola előtti járdán, nem értette később a kocsiban sem, nem értette a fejében, rágódott rajta, mígnem teljesen begurult.

- Valamilyen ideológiával legalizálni kell az erőszakot, a gyűlöletet. Ha ilyenrel, hát ilyenrel, bármi megfelel, ami kéznél van. És most ez van kéznél: a fajizmus - mondtam.

- Legalizálni?! - meredt rám.

- Persze. Ha a srácok azért kényszerítik prostitúcióra a lányokat, mert pénzhez akarnak jutni, akkor az bűnözés. Ha azonban az uralkodó faj nevében teszik, az már politika, s mint olyan, már-már legális.

- De hiszen így is, úgy is zsebre teszik a pénzt.

- Naná. Kis butám, fogalmad sincs, hányan vannak közöttünk a látens barnaingesek.

- Látens micsodák?! - hörgögte.

- Olyan egyének, akik - ha fasizmusba torkollana a helyzet -, az elsők között bújnának barna ingbe, mivel ez idáig semmi nem jött össze nekik, lévén középszerűek, vagy annál is kevesebbek, ám úgy hiszik: egy demagóg politikai rendszer nekik kedvezne. Még a látens barnaingesek is fel-felhorkannak, ha bűnözésről hallanak. A gengszterizmusnak sosem lehet tömegbázisa, amíg gengszterizmus a neve. Amint politikai köntösbe csomagolják, népszerűvé válik.

- Ijesztő beszéd.

- Aha. És amikor némelyek vállat vonnak minderre, mondván, hogy ők nem zsidók, palesztinok, kékek, pirosak, sírni támad kedvem, hiszen a terror, ha elszabadul, nem ragaszkodik alapelveihez, fenyeget mindenkit, aki nem igazodik hozzá. Erről szól az emberiség története. A keresztes vitézek nem a keresztény vallást legalizálták, hanem a hódító háborúkat. A misszionáriusok a gyarmatosítást. Az inkvizítorok nem a vallást védték, mint mondták, hanem a papság hatalmát a lelkek fölött.

Vis Major komoran sóhajtott.

- Ó, a lelkek.

- Épeszű embert nem lehet effélékkel bevetni. A gyűlölet hangosabb és látványosabb a szeretetnél. Manapság ezért nem biztonságos zsidónak, palesztinnak, feketének vagy muzulmánként lenni. Hiszen a ricsaj és a látvány az ópiumunk. Marhaság, hogy egy volt rohamrendőrnek beszélek erről. Egyáltalán, érted te ezt?

- Sosem voltam rohamrendőr.

- Kommandós voltál. Nagy különbség? Gumibot, könnygázgránát, vízágyú. Fogadjunk, hogy tudnád kezelni a vízágyút.

- Volt vele dolgom. De ennek a tudományomnak csak a kertben veszem hasznát. Ha látnád! Tényleg úgy locsolok, mint egy rohamrendőr.

Ekkor a diszpécsernő bejelentkezett az életünkbe, és közölte, hogy ugorjunk el a Szkarabeusz utcai pályaudvar illemhelyére, pezsgő hangulatú tömegverekedést szétoszlatni.

- Női vagy férfi véce? - firtatta a szamuráj.

- Női véce nem bunyóz - hangzott a válasz.

- Küldjön mást, különben lekéselem az edzést.

- Ott edzhet, rogyásig - közölte a nő.

- Drágám, ugyanvajon mit nem zabálok magán?! - morogta Vis Major.

Ezután elcsatáztak az utolsó szóért, amely természetesen a nőé lett - mint általában -, és ekként hangzott:

- Boldog lennék, ha végre halva látnám.

A szamuráj magába roskadt.

- Viszonyod volt vele? - kérdeztem.

- Vele?! - hökkent meg. - Ja, az ellágyult stílusából következtetsz!?

Kapaszkodj meg: Schwarzot szereti. Ő is.

- Mint én.

- Aha.

- Te világtalan vagy. Nyugodtan hordhatnál sötét szemüveget, fehér botot, vakvezető kutyát.

- Jut eszembe: Blick vett egy bobtailt a fiának. Azután átrágták magukat az összes szakkönyvön, tenyésztőket kérdezgettek, de mindegyik váltig állította, hogy a kutya igenis primán lát a szemébe lógó szőrtől, tehát eszébe ne jusson megalázni az ebet holmi nyírással. Blick továbbra is kétkedett, hiszen a kutya mindennek nekiment, lázasan kereste a tányért, labdát, macskát, bármit, ami ott állt a szeme előtt, és arra az igen egyszerű kérdésre sem tudott felelni, hogy: "na, hányat mutatok?!". Blick mégsem nyúlt az ollóért, elvégre nem alázhatja meg az óangolt. Szép csendesen vett egy másik kutyát, rövid szőrűt, sasszeműt. Ha kérdezik, minek, bevallja: vakvezető kutyát tart a bobtailhoz. Fordulj balra.

Azután így sóhajtott.

- A bal oldal a bal kezed felől van. Az a bal kezed, amelyiken az órát hordod. Ilyen egyszerű.

Megérkeztünk a pályaudvarra, amely csak egy romos helyközi megállóhelynek bizonyult, ritkán közlekedő vonatok számára. De volt illemhelye.

Kivont stukkerrel nyitottunk be.

Vis Major amúgy rendőrösen beszökkent a csendesnek tetsző mosdó előterébe. Körbepásztázott a fegyvercsővel. Fáradt csempék néztek rá mindenfelől.

A folyosón maradtam. Három kötött sapkás, farmerdzsekis férfi közeledett, sietős léptekkel.

Rájuk sem hederítettem. Arra gondoltam, hogy edzésre vagyok hivatalos, ebben az állapotban. Nem ujjongtam fel.

Ekkor egy stukkert tartó kar fonódott a nyakam köré.

Azt nyögtem, briliáns logikával:

- Csapda.

És elhullajtottam a pisztolyomat.

A három úriember benyomult a mosdóba. Vittek engem is. A fegyvercső egyetlen pillanatra sem távolodott el a halántékomtól.

Mire beértünk, a fickók az arcukba húzták a sapkájukat, csak a szemük, szájuk látszott ki mögüle.

Vis Major rám nézett, és szótlanul eldobta a stukkerét.

Két férfi termett előtte.

A harmadik mellettem maradt. Szorosan ölelt. A fegyver csöve már langyosodott a bőrömlőmön.

Vis Major mozdulatlanul állt.

Az egyik pribék a körme hegyével rajzolgatott a kabátja ujjára. Körme betévedt a golyó ütötte nyílásba.

A fickó rondán kuncogva lelökte a szamuráj válláról a bőrdzsekit.

Lázasan törtem a fejem. Meg kellett szabadulnom a stukkeres pasastól.

- Nos - szólt a vizsgálódó pribék, Vis Major karját markolászva. - Mindössze egyetlen kérdésünk van, és az így hangzik: hol találjuk Marianót?! Ne felelj rögtön, gondolkozhatsz. Gondold át, mennyire kedves neked a társad. Aztán meg, persze, saját testi épséged, amely, úgy látom, nem teljes. Kapsz egy percet.

- Lássatok hozzá - felelte a szamuráj. - Gőzöm sincs Mariano hollétéről.

- Ne játszd meg a rettenthetetlent - búgta a pribék, egyre feljebb markolászva Vis Major karját. - Fáj?

- Aha, fáj. Szívesen összevizelném magam. Ha nincs ellenetekre.

- Hát persze. Csak tessék - mondta a fickó. Fegyvert tartó kezével hátraintott.

Társa a hátamhoz feszülve meg-megvonaglott. Időnként kéjhörgést hallatott.

Nyirkos lélegzete a tarkómat súrolta.

Hidegen tartottam a fejemet.

Csináld csak, gondoltam, játszadozz, mígnem azon kapod magad, hogy pirosodik az agyad. Feledkezz bele, és akkor jövök én, és rád zúdítom minden undoromat.

A fickó tenyere előretévedt a hasamra, a pulóveremen körözött.

Vis Major megköszöri a torkát.

- A műsor lebilincselőnek ígérkezik - mondta. - Kár lenne folytatni, ugyanis nem tudom, hol lehet kiirtani Marianót.

- Hát te, cicus? - lihegte a fülemben a fegyveres. - Te sem tudod?

Mindent kipucoltam a fejemből. A terjedő vörösséget, az előhőmpölygő rossz emléket, az irtózatot.

Hátraejtettem a fejemet a vállára.

- Uramisten - sóhajtottam ábrándosan. Ezért kinézett nekem egy Oscar-díj.

A fickó teljesen megrendült.

A vezérpribék rákiáltott.

- Te fark, nem látod, hogy átver!? Mássz le róla, és légy ésnél! Rohadt ringyó az összes csaj! A vérükben van.

Ezután Vis Majorra irányította dühét. Ökölrel ugrott a szamuráj gyomrának, fejének.

Felnéztem.

- Nem ezt ígérted - mondtam.

Vis Major nem felelt, nem állt módjában. Térdre roskadt.

Már a másik pribék is ütötte, főként a fejét.

Vigasztalódní próbáltam. Arra gondoltam, hogy aligha akarhatják agyonverni, hiszen akkor nem jutnak közelebb Marianóhoz.

Azután emlékeztettem magam: a szamuráj visszaütne, ha tehetné.

Miattam nem teheti.

Kipördültem a mögöttem álló, ugyancsak elbáméskodott fickó öleléséből, félrelökve fegyvert tartó karját.

Nem sikerült, a stukker a markában maradt. A földre vetettem magam, és gurultam. Az utánam eresztett golyó átütötte a töredezett padlót.

A hátamon fekve megadóan felemeltem a karjaimat.

A fickó intett, hogy keljek fel.

Kísérleteztem, de nem ment. Vissza-visszarogytam a fertőtlenítő szagú köre.

És végre, a megrögzött marha a csukóért nyúlt, hogy talpra állítson.

Nehezebb voltam, mint hitte.

Fölém hajolt.

Két lábbal rúgtam nyakon, s amint hátrahanyatlott, rajta termettem. Jókora darabot haraptam ki a csuklójából.
Megszereztem a stukkert.
Talpra szökkentem, az ajtóhoz hátráltam.
A vezérpribék megcélzott a fegyverével.
Habozás nélkül lőttem. A golyó átfúrta a karját.
Szélesre tártam az ajtót.
Nem akartam mást, csak annyit, hogy zavartalanul a szamuráj fölé hajolhassak, megnézhessem, eleven-e.
Fene tudja, mit láttak az arcomon.
Először a simulós legény vánszorgott el. Vezére hüppögve követte, csuklójából ömlött a vér.
A harmadik fickó romosabb volt két haverjánál, ő Vis Majortól kaphatott kóstolót, amíg a fegyverért harcoltam. Kábán emelgette a fejét, megpróbált talpra állni, de a térde nem bírta el.
Mögé kerültem, megsarkantyúztam kissé. Négykézláb poroszkált az ajtó felé.
Eszembe ötlött valami.
Utána léptem, és letéptem fejéről a sapkát. Sosem látott, puffadt-könnyes fiatal arc meredt rám.
Intettem, hogy pucoljon.
Billegett. Ismét megsarkantyúztam.
Vis Major hason feküdt, fejét a karjára hajtva, mintha aludna.
Mellé térdeltem, megfordítottam. Az ölembe vontam a fejét. Kigomboltam az ingét.
Hatalmas könnycseppeket ejtettem az arcára.
- Na - nyögte. - Segíts fel.
- Megvagy? - sóhajtottam.
- Besötétedett? - kérdezte.
- Nyisd ki a szemed. - Nekem is elkelt volna néhány kölcsön-dioptria.
A kabátomba töröltem az arcomat. Utána valamivel jobban láttam.
Feltérdeltünk, egymásra támaszkodva. Szép lassan, megfontoltan emelkedtünk, egyre feljebb. És véghezvittük az evolúciót: talpra álltunk.
Kiszemeltük a mosdókagylót. Megcéloztuk, odabotorkáltunk. Kinyitottam a csapot.
Vis Major a vízszög alá tartotta a fejét. Hangosan prüsszkölve kortyolt.
Eltüntettem könnyeimet.

Összeölelkezve andalogtunk a kocsihoz. Jobbomat a kabátom zsebében tartottam, készen arra, hogy előrántsam, pisztolyostól.
Senki nem fenyegetett, zavartalanul haladhattunk. Vis Major bedőlt az ülésre. Hátraejtette a fejét a támlán, elrendezte hosszú végtagjait.
Beültem mellé. Ránéztem.
Elvagyorodott. Vércsík szivárgott a szája sarkából.
- Jól van - mondta. - Igazi férfi vagy.
- Hová vigyelek?
- Edzésre - felelte magától értetődően.
- Jární sem tudsz.
- Meggyőződhetél róla, hogy nem vagyok erőm teljében. Muszáj edzeni.
- Tekintve, hogy nem anyád vagyok, megtartom a véleményemet. Mit is mondtál

az imént?

- Ne haragudj. Rosszul esett? Talán bizony ezt kellett volna mondanom: igazi nő vagy?! Mert azt remélted, hogy könnyebben lefegyverzed a tagot, ha segítesz neki bepörögni?! Ez alkalommal nem volt különösebb veszély, feleslegesen kockáztattál.

- Nem volt különösebb veszély?! Kivételesen nem akartak megölni. De azért eléggé megaláztak, igaz?!

- Eléggé - hagyta rám.

- Eléggé összeverték, igaz!?

- Nem kétséges.

- Kecsesen megmasszírozták a sérült válladat, a gyomrodat, a fejedről nem is beszélve. Ne nézz a tükörbe néhány napig.

- Miért? - kérdezte hanyagul.

Lehajtotta a napellenzőt, és a hátára ragasztott tükörbe pillantott. Kurta, ijedt sikolyt hallatott.

- Ez én vagyok, vagy Frankenstein fivére?

- Te hülye - feleltem megkönnyebbülten. Úgy festett, legalább agyilag ép maradt.

- Veszek egy testfürdőt, és rendbe jövök. Muszáj ott lennem az edzésen.

Nem tréfált. Már-már daliásan lépett ki az öltözőből. Fehér atlétát, tarka pamutnadrágot viselt. Meztelen talpa csattogott a folyosó kövén. Futnom kellett, hogy lépést tarthassak vele.

- Te valami táncórára mész? - kérdezte, szeme sarkából az öltözőkemre sandítva. - Hát persze, jövő szombaton lesz a zsarubál.

- Zsarubál?

- Aha. Ott a helyed. Schwarz is ott lesz.

- Francba Schwarz-cal! - kiáltottam dühösen.

- Miért?! Mick Jagger szája csak egy szánalmas emésztőnyílás a hadnagy úr ajkaihoz képest.

Az edzőterem ajtaja előtt megtorpant. Megigazította fényes overallom vállpántját. Tekintete végigsiklott rajtam. Elvigyorodott.

- Helyes darab a lábszárvédőd! - jegyezte meg. - Norvég mintás! És a kiscipőd! Aranyfonállal hímezve! Flitterekkel meghintve! Nahát!

- Miért szórakozol velem? - kérdeztem.

Kitárta előttem az ajtót. A tágas teremben eukaliptuszos illata érződött. Tatamik heverték a padlón.

Vagy húsz tarka-nadrágos zsaru áradt a szamuráj köré, és egymás szavába vágva faggatták arról, hogy ki rongálta meg az arcát, a vállát, és épkézláb-e még az illető.

Vis Major elhessentette rajongóit.

Rám nézett.

- Ne toporogj, érezd otthon magad. Válassz egy tatamit. Vagy mamamit? Ha gondoljátok, kezdhetünk.

- Hol az edző? - kérdeztem.

Kinevettek, megtapsoltak.

Azután mindenki leereszkedett egy homokzsákra. Megkezdődött a bemelegítés. Egy perc múltával az összes porcikám sajgott. Inkább táncórára kellett volna mennem.

A temérdek eszemmel villámgyorsan felfogtam, hogy nem más az edzőnk, mint a szamuráj. Ő is elvégezte a gyakorlatokat.

Mindenfelé folyt rajtam a veríték. A tarkómról a hátamra, a homlokomról az arcomra. Fogaim csikorogtak az erőfeszítéstől, hogy visszafojtsam a jaiszókat, sziszegést.

Figyeltem, Vis Major nem lazált. Rögtön tudtam, hogy szimuláns a pasas. De mikor szimulált inkább? A mosdó mocskos kövén? Vagy most, amikor úgy tesz, mintha eleven volna? És még egy kérdés csengett a fejemben: miért műveli mindezt?

Midőn azt hittem, hogy végeztem, talpra parancsolta a társaságot. A tatamikat feltornyoztuk a terem sarkában. Párokra szakadoztunk.

Sudár fickó szökkent elém. A kezét nyújtotta.

- Gianno - mondta nyolckarátos mosollyal.

- Kyra - feleltem, kezét adva.

Azután átszálltam a hodályon. A tatami-rakás tövében landoltam. Valószínűleg beszakadt a hátam, a mellkasom, s csak remélni mertem, hogy a lábszáramat hasogató kín nem fantom-fájás csupán.

Talpra küzdöttem magam. Visszasántikáltam a páromhoz, rávillantottam fogaimat.

Gianno vigyorgott, s mintha ezüst kvarcsezemcsék csillogtak volna kék szemében.

Hosszan gyakoroltuk a támadó lefegyverzése című jelenetet, aligha véletlenül. Nagyot durranó, ám ártalmatlan stukkerekkel dolgoztunk.

Szegény Gianno - mint támadó - kikötött néhányszor a tatami-hegy aljában. Mosolyából rohamosan fogytak a karátok.

Aztán Gianno, mint megtámadott, szert tett négy-öt jelképes golyóra, halántéktájt.

Vis major is dolgozott. Elszántan, és még nálam is dühöttebben. Fénylő testű, gyönyörű fekete monstrumot választott párjául. Néha röptében, elhalón maga elé suttopta a fickó nevét.

- René - mondta -, szép volt, René!

S ezzel a parkettába fűrődött.

Átvettük a teljes önvédelmi tananyagot, szerintem egyetemi szinten. Kiment a fejemből a nevem, a nemem, nemsokára már csak arra tudtam koncentrálni, hogy jaj, az istenért, ne sikoltsak, bírjam ki.

A végkimerülés határán jártam, amikor a szamuráj elrendelte a levezető futást. Nyargaltam, körbe-körbe, már alig emlékeztem a levegő ízére, már csak egy, egyetlenegy légkortyra vágyódtam, amikor elhangzott végre: elég.

Gondoltam, talán térdem és tenyérem eljutok az öltözőig.

Újabb vezényszó dörrent.

- Barátság - mondta Vis Major.

Fogalmam sem volt, mit kell tenni ilyenkor.

Gianno elém térdelt. Gianno, aki laposra vert, aki bumerágnak használt, aki annyi fájdalmat okozott, hogy legszívesebben megfojtottam volna.

Gianno, akit jelképesen szitává lőttem, a bordásfalra kentem, akivel feltöröltem a padlót.

Egymással szemközt térdeltünk, versenyt zihálva, farkasszemet nézve. Csakhamar megenyhült a feszültség. Összevigorogtunk.

- Azért puszi nincs! - közölte zordonan. Felemelte a kezét, végigsimított a hajamon. - Jól áll neked a pirosas arcszín. Úgy festesz, mintha mostanáig

szeretkeztünk volna.

- Aha - bólintottam. - Olyan is volt.

- Velem?! Még jó! Mondták már neked, hogy valami titokzatos keleties báj sugárzik belőled?

- Mondták - bólintottam -, de oly régen, hogy már kezdtem azt hinni: utolért az öregség.

Ezzel feltápáskodtunk, és békés hangulatban kitámolyogtunk a teremből.

Sokáig zuhanyoztam, majd utálkozva magamra húztam kutyarágta, átizzadt rongyait. Semmi értelme nem volt, hogy tovább titkoljam kínjaimat. Minden mozdulatra és lépésre felszisszentem, el-eljajgattam magam. Elvégre fájt. Nem ezem és azom, hanem teljes a korpuszom.

Két percig elvesződtem a kocsiajtó feltörésével. Beestem az ülésre. Az ücsörgés sem esett jól, a pedáltaposás sem. Már láttam magamat, amint végigszükölöm a két napnyi hétvégét.

Vis Major az épület sarkát támasztotta. Zsebre vágott kézzel, meglehetősen szakadtan állongott a falnál. Meggyújtatlan cigaretta billegett a fogai között.

Lassítottam. Aztán megálltam. Kinyitottam a jobb oldali ajtót, és nyögve visszadőltem a helyemre.

Bemászott mellém.

Indítottam. Öngyújtót adtam a kezébe. Felizzította a cigit, a szeme elé emelte, vizsgálgatta.

- Nekem momentán sokkal jobban fáj - mondta, és tovább pőfékelt.

Beálltam a kertbe. Szívem szerint a hálósobában parkoltam volna. A kapu nesztelenül bezárult mögöttünk.

Kikapaszkodtam a kocsiból. Az ajtóra görnyedve vártam, hogy a szamuráj is ezt tegye.

Befelé botorkáltunkban fel-felkuncogtunk, keservesen.

A fürdőszobába vezettem Vis Majort.

- A ruhádat tedd a mosógépre. Ha kész vagy, vedd fel a köntösömet.

- A rúzsodat hol tartod?

- Ez nem volt túl vicces. Főzők egy teát.

- Nem vagyok beteg.

- Az angolok reggeltől estig teáznak, és mégis, a humoruktól eltekintve, kutya bajuk.

- Ez sem volt valami vicces - morogta, és magára csukta az ajtót.

Feltettem a teavizet, és elmélyedtem a kínálatban. Százféle gyümölcs- és gyógynövénykeverék közül választhattam. Úgy döntöttem, Vis Majornak tökmindegy, tehát a kedvencemet fogjuk inni, az áfonyás, fekete ribiszkés finomságot.

Míg a víz melegedett, megágyaztam a vendégszobában.

Ekkor döbbsentem rá, hogy mit művelek. Miért léptem elő jó tündérre? Nem csupán szánalomból. Nem csupán azért, mert már-már csodáltam a szamurájt.

Lerogytam az ágy szélére. Ideje volt tisztáznom a helyzetet. A pasas nős; ha válik, akkor is. És ha már elvált, azután is sokáig nős marad, lelkében cipeli tovább a kudarcot. Az ilyenektől távol kell maradni, legalább három évig, ennyi idő alatt talán kinövik.

Micsoda?!

Felnevettem.

"Nem vagy nő. És férfi sem" - tudatta velem, alig néhány napja.

"Igazi férfi vagy" - közölte pár órával ezelőtt.

Nos, mit jelent ez, ha nem azt, hogy a fentebbi gondolatoknak fikarcnyi létjogosultságuk sincs?

Hazahoztam a kriplit, hogy kialhassa magát végre, regenerálhassa a szervezetét. Alighanem átkötöm a sebét, kimosom a ruháit, enni, inni adok neki, és éjszaka nem fogok nagybögőzni.

Gondját viselem. Ittléte - bármely férfi ittléte - óhatatlanul némi bizsergést okoz, de ez csak a szexuális egészség jele, semmi több. Nemde?! Nahát!

Visszamentem a konyhába. Kitöltöttem a teát.

A pasas már jött is, boróka zöld bársonyköntösöm övét babrálva, matuzsálemesen. A karosszékre ereszkedett, két keze közé vette a bögrét, belenézett, és elfintorodott.

- Mi ez? Vérnek látszik. Ha bevallod, nem küldöm elemzésre a laborba.

- Áfonya tea. Az áfonya piros színű gyümölcs. Tudtad?

Ő már továbblapozott. Hátrahajtott fejjel szemlélte a fölöttünk tülekedő csillagokat.

- Derina háza - mondta. - Dicshimnuszokat hallottam róla.

- Méltán.

- Valóban - hagyta rám. Kortyolt a teából.

- Nem vagy éhes?

- Fogadni mernék, hogy nem tartasz itthon hamburgert, hot dogot, de pizzát sem.

- Sajtos pirítóst, áfonya dzsemet adhatok.

Elfintorodott. Kiiitta a teát, lehunyta a szemét.

Megálltam mellette.

- Gyere, ágyba duglak.

- Ágy?! Mi az? - kérdezte.

- Eszedbe fog jutni.

Azt hiszem, nem látta a szobát, amelybe bevezettem. Végignyúlt a franciaágyon, és lélekben már ott sem volt. Elaludt, vagy eszméletét veszítette. Kicseréltem vállán a kötést, rásimítottam a takarót, és magára hagytam.

Álmomban vele szeretkeztem. Nem higgadtan, mint próbált szeretők, nem is gyengéden, romantikus szerelmesek módján.

Fojtogatóan, veszélyesen, eszelősen öleltük egymást, mintha gyűlölködnénk. Nem adtam oda magam, ő vette el, amit akart - és viszont. Nem vesztegettük az időt lassú csókokra: haraptunk. Nem vetköztünk, és nem vetköztettünk. Tépett ruhadarabok szálltostak körülöttünk. Lávaforró jeleneteink láttán pornósztárok pironkodhattak volna.

Veritékesen ültem fel az ágyon. A látottak értelmezéséhez nem kellett hivatásos álomfejtő szakembert alkalmaznom. A képzelet megfilmesítette a vágyakat. Az ellenük vívott küzdelmet. Elbukással kecsegtetett.

A szenvedély megmutatta, mekkora hatalma van - lehetne - fölöttem.

Ébren persze én uralkodtam. Mindazonáltal úgy éreztem magam, mint az a zsarnok, aki cseppet sem élvezi, hogy elnyomja alattvalóit.

Megrémültem, hogy egyedül hagytam. Azóta akár meg is halhatott. Talán embóliát kapott. Gyomorvérzést. Esetleg csak lázas.

Segítségre lehet szüksége. Nem rám. Bárkire, aki tehet érte valamit.

Lesurrantam a lépcsőkön, a szobájába nyitottam. Nem kellett felkapcsolnom a lámpát, csillagfalka izzott az üveg tető fölött.

Megérintettem a homlokát. Hűvösnek éreztem. Nagyon halkán, nyugodtan lélegzett.

Lazíthattam.

A fürdőszobába mentem, kivettem a szárítóból a ruháit.

Aztán a könyvespolc előtt töltöttem néhány rettenetes percet: nem találtam kedvemre való olvasmányt. Márpedig társaságra volt szükségem. Tudtam, hogy képtelen leszek elaludni. Hiányzik hozzá a bátorságom. Még egy ilyen álom, és végem.

Hiszen, ha megbeszélhettem volna valakivel. Jól jött volna egy barát, aki a kérdésemre: "mi ez?", világosan megfelel.

Mellesleg tudtam a választ.

Ám ezúttal - életemben először - irtóztam saját társaságomtól, látszólagos mindent-tudásomtól, fáztam önmagamtól, rideg elemzéseimtől.

Kellett nekem egy pasas. Ő vagy más? Valaki, aki - mint hajdan Derina - kiengedi belőlem, a nagy ész palackjából a szellemet: a játékoságot, a kedvességet, a szenvedélyt, az ösztönösen emberit.

Ám hiába akartam lazítani, énem hűvösebbik fele nem engedte. Már is arra figyelmeztetett, hogy lutri ez - és úgysem nyerhetek. Sosem lett jó vége annak, ha megengedtem magamnak, hogy szeressem. Apám elment, anyám csak saját gondjaival törődött-törődik, Derina meghalt; a férfiak méltatlanok maradtak, akármennyire is szeretni akartam őket, valamennyien kevesek voltak hozzám.

Ez a pasas eddig semmi jelét nem adta annak, hogy érdekelném. Lehet, hogy három évig tartó házasságában is ekként élt. Hazament Cameához, magába gyűrte az ételt, amit az asztalon lelt, és fel sem nézett, esztendőig. Mániás. Pont olyan mániás, mint nője. Őt a bűnözők tartják lázban, s ettől nem jut érdeklődése a magánéletére.

Ímhol a kelepce. Belépek? Nem!

Ha most bemesélem magamnak, hogy ügyei megoldódtaival végigpillant az életén, megátalkodott hülye volnék. Mint ama nő, aki elhiteti magával, hogy ő a kiválasztott, aki képes leszoktatni kedvesét az italról, a narkóról, a lóversenyről, a körömlakkozásról, vagy az emberevésről.

Senki nem képes arra, hogy kicserélje egy másik teremtetett lény személyiségét, a legtöbben még önmagunkkal sem boldogulunk. Effélére vállalkozni annyi, mint fejest ugrani egy dúsan lakott kígyóverembe.

Ekkor úgy éreztem, nyugodtan alhatok, leszámoltam a veszedelemmel.

Álomra hajtottam a fejemet.

Egyszerre csak megláttam magamat: hazafelé tartottam, a ház mellett lépdeltem, bársonykék, fülledt éjszakában; nem egyedül. Vele.

Beléptem az ajtón, és azt gondoltam, széttép a kín, ha elmegy. Nem hívtam, s ő elköszönt. Beleszívott a cigarettájába, és a háta mögé dobta a szálat; az izzó parázs szétfröccsent a fűvön. Aztán megfordult, hogy kimenjen a kapun.

Még mindig némán álltam, s tudtam, ott állok majd reggelig, hangtalanul, befelé fülvélve, megáradt vérem zúgásától süketen. Szólnom kellett volna, talán elég lett volna egy mozdulat is; képtelen voltam rá.

Mint ő. Nem tudtam, ám éreztem, hogy egyforma küzdelmet vívunk: egymással, önmagunkért... Siralom: nem fordítva.

De hát ez álom volt, álom, amely éppen attól más, hogy merész, szabad, miként az ébrenlét sosem, hiszen elrejtett, fiókok mélyére dugdosott képeket rángat

elő; tör, zúz, ordít, megbosszulva a nappal fegyelmezettségét; megszínesíti a színtelent; a komisz varázsló.

S álmomban képes voltam érte nyúlni, és ő hozzám lépett, és összeütődött a fejünk, ahogy egymás száját kerestük, mohó, bitorló, habzsoló harapásra, és széttéptük, félrelöktük az útban lévő ruhadarabokat, és a falhoz szorulva, türelmetlenül, nyersen szeretkeztünk, és egy percig sem tartott, és a levegő illatokkal és feszültségekkel telítődve robbant, velünk együtt, fájdalmas-megrázó gyönyörben. S ezzel véget ért, ő elengedett, és elment, egyetlen szó nélkül, lassú léptekkel, ám úgy, ahogy jött: mintha a hívó szót várná, s nekem akkor sem jutott eszembe, miként hangzik az a szó: a varázsige. Jézusom! Felültem az ágyon, felkapcsoltam minden elérhető lámpát. Verítékben fürödtem, reszkettem. Ölem lüktetett. Hát ez merő viszolyogtató pornográfia! Fejem le-lekókadtt, de nem engedtem a kábultságnak. Dehogyan alszom, még álmodnék, effélét!

Reggelre kelve legfeljebb doktorálok mazochizmusból.

És ha nem? Ha bemegyek hozzá?

Nahát, hallatlan! Elképesztő! Nekrofilia!

Na jó, tegyük fel, hogy él. Ez esetben viszont még sokkal-sokkal rosszabb a helyzet.

Végigpengettem a lehetőségeket. Megdöbben, és alszik tovább. Megdöbben, és kikéri magának. Megdöbben, de kötelességtudóan enged, noha érdektelenül. Szerfelett slamasztikásnak rémlett a helyzetem.

Nagyon sokára lett reggel. Tripla karikák híztak a szemem alatt, fájt minden tagom, nyöszörgés nélkül moccanni sem tudtam. Szám íze olyan volt, mintha álló éjjel epét szopogattam volna; nehéznek, sűrűnek, rossznak éreztem a véretem. Meghalni sem volt kedvem.

Lemásztam az ágyról. Ha eszembe jutott az álom, ökölbe szorult a kezem. Gyűlölet lepett el.

Megittam egy pohár konyakot, aztán fél órán át sikáltam a fogaimat, majd ugyanennyi ideig lógtam a hideg zuhany alatt. Viharosan öltözködtem.

A vendégszobába rontottam.

Ébren találtam a samurájt, lustán heverve szemlélgette a falakat. Amikor rám nézett, döbbenet költözött a szemébe.

- Mi van veled? - kérdezte. - Sárkánytejet ittál?

- Baromi éjszakám volt - morogtam.

- Mesélj.

- Az kéne! Te hogy vagy?

- Pompásan, amíg meg nem moccanok. Mi szúrta el az álmodat?

- Rémképek,

- Mesélj róluk, van időnk.

- Inkább az analitikusommal vitatnám meg a témát.

Széttárta a karjait.

- Nem tolakszom.

Hülye, gondoltam, hülye, ezerszer is hülye, hiszen igenis tolakodnia kellene. Másként hogyan férhetnénk egymáshoz?!

A gondoskodásba vettem magam. Megérintettem a homlokát, és változatlanul hűvösnek találtam. Megnéztem a sebét, nem akadt vele tennivaló.

Reggelit készítettem; az ágyba celebráltam.

Közben Vis Major felöltötte trikóját, és virgonc hóembereit.

- Te mindig teát iszol? - kérdezte, meglátván a hasára tett tálcán álldogáló bögre tartalmát.

- Vagy joghurtot.

Elhelyezkedtem az ágy másik felén a saját tálcámmal. Reszelt sajtot szórtam a forró pirítósra.

A szamuráj kuncogott.

- Rajta - bízattam -, cikizz csak.

- Egyél nyugodtan. Asato jutott eszembe. Mit nem adna, ha most lefotózhatna!?

- Nem aggódsz miatta? Tegnap nem is láttuk. És ha valami baja esett?

- Megszakadna a szívem - felelte. Szeme sarkából a tányéromra sandított, azután sajtreszeléket hintett a pirítósára, s nézte, miként olvadozik.

- Biztos finom - sóhajtotta, és óvatosan megkóstolta a kenyeret. - Nem finom - dünnyögte csalódottan.

- Egyél dzsemet.

- Hozzá?!

Felpattantam az ágyról. Kirobogtam a konyhába, felbontottam egy doboz vagdalt húst; apróra vágott hagymát, tojást, reszelt sajtot, fél marék fehér borsot, oregánót és paradicsomszószt kutyultam bele, s mert a kotyvalék egyre visszataszítóbbnak látszott, remélhettem, hogy ízleni fog az antigourmand-nak.

Bemázoltam a kenőccsel néhány szelet kenyeret, a förmedvényt belöktem a mikrosütőbe, és két perc múlva letettem Vis Major elé.

Csettintett a nyelvével. Meghatottan mosolygott.

Visszadőltem az ágyra. Eszembe jutott, milyen romos vagyok. Sajnáltam magam. Rágogattam a pirítóst.

- Finom - közölte a pasas. - Isteni.

- Tudnod kell, hogy időzített bombát eszel.

- Tudom. Esztendők óta mást sem hallok, csak az egészségesen táplálkozók intelmeit. Lassan magamra maradok étkezési szokásaimmal. Mit tegyek, ha egyszer nem szeretem a pirítóst, a korpát, a magvakat?! Tegnap, amikor beleztek, jólesett arra gondolni, hogy legalább egy jót ettem a halálom előtt.

- Jót ettél?! Téged két pofon között az a dögburger vigasztalt?

- Bevallom.

- Na jó, legyen.

- Köszönöm - felelte kedvesen. - Lépjünk arrébb. Mit álmodtál? álomfejtésben klasszis vagyok.

Elkortyoltam a teát, a szőnyegre tettem a tálcát, és hasra feküdtem.

- Álmomban nem főhős voltam, hanem szemtanú. Csak néztem, mi történik.

Félhomályos szobában voltam, két szobor társaságában. A szobrok emberek voltak hajdan. Azon gyötrődtek, miként léphetnének egymáshoz. A varázsigén töprengtek, amit kimondva megmozdulhatnának. Na?! Mi a megfejtés?

- Lefogadom, hogy téged a varázsszó érdekel. Pedig ennek az álomnak nem az a lényege, már ha valóban ezt álmodtad.

- Csak nem hazudok?!

- De - mondta komolyan, a szememet fürkészsze. - Most hazudtál.

- Úgy?! Szóval te olvasni tudsz a szememből?!

- Nem. Nem tudok.

- Hát akkor honnan veszed, hogy hazudtam?

- Testbeszéd.

- Na és, mit beszélt neked a testem?

- Azt, hogy mást álmodtál.
- Szóval neked csak úgy fecseg, locsog a testem!? Ha így van, miért nem válaszolsz rá sosem?
- Válaszolok - felelte.

A fülem mögé ernyőztem a tenyeremet.

- Nem hallom! - kiáltottam.

Vis Major bólintott.

- Tudom - mondta.

Egy borzalmas percig attól rettegettem, hogy rám olvassa álmomat, félelmeimet, az összes titkaimat.

Ehelyett végignézett a szobán, s ilyenképpen nyilatkozott:

- Nagyon szép.

Derina kedves "fehér szobá"-ja! Hát persze, hogy nagyon szép.

Nádból fonták és fehérre festették a franciaágyat, a hintaszéket, a karosszéket, az asztalt és a szekrényt. Fehér márványlapokból készült a padlóburkolat, Derina ezüstös tüköruvegeket csent közéjük. Fehér kőfal hullámzott körös-körül, amely látszólag ötletszerűen adta át helyét az üvegfalnak. A szeszélyesen felaggatott, fehér keretbe foglalt tükrök elrendezése is játékoságot sejtetett, s nem kellett sokáig töprengeni azon, mi célt szolgál mindez: a fényt vonzotta, sokszorozta, hajigálta, két marékkal. Az ágyneműt és a szekrény mellett álló rizspapír paravánt hatalmas filodendron-levelek díszítették. A vakító szobában trópusi növények éltek, a falakra aggatott tartókból folytak alá, őrzöngve növekedtek, csaknem megszakítás nélkül virágozva. Hagyományos ablak egyáltalán nem volt a házban, a légcseréről és a páratartalom szabályozásáról nesztelen légkondicionáló gondoskodott, de az üvegtáblák nagy része nyitható volt; és nyáron nyitva is álltak.

Vis Major a mutatójja hegyével megpöccintette a kezemet.

- Éjjel felébredtem egy percre. Tócsát láttam az ágy mellett, csillagok ringatóztak rajta. A fejem fölött is csillagok függtek, mintha ráaggatták volna őket annak a nagy, kopasz fának a koronájára. Azt hittem, valami erdőben fekszem, aztán eszembe jutott hová hoztál.

- A nagy fa páfrányfenyő. Nyáron kellene látnod. Zöld legyezőkből áll a lombja. Azt mondják, ez a növény túlélte a jégkorszakot. Hajdan tűlevelei voltak, amelyek idővel egymáshoz szorultak, legyező formába tömörültek. Nem, inkább ősszel kellene megnézned a páfrányfenyőt, amikor narancsszínűvé sárgulnak a levelei. Kislány koromban sok nyarat töltöttem itt a fehér szobában. A fa akkor is terebélyes volt; éjszakánként órákig bámultam szépséges nyugalmát. Derinától tanultam az összes növénynevet. Egyvalamit, fontosat, nem sikerült ellesnem tőle. Talán majd elilesem ettől a fától. Ez a valami: a harmónia. Tudja a páfrányfenyő, tudta Derina.

- Hm - mondta a számuráj.

Bátorításnak hangzott. Folytattam.

- Derina volt az apám, anyám, nővérem, lényem jobbik fele. Örültem szeretnék Derina lenni, azt hiszem. Nagyon fiatal volt, amikor szívizomgyulladásban megbetegedett. Néhány hét alatt talpra állt; orvosok kopogtatták, hallgatták, vizsgálgatták, és nem akarták elhinni, hogy él, azt mondták, képtelenség ilyen szívvel létezni. Nem törődött a doktorokkal, ő jól érezte magát. Élt még negyven évig, ebben a házban, élt jókedvűen, kiegyensúlyozottan, megvalósítva a harmóniát, életben tartva a szívét. Aztán egy napon azt mondta az orvosa, hogy

már nem tarthat sokáig, szervei sorban felmondják majd a szolgálatot. Derűsen fogadta a hírt, hiszen így is negyven évvel túlélte a saját halálát, s milyen életet élt! Kapott egy évet, ez idő alatt lezárta ügyeit, elbúcsúzott mindenkitől. Aztán elment, rám hagyva a házat, s nekem gyakran támad olyan különös érzésem, hogy bennem akar reinkarnálódni. Nahát, köszönöm, hogy meghallgattad ezt a szentimentális marhaságot.

- Miért nem tudsz lazítani?! - kérdezte Vis Major.

- Te talán tudsz?!

- Na jó, nem könnyű. De egyelőre beszéljünk rólad. Nekem úgy tűnik, mintha sosem lett volna másod, csak Derina.

- Holott van apám. Szívesen terjesztem, hogy nem tudom hol van, pedig tudom. Nem számít. Elhagyott minket. Anyám folyton ócsárolta őt a munkája miatt, és amikor már ő is kezdte elhinni magáról, hogy kretén és impotens, elment a fenébe, de azt hiszem, az önbecsülését azóta sem találta meg. Anyám kétségbeesett, hogy alig negyvenévesen magára maradt, tehát arról szól az élete, hogy havonta új kapcsolatba kezd, azt bizonyítandó, milyen kelendő még mindig. Szánalmasnál szánalmasabb pasasokat szed össze, az ebből adódó bonyodalmak sem másfélék. Taria, a nővérem hozzáment az első krapekjához, hátha apára lel benne, de a srác is kölyök volt, az is maradt. Született két gyerekük, évekig kínlódtak egymással, abbahagyták, újrakezdték, aztán befejezték végre. Most Taria és anyám abban rivalizálnak, ki tud több pasast felmutatni, közben kéz a kézben járnak a természetgyógyászhoz, a horoszkópushoz, a plasztikai sebészhez, a guruhoz, mert szeretnének szert tenni az örök ifjúságra, vagy valami effélére. Azt hiszem egyszerűen csak azért, mert ez divat: seregnyi kétségbeesett ember keresgél, nem a mában, hanem a távoli, fészkes múltban-jövőben, csak éppen nem tudják, hogy mit, amiként a jelenükkel sem tudnak mit kezdeni. Új bekezdés: most jövök én. Azért lettem zsaru, mert apám is az volt, s mert anyám emiatt üldözte el, és mert máig anyámat hibáztatom a válásért, és mert azt reméltem, így kitolok vele. És azt is reméltem, hogy ilyképpen valahogy a saját apám is lehetek, de legalább kárpótolhatom magam a hiányáért. A családi hagyományt mellőzöm, nem gyűjtöm a pasasokat, mert eddig még egy sem váltott ki belőlem vad, viharos érzelmeket.

- Vad, viharos érzelmekre van szükséged?

- Hát persze. Ha valaki fontosabb lenne nekem magamnál, megoldaná a skizómat, amellyel mindig legalább két emberként vizsgállok mindent: az egyik belevinne az összes marhaságba, ám az erősebbik folyton arra figyelmeztet, hogy méltatlanra pocskékolom az időmet. Nahát. Annyira szerettem Derinát, hogy sosem kerestem más barátot. Most egyedül maradtam. És nem szükséges, hogy felajánljad a barátságodat.

- Melyikteknek ne ajánljam fel? - kérdezte.

- Szuper: most hülyének nézel. Tudnod kell, hogy reggel ittam egy pohár konyakot, az beszél belőlem. És bocs, neked pihened kell.

Rávágtam az ajtót. Kirobogtam a kertbe.

A fodros körgallért viselő, sárga virágú téltemetők és a csüggedtnek látszó hóvirágok között lelassítottam a lépteimet. Mit műveltem?! Hamar elkészültem a diagnózissal: neurózis. Ha valami, akkor ez az állapot eléggé messze jár a harmóniától, ami után annyira sóvárogtam.

A következő pillanatban belefeledkeztem a cseresznyepiros bimbófürtjei alatt roskadozó dérbabér-bokor szépségébe, a fénylő levelek haragvó zöldjének bámulásába. A babérhangák vízesésszerűen aláomló, gyöngyvirágra emlékeztető

bimbófürtjei úgy festettek, mintha nem bírnák tovább: nyílniuk, robbanniuk kell. A sápadt medvecsenkesz tövekbe is visszatért az élet, merev, zöld fűszálak törtek elő az elhaltak közül. Lehajoltam, és végigsimítottam őket; máris szűrtak.

A fehér falak réseiben lakó kőtörőfüvek zöldje eltűnt parázként avagy hóköpenyként fehérlő virágaik mögött; az elevenedő élet illata zsongott a levegőben. Mámoros madarak fuvoláztak, cserregettek, dúdolásztak az örökzöld lombok között és bármerre néztem, a trehány mókusok szemetelésének nyomaiba botlottam: dióhéjak, lerágott tobozok heverték a tavalyi avaron, amelyből mégis édes illat szállt föl.

Sétálgattam a zezugos kertben, felkerestem kedvenceimet, a hídpillérként ívelőn felhajló ágú, ám lógó lombú szomorú nutka hamisciprust, a bozontos medvére emlékeztető szomorú libanoni cédrust és a kacsakölyök-sárga tűjű, kecses formájú arany szerb lucot. A görnyedtnék tetsző "Inversa" lucfenyőt; a sárgálló körvonallú, lehorgasztott fejű "Stewarti" hamisciprust. A kék és arany színű Atlasz-cédrusok sudáran emelkedtek fölém, rövid tűjű ágaikkal a levegőt szurkálva. S ezen oltalmazó óriások lábánál nyüzsögtek a törpeváltozatok: hegyesek, oszloposak, gombócok, kúszó-mászók, nyúlkaló ágúak, ezernyi forma és szín: kékek, szürkék, ezüstösek és fehérlők, arany- és kénsárgák, bronzosak; némelyiket mintha fűrészporról hintették volna meg. Az elképesztő formájú - spirálisan csavarodott ágú, avagy kakastaréj-szerű hajtású - japán hamisciprusok legtöbbje még óarany és parázsvörös téli színében pompázott.

A kis tó partján finom lombú, sudár bambuszok hajladoztak. Kedvencem, a gólyalábú "sasa palmata" méteres csupasz szárának hegyében kecses levelek motoszkáltak, akár zongorázó ujjak egy különösen szikár kar végén.

Az elnyílóban lévő hunyorok virágcsészéi fonnyadoztak; követőik, a kökörcsinek és a héricsek virágrügyei már lazították a földet, parányi túrásokat emelve.

Bármerre néztem, mindenütt a készülődés nyomait láttam. A szarvasagancs-pihés bimbófürtökkel áttelelő császárfű lila trombitavirágokat ígért, a havasszépék is télhosszat hízlalták bimbóikat a tavasznak. A magnóliák ágvégein kövérítő gyertyalángok húsos szirmú virágóriásokat rejtegettek.

A sziklakertben lakó, lustán heverésző törpe aranyvessző ágai napsárgán ragyogtak, a szellőrőzsák cakkos levelei kifűrták magukat a földből, a rózsatövek tülekedő rügyei elrúgták a rájuk dermedt, pergamenné száradt tavalyi leveleket. A lombhullató vörösfenyő csupaszon vacogott, ám már a fakadást fontolgatta: alvadtvér-vörös, bizarr virágokat, méregzöld tűket érlelt, melyek kihajtáskor még olyan puhák lesznek, mint az újszülött sünök tuskéi.

Valaki a torkát köszörülte a hátam mögött, s ijedtemben csaknem kiugrottam a kabátomból. Rajtakapottnak éreztem magam. Imádottaim közt járva bizonyára ellágyult az arcom, a tekintetem, miként a szívem, a lelkem is.

Lehajoltam, hogy megérintsek egy pelyhesedő kövirózsafélét; a macskatalpat, amely néhány napon belül útnak indul s szétfolyik, hogy tucatnyi új és teljesen más formájú növényné váljon. Hajam jótékonyan elfedte arcomat.

Vis Major mellém térdelt. Mutatóujja hegyével végigsimított egy pázsitszegfű bokrocska mindig-zöld félgömbjén.

- Nem úgy festesz, mint aki belehalni készül - mondta halkán.
- Mibe? - kérdeztem harciasan. - Mi a francba?
- A tavaszba. Azt állítottad, hogy te mindannyiszor behalsz.
- Nem azt állítok, amit akarok?

- Dehogynem - felelte. Hátrasimította a hajamat, és az arcomba vigyorgott. - Annyi hülyeséget beszélhetsz, amennyi csak jólesik.
- Szóval nem hiszel nekem?!
- Tudod, mi jut eszembe a szemed láttán?
- Egy csípős januári reggel. Ezt szoktátok mondani.
- Nem, nem. Hanem egy jégtábla a Szaharában.
- Ez is szerfelett kedves.

Lassú léptekkel bejártuk a kert zugait. Meséltem; meséltem arról, mennyire kedvelem ezt a kertet kölyökkorom óta: buja, örületes zöldjét, búvóhelyeit, színeit, fényeit, a mindenüvé felkapaszkodó aranyszív-díszes levelű borostyánokat, a kúszó kecskerágók üdeségét, a nyaranta tébolyultan növekvő golgotavirágot, az apró, rózsaszínű kelyhekkkel borított, tekergőzve kövéredő lombú jázmin, a korán nyíló örökzöld bignóniát. A babérsövények illatos virágfürtjeit és sötétlő terméseit; a karcsú piramis formájú, karmos levelű magyalfélék egész télen át ragyogó piros bogyóit; a növények idevonzotta, hanyagul szemetelő mókusokat, a pimaszul búbajos peléket, a madarakat és a bogarakat.

Végigsétáltunk a "szent lugason". Derina a születésem évében vastag bambuszrudakból folyosót emelt, s minden rúd tövébe két tő lilaakácot ültetett. Tellettek-múltak az esztendők, a tövek vastagodtak, összefonódtak, göcsörtös koronájú, összehajló fákká terebélyesedtek. Nyár elején lilálló virágfürtök horzsolták az alattuk sétálók vállát. Télen a szertelenül tekergőző ágak árasztottak keleties hangulatot; mohazöld bársonyba burkolt kardhüvely-forma terméstopok ringatóztak rajtuk, oly díszesen szépségesek, mint a mivesebb ékszerek dobozkái.

Megálltunk a lugas mélyén.

A szamuráj rekedten megszólalt.

- Amikor már vészesen rühellem a telet, részletesen magam elé képzelem a tavaszt. Abban a hitben ringatózom, hogy nem hagytam ki semmit: így és így fog kibomlani, lépésről lépésre. Aztán eljő végre a valóságos tavasz; de nem bomlik ám, hanem robban, csodájával ezerszeresen meghaladva képzeletemet, emlékeimet. Akár a szerelem.

Bementünk a házba, és kínos zavaromban bekapcsoltam a tévét, a ezzel elfoszlott a körülöttünk szitáló szép hangulat, mert a rendőrségi műsorban Marlo Ballerini beszélt elveszett leányáról, fele királyságát ígérve a megtalálónak.

Az alázatos riporter kérdésére elpanaszolta: szélhámosok zaklatják, állítva, hogy emitt vagy amott látták Rachent, de csak a pénzét akarják, a gyermeknek híre-hamva sincs.

Vis Major hümmögve szemlélte legkedvencebb ellenfelét; a magam részéről nem bírtam nézni a madárfejű zsarnok feltupírozott bánattól torz arcát, nyálkás hangja egyenesen émelyített.

- Könnyek árja himbálja az ország népét - dünnyögte a szamuráj. - Bárcsak ne ismerném ezt a férget. Akkor most jólesően meghatódhatnék.

- Biztosan nagyon megrázó - bólintottam rosszmájúan. - Én azonban nem szeretnék a kislánya lenni. Minden este magamra kéne zárnom az ajtót.

- Mit nem mondasz?!

- Nem tudom, miért, hamisnak, túlhabzónak, tenyérbemászáznak érzem a pasast. Gerjed tőle a fantáziám: látni vélem, hogy a felesége félénk asszony, nem lázong a zsarnok ellen. Csúszik, mászik előtte, sírni is csak elbújva mer.

Ez teljesen úgy hangzott, akár egy könnyen felejthető táncdalszöveg. A szamurájra néztem. Tekintete biztatott. Folytattam.

- Játszani akarsz? Látom Ballerinit, amint gyermeknyi lányokat cipel az ágyába, Drakulaként falja őket, a fiatalságukért. Ha elhabzsolt egyet, eldobja, és a következőért csönget. Mindezenközben nagyon ügyel a látszatra: családszerető embernek kell mutatkoznia, miként az egy derék Keresztapához illik, és mivel gazdag, kötelességének érzi, hogy művelt embernek láttassa magát. Az ám, csak hogy pénzt szerezhett erőszakkal, műveltségre ilyképpen nem tehetett szert. "Pénz nem számít - ízlése nincs"-típusú egyed, egyetlen szóval: parvenü. Ízlést vásárolt magának, művelt tanácsadók személyében, akik tudatják vele, milyen bútort, kocsit, házat, műtárgyat tartson maga körül. Ha szövivőt is tartana, akkor mindez nem ötlött volna fel bennem. Ebben a pasasban semmi sem valódi.

Vis Major egy szót sem fűzött az elhangzottakhoz. Magába süppedt, elmélkedett.

Azután elszunnyadt, s így telt el a nap: lustálkodva, ébren is félálomban, a szamuráj részéről többé-kevésbé öntudatlanul, hiszen észre sem vette, hogy egészséges étkekkel táplálom; nem rítt dögburgerért, agyoncukrozott üdítőkért; ha finomra reszelt almát, spenótot, vagy netán önjáró sajtot tettem volna elé, azt is bekanalazta volna, zokszótlánul.

Megesett, hogy beszélgettünk, furamód: barátsággal. Ha megmoccantunk, s megsajdultak tagjaink, kórusban sziszegettünk, jajongtunk, és együtt neveltünk magunkon.

Adrian megállapította, hogy Derina elvarázsolt házában megszűnt az időérzéke, majd ezt is; a fene bánja. S tényleg, úgy araszoltunk át a napon, akár egy avitt pókhálón, vagy sárgálló mézen.

Este lett; az aranykehely bimbói halk pukkanással felpattantak. A szamuráj stukkert rántott ijedtében, majd fejét csóválva körülcsodálta a virágokat. Egyszerre csak úgy döntött, nyugovóra tér a fehér szobában.

Elkapott a pánik: mit olvassak?

Vis Major Chandlert ajánlotta, közöltem, hogy őt már kipipáltam.

- Megkedvelted? - kérdezte álmosan.

Hevesen bólogatva felidéztem egy jelenetet A kicsi nővér-ből. Marlowe-t átkutatják, fegyvert keresgélnek nála. Ő nyugodtan állja a motozást, tudván, hogy némi dohánymorzsán és a Beverly Hills napsütötte lejtőjéről származó virágmagokon kívül semmit sem lelhetnek a zsebében.

- Pont ezért? - firtatta a szamuráj.

- Aha, ezért - bólintottam.

Nem kért magyarázatot, aludni vonult.

Találomra fogtam egy könyvet, és felvászorogtam a csigalépcsőn a szobámba. Elnyúltam az ágyon, olvasásra kényszerítettem magam. A regényt nőíró követte el, a történet nem szólt semmiről, csupáncsak mindarról, ami nap mint nap megtörténik velünk és bennünk. Mindezt szinte vibráló érzékenységgel és szelídebb-borsosabb iróniával adta elő.

Hajnali két óráig nevetgéltem, törölgettem a könnyeimet, azután lekapcsoltam a lámpát. Hanyatt fekvé bámultam a lüktető eget, és hihetetlenül természetesen hangzott, amikor magam elé súgtam: szeretem.

De hát miért szereted?

Azért, amit látok benne, és amit belelátok. Azért, ami felpezsgett belül: a felszínen és mélyről, és

Nem fájt szemernyi sem. És ami fő: végre, először, nem mondtam ellent magamnak.

Menyasszonyosan készülődtem az éjszakai szolgálatra. Miután combjaimra tapasztottam a feszes bőrnadrágot, köldökig érő pulóvert húztam, és nekiálltam sminkelni. Időnként a tükör keretébe tűzött cédulára tévedt a tekintetem, amelyet a szamuráj hagyott a filodendron-levelekkel ékes paplanhuzat tetején, midőn szótlanul lelécelt vasárnap hajnalban.

Az üzenet így szólt: "Köszönöm. V. M." Ennyi. Puritánosan.

A tükör szélére vetegetett pillantások eredményeként viharosan emelkedett a vérnyomásom. Következésképpen vastagon fogott a szemhéjceruzám. Járomcsontom környékén bőkezűen alkalmaztam a havasok pírját; telt ajkaimra ciklámennyilást festettem. Elvégre a szamuráj tanácsolta: mindegy, hogy nézek ki, csak ne ordítson rólam: zsandár vagyok.

Sok mindennek nem látszottam; például elsőáldozónak, Jehova tanújának, televíziós vetélkedőműsor izgulós versenyzőjének, példás életvitelű családayának, kóristalánynak, a Notre-Dame toronyőrének.

Félrecsapott lófarcokba kötöttem mézszínű hajamat, felöltöttem reneszánsz sapkám; kurta bőrkabátot és combközépig érő csizmát húztam.

A kocsiiban még egyszer ellenőriztem a sminkemet. A visszapillantó tükör nem ismert rám.

Leeresztettem az ablakot, s padlógázzal indítottam. Bekapcsoltam a rádiót. A műsorban egy pasas elmélkedett arról, hogy mivé teszi az embereket a háború. Nélkülözés, félelem, elaljasodás, halál, ismételte címszavait.

Mifelénk éppen nem dúlt háború, egyébként is szerelmi csőlésom volt, így inkább gyönyörűségekre gondoltam. Kifejezetten erotikus színezetűekre, aminők egyre szemérmetlenebb álmaimban kísértettek.

Az irodába lépve ismerős kép köszöntött: kávé szopogató, marcona pasasok ültek az asztalok körül.

A szamuráj keresztülnézett rajtam, tűnődő pillantást vetett az órájára, majd így szólt:

- Hol lehet Kyra?

Ott álltam előtte, teljes életnagyágban. Kihúztam magam, jóllehet, félő volt, hogy cuccaim lepattogzanak rólam. Előmosolyogtam életem legdögösebb sminkje mögöl.

Érdeklődés nélkül végigmért, akár egy különös műgonddal készült, valahogy mégis tök érdektelen absztrakt festményt.

- Kyra vagyok - mondtam, és tétova zavaromban két ujjal integettem is. - Kyra Emmet.

Semmi.

Stukkert rántottam, hogy cigire gyűjtsak.

- Ez ő - sóhajtott a Blick, ám olyképpen, mintha egy kedvesebb hozzátartozója halálhíréről értesült volna.

Vis Major tágra nyitott szemmel, erősen koncentrált a külsőmre, aztán hátrahanyatlott a széken.

- Jézusom! - nyögte. - Ez nem lehet!

- Nézz meg jobban - kértem.

- Nem tud - sópázkodott Titus. - Mindkét szemére üveg.

- Milyenre vetted? - lehelte a szamuráj. Alighanem figurámra értette a

kérdést.

Megpördültem előtte.

- Ilyenre! - mondtam büszkén.

Blick gondterhelt homlokkal körbejárt.

- Egyszer férfiasra vette, egyszer meg lotyósra. Ez esetben egy meg egy: az egy.

- Mármint? - kérdezte Vis Major, mellesleg az ujjai mögül, ugyanis eltakarta az arcát, hogy ne igen lásson engem.

Hirtelen megelégttem a fogadtatást.

- Szórakozzatok saját külsínetekén. Induljunk!

- Ki megy vele? - érdeklődött a szamuráj.

Senki sem jelentkezett. Ekkor a pasas vértanúi arccal lemászott a székről, zsebre vágta a kezét, és kivonult előttem az ajtón.

A kocsiban ráförmedtem.

- Azt mondtad, ne öltözzek zsandárnak.

- Annyi másnak öltözhetnél volna.

- Na jó, lehetnék szolidabb is.

- Megjegyzem, ez idáig sem látszottál jó házból való úri lánynak.

- Hanem?! - hörrentem.

- Háát... Minek írjalak le? Úgy öltöztél, mint egy túlkoros nyolcéves.

- Hogy lehet túlkoros egy nyolcéves?

- Oly módon, hogy húsz éven át nyolcéves. Azt hiszem, ez már túl bonyolult neked.

- Hogy a csókák vájják ki a szemedet! Hiénák lakmározzanak a húsodból!

Keselyűk tépjék miszlikbe a májadat! Jól van a vállad?

- Köszönöm gyengéd kérdésedet: jól. Már csak ütésre, markolászásra, késre, golyóra érzékeny.

- Remek - bólintottam.

- Szóval - kezdte, s elszánnak látszott arra, hogy kimondja -, ringyósra sikeredtél, na. Bizarr szolgáltatásokat kínáló típusnak látszol, akinél a tarifa felső határa a kliens bankszámlájának legvégső morzsája.

- Rohadék.

- Ezt rám értetted?

Újfent bólintottam.

- Rád.

- Aha. Folyton én vagyok a hülye.

- Ezzel meg mit akarsz mondani?

- Azt, hogy mindenről én tehetek - látta be. - A kinézetedről is.

- A fülem hallatára kértél arra, hogy... - kezdtem, meglehetősen emelt hangon.

Vis Major közbejajdult.

- Ó, és netán azt hallotta a füled, hogy ribancnak kell öltözni?!

Egyszersmind férfinak?!

Cirkuláltunk a hanyatló nappalban. Csípős, lusta szél motoszkált az épületek között, csontig nyúló hűvösségű, és mégis izgató. Az égbolt tompulása megerősítette a művi fényeket. Fertő City egyre hivalkodóbb neon-pompába burkolódzott.

A járókelők lomha áradata szürke ember-gleccsernek rémlett. Némelyek hazafelé

tartottak, mások már szórakozni indultak; lassan az éjszaka figurái is előrajzottak.

A szamuráj belökött egy kazettát a magnóba, a hangerőt fel-, az ablakot letekerte. Parodisztikus Yello-zenét szórtunk magunk köré, szegfűszeg-illatú levegő hasított a tudómba, jóllehet bőrcuccaim enyhén rám fagytak.

Teljesen kész voltam. Józanabbik énem eltűnt belőlem, talán átköltözött egy másik dimenzióba, valahová, ahol jól fogadták örökös elemezgetési mániáját, ahol szemezgethette az érveket és ellenérveket, valamint azok ellen-ellenérveit, akár a lencsét.

Együtt dúdoltam a Yello-val, vertem a taktust, a járgány suhant velünk a neonpomádében fürdő körúton, nyitott szájjal lélegeztem, tudóm ujjongott, vérem áradt; rabul ejtett a tavasz.

Arra vágytam, hogy zavartalanul szétfolyhassak, külön-külön mámoros atomokra, hogy eggyé válhassak azzal a varázslattal, amelynek létezését csak sejtettem, s amelyről végre bizonyosságot szereztem, midőn eszem - az ásítotzatóan józan - elhagyott, immár nem csupán emberszabásúnak, hanem valódi emberi lénynek éreztem magam: sóvár húsnak és áradó nedveknek, ösztönöknek, érzelmeknek. És zsigereknek.

Akár az állatok, vagy mint a növények; nem kellene lenéznünk őket: ők tudnak élni. Miként Derina.

Úgy hittem, megnyílt előttem egy régen firtatott titok, feltárta ajtószárnyait, és én szobáról-szobára perdülhetek... talán.

Vis Majorra sandítottam. Fél kézzel fogta a kormányt, két ujjal dobolt rajta, ő is odaadta magát a Yello-nak, a részeg estnek.

- Letartóztatom a tavaszt - mondta, különös-kamaszos mosolyfélével a szája szegletén. - Tömény drog.

- Jó ötlet - bólintottam -, verd bilincsbe. Majd én elviszem. Háziőrizetben fogom tartani.

- Kisajátítanád?

- Apró staniclikbe porcióznám, és sötét kapualjakban, furgon mélyéről kínálnám az adagokat, sok-sok pénzért, vagy még annál is drágábban: egy szép meséért. Az emberek az én árumra buknának; a drogmaffia tönkremenne. Tőlem mellékhatás nélküli, egészségre ártalmatlan narkót vehetnének, szívhatnák minden évszakban, és részegülhetnének, akár télen is, tökig behavazott házaikban.

A szamuráj a karomat keresgélte, majd kitapintotta a pulzusomat.

- Ezer - mondta. - Nem kéne lefeküdnöd?

- Dehogynem. Bárkivel.

Elnevette magát, kissé gúnyosan.

- Ebben a sminkben, mezben szűz maradsz - felelte.

Kijózanító pillanat volt. Őrizetlenül maradt agyam hazafütyülte a kápóját.

Kihúztam magam az ülésen, frappáns visszavágáson töprengtem, elvégre valaha - nem is régen - én voltam a verbális ász. Mukk sem jutott az eszembe.

- Francba - morogtam.

Megreccsent a rádiónk, ám nem a szálkától átfűrt hárpiahang ropogta ránk: héttizenhármas, jelentkezz!, hanem egy simogatóan finom orgánus szól, ekként:

- Vis Major, kedvesem, van füled hallani?

- Ki ez? - nyögtem

- Szia, Bambi! - sóhajtotta a szólított. - Hej, de hiányoztál! Az összes fülem a rendelkezésedre áll.

- Nos, kedvesem - mondta az őzike-hang -, senki, sehová nem riasztott, de én szeretném, ha utánanéznél valaminek. Picit belehallgattam a mentősök hívásaiba, és arra gondoltam, talán megnézhetnéd, miféle "tömeges rosszulléthez" kértek rohamkocsit a Fejőszék Klubba. Hümmm?

- Jó ötlet, odamegyek. Arrafelé ritka az infarktus, pláne csoportosan úzve.

- Ugye szívem?! Légy óvatos. Ne hagyd fedetlenül a hátuljadat!

A szamuráj elvigyorodott.

- Az elejemért is nyugodtan aggódhatnál.

- Minden porcikáért odavagyok - biztosította Bambi, s ezzel kilépett az éterből.

Immár kiló negyvennel suhantunk az egyre szűkebb, mind sivárabb utcákon.

- Ki volt ez? - kérdeztem újra.

- Bambi - felelte a szamuráj.

- Tisztán hallottam, hogy Bambinak szólítottad, és nem Donald Kacsának.

- Hát akkor?

- Ne csellózz az idegeimen! - sóhajtottam.

- Azzal a világnagy eszeddel kikövetkeztethetted volna a szituációból, hogy Bambi nem más, mint az éjszakás diszpécser.

- Faljátok egymást - állapítottam meg. Nem éleselméjűségből kifolyólag.

Egyszerű féltékenység motivált.

- Habzsoljuk egymást - felelte. - Bambi pontosan negyvenkilenc éves, éppen annyi kiló és ugyanannyival haladja meg a métert centiben. Remélem, nem voltam túl bonyolult?! Zsaru volt a férje, boldogan éltek, míg meg nem halt. Zsaruja valóságosan elhalálozott, Bambi lélekben utána. Előbbivel egy kába narkótündér golyója végzett, utóbbival a fájdalom. Egy szépnél is szebb napon Bambi újjászületett, és talpra állt. Azért kedvelem, mert úgy bánt velem - és másokkal -, miként embernek emberfiával bánnia illik.

Szemernyi sem reagáltam. Tovább kortyoltam az est illatát. A levegő hűsétől libabőr lepett el, akár a repkény, s mindeközben csendes, ám elszánt szumó-birkózást folytattam érzékeimmel, melyek azt óhajtották volna, hogy kérdezzem meg Adriantól: ő is akarja-e?

Mármost: ha akarta volna, részemről a hátsó ülésen, de még a csomagtartóban is létrejöhetett volna a kapcsolat.

De nem úgy festett mintha akarná. Ezért aztán minden energiámat a fáradozásba kellett fektetnem, mellyel elrejtettem előle, milyennyire áhítozom kettőnk viszonyának organikussá, azaz szervivé tételére.

Szörnyen éreztem magam!

Szörnyen?! Szörnynek!

Soha életemben nem volt dolgom efféle hevülettel. Végre is olyan családban nőttem fel, amelyben a női mivolt nem egyéb, mint korbács az idomár kezében; a vicsorítva kushadó tigris engedelmességre bírásának eszköze.

A női mivolt mint fegyver. Akár a hamiskártyás kabátujjában lappangó nyerő lapok. Anyám és nővérem ezt a cinkelt lapot vetette be a pasasok ellen; ezzel büntettek és jutalmaztak, általa érték el, hogy a fenevadak cintányérozzanak, táncoljanak, pitizzenek - mielőtt megszöknek: hiszen végül mindig lerágták láncukat, és leléptek.

A magam részéről eleddig a kémiaja felől néztem azt, amit a legtöbb földlakó ekként becéz: szerelem. Ezen az estén rádöbentem - már napok óta sejtettem -, hogy más nézőpontot kell választanom.

Ekkor még nem tudhattam, minő csúfságokkal vár az éjszaka. Gőzöm sem volt

arról, hogy reggelre zavarodottabb leszek, mint valaha.

Fertő City röstellette szégyenét, kies mellékcákba dugta a Fejőszék Klubbot, az egymásért gerjedő pacákok találkahelyét. Két gigantoszauros toronylott a flancosan kivilágított portál előtt, zord arccal bámultak ránk, s látszott rajtuk: igazi, rettenthetetlen, acélöklű pacákok ők, akik legfeljebb akkor sikítanak fel egér-félfő rémülettel, ha egy nő akarná a testüket.

Vis Major megállt a csőszökkal szemközt. Cigit lökött a fogai közé, és machósan a filterre harapott. Csettintett az ujjával, mire stukkert rántottam, és tüzet adtam.

A gigantok a fejüket ingatták.

- Ide nem mehettek be - mondta egyikük, aki - elborostásodott kőoroszlán-arcával, nagyszemű láncokból és fekete bőrből komponált gúnyájában - pontosan úgy nézett ki, mint a másíuk.

- Nem lehetek örökké zártkörűek - felelte a samuráj. - Nem lehet folyton csak beltenyészni.

- Pofa be, és söprés! - mennydörögte a másik kapuozslop.

- Csak egy limcsire - nyafogtam.

Mindkét pacák végigmért. A jobbszélső elvigyorodott.

- Nem bánom. Téged beengedlek. Olyan jó csaj vagy, hogy csakis fiúcska lehetsz. - S hogy bizonyosságot szerezzen, fellendítette a kezét, markolászási szándékkal.

Vis Major nevetett, nem szép nevetéssel.

Elvesztettem a fejemet. Még soha, sehol, senki nem merészelt transzvesztitának nézni. Engem!

Lecsaptam a felém közelgő karra, csuklótájt. A gigant felszűkölt, és összekunkorodott a köpetmintás járdán.

Társa lendületbe hozta magát, malomkerék nagyságú ökle vészesen robogott az arcom felé. Ám hirtelen felakadt, majd hátrafeszlűt a samuráj tenyerén. Néhány csattanás hallatszott, végül minden elcsendesűlt. A kapudíszek békésen heverészték a bejárat két oldalán.

Beléptünk közöttük. Dobhártyaszaggató lárma rontott ránk az ajtó túlfelén. Bágyadt-lila, zöld és vörös fények furkálták a fűstöt, hiábavalón. Prémszerű szűrkesség hömpölygött körös-körűl, s olyan szag érződött, aminőt még a Pokolban sem tudnának kikeverni.

Egyetlen fűlledt táncparkett volt az egész klub, férfítést tapadt férfítészhez, s ami az első sokk után szembe ötlött: elképesztő hosszúságú nyelvek kígyóztak arcon, szájban, fűlben. Egy darabig csak a rengeteg vöröslő húsdarabot láttam, amelyek mint tébolyult hűllők, ott vonaglottak mindenűt.

Azután egyéb részletekre is figyelmes lettem, de valamennyi benyomás úgy érkezett hozzám, miként egy-egy ütés, s valaki egyre ezt hajtogatta szétdobolt fejemben: "fene bizzarr, fene bizzarr".

Vis Major megtorpant egy percre. Arcán semmiféle érzélem nem tükrözödött, csupán tekintete látszott élénknek. Amikor elindult, kábultan követtem. Még azt is felfogtam, jöllehet nem könnyedén, hogy a bronzolaj-veritékes karok és felsőtestek erdeje megnyílik előttünk, akár a Vörös-tenger; de a samuráj nem arra indult, amerre terelni szándékozták, hanem a terem vége felé igyekezett a falanx-szerűen összetömörödött, síkos testek között, s majdnem elájultam a viszolygástól, a zaj, a szag és a látvány egyűttesétől.

Festett arcok bámultak rám, festettek, akár az enyém, és mégis mások, mert férfiakéi; rugózó loknik, kunkori műpillák, kicsattanóra rűzsozott ajkak,

vödörhangon csörömpölő ékszerek, gyomorszájig dekoltált ruhák, kurta szoknyák, szakadozott neccharisnyák, meg-megbicsakló túsarkak közt fúrtuk előre magunkat. Persze pasasnak öltözött pasasokat is láttam, búbajosokat és durva vonásúakat.

De valamennyien azt hitték, közéjük tartozom. Nyúláltak, markolásztak, az arcomba hajoltak. Egy vaskos, lepedékes, izzadt nyelvhüllő a fülembe siklott; mintha megerőszakoltak volna. Nem mertem felsírni, sikoltani, noha egyszerre kéredzkedett ki belőlem a könny és a gyomor. Belekapaszkodtam az előttem lépdelő szamuráj vállába, nehogy elszakadjak tőle, nehogy elveszítssem azt, aki még a normális világhoz köt, de akkor már nem láttam őt sem vonzónak, sem férfinak, csak valakinek a förtelmes panoptikumból, valakinek, aki még valamelyest emberi lény.

Egyszerre véget ért a borzalom, hogy - számomra váratlanul - másiknak adja át a helyét.

Az italraktárba léptünk.

A Himalája-magasan feltornyozott ládák és rekeszek előterében, az avitt ráógumi-mintázatú padlón, kocsonyásodó vérben két holttest hevert; a harmadik porhüvely vonaglott még, megpróbált körültekeredni a hasába mártott késen, miként a földgilisza köt csomót magából haláltusa kínjában.

Negyedikként egy nőnek álcázott pasas hisztériázott a helyiségben, máza folydogált, harisnyája fölött kéken fázott a combja.

Vis Major vállon ragadta a szerzetet.

- Hol vannak a mentősök? - kérdezte, túlvöltozve a csecsemőhangú sikoltozást.

- Én nem! Én nem! - visított a buzi démon. - Én csak táncoltam velük, hozzám se nyúltak, persze, hogy akarták, mégsem tették, de hiába mondtam a Mucikának! Ha ő elvakul, akkor elvakul, és hát elvakult, és ölni kezdett, és most elment, elhagyott! Elvitte a nagy fehér autót! Amilyen fehérségű kocsin akartam az esküvőmre menni! A Mucika elment egyedül, és a rohadtszaruk szétlövik, szétfroccscentik őt! Ma éjjel, még hajnal előtt megölik őt a patkányok!

Vis Major megmarkolta és megrázta a hisztérika vállát, s akkor szétmállottak a pántok a markában. És a lepergő melltartó mögül kifordultak a démon mellei. Kifordultak, és leestek, akárha leprarágottan. Tompa puffanással nyíltak szét a padlón. A vízzel töltött, rózsapír színű léggömbök lottyadt cafatokként ringtak a tócsában.

A fogaim közé haraptam az öklömet. A módszer használt sikoltozás ellen, de mit sem ért a viharosan fokozódó hányingerrel szemben.

Sarkon fordultam, és berohantam a személyzeti mosdó feliratú ajtón.

Rosszullétem észrevétlenül tovalebbent, midőn belebotlottam a sarokba hajított mentőápolókba.

Nem bírtam volna elviselni, ha ők is ide tartozónak néznek, ezért legott közöltem velük: zsaru vagyok, és felmutattam a jelvényemet. Azután mindkettőjüket megszabadítottam a fogaik közé peckelt vécépapír gurigáktól, és amíg ők fakópiros, nyálas kreppet köpdöstek, kinyitottam a bilincset, amely a sarokban futó vízcsőhöz horganyozta a karjukat.

- Rosszulléthez jöttünk, és egy dühöngő vadállatot találtunk hátul, amint két gőzölgő holttest fölött a harmadik szerencsétlenül forgatja a kését - mesélte az idősebbik férfi. - A fickó torkon ragadta a dokit, és kitaszigálta a kocsinkhoz, közben a kis fiúringyó és három hasonszórú haverja ide zavart minket. Direkt a forróvizes csőhöz láncoltak, hogy ne nagyon szívózzunk a szabadulással, amíg ámokfutó haverjuk egérutat nem nyer. Honnan van ezeknek bilincsekük?

- Mondtam már, hogy az anális, orális, szublingváris, epidurális, digitális hancúrhoz kell nekik - morogta a társa, a csuklóját masszírozva. - Na, pezsdüljünk meg. Nem ártana tenni valamit a dokiért.

Visítózás hallatszott a folyosó felől. Vis Major érkezett az elhullott keblű transzvesztitával. A radiátorhoz bilincselte a fiú-félét, néhány szót váltott az ápolókkal, majd vállon ragadott, és az utcára vonszolt. Kifelé söpörtünkben feltűnt, hogy időközben jelentősen megcsappant a klub lélekszáma.

A kapudíszek ugyanott feküdtek ahol hagytuk őket, bár már ocsúdni látszottak. Vis Major rájuk förmedt.

- Ne heverésszetek a flaszteren, ilyen hűvöses éjszakákon még a jegesmedvék is szívatóval indulnak.

Behuppant a kocsiba, és marokra kapta a mikrofont. Tömören tájékoztatta Bambit a helyzetről, s ezzel beindította a holtak eltakarítására és a sebesültek összeszedésére hivatott mechanizmust, csodás civilizációnk e kis remekét.

Azután hullámhosszról hullámhosszra szökellve vadászatra heccelte járőröző zsarutársainkat, továbbá taxisokat és mentősokeket.

Harmincegy másodperc sem telt el, és megszólalt a rádiótelefon. Fátyolosan izgatott hangú riporter nyomult a vonalban, a részleteket firtatván.

- Gyönyörű címet adok a sztorijának! - ígérte. - Pederasztá ejtette túsul a mentőkocsit! Na?

- Húzd ki az orrodát a vonalamból, és dugd át máshová - ajánlotta a szamuráj.

- Inkább azon tépelődj, mit felelsz majd, mikor megkérdezik, miért hallgatóztál a tiltott hullámhosszokon?

- Ez a munkám - hangzott a büszke válasz.

- Ápoltasd magad. Hamar.

E felebaráti tanács kiiktatta életünkből a firkászt.

Jól tette, mivel taxisok jelentkeztek a rádión, és tudatták velünk, merre látták a furamód vijjogó, eszehagyottan száguldó mentőkocsit. Száznyolcvan fokos fordulattal a város másik vége felé vettük az irányt. A rohanás perceit arra használtam, hogy megszabaduljak nyomasztó sminkemtől. E tevékenységemhez Vis Major vezetési stílusa is aktívan hozzájárult, minek következtében barokkosan szétmázoltam magamon a pirosakat és a zöldeket, valamint némi feketét; a mindannyiszor visszaütő szélvédő lüktető szarvacskákat raggatott a homlokomra, az oldalablak jóvoltából szert tettem néhány halántéktáji púpra is.

Bambi bebizonyította, hogy csodanő. Útirányunkat elemezve tudatta velünk: minden bizonnyal az ámokfutó hajléka felé robogunk. Hogy a pasas miért megy haza nyakig véresen, túsztól, azt meg nem mondhatta, ellenben óvatosságra intett bennünket, mivel a kérdőre vont számítógép tájékoztatása szerint üldözöttünk, Jacques Furr, alias Mucika, csak a minap szabadult a síttről, leülván a rá kirótt három esztendei rabságot.

- Ha valahogy sikerülne szóba elegyednetek vele, nehogy Mucikának szólítsátok! - tanácsolta. - Allergiás rá. Csak a legközelebbi barátai becézhetik így. Azért ült három évet, mert darabokra tépett egy bizalmaskodó fickót, aki lemucikázta őt. A nyilvántartás szerint Furnak nincs fegyverviselési engedélye, ami véletlenül sem azt jelenti, hogy fegyvere sincs.

- Mi a franc ez - leheltem elkínzottan - Mit művelünk?

- Egy eléggé elmebeteg fickót kergetünk - tájékoztatott a szamuráj, majd Bambit szólította. - Találtál pszichiátriai megjegyzést Mucikáról?

- Találtam - sóhajtott a kérdező. - "Labilis". Azt írja róla az elmebúvár,

hogy labilis.

- Enyhén szólva. Ez minden? - nevetett Vis Major. - Melyikünk nem az?

Jelentkeztem.

- Én hulla stabil vagyok.

- Karmollak is ezért. Eszerint azt is tudod, s hozzá biztosan, hogy fiú vagy-e, vagy leány. A pederaszták hanyatt-homlok buktak rád.

Vállat vonva dacosan felcsattantam.

- Ők legalább néztek valaminek.

- Öltözz át, vagy vetkőzz le, és megnézem, minek látlak.

- Kedvesebb is lehetnél.

- Rózsabimbó is lehetnék, ha fesleni tudnék.

Ekkor egy taxis jelentkezett, s valami hihetetlenül álmos, vontatott hangon, mintha narkózisban volna, tudatta velünk, hogy a keresett mentőkocsi mögött vesztegel, amúgy egy szűk mellékutcában; ő bekapcsolta az elakadásjelzőjét, és mindjárt kiszáll a járgányból, felcsapja a motorháztetőt, és elszöszmötöl, amíg odaérünk.

Vis Major feje érett padlizsánszínűre lilult. Hangjától csaknem beszakadt a tető.

- Nem kapcsol be, nem csap föl semmit! Elhúz onnan! Kiló ötvenes kezdősebességgel! Most!

A fickó nem válaszolt azonnal. Nem mintha eltöprengett volna a hallottakon.

Amikor megszólalt, szavai lassan csordogáltak, akár a dermedő viaszcsseppek.

- Bekapcsoltam, felcsaptam. Ne idegeskedjen. Ha vész van, jusson eszébe az agykontroll, és menjen le alfába. Mint én. Fő a hidegvér.

- Ne az agyát kontrollálja az, akinek a józan esze szorul kontrollra - dűnnyögte a szamuráj.

A következő pillanatban borzalmas sikolyt hallottunk, s ez valóban hidegvérűvé tett bennünket, hiszen jéggé állt a nedv az ereinkben.

Vis Major a gázra taposott. Úgy indultunk, mint egy helyből felszálló harci repülő.

- Az ember alfába készül, és hullakamrába érkezik - morogtam idegesen. Nem tehettem róla, csak arra tudtam gondolni, hogy Furr sofőröstől eltaposta a taxit, és kacagva folytatja ámokfutását, az észvesztve száguldó mentőkocsi fedélzetén a holtra rémült orvossal.

A szamuráj megeresztett egy folklorisztikus elemekben bővelkedő, csűrcsavaros káromkodást, majd kézháttal letörölte a homlokán masírozó verejtékcseppeket, és némileg higgadtabban marokra kapta a rádió mikrofonját, hogy utasításokat harsogjon szét az éterben, miként az álomi időkben, kommandós korában.

Mintegy két perc múlva hírt kaptunk a taxisról. Az álmatag fickó járgánya tropára ment, midőn a mentőkocsi keresztülhajtott rajta, emberünk azonban felrebbent alfás tompaságából, és egy mesterien kivitelezett szökelléssel az utcasarkon mélázó konténerbe vetette magát, ilyenképpen megúszva Furr rohamát. Kollégái a hulladékra kás tetején találtak rá, amint meditációs gyakorlatát végezte, lótuszülésben, krumplihéjak és erősen használt macskaalmok társaságában.

Fellélegeztünk.

Azután visszafojtottuk a lélegzetünket, és egy darabig nem is foglalkoztunk légcserével.

Zavaros folyócska határolta, lompos negyedbe toppantunk. Keskeny telkek lejtettek a part felé, egy- és kétszintes házak görnyedeztek rajtuk. S hogy

mindez kellőleg romantikus legyen, várárok-széles medrű patak kanyargott a kertek előtt, fa-, beton- és kőhidak vezettek át fölötte. Ezzel aztán az utca rászolgált eredeti csengésű nevére, mely így hangzott: Velence.

A közvilágítás legfeljebb Drakula leszármazottainak kedvezett, a magasban függő lámpák joghurtszerű ködöt izzadtak, s az ilyenképpen kialakult légkörben az arra járó csak metálorrú banyákról, lidércekről, holtak szelleméről és efféle kellemetességekről képzeleghetett.

A horpadozott mentőautó a negyvenes számú házhoz vezető betonhíd előtt állt, keresztben eltorlaszolva a bejáratot.

Egyébként meg sem közelíthettük a kocsit, mivel Furr élénk géppisztolysorozattal honorálta felbukkanásunkat.

Vis Major a fekre taposott. Nem volt önző pasas, rám is gondolt. Átnyúlt előttem, kilökte az ajtót, majd engem is.

Azután utánam vetődött, s néhány másodpercig ellappangott rajtam.

Közvetlen közlelől hallottam suttogóra fogott hangját.

- Hát ezért jött haza. Fegyverekért, és bizonyára pénzért. Komolyabb menekülésre készül.

- Talán löhetnénk - sóhajtottam.

A szamuráj legördült, rólam, elkígyózott mellőlem. Egy árva stukker volt mindene.

- Hé - ordított Mucika a mentőautó mögül. - Ha a tragacs közelébe jöttök, ha megpróbáljátok kinyitni, vagy bármi egyébbe kísérleteztek, elröpl az egész a Holdig, a tússzal együtt! Ja, és akkor is ez történne, ha netán tüzet nyitnátok! A következő alkut kínálok: hívjatok ide valami jelentős illetőt: a rendőrfőnököt, vagy a polgármestert! Csak velük tárgyalok!

- Oké, Mucika, ahogy parancsolod! - felelte Vis Major.

- Ha még nem volt akkora szerencséd, hogy leszophass, szólíts Furr úrnak! - hangzott a válasz.

- Időre van szüksége - merengett a szamuráj. - Fenét akar tárgyalni. De mit akarhat? Megvan! - A hátára gördült, és rám nézett. - Nagyon figyelj. Most elhúszok innen, és valamelyik szomszédától átkerülök a folyóparti oldalra. Lehet, hogy csónakkal akar lelépni. Hívd ide a tűzszerészeket, és addig biztosítsd a helyszínt. Senki nem lövöldözhet, nem mehet a mentő közelébe. Megértetted?

- Parancsára, őrnagy úr - morogtam. - Látom még?

Bólintott.

- Élve vagy halva.

Megéreztem, hogy izzad, a félelem hideg verítékével.

A következő pillanatban eltűnt mellőlem, s bárhog meresztettem a szemem a ködbe, nem sikerült felfedeznem alakját. Reméltem, hogy Furr sem látja.

Óvatosan benyúltam a járgányba, és kézbe vettem a mikrofont. Bambi meghallgatott, hivatalos hangon közölte, hogy intézkedik, majd halkan megjegyezte:

- Ne izgulj.

- Miért ne?

- Elkapja Furr - felelte, s könnyű kattanással megszakította a kapcsolatot.

Egy percig méléztam, a flashteron hasalva, dideregve.

Azután azon kaptam magam, hogy a mentőkocsi felé araszolok, stukkerrel a kezemben, összeszorított fogakkal, a szemembe folyó verítéktől félvakon.

Senki sem mozdult a híd környékén. A patak csobogott csupán, amúgy patakosan, egyhangú-vidáman.

Megközelítettem a járgányt. Meghallottam a hűlő fémrészek koppanásait.

- Furr - szóltam félhangosan.

Nem jött válasz.

- Mucika - kiáltottam.

Mocorgás támadt a mederben. Különös, motyogva zsörtölődő, halk hangok.

Felhagytam a levegővétellel. Nagyjából az úttest közepén hevertem fedezetlenül.

A mentőautó fojtott torokköszörülést hallatott.

- Hé doki, maga az? - kérdeztem.

A zsezségés felerősödött. A szokatlan hangok tovább békétlenkedtek. Egy pillanatig alligátorokra gyanakodtam.

Aztán arra gondoltam, hogy Mucika lapul a partoldalban, meg-megcsúsza a meredélyen, ámde kitartóan várva, mikor fedem fel magam, kitűnő célpontot kínálva.

A mentőautó ismét megköszörülte a torkát. Majd megszólalt, csaknem szűkülve, el-elfúló hangon:

- Ne csináljon semmit! Ez az örült mindent telemadzagolt idebenn. Ha bármit megmozdít, akár az ajtót, akár az ablakot, rögtön felrobban az egész franc!

- Nyugi - kértem, a felszólítást magamnak is címezve. - Lát valamit? Elegendő fény jut a kocsiba?

- A fény sem sok, vagy amit annak nevez, de igazából a szemhéjam akadályoz a látásban.

- Távolítsa el a szeme elől!

- Megvan - sóhajtott a tús.

- Jó. Meséljen a madzagokról.

- Kígyóznak. Ismeri az őszi pókokat, amik a saját nyálukból készített liánon utazgatnak, épp úgy mint Tarzan?! Nos, ilyenféle liánok tekergőznek a tolóablaknál, az ajtóban, és persze, körülöttem. A buzeráns szötte valamennyit. Mindegyik zsineg ugyanoda érkezik: egy kézigránát biztosítószegehez. Már ha jól mondom.

- Tud mozogni?

- Ha mernék. De nem merek, mert akkor elszállok.

A méltatlankodó motyogás zsezségés erősödött.

Azután - hirtelen -, hisztérikus csattogás hallatszott, dübörgő dörgés, akár egy teremnyi néző tapsvihara.

Négy ágyúgolyó húzott el fölöttem, talán két méterre a fejemtől. Már-már elérkezett a Liberó-váltás ideje.

Dühösen bámultam a vadkacsák után, ők sem csupa nyájas kedvességet hápogtak alá, midőn eltűntek a patakparton magasodó fák között.

- Mi volt ez?! - nyögte a doki.

- Madarak - feleltem, hanyagnak szánt hangsúllyal.

- Keselyűk?

- Örülök, hogy van kedve szórakozni.

- Nincs, biztosíthatom, hogy nincs. Ki maga?

- Zsaru vagyok. Ne aggódjon.

- Dehogynem aggódom! Azonnal hívja ide anyámat! Mondja meg neki, hogy hozzon csere-gumibugyit Montykának. Ha nem jutok ki innen öt percen belül, a hátralévő életemben, feltéve, hogy lesz ilyen, cumisüvegből fogom inni a kakaót.

- Mindjárt megérkezik a tűzszerész.

- A tűzszerész? És szabad kérdezni, mit fog csinálni? Hiszen nem juthat be

ide!?

- Kisegíti magát.
- Átsegít a túlvilágra!
- Látja a kézigránátot?
- Bár ne látnám!
- Jó. Most várunk. Mesélne Furról?
- Furr az a habzó szájú buzi?

Behúztam a fejem a vállaim közé, amúgy teknőcösen, de nem történt semmi.

Lehet, hogy Furr csak a mucikázástól válik labilissá?!

A mentőkocsi mögött üresen feketéllett a híd, a bozontos kertben sötéten ácsorgott a ház. Sejtelmem sem volt, hol lapíthat Furr, készen arra, hogy a levegőbe röptse Montykát, a rohamkasznival együtt. Bárhol - vagy mindenütt - ott lehetett.

Imigyen festhet az örület kezdete.

A szamurájra gondoltam. Megpróbáltam kitalálni, merre járhat. Talán rég hazalógott a kertek alatt.

Eme feltevés ellen csak az szólt, hogy nem volt igazi otthona.

A halmozottan hátrányos helyzetű férfiak - a férfúi mivolt már eleve hátrányos helyzetet eredményez - nem beszámíthatóak. Sejthető volt, hogy távollétében Vis Major örültségekre halmoz. Márpedig E.T. megmondta az elején: azért tesz mellé, hogy visszafogjam.

És éppen ez nem állt módomban.

- Montyka haza akar menni - nyafogta a doki. - Kérem a rongyocskámat. Hívja ide anyukámat, de kösse a lelkére, hogy a rongyocskámat is hozza magával.

- A micsodácskáját?

- A rongyocskámat. Mindig azzal alszom. Bekapom a csücskét, és szopogatom álmomban. Flanelből van, gyönyörű a mintája: sünik sétálnak rajta, a tüskéikre felszúrt piros almácskákkal.

Rongyocska, almácska; csengett a fülem. Kezdtém azt hinni, hogy Montyka komolyan beszél.

- Van egy irtó ijesztő szellemem, meg egy fókám, ami ugat, meg egy macim és egy helyes kiségerem. Ha lefekvés előtt átítatom őket villanyfénnyel, egész éjjel fluoreszkálnak. Megígértem nekik, hogy családot alapíthatnak egymással. Hozassa ide anyukámat!

Hallgattam.

- Hé - súgta a doki. - Egyedül van? Ha valahogy mégis megúsznám élve, ugye senkinek sem mondja el, miről beszélgettünk?!

- Becsszó - morogtam.

A pokolba kívántam Vis Majort.

Mint utóbb kiderült a szamuráj csaknem ott járt.

Beóvakodott az egyik szomszédos kertbe, és nyomban a házörzővel találta szemközt magát. A véreb típusát megállapítani nem tudta, mindössze annyit, hogy a szörny hatalmas fekete, és szinte csak pupillája van: zöldesen villogó, továbbá agyarái: fehérek, akár a leszopogatott csontok. A rém nem ugatott, talán azért, mert intímen akarta intézni a határsértési ügyet.

Minden szőrszálát külön-külön felborzolva, szétvetett lábakkal, ugrásra készen feszült a szamuráj előtt, morgása úgy hatott, mint a közelgő lavina moraja.

Vis Major az eredeti hasló pozícióból négykézlábra emelkedett, s gondosan ügyelve, nehogy a kutya szemébe nézzen, társalgást nyitott. Rámutatott az

ebállat szépségére, e témát hosszan részletezte.

Kisvártatva a kutya felhagyott a morgással, hogy jobban hallja a becéző szokat. Meg-megbillentette a fülét, majd a farkát is.

Ekkor a szamuráj a farka tövét vakargatta, tudván, hogy a hátnak eme tája eléggé hozzáférhetetlen a tulajdonos számára, s mint ilyen, folyton viszket, bizsereg, ezért igen nagy élvezetet jelent annak masszíroztatása.

Miután ezzel is beteltek, a szamuráj csokit rántott, meghámozta, és a véreb foga közé dugta. Valamivel később a karját is odadugta, ezt a kutya zavartan kiköpte, majd sarkon fordult, és egy rongyos labdával tért vissza.

Játékosan a folyópartra labdázta magukat. Vis Major néhány szóval kimentette magát, és a drótkerítés fölött átlendülve távozott.

Immár mindössze egyetlen telek választotta el Furrtól. Itt nem botlott kutyába, de a bokrok közt kúszva legalább hétszer frászt kapott, mivel lépten-nyomon embernagy kerti törpékbe botlott. Hófehérkére is rábukkant; a tetszfulladt hölgy plexi-koporsóban feküdt egy borókabokor tövében.

Vis Major lesimította a tupírt az idegein, ám szépérzéke tovább ágált.

Ekkor a kerítésnél feketéllő, kopasz cserjeszövevény mögött megpillantotta a szorgalmaskodó Jacque Furr.

Mucika jókora sporttáskát cipelve a düledező stéghez kikötött csónak felé iparkodott. Nem először fordult, a ladik máris süllyedezni látszott a túlterheltségtől.

A szamuráj csendesen megvárta, amíg a konténer-alkatú fickó terhétől megválva visszanyargal a házhoz, majd letargikus sóhajjal áttornázza magát a két méter magasán kihúzott szögesdrót fölött, és szőröstől-bőröstől a folyóba merült.

Visszafojtotta sikolyát, összeszorította a fogait, és a bénítóan hideg vízben a csónakhoz tempózott. Megtapogatta a zsákokat. Kis híján eszméletét veszítette.

Ekkor meghallotta, hogy Mucika ismét a part felé tart. Ezúttal különösen nehéz csomagot vonszolhatott, mivel erősen lihegett.

Vis Major behúzódott a stég alá, és az eszkimókra gondolt, akik egész jól megvannak igluikban, bálnazsír-alapú táplálékaikkal, januártól decemberig jegesmedve prémbe burkolózva, jégstilánkos haltetemeket majszolva.

Hiába, ez a gondolat valahogy nem bírta feldobni, görcsös fájdalmakat érzett teste különféle pontjain, főleg a végtagjaiban, de legfőképp a heréiben, amelyek valósággal összetöporodtek fáztukban, és megpróbáltak visszahúzódni teste belsejébe, az ölmelegbe.

Mucika a korhadozó stégre lépett. A tákolmány recsegeve hintázni kezdett.

A szamuráj kínjait halálfélelem tetézte. Ha a mólócska lerogy, ő a nyakába kapja a rengeteg rothadt deszkát, a konténernyi s feltehetően ingerült Furr, valamint a dögnehez csomagot. Megfullad magától, vagy Mucika keze által, s ráadásul a hullája oly lapos lesz, mint egy pacsni.

A stég kitartott, a vászontáska nagyot puffant a csónakban. Furr szitkozódva utána mászott.

A ladik ropogva imbolygott, széleit a vízbe merítette, süllyedni készült.

Vis Major elrúgta magát rejtekhelyeiről, és megadta a kegyelemlökést a csónaknak.

Ezzel egyidejűleg a stég is feladta romantikus álláspontját, miszerint neki hősiezen ki kell tartania.

Furr és Vis Major összeborult az elsüllyesztett csónak örvényében, s hogy a Titanic-effektus teljes legyen, az életunt stég is a nyakukba szakadt.

A folyó pedig belakmározta őket.

Montyka mesét mondott.

A kocsi oldalához dőlve hallgattam. Tudtam, hogy mindkettőnk megnyugtatósa, szorongásunk mérséklése érdekében teszi ezt. Művészi átéléssel, pazar atmoszféra-teremtő erővel mesélt: már-már színre vitte a történetet.

...Amikor a ködbe vesző kísértetkastély ajtaja csikorogva feltárult, és lobogó köntösű, hosszú karmú, pikkelyes testű szörnyeteg rontott az eltévedt gyermekekre, a doki hosszan elnyújtott, velőtrázó sikollyal tette élvezetesebbé előadását, s én lábujjhegyen elmenekültem a közeléből.

Cigare gyújtottam, mohón. Sokkal hatásosabb idegnyugtatóra lett volna szükségem. Lelki szemeim előtt egy speciális kínai kerámiaszobor lebegett, amelyből rizspálinkát lehetett csapolni. Csakhogy a nemes nedűvel teli férfiszobrocska otthon ült, a kandallópárkányon, időtlen mosollyal, bölcsen.

Végre megérkezett a tűzszerész, az egyenruhás kollégák kocsijából tápáskodott elő, fordítva feltett sildes sapkában, szétrágott szivarral a fogai között, hányaveti járással.

Elé perdültem, hogy megismertessem a helyzettel, de csak végigmért, és fintorogva félretolt.

- Apukám... - kezdte pökhendin.

- Anyukád! - vágta a szavába.

- Vis Major? - kérdezte, jelezvén: nemhogy egy szex-vizsga, de még egy köszönés erejéig sem tárgyal velem.

Vállat vontam.

A fickó is ezt tette, majd átvette a parancsnoklást. A kocsi oldalához riszálta magát, leállította a mesefolyamot, és munkához látott. Kifaggatta Montyt a madzagok helyzetéről, részletesen hallani akarta, miként fest az a holmi, amit ő kézigránátnak nevez.

Mivel feleslegesnek éreztem magam, akár Anyegin, és mert Furr nem mutatkozott, nem fenyegetőzött, némileg merészebben körülnéztem a doki meséjébe illő tájon.

Hosszú percekig csodáltam az egyik kerítés mögött virgonckodó labradort, amely önfeledten, főkamód játszott a labdájával.

Rájöttem, mit művelhet Vis Major. Biztosan talált egy gazdátlan pecabotot, néhány kukacot, és nekiállt horgászni.

Igen! Csak egy horgászó (tévészó, számítógépező, autóját cirógató stb.) pasas képes megfélekezni a Világegyetemről, mint olyanról, s benne Furról, mint amolyanról.

Halk sóhajjal eldobtam a csikket, és szinte nyomban újabb cigarettára gyújtottam.

Miáltal lemaradtam Montyka kiszabadulásának mozzanatairól.

Ezért csak annyit láttam, hogy hirtelen kivágódik a mentőkocsi hátsó ajtaja, és a doki tarzani üvöltéssel az úttestre szökken.

Ugyanekkor a hányaveti tűzszerész szuperszónikus sebességgel futásnak eredt, ijedtében a négy égtáj felé egyszerre, s közben ordított:

- A patakba dobja!

Nos, a stresszes Monty nem hallgatott a szakemberre.

Sőt, egyenesen utána vágta a kézigránátot.

- Hasra! - sikoltotta a járorkocsi legénysége és a tűzszerész, egyetlen teli tudóként.

Egy ilyen ketyere nem robban rögtön, nemde?!

Világcsúcs-szagató atlétaként rohanva a flaszteron guruló, maréknyi gránátra vetettem magam.

Elmartam, és a patakba vágtam.

Nahát, uraim! Ennyi volt, és még csak végtaghiányos sem lettem!

A következő pillanatban Montyka felé vettem az irányt, s még azt is felfogtam, hogy alig-alig nagyobbodik, miközben közeledem hozzá, vagyis aprócska ember lehet. Mire elkészültem a következtetéssel, testbedobással feldöntöttem és magam alá temettem a dokit. Tökéletesen befedtem, kissé még le is lógtam róla.

Ekkor robbant a gránát. Iszonyú dörejt hallatott, majd sziszegni kezdett, mintha gáz ömlene egy gigászi csőből.

Lehengeredtem a nyafogó Montyról, leültem a földre, és felhúzott térdeimet átkulcsolva, ábrándosan szemléltem a tűzijátékot.

Pazar színekben pompálló szikraeső lövellt a magasba, mesei csillagok, napok és holdak bomlottak ki belőle. Egyre lassabban emelkedtek, majd sisteregve aláhullottak, s elparázlottak a földön.

A két egyenruhás zsaru bizonytalanul nevetgélgni kezdett. Kicsivel később már fuldokolva röhögtek, s féktelen örömben kis híján letépdesték egymásról a váll-lapokat.

A sapkáját gyűrögető tűzszerész is csatlakozott hozzájuk, igaz ő előbb kipityeregte magából a sokkosságot.

Monty leült mellém. Felhúzott térdére hajtotta az állát, és lágy sóhajokat hallatott.

- De szép, jaj de szép! - mondogatta.

Vis Majorra gondoltam. Bárha ő is láthatná, hogy Mucika milyen hangulatteli meglepetéssel szolgált nekünk!?

A szamurájnak közben a következőket kellett szem előtt tartania: a.) Furr nem fülhat vízbe, hiszen akkor megússza a bíróság drákói szigorát; b.) a zsákok nem veszhetnek oda, mivel ékes bizonyítékai Mucika egyéb gazságainak.

Igazából azonban a c.) pont volt a legfontosabb, hiszen így festett: Levegőt Vis Major lelökte magáról a hátára szakadt gerendákat, elengedte a vállánál fogva markolászott Furr, és a felszínre küzdötte magát. Mindenekelőtt kiköpött néhány liternyi vizet, azután szerelmes odaadással teleszívta a tüdejét levegővel. A közelben szikrázó tűzijátékban annak bizonyosságát látta, hogy az utolsó pillanatig halogatta tulajdon életének megmentését.

Alámerült a vízió elő, s vaktában Furr után tapogatott.

Pokoli dobpergés szólt a fejében: saját érverése. Mellkasa robbanni készült. Pánik kapta el; a felszínre rugaszkodott.

Rádöbrent, hogy a tűzijáték nem érzécsalódás.

De akkor a szárazra csimpaszkodó, fűjtató alak sem az!

Furr menekül!

A szamuráj két karcsapással elérte a partot, mi több, kissé túl is tempózott rajta, miáltal tetemes dózis sarat nyelt el. Köpködve kikapaszkodott a vízből, és Mucika után vetette magát.

Átcikáztak a kerten, nekifutottak a palánknak.

Egymásba kapaszkodva buktak át fölötté, néhány méternyit gurultak a meredélyen, majd a patakmederben ágaskodó, nyálkás kövekre zuhantak.

A rohanó víz jeges takarót borított rájuk.

Stukkert rántottam, s a szikraeső fényét kihasználva gondosan céloztam, nehogy véletlenül Vis Majort találjam el.

Csak hogy a két pasas folyamatosan gomolygott. Hol egyikük, hol másikuk emelkedett ki a habokból egy mohó szippantásra, ám ellenfele nyomban visszarántotta, mielőtt még azonosíthattam volna az illetőt.

Nem lőhettem. Közéjük vethettem volna magam, de biztosra vettem, hogy fázni fogok.

Ugyanakkor elviselhetetlennek éreztem a tehetetlenséget. Valamit tennem kellett.

Ekkor az egyik alak feltérdelt a vízben, és eltorzult arca ellenére felismertem benne a szamurájt. Ő nem figyelt rám, Furr gyomrán dolgozott mindkét öklével.

Úgy festett, nincs szükség a segítségemre. Akkor talán a társaságomra?!

- A bombus - mondtam vidáman, sőt, csaknem büszkén, az apadó tűzijátékra mutatva.

Vis Major rám sem fűtyült.

A derék tűzszerész nem bírta tovább. Esetleg összekarcolt renoméját akarta restaurálni, vagy tán hőhullám kínozza: harcias kiáltást hallatva leszáguldott a meredélyen, hogy kivegye részét az ütközetből.

Heroikus lendülete az utolsó centiméteren tört meg, egy kiálló kő roszsvoltából.

A fickó elbotlott, szerintem a lehető legjobbkor. Ugyanis ez volt az a pillanat, amikor Furr lelökte magáról az elmélyülten bokszolgó szamurájt, és lendületet vett, hogy ököllel szétmázolja az arcát.

A tip-top tűzszerész röptében elsodorta Vis Majort, viszont felfogta a neki szánt jobbhornot, és annak - a fény tempójával vetekvő - sebességét átvéve folytatta szárnyalását, árkon-bokron át.

A szamuráj egy pillanatra összezavarodott. A stukaként elhúzó test után nézett.

Nem kellett volna. Furr nem vesztegette az idejét léha bámészkodásra.

Céltudatos pasas lévén újra feladta az öklét, s az ezúttal megtalálta a címzettet.

Vis Major rázuhant az alig-alig feltápáskodott tűzszerészre, és vele együtt visszagurult a vízbe.

A három pasas lihegett, fűjtatott és gurgulázott, méregették egymást, immár válogatás nélkül, pulykai haraggal.

Ruhájuk finoman gőzölgött, köd szitált rájuk.

Az egyenruhások szétvetett lábakkal megálltak mellettem. Két kézzel markolták fegyverüket.

- Mucika - mondtam lágyan. - Ez volt a felszólítás. És most leadok egy figyelmeztető lövést.

Leadtam. Mivel nyomatékos figyelmeztetésnek szántam, a golyó lemorzsolta egy darabkát a Furr térde melletti kőből.

Vis Major téglavörös arccal ült a patakban, egy hajtincsnyire a kicsorbult kőtől, és dühösnek látszott.

Mi másért lapátolta volna két kézzel a vizet - a saját hajára, így bogyborékolva:

- Lőj agyon! Lőj már agyon, az úristenit!

- De hiszen érted tettem! - nyögtem elhülten. - Bánásmód ez?! Rám haragszol?!

A szamuráj nem felelt, nekiállt, hogy megbilincselje Furrt, aki melleleg

azért nézte ezt tétlenül, mert egyfolytában a stukkeromon járt az esze.

Újdonsült barátom, a tűzszerész, úgy döntött, hogy véghezviszi azt, amiért idejött. Ezért aztán elsőprő vehemenciával Mucika torkának ugrott, az útjába kerülő Vis Majort is legázolva.

Mesmeg mártakodtak egyet a jeges árban.

Hirtelen megelégettem a mazochista orgiát.

Megismételtem a figyelmeztető lövést.

Mire is tűzszereszám-értő barátom elhajította az összebilincselte kezű védtelen Furr, lekapta a sapkáját, és megbabonázottan átdugta az ujját a fejfedője tetején keletkezett hasadáson.

Azután rám meredt. Azt hiszem, csikorgatni akarta a fogait, ám azok engedetlenül kattogtak, már-már szikrázva.

- De hát miért nem jöttök ki a vízből? - kérdeztem értetlenül.

- Megmondom - vacogta Vis Major. - Azért, mert ha a közeledbe kerülök, holtbiztosan megfojtalak.

- Ó, a francba! - kiáltottam sértetten. Sarkon fordultam, a kocsinhoz sétáltam. Beültem melegébe. Cigare gyújtottam. Doboltam a kormányon. Dúdolgattam.

Sajnáltam magam. Szerelmes voltam, akár egy poéta. Mentségemül szolgáljon, hogy a földkerekség leggyönyörűbb, legférfiasabb, legszuperebb pasasába.

Aki kisvártatva bezuhant mellém.

Csaknem minden tincse a homlokába lógott és csöpögött. Arcbőre szederjes volt, ajkai csaknem feketék. Kézfeje céklaszínben bíborlott. Teste vadul rázkódott a hidegleléstől. Attól féltem, hogy tüstént széthullik, akár egy puzzle, és elsüllyedt az ülése alatt gyarapodó tócsában.

- Tattattartsd a ssszám elé a mikrofont - kattogta.

- Biztos vagy benne, hogy Bambi érti a morze-jeleket? - kérdeztem.

Két nyirkos, reszkető kéz ragadta meg a torkomat.

Elhullott néhány csepp könnyem.

Míg ő szenvedélyesen fojtogatott, átkaroltam a vállát. Arcomat az arcához simítottam.

Testmelegem kijózanította. Elengedett, marokra kapta a mikrofont.

- Elsikáltuk az ügyet - jelentette Bambinak. Közben a kezemre csapott, immár harag nélkül. - Furr fegyverraktárt tartott fenn a lakásán. Megpróbálta csónakon elmenekíteni a cuccot magamagával együtt. Kellene néhány bűvár, akik kiemelnék a szajrét a folyóból. - Újfent a kezemre ütött, pedig semmi rosszat nem csináltam: az ingét gombolgattam, nem is szexuálisan indítatva, csupán felebarátilag. Sértődötten visszavonultam. Ő Bambit fűzőgette. - Adj néhány perc pihenőt! Száraz ruhát kell húznom, különben végem.

Elmondta egy szuszra, kattogás nélkül. Amint végzett, ott folytatta a morzézást, ahol abbahagyta.

Indítottam.

- Hazavigyelek? - érdeklődtem.

Felelni akart, ám dermedt nyelve nem engedelmeskedett.

Gondolta, elmutogatja a közlendőjét, de karjai reszketve aláhullottak.

Pár percig hallgattam a vacogását, aztán képtelen voltam türtőztetni magam.

- Hát ez szintisza energiapocsékolás! Amíg így vagy, felcsaphatnál távirásznak. Jobbat mondok! Gyorsan szerzünk egy raklapnyi papírt: gyárthatnál

konfettit. Vagy mit szólnál a bélyegszélezéshez? Pelenkaszegéshez? Azsúr, madéra, he?

- Vettem egy váltás ruhát, itt van a csomagtartóban. Száraz! Felvehetném nálad? - kérdezte szelíden s egyszersmind összefüggően.

Mielőtt még felelhettem volna, gonoszul hozzáfűzte:

- Mellesleg te is átöltözhetsz.

Majd folytatta a kattogást.

Csúcsteljesítményt követeltem a fűtőrendszerétől. Néhány perc múlva úgy festettünk, mint egy robogó gőzmosoda.

- Látsz? - érdeklődött a szamuráj, a gomolygó ködöt legyezgetve.

- Nem, de ismerem a járást. Elvégre hozzám megyünk!?

- Száguldhatnál lassabban is. Az összes közlekedési szabályt áthágod.

Ilyesmit te is csak vészhelyzetben engedhetsz meg magadnak.

- Na, szép. Pont te beszélsz? Ha lesz két hét szabim, összeszámolom, hány dudorom nőtt a te vezetésedtől. Mellesleg vészhelyzet van.

- Mi olyan vészes benne?

- Az, hogy az orromig se látok. - Lapoztam. - Szerintem holnap Fertő City-szerre mindenki rajtad fog röhögni.

- Miből gondolod?

- Hát csupán abból, hogy Furr kézigránátja csak egy furmányos petárdának bizonyult. Mi van akkor, ha az éjnek évadján a jeges folyóba menesztett bűvárok sem egyebet találnak? Vis maior?

Kicsit vacogott, mielőtt felelt volna.

- Kézi rakétavetőket, gránátokat, nagyteljesítményű kommandós géppisztolyokat és egyéb bizsukat fognak találni - mondta komoran.

- Plusz a két halott a Klubban és a sebesült. Mucika jobban járt volna, ha ma este meghal.

- Remélem - dünnyögte bólintva.

Megérkeztünk.

Vis Major ismerte a járást. Egyenesen a fürdőszobába sietett, és magára nyitotta a melegvízcsapot.

Széleseben levettem bőreimet, és nőies ruhába bújtam.

Eltávolítottam a smink maradékát, kibontottam a hajamat.

Elácsorogtam a tükör előtt. Nem az voltam, aki egész este, hanem másvalaki.

Nő, sőt: nőies nő.

Nahát. Méghogy nem a ruha teszi az embert?!

Végre a szamuráj előjött a restaurálóból. Hosszan bámultuk egymást.

Első pillantásra megkedveltem a "váltás" ruháját. Selyemfényű inget viselt, a sötétlila színnek azt az árnyalatát, amely már-már fekete; aminőt csak nemesített rózsák szirmai tudnának utánózni. Fekete zakója és szövetnadrágja férfialakot rajzolt ki.

- Nahát - sóhajtottam. - Ebben a cucuban majd még emberek közé is beengednek.

- Kös - felelte, továbbra is engem mustrálva.

Manöken-módra forgolódtam előtte, hogy alaposabban szemügyre vehessen.

Halk feszültség pengett a levegőben, mámorító.

Ruhabemutató ürügyén egyre közelebb keringtem a pasashoz, mígnem - mit ád Isten? - a karjaiba szédültem.

Elkapott, és átölelve tartott, bő négy és fél másodpercig, majd gyengéden az ajtó felé penderített.

Gázt adtam, és mentünk bele a világba. Nem kapcsoltam ki a fűtést, mert az ülésnek száradnia kellett. Letekertem az ablakot, szólt a zene, hangulatom volt.

Hátrahajtottam a fejem a támlán, leengedtem szempilláimat. A hetedik érzékemmel vezettem a kocsit. Ez az, amit a pasasok nem tudnak, s emiatt persze méltányolni sem képesek.

Vis Major megérintette a térdemet.

- Ne aludj.

- Ébren vagyok.

- Akkor talán nézd az utat.

- Mit néznek rajta? Minden út egyforma, mint két pogácsa.

Megköszöri a torkát, hánykolta a karjait, nem tudván mit kezdeni velük.

Bizonyára a kormánykereket hiányolta.

- Átülök - mondta kisvártatva.

- Francokat. Te vizezted össze az ülést, te fogod kikeltetni az ebihalakat.

- Az ebihalakat nem kell kikeltetni - felelte, zoológiai jártasságát fitogtatva. - Ha felnéznél, láthatnád hogy egy rakéta tépett el mellettünk.

Elkaphatnánk.

Felpillantottam. Fehér színű sportkocsi száguldott előttem, hátsó lámpái vörös kondenzcsíkot húztak átkozott siettükben.

- Szólj a közlekedésieknek - javallottam -, a bal kezedenél találod a mikrofont.

- Menj utána! - förmedt rám.

Akárhonnán néztem, a felszólítás parancsnak rémlett. A gázra tapostam.

Sajnos, a sportkocsi semmibe vette a vérpirosra váltó lámpákat, továbbá az utcákon előforduló valamennyi élőlényt. Suhant ezerrel, ámokilag. Az se igen befolyásolta, hogy immár szirénázva, villogva kergetjük.

- Eszembe jutott valami - kezdtem, kikerülve néhány szerencsés gyalogost a zebrán. - Elmondom, de nagyon figyelj, mert pszichológiáról lesz szó.

- A jobbszélső pedálra koncentrálj! - felelte, ripakodásszerűen.

- Nem érem utol! - közöltem.

- Dehogynem. Rögtön a körúton leszünk: őt is lelassítja a forgalom.

Nyomtam a gázt, flikk-flakkoltam, s bárhányszor túléltem egy-egy kényes helyzetet, hálaimát mormoltam magamban. Mindezen elfoglaltságok közepette fesztelenül tudtam beszélni.

- Szóval a pszichológia. Mellesleg az agykontroll-tanfolyamok is erre építik szélhámosságait, már amelyik kurzus abban utazik, hogy elbolondítsa a hallgatóit. Ismerem néhány áldozatukat. De akárhová nézünk, mindenütt bolonddá tett emberek hemzsegek. Például az ufó-hívők. Egyszer randiztam egy pasassal, aki egész idő alatt a találkozásairól mesélt nekem; egyszer például football-cipő küllemű ufókba botlott valami sportpályán, éjjel. Ám, mert maga is alig hitte, hogy nem képzelgett, másnap reggel visszatért a helyszínre, ahol is megállapította: nem tévedett! Az egész pálya tele volt stopli-nyomokkal!

Nem folytattam, mert beértem a fehér sportrakétát, le is hagytam. Keresztbe fordultam előtte.

Azután kikászálódunk a járgányból, és a kocsihoz léptünk. Az álomi Opelben pokoli hangerővel szólt a zene, a huszonöt év körüli, sötét napszemüveget viselő vezető kikönyökölt az ablakon. Muzikális lévén, ütemesen rángatta a vállát, s mivel éppen pergő dobszólo került sorra, a fickó úgy festett, mintha

heveny epilepsziás roham úrhodott volna el rajta.

- Halkítsa le! - óhajtotta a szamuráj, megvillantva a plecsnijét.

- Mi van? - üvöltötte a rángatódzó pacák. - Piszok rosszul hallok!

A szamuráj átnyúlt előtte, és elnémította a rádiót.

- No? - firtatta.

- He?

- Vegye le a napszemüvegét! - szigorkodott tovább a szamuráj.

A szólított abbahagyta a vonaglást, s szinte megrogyant ültében.

- Inkább nem - mondta. - Meg akarom kímélni a látványtól. Világtalan vagyok, kóccal tömettem ki a szemüremeimet.

- A jogsiját! - pattogott Vis Major.

- Honnan lenne?! Hiszen mondtam: vak és süket vagyok.

- A kocsipapírjait! - hangzott a következő utasítás.

- Csak orvosi papírjaim vannak. A dilibajomról. Olykor-olykor rángani kezdek, s ha ilyenkor puska akad a kezembe, azt képelem, hogy vadász vagyok, és mindenre lövök, ami mocorog.

Vis Major rám nézett.

- Szerinted van humorérzésem? - kérdezte.

- Neked?

- Nekem!

- Csekélyke.

- Ezért nem tudok kacarászni a figurán?

- Inkább azért, mert nem kacagtató.

Vis Major kinyitotta a kocsiajtót, kiemelte az ifjút, lekapta az orráról a napszemüveget, és mélyen a szemébe nézett.

- Ki borja vagy? - kérdezte.

A fickó csúfondáros vigyorral félretolta a kezét.

- Armond Lasalandra vagyok - közölte vészjósló hangsúllyal.

A szamuráj vállat vont. Benyúlt a kocsiba, felpattintotta a motorház fedeleit.

Egy percig elmatatott elől, majd visszalépett Lasalandrához.

- Fogja a cuccait, és menjen haza taxival. Ezzel a kocsival ma éjjel már nem rohan sehova.

- Őrült maga?! - kiáltotta a fickó, vigyortalanul, hökkenten. - Nem hallotta a nevemet?! Reuben Lasalandra a nagybátyám! A rendőrfőnök! Az összes rendőrök főnöke! A magáé is! Úgy megfingatja magát, hogy attól koldul!

Ezzel visszahuppant a kocsiba, és elfordította az indítókulcsot. Semmi sem történt.

A fiú homlokán megjelentek az első verítékcseppek.

- Kérem - sóhajtotta.

- Üljön taxiba - tanácsolta Vis Major.

Sarkon fordult, és behajtogatta magát a járgányunkba.

- Miért csináltad ezt? - kérdeztem később.

- Ugyebár, most az következik, hogy én sem úgy vezetek, mint egy angyal?! -

Effélére gondoltam.

- És persze, te sem úgy vezetsz - szögezte le.

Bólintottam.

- Na, és milyenkor nem vezetünk, úgy mint az angyalok?! - firtatta, "atya a vízfejű ivadékához"-stílusban.

Hallgattam.

Bambi jelentkezett.

- Megszáradtál? - kérdezte.
- Igen, de azóta visszaültem a tócsába.
- Rém kellemetlen. Mit mond neked ez a név: Bender?
- A pasas Ballerini régebben körözött bérkilövője?
- Aha. Akarsz vele találkozni?
- Leghőbb vágyam.
- Jó. A Myladyben látták.
- Repülök - felelte. Két ujjal csettintett.

Újabb megrázkódtatásból kellett kivennem a részemet.

A Mylady nem egyéb volt, mint egy - főleg - nők számára létesített mulató, amelyben atlétikus testű férfiak léptek fel dögös sztriptíz-számokkal.

Mivel úgy festettünk, akár egy férfi és egy nő, s nem mint zsandárpáros, a pávatoll ágyékkötőt viselő pincér leültetett bennünket a színpad közelében álló asztalhoz; csaknem testközelből élvezhettem a táncoló pasasokat.

Láttam már néhány vetkőző férfit.

Némelyik akkurátusan válik meg ruháitól, zakóját a szék hátára akasztja, ingét az utolsó gombig kinyitva, négyszögletesre hajtogatva teszi le, zokniját a cipőjére teríti.

Mások lehányják magukról a cuccaikat; amíg azzal veszkölődnek, hogy áthúzzák fejükön a pulóvert, s ilyenképpen pillanatnyilag nem használhatják ölelésre a karjukat, helyette a mellkasukat és az ölüket tolják előrsbe, a vad elzsongítása céljából.

Találkoztam egy pasassal, aki az előjátékot félbeszakítva, titokzatoskodva bevette magát a fürdőszobába, s mintegy félóra múlva jött elő onnan, pirosra zuhanyozva, akár a frissen perzselt malac, benedvesített, szorosan hátrafésült hajzattal, ágaskodó szervén érett-banán színű és fazonú gumival, kezében lovaglópálcával, térdig érő lakkcsizmában.

Ám, mert ő az ideiglenesen nálam lakó nővérem szobáját elvétele toppant elem: hiánytalan öltözékem, idegen arcom és kirobbanó nevetésem láttán teljesen megdermedt, banánja viszont elpetyhüdt, és a padlóra csusszant.

Taira pedig néhány napig nem állt szóba velem, sérelmezve, hogy szétröhögtem a légyottját.

Nos, eddigi tapasztalataimhoz képest a Mylady pacákjai vonaglósan, riszálva vetkőztek, s minden egyes ruhadarabjukat az első sorban ülő, visítózóan izgatott nők közé hajították, szagolgatás és csókolgatás végett. Az egyik felhevült szőke asszony jókora falatot kiharapott egy meggypiros pettyekkel borított alsónadrágból.

Majdnem padlót fogtam, mindazonáltal igyekeztem leplezni idegenkedő elképedésemet.

- Ez a Bender a táncosok közt keresendő? - kérdeztem.

Vis Major az egyik szemöldökét felvonva, enyhe viszolygással szemlélte a szám végét: a heves dobpergéssel kísért himnusz-parádét.

Az első sor közönsége túltapsolta, - sikította a dobolást. A popsztárok koncertjein tüzelő lányok süvöltése antarktiszi szellővé törpült az ő hevületük mellett. Le sem tagadhatták volna, hogy ők már érett asszonyok, akik betéve tudják a test titkait.

De akkor mégis, mi vette el az eszüket?

A szamuráj rám pillantott.

- Hát ilyenek vagytok? - sóhajtott. Nem is titkolta, mennyire hízeleg neki a pucér pacákokra loccsanó, vehemens vágy látványa.

Szemközt nevettem.

- Kérdeztem én tőled a Fejőszék Klubban, hogy "hát ilyenek vagytok"?!

- Bender nem táncol - felelte korábbi kérdésemre, kissé lehiggadva. - A bárpultnál nyakalja a whiskyt.

- Mit csinálunk? - érdeklődtem.

A pávatoll ágyékkötős pincér pezsgőt tett elénk.

- Iszunk - mondta a számuráj.

A színpad elsötétült, majd újra kivilágosodott. Dagadó izmú viking szökkent a színre, egy szál leplecskében, amely izgatóan lebegett öle előtt, midőn táncát lejtette.

A viking néhány pa-dö-dö után az első sor elé vonaglott, és kézen fogta a leglármásabban ünneplő, sokfenekű, puccosan öltözött hölgyet.

Táncolni kezdtek.

Lenyeltem egy pohár pezsgőt.

A számuráj félretolta az üveget, és ásványvizet töltött üres poharamba.

- Megvárjuk, amíg kimegy az utcára. Fegyver van nála - felelte, ismét jelentős spéttel.

- És ha reggelig marad? Máris forog a gyomrom.

- Nem bírod az italt?

- A légekört nem bírom.

A viking a világot jelentő deszkákon hevert hanyattvást, s hagyta, hogy táncosnője ellegelésszen a testén.

Kissé féltettem a pacákat, hiszen torkos hölgye csak az imént falt be egy fél alsónadrágot.

- Ha te bírod, akkor nézzed - közöltem elszántan. - Kiviszem neked az utcára a kis Bendert. Csak időben ott légy!

Lehet, hogy válaszolni akart, nem vártam meg. Utánam kapó ujjai már csak a levegőt markolhatták meg.

Felkúsztam a bárszékre a bérnyílkos mellett. Pattintottam a csaposnak, és kértem egy sört.

Amikor italom megérkezett, belekortyoltam, majd nyelvem hegyével lekanyarítottam felsőajkamról a habot. Megnyaltam a mutatóujjamat, és körbe-körbe siklaltam a pohár peremén.

Bender szélesedő mosollyal figyelt. Magas, terebélyes vállú pasas volt, cseppet sem látszott hülyének. Harmincöt és negyven év között járhatott, vállig érő fekete haja az arcába lógott; fekete szeme, hosszú, keskeny orra és vékony ajka kíméletlenséget sejtetett.

Gyárilag kifakított farmerholmit viselt, szürke vászoningét hasig kitárta.

Boltozatos, komor prémmel borított mellkasára függesztettem a tekintetemet.

- Mit szól hozzájuk? - kérdeztem, a sivalgó nőköros felé intve a fejemmel. A színpadi jelenet a csúcspontjához közelgett, s ahhoz képest még a kemény pornó is lírai-romantikus műfajnak tetszett. Nem vártam válasza, folytattam:

- Tudja, hogy efféle jelenetek játszódhatnak le a legtöbb nő maszturbációs képzelgéseiben? Vad képsorok: megerőszakolás, megveretés, szeretkezés lóháton, esztergapadon, hajóhintában. Ezt persze a valóságban egyetlen nő sem kedveli, pontosabban: nem sok. Könyvet írok a témáról. Végighallgattam egy sereg maszturbációs fantáziálást. Néhányat megosztok magával. A házaspár estélyre készül, az asszony egy kádnyi habfürdőben áztatja magát, hogy puhán és üdén

jelenhessen meg a vendégkoszorúban. A férfi öltözködne, de sehol sem leli a holmijait. Csenget a komornának, s miközben jól hallhatóan utasításokat osztogat neki, kefélteti a lányt. Felülteti a fésülködőasztal lapjára, és döfölés közepette még a csokornyakkendőjét is megköti. Azután a mandzsettagombokat keresteti vele: a lány mélyen behajol a fiókba, az úr hátulról kedveskedik neki. Ezalatt persze időnként a feleségével is szót vált, s minél inkább közeledik a pillanat, midőn az asszony a kádból kilépve rajtakaphatja a párocskát, annál jobban felgyorsulnak az események. Hopp, elgurul a huncut mandzsettagomb! A komorna négykézláb keresgéli a szőnyegen, az úr persze most sem tétlen. Aztán a lány az asztalra hasal, elérendő a báli meghívót: a férfi persze ismét...

Bender megköszöri a torkát, és a karomra tette a kezét. Forró, nyirkos ujjai foltot hagytak a bőrömen.

- Inkább odakinn folytassa. Elvinném egy nyugodtabb helyre, itt túlságosan nagy a ricsaj. Szerfelett érdekelnek a történetei.

Lesiklottam a székről, és előre indultam. Bender nem láthatta az arcomat, így nyugodtan vigyorghattam.

Am hirtelen elkomorodtam, hiszen egy árva ötletet sem találtam a fejemben, amely méltó befejezése lehetett volna a báli készülődésnek.

Reméltem, hogy Vis Major megment a végkifejlettől. Elvégre tálcán viszem a bérgyilkost. Neki.

A mulató előtt - mintegy véletlenül - elejtettem a kézításkámat. Ezer apró cikk szóródott szét a flaszteron.

Bender lovagiasan letérdelt, és összecsipegette kacsajaimat. Mire megdermedt, kezében az igazolványommal és a benne villogó jelvénnel, a szamuráj megállt mögöttem, és a lapockái közé nyomta a stukkerét.

- Állj fel és ossz áldást! - dörögte.

Bender az ég felé tárt karokkal felemelkedett.

Kicsentem hóna alól a negyvenötöst.

- Megnéznélek - indítványozta a fogoly.

- Akkor fordulj meg.

A két pasas behatóan szemügyre vette egymást.

Pengéztek a tekintetükkel.

- Mi a neved? - kérdezte Bender.

A szamuráj töprengett, hiába. Fogalma sem volt, hogy hívják anyakönyvileg.

Azt felelte:

- Vis Major.

- Aha - bólintott Bender. - Mondanék neked valamit.

- Nosza.

- Nem a tyúk előtt - intett felém a fickó. - Ballerini lányáról lenne szó.

Ezzel félrevonultak, engem ottfelejtve a Felajzott Nők Klubjának kacéran vigyorgó, pörsenéses képű, semmitmondó homlokú ajtónállója előtt.

- Felizgultál, és itthagytak, pipikém? - kérdezte a pasas részvételteljesen.

- Most mondd!? - sóhajtottam.

Széttárta a kabátját, és letolta a cipzárt a nadrágján.

- Gyere a védőszárnyaim alá. Egy perc az egész.

Elindultam.

Hevületemben túlsiettem a célon, ezért szegény pasas felborult, és estében drámaian belegabalyodott földet seprő kabátjába.

Amikor sorsára hagytam, még úgy festett, mint aki soha többé nem tud talpra

vergődni.

Lehet, hogy Bender tényleg mondani akart valamit Vis Majornak, lehet, hogy nem. Midőn rájuk találtam a sarkon túl, egy sikátorban, javában mérkőztek.

A szamuráj borzalmas ellenfél volt, a kommandós múltjával.

Csak hogy Bender sem volt pattogatott kukorica, a bérgyilkos karrierjével.

Alkatukhoz képest kecsesen verekedtek egy ostorlámpa fénykörében. Aggódtam Vis Majorért, de a mulatóbeli élmények jóval élénkebben kavaroztak bennem. A falhoz dőltem, hátrahajtottam a fejemet, és összeharaptam a fogaimat, nehogy felsikoltssak, vagy elbőgjem magam.

Mereven bámultam a magasban függő lámpát, míg nem a fénygömb megnyílt és kitágult, akár egy vakító torok. Lehunytam a szemem. Könnyecseppek vánszorogtak az arcomon.

Még aznap éjjel, vagy talán százhusz évvel később, valaki megérintette a vállamat. Meg sem rezzentem. Tudtam, nem mozdulhatok, hacsak nem akarom, hogy elsodorjon a rosszullét.

- Kyra - hallottam a nevemet a szamuráj hangján. - Mi bajod van?

Halkan felnyögtem.

- Elmúlik - felelte. - Gyere. Majd én vezetek.

Ettől magamhoz tértem. Felnéztem.

- Bender hol van?

- Elvitte a zsupkocsi. Tényleg megállt az eszméleted?

- Mindenem megállt. Atyaisten, hogy utálom a szexualitást!

Benyomott az ülésre, rám csukta az ajtót. A kormány mögé pattant. Persze szokás szerint, beszorult. Eligazgatta az ülést, megpöccintette a tükröt, az indítókulcsért nyúlt, de mégsem fordította el, hanem a vállamra tette a kezét.

- Aberrációkat láttál, nem emberi szépségeket.

- Hülyeségeket beszélsz.

- Miért?

- Mert bármerre nézek, mindenütt csak effélével találkozom. Hovatovább az számít embertelennek, ami nem aberrált.

- Túlzol.

- "Túlzol" - visszhangoztam gúnyosan. - Akkor ezt megvitattuk. Te következel.

Mit mondott Bender?

- Nem mondott semmit. A torkomnak ugrott.

- Hazudós vagy.

- Elvértve.

- Mit mondott?

- Semmi érdekeset. Ballerini kipofozta a régi házát, vett egy új palotát, és költözni készül.

Eltűnődtem

- A helyedben felásnám a kertjét.

- Minek? Bevetnéd csicsókával?

- Nem a lányát keresed?

- Keresném-e, ha ő nem hiányolná?

- Oké, oké - visszakoztam. - Olyan ellenszenves a tag, hogy egyszerűen nem tudom kivenni a fejemből ezt a hülye érzést. Felejtsd el, nem szóltam. Bocs.

- Mármint azt a hülye érzést, miszerint ő tette el a lányát?

- Mondtam, hogy felejtsd el.

- De téged ez foglalkoztat!

- Engem?! - hörentem. - Nekem járna a seggcsók, ha meglelném Rachent?

- Nemrég azt mondtad, nem szeretnél a lánya lenni, mert akkor esténként magadra kéne zárnod az ajtót. Most pedig felötlött benned, hogy talán feláshatnám a kertjét.

- Igen, igen! Valami rosszat mondtam? Ma éjjel elcipeltem egy buzi-klubba, láttam két holttestet, egy súlyos sérültet, izgultam érted vagy félórán át, amíg azt sem tudtam, hol vagy, és ahelyett, hogy a mentőkocsiba zárt dokit vigasztalgattam volna, ő mesélt nekem, idegesség ellen, és jaj, mi szépeket!; azután ellátogattunk egy női mulatóba, és megtekinthettem, milyen is egy falkára való nyomorgó asszony, pláne még blöffölhettem is Bendernek, hogy kicsaljam az utcára, ahol rögtön elhúztatok a trágyadombra pofozkodni, és ez alkalomból az ajtónálló farkangyal legott megkínált a védőszárnyaival. Ezek után hülyeségeket beszélek, igen! Már régen kezeltetnem kéne magamat! Tikket kaptam, hányingerem van, megutáltam a szexet, mi kell még?!

- Nem állítottam, hogy hülyeségeket beszélsz!

- És még ordítasz is velem.

- Éppenséggel nevetgélhetnék is, hiszen találkoztam az önnön védőszárnyaiba dőlt portással.

- Igen?

- Nem mernék léha ajánlatot tenni neked. Nem kétséges, az én orrcsontomat is megrepesztenéd.

Ezen elméláztam.

- Lehet, hogy nem - feleltem kisvártatva.

Vis Major töprengésbe süppedve ült mellettem. Fogadni mertem volna, hogy Ballerinin jár az esze.

Cigit húztam elő. Öngyújtót rántottam volna, azután csak játszottam vele szórakozottan.

Jóval előttünk pirosra váltott a lámpa. A szamuráj lassított, a járgány lustán csordogált a kereszteződés felé.

Átpillantottam a mellettünk guruló Fordba. A kocsí vezetője engem bámult, pontosabban a kezemben tartott stukkercsészében öngyújtót.

Gondoltam, megnyugtatom a derék polgárnak látszó pasast, mielőtt még azt hihetné, hogy valódi fegyverrel babrálok.

Vis Major halántékához nyomtam a stukkercsészét.

Ő oda sem pillantva ellegyezte a kezemet, mivel gondolatilag volt elfoglalva.

Jó, akkor meggyújtom a cigimet. Amely ekkor hullott ki a számból.

Utánahajolva láttam, hogy a padlón gurulgat. Megpróbáltam elkapni.

Egyszerre csak azt hallottam: - A francba!

És a kocsi meglódult.

Miáltal úgy viselkedtem, mint egy faltörő kos, kissé beszakítva a térképtartó polc ajtaját és a fejemet.

Ezzel egyidejűleg lövés dörrent a közelben. Bár mit sem láttam, leszámítva néhány csillagot, semmi kétségem nem volt afelől, hogy ránk lőttek, hiszen üvegszilánkok repkedtek körülöttem.

- Maradj ott - parancsolta Vis Major.

Ezzel árokfutásba kezdett.

Nem akartam ott maradni! Tudnom kellett, mi történik.

Érdeklődtem.

A szamuráj azt felelte, hogy a mellettünk kocsikázó barom váratlanul

előkapott egy flintát, és most ránk vadászat.

- De hát miért? - nyögtem. Ám szinte nyomban gyanút fogtam. - Talán elhitte az öngyújtómat?

- Te azt az idélen játékszert mutogattad neki?!

Újabb lövés dörrent, de szerencsére teljesen eltévesztett bennünket.

- Nem mutogattam neki, csak rágyújtani készültem. Lehet, hogy zsaru?

- Egy zsaru nem viselkedne ilyen eszement módon!

Tényleg furcsa volt a pasas! Kilőtte a hátsó ablakunkat.

- És ha igenis zsaru, aki azt hiszi, hogy a túszo vagyok?

- Miért hinné?

- Mert játékosan a halántékodhoz nyomtam a stukker csövét. Te meg eltoltad a kezemet. Jó, nem zsaru. Akkor micsoda? Miért lövöldöz ránk? Ismered?

- Honnét tudjam?! Eddig csak a torkolattüzéhez volt szerencsém, a fejét nem láttam.

- Én megnéztem. Teljesen közönséges feje van. Némi haj, két szem, egy orr, egy száj.

- Akkor nem ismerem.

- Mégis, mi a rossebért tukmálja ránk az ólmát?!

- Rögvést megtudjuk - felelte a szamuráj, immár a rettenetes hangsúllyal. A ronda vigyor is feltűnt a szája szegletén. Ezt már szerettem. Tüstént meg leszünk mentve!

Rakéta-sebességgel jobbra kanyarodtunk, mákunkra éppen egy utcasaroknál, ahol megszakadt a házak folytonossága. A járgány két keréken vette be a kanyart, engem vákuum akart kiszippantani a szétlőtt ablakon.

Kétségbeesetten kapaszkodtam az ajtóba, s bármily különös, az éktelen gumicsikorgás és a saját nyöszörgésem ellenére tisztán hallottam a halk pengéseket, egyiket a másik után, s ez a műkörmeim katapultációját jelentette.

Váratlanul lezötytyentünk négy kerékre, ám akkor újabb élénk ívű kanyar következett. Midőn végre minden bátorságomat latba vetve kinyitottam a szememet, szűk alagútban: lakóház bejárójában találtam magam.

Vis Major eltűnt mellőlem.

Stukkert ragadtam, ezúttal igazit, és az utcára robogtam.

Késő volt.

A szamuráj a - valószínűleg pusztá kézzel föltartóztatott - Ford előtt állt, s éppen azzal foglalatzkodott, hogy a szétzúzott szélvédőn át kiemelje a kocsiból a lefegyverzett lövést.

Sikerrel járt. Kiteregette a pasast az út közepén, engem mögé intett, hogy tartsam szemmel, ő pedig féltérdre ereszkedett mellette, és furcsa szokásai iránt érdeklődött.

A - főleg indulatszavakból álló - válaszokból azt hámoztuk ki, hogy emberünk kedvenc mániája az éjszakai autózás, lehetőleg egy csőre töltött flinta társaságában, a korrupst és disznó rendőrök önkéntes helyettesítése céljából. Csak ránk pillantott, és máris tudta: rohadt gengszterek vagyunk. Végeznie kellett velünk, ez a készletese, nem tehet róla.

- Nekem hovatartozásom van! - ordította teli torokból, amikor valamivel később az egyenruhás kollégák betuszkolták a rabomobilba.

- Mi az a hovatartozás? - kérdeztem, jobb híján Vis Majortól.

- Valami dilemma-féleség lehet, amely így hangzik: hová is tartozom?!

Jól ismert helyzet állt elő: fedélzetünk huzatossá vált.

- Kocsit cserélünk - közölte a szamuráj. - Elegem van az öngyötrésből. Éppen

eleget fáztam már ma éjjel. Bombabiztos modellt fogok kérni, rád való tekintettel.

- Köszönöm - rebegtem meghatottan.
- Mióta velem vagy, lépten-nyomon üvegtöréses bonyodalomba keveredünk.
- Utállak - morogtam. - Most és mindörökké.
- Mondd még egyszer!
- Oké, nem utállak.
- Sokat változtál, mióta megismertelek - mondta komolyan. - Eddig hülye kékhárisnya voltál.

Felragyogott a szemem. Észrevette!

- És újabban? - kérdeztem.

- Hülye nő lettél.

De legalább már nőnek lát! Megnyugodtam.

Elváláskor megbeszéltük, hogy délután értem jön, és együtt megyünk a lögyakorlatra. A pirkadat sápasztó fényében nyúzottnak, szürkének láttam az arcát.

Olyannyira megszántam, hogy eltökéltem: sütivel fogom várni. Kikevertem a tésztát egy hatalmas tálban, beledolgoztam az élesztőt, letakartam és meleg helyre tettem, hogy duzzadjon.

Addig is lezuhanyoztam. Ezután ellenőriztem a tálát: a tészta passzívan lapított a fenekén.

Elmajszoltam néhány falat ételt, rendbe szedtem magukra maradt körmeimet. A tészta egyáltalán nem csinált semmit, csak heverészett, akár egy darab szappan.

Lefeküdtem. Hiába sötétítettem el a hálószobát, szervezetem pontosan tudta, hogy nappal van, és bár halálos fáradtság terpeszkedett rajtam, képtelen voltam elaludni.

Bárhányszor felötlött bennem az esztelen féltékenységében hasfelmetszővé lett Mucika s az egész pederaszt-transzvesztita banzáj, plusz a méltóságukból kivetkezett, alsónadrág-faló, hímtag-éhes nők a mulatóban, felfordult a gyomrom, és odaveszett az önbecsülésem.

Vigasztaltam magam: lehet, hogy lassan hozzászokom az efféléhez, és eljő az a perc, amelytől kezdve különválaszthatom mások nyomorát a sajátomtól.

Pillanatnyilag azonban azt éreztem, hogy részese: felelőse, áldozata, játszószure vagyok a gyarló ösztönvilágnak.

Igaz ugyan, hogy nem én sivalogtam a pucér pacákok láttán, de ki tudja?, az élettől kapott ezernyi sansz közül talán éppen ezt, a legrosszabb lapot fogom megjátszani?!

Végző búcsút vettem a rém okos Kyra Emettől, a hűvös esztől, és örök nyugalomra helyeztem őt lelkem fertályán. Rettegve üdvözöltem az újat, a még ismeretlent, s ezzel elaludtam.

Eszeveszett álom lepett meg; álarcosbálban jártam, rizsporos maszkokat fürkésztem, sosem tudtam meg, ki férfi és ki nő, ki gyilkos, ki áldozat, ki ember, ki humanoid. Azután lobogó fekete felleghajtóban lovas érkezett, kiragadott a tömegeből, és balladai erdőbe vágatott velem, majd elhagyott, s ekkor arra eszméltem, hogy fél pár cipőm odalett; göröngyökön botorkáltam, amelyek varangyokká változtak a lábaim nyomán. Varázslóba botlottam, aki a térdéig érő tincseiben kószáló tetveket pattintgatta, és mogorván elhessentett, midőn arra kértem: juttasson haza, az ébrenlétbe. Az életbe. Odébb álltam, s

hogy ezután mi következett, arról nem óhajtok beszámolni, legyen elég annyi, hogy további álmaimat Courts-Mahler írta, miáltal nevetve felébredtem, mert még álmomban is röhögnöm kell, ha valaki gyötrelmes komolysággal pasztillázza belém a lehetetlenül tökéletest, az émelítően gyönyörűt.

Meglátogattam a tálat. A földkerekség legpasszívabb téstája hasalt benne, krónikus apátiába süppedten.

Vis Major nem kap sütit. Fogtam a kedélybeteget, és a szemetesbe cuppantottam.

Benéztem a frigóba. Néhány, régtől ottfeledett spenótos palacsinta ténfergett benne; egy pohár joghurtun púposodott a fedél; egy szelet sajton rágódott az enyészet, jóformán csak a lyukakat hagyva belőle.

Kivágtam mindent, lekváros kétszersültet uzsonnáztam. Megöntöztem a növényeket, eltársalogtam velük, majd anyámmal is aki telefonon hívott, és részletesen beszámolt lelki és szervi állapotáról, a gurujával és a horoszkópusával megtartott konzíliumok tanulságairól, meg egyéb csillagközi marhaságokról. A magam részéről szinte semmit sem mondtam, de nem is érdekelttem őt, s ebben nem volt változás.

Végre megérkezett Vis Major. Levetette magát a karosszékbe, két ujjal megnyomkodta a szemhéját, s megjegyezte:

- Meglátogattam a pasast, aki Ballerini házán dolgozott. Autóbaleset érte. Két napja, munkából hazajövet. Csak az özvegyével beszélhettem.

- Vagyis hajszálnyit sem aludtál - állapítottam meg éleseszűen. Picit eltöprengtem. - Fene tudja, miért ötlött fel bennem a piramisokhoz fűződő legenda?!

- Miszerint? - kérdezte.

A pasasra néztem, s gépiesen befordultam a konyhába, kávéfőzni. A pult mögé lépve elszörnyedtem.

Elszörnyedtem?! Jeges rémület markolta meg az aortámat!

Valaki mozgatta a szemetes fedelét!

Akárha kalapot emelgetett volna: kézcsókom!

A téstja!

Arcom láttán Vis Major felpattant ültéből, hogy a segítségemre siessen.

Muszáj volt távol tartanom a borzalmas látványtól.

- Ül vissza - sikoltottam - Semmi, semmi baj - fűztem hozzá nyehegve, s még egy vékonyka mosolyra is futotta lelkiereimből. - A piramisokról beszéltem, nemde?!

- Nem érdekelnek a piramisok - biztosított. - Mi van ott? Skorpió?

Skorpió? Hiszen szívem szerelme is csak egy apadt fantáziájú, köznapi fickó!

A szemetesből kitüremkedő, vészesen dagadozó szörny úgy festett, mint egy tájleírás valamelyik sci-fi-ből.

Robbanásig feszülő, szürkészöld felszínét kráterek borították, s folyamatos pöfögéssel újabb és újabb lyukak keletkeztek rajta.

A félelmetessé elevenedett Dolog kilépett az edényből. A fedél ellenállt egy darabig, majd nyakaszegetten feladta a harcot.

A pöfögés fokozódott; ragacsosan nyúlós köpetek röpködtek körülöttem.

Lávaömléshez fogható természeti katasztrófa fenyegetett.

A téstja, a gyümölcsjoghurt, a spenótos palacsinták, a sajt és az élesztő mezalianszából létrejött szörnyeteg támadásra indult a maga gonosz módján.

Immár a padlóig türemkedett. Lábféjem bekebelezésére készült.

Tudtam, az a célja, hogy ellepje a házat, a kertet, az utcákat.

Fertő Cityt.

Egy pillanatra vallásos lettem. A haragvó istenek küldték őt Szodoma és Gomorra ellen!

Vis Major is jól hallotta a pöfögést.

- Kobra? - firtatta.

Szakítottam a heveny vallási tébollyal. Úgy döntöttem, felveszem a harcot a Szörnyeteggel!

Nekiugrottam, hogy visszatömködjem a szemetesbe.

Nem lett volna szabad hozzáérnem, hisz csak erre várt!

Ördögi ellenfél volt: amint megérintettem, felzabálta, magába szippantotta a karomat; éreztem testüregeit, benseje langyosságát.

Tágra nyílt szemmel bámultam förtelmes csúnyaságát, fekélyszerű likacsait, megnevezhetetlen-zöld, sűrű nyálát.

- A Nyolcadik Utas! - nyögtem.

Vis Major ekkor már mellettem állt.

És éppen eltette a stukkert.

Zsebre vágta a kezét, a pulthoz dőlt, szájszeglete enyhén vibrált.

- Mi ez? - kérdezte olyan hangon, amelyben együtt rezonált a nevetetnék és az undor.

- Süti - feleltem töredelmesen.

- Süti?! Szóval süti. És mivel te nem eszed meg őt, kénytelen ő megenni téged.

- Segíts! - kértem, beletörődve, hogy egyedül nem bírok el vele. - Lődd agyon! Terítsd le!

- Gyömöszöljük a vécébe - javallotta.

Elképzeltem, hogy onnan is visszajön, nem egyedül.

- Oda ne! - sírtam.

- Mit tettél bele? - érdeklődött a szamuráj, remek reflexszel félrekapva a lábát. A Dolog elvétette a célpontját. Nem csüggedt, tovább dagadt, araszolt áldozatai felé.

Felénk.

Nekiestünk.

Darabokra téptük. Minden egyes darabjával a szemétdarálóhoz rohantunk.

Kéjjel figyeltük, miként tűnik el a semmiben.

Győztünk. Elfogyott.

Megmostuk a kezünket, karunkat, vállig.

Lekapartuk arcunkról a zöldes köpetfoltokat. Vis Major kikurkászott a hajamból néhány alattomosan puffadozó, megújhodni készülő csepp-szörnyet.

Ruhát váltottunk.

Végül ittunk egy kortyot a borzalmas pánikra.

- Mennyi élesztőt tettél bele? - kérdezte a szamuráj, immár a kocsiban.

- Két vagy három csomagnyit. Azt akartam, hogy keljen.

- És tényleg: kelt. Mi is van a piramisokkal?

- Csendesen lemészárolták azokat a rabszolgákat, akik ismerték a kincseskamra hollétét, nehogy eljárjon a szájuk.

- És?!

- És semmi. Csak felötlött bennem. Szörnyen rémült voltam. Olyankor mindig félrebeszélek.

A szamuráj elmerült mellettem. Gondolatilag.

Néztem arcélét, emeletmagas homlokát, törtvonalú szemöldökét, lusta

szemhéját, finoman formált orrát, hajszálnyit felfelé ívelő szájszegletét, erőteljes állát; inge gallérján egy tésztapettyet; átitatódtam illatával: a zsongítóan tiszta, férfias illattal, s eszükszöm, hárfázni lett volna kedvem.

Cafattá löttem a lölap közepét, majd a terem messzi távolában mozgó papírfigura életfontosságú szerveit.

Vis Major megtekintette műveimet. Elsápadt, s ezt dicséretként zsebeltem be.

E.T. az irodában futkosott, körbe-körbe. A szamuráj láttán tüstént kieresztette a hangját.

- Tudod, kit várunk ide percekben belül?! - ordította. - Ne találgass, beavatlak! Lasalandra készül tiszteletét tenni nálunk! Mi a bűdös francot csináltál már megint?!

Vis Major a zsebébe nyúlt, és a dühöngő pasas tenyerébe helyezett egy eléggé beköppött gyújtógyertyát.

- Mi ez?! - hörögte E.T.

Körbepillantottam. A kollégák roskadt vállal ültek a helyükön, s lázas tempóban kevergették a kávéjukat.

- Gyújtógyertya - felelte a szamuráj. Háttal állt az ajtónak, így nem láthatta a belépőt, de leolvashatta az arcokról, hogy nem más érkezett, mint a rendőrfőnök. Zavartalanul folytatta: - Enélkül egyetlen kocsi sem megy, sem százszal, sem kettőszázszal. Még Armond Lasalandráé sem.

- Hogy' merted eltulajdonítani?! - lehelte E.T., merev vigyázzba rándulva.

- Nem kellett hozzá különösebb bátorság - vont vállat a kérdező. - Bender is, Furr is nagyobb falat volt nála.

Lasalandra előlépett. Magas, széles testű, gömbölyű arcú férfi volt. Lerítt róla, hogy valamikor bőszen sportolt, ám hajdani izmai - a protokoll-lakomáknak köszönhetően - fellazultak és elfolyósodtak. Haja rapszodikusán gyérült, szürke arcán geometriailag tökéletes, ápoltságú bajusz feketéllett, amelynek ugyanaz lehetett a titka, mint a brit pázsitnak: semmi különös, csupán ötszáz évnyi nyírás.

Lasalandra szemügyre vette Vis Majort.

- Tehát így néz ki a fenezsaru, aki megleckéztette az unokaöcsémet - mondta, kiszemlélődve magát. - Vis Major. Hallottam magáról. Ne higgye, hogy megleptek Armond panaszaival. Köztudomású, hogy maga már tábornokot is evett.

A szamuráj szótlanságát összezsáptatta a bokáit. Gúny áradt a testtartásából.

Lasalandra vállon veregette a pasast, majd elvette E.T. reszketően hullámozó tenyeréről a gyújtógyertyát, és mellénye órazsebébe süllyesztette.

- Kicsiny Armond! - sóhajtott, s vigyorogva elhagyta az irodát.

Tucatnyi arc meredt utána.

- Barom, barom, barom - mondta E.T.-é.

- Mi van?! - nyikkant Blické.

- Véged, Vis Major - sóhajtott Titusé.

Elmozdultam álló helyzetemből, s ezzel a szituációt is kimozdítottam a holtpontról.

- Mit drámaztok, hülyécskék?! - kérdeztem. - Ez a látogatás felért egy kitüntetéssel.

- Gondolja? - sziszegte E.T.

- Lasalandra a maga módján csaknem kicsattant az örömtől, hogy végre valaki seggbe merte rúgni az öcsikéjét.

- Nem úgy láttam - dünnyögte E.T.
- Szegény ember, maga hat pár kontaktlencsével sem venné észre a templomtornyot - feleltem.

Lapockán böktem a bakaszoborra merevedett szamurájt.

- Mozgás! Vár a bűn: Fertő City By Night.

E.T. elénk toppant. Megrántotta Vis Major kabátujját.

- Tőled akarom hallani, mi a véleményed!?
- Miről?
- Az iménti vizitről. Most letoszott vagy megdicsért?
- Lasalandra? Találd ki.
- Parancsba adom, hogy tájékoztass a véleményedről!
- Az a véleményem, hogy vizes az agyad - felelte a kérdőre vont, és kihajózott a folyósóra.

- Miért etted meg a tábornokot? - faggatóztam a kocsiban.
- Ne csináld még te is! Miért kell hirtelen mindenkinek velem foglalkoznia!?

Momentán nincs hangulatom a memoárjaimmal bíbelődni. Fáradt vagyok, mint az utcakő Mesélj te: milyen érzés alhatni?

- Ki mondta neked, hogy én aludtam?!
- Nem aludtál? - kérdezte részvéttel.

Lesütöttem a szememet.

- De, aludtam. És ha nagyon tudni akarod, nincs azon mit irigyelni.

Lefekszel, abban a hitben, hogy most aztán kipihened magad, ám ehelyett különféle zagyvaságok bugyborognak fel benned. Szép kis pihenés, amiből menekülésszerűen kerül ki az ember!? Miért nem aludtál? Okvetlenül el kellett menned Ballerini piramis-építőjéhez?

- Ugyan már, az egész tíz percig sem tartott. Camea nem hagyott aludni.

Cimbalmozott.

Felsóhajtottam.

- Ó!? Én hárfázni szeretnék.
- Parancsolj. Idegeim húrjai feszülnek.
- Emlékszel még, hogy tegnap kommunikációt iníciáltam a pszichológiáról?
- Egyezünk meg: mondatonként legfeljebb egy idegen szót használhatsz, oké!?
- Nem érdekel a mondandóm?!
- Ez a témakör nem különösebben izgat fel.
- Cameáról akarok beszélni! - ordítottam kétségbeesetten.
- Camea az én keresztem.
- Nos, ezzel az állásponttal kell szakítanod. Pszichológia, mint már említettem. Azt mondtad: nőd mániás. Látod, hogy verem tátong előtted, és mégis belevetted magad. Hulla hülye vagy!
- Miért fájlalnád?! - hányavetiskedett.
- Lappangj el, én beszélek! Camea válni akar, igaz?! Igaz! Te mit léptél eddig? Kitartottál azon álláspontod mellett, hogy tiéd a ház, menjen el ő. Ezzel mintegy belehajszoltad őt a harcba, az utolsó csepp vérig. Nem jó taktika.
- Dehogyan nem jó taktika! - pattogott. - De ha tényleg nem jó, akkor sem adom a házamat!
- Márpedig adnod kell. Hacsak nem akartok elvérezni mindketten. A megoldás a következő: tisztázd vele, hogy elfogadod a döntését, miszerint nem óhajt tovább

téged. Mindezt persze úgy add elő, mint hosszas szenvedés, mérlegelés árán meghozott, fájdalmas elhatározást. Neki kell végül nyeregben maradnia, érted!? Ezzel kihúzod a méregfogát. De nehogy mánia nélkül maradjon! Adj neki újabb vesszőparipát: egyeztetek meg abban, hogy elcseréletek a házat két lakásra. Bízd rá, hogy ingatlanügynökökkel tárgyaljon, hajlékot keressen. Áraszd el lakberendezési folyóiratokkal, hadd tervezgessen. S ha ez a mánia torkon ragadja, minek akarna téged az örületbe kergetni?!

- Teljesen lökött ötlet! Ő veszett meg, és én adjam fel az otthonomat?!

- Mert te tökéletes férj voltál!? Folyton hazajártál, virágcsokrokkal kedveskedtél?! Beszélgettél vele?!

- Jó, ha ez kell a tökéletességhez, akkor nem voltam az. Viszont sose pofoztam; meg se rúgtam!

- Ne baromkodj, Adrian. Hányszor csaltad meg?

- Sehányszor. Előfordult, hogy lefeküdtem egy-egy nővel, de csak úgy futtában. Néha igényli az ember szervezete.

- A változatosságot?

- A változatosságot?! A szeretkezést! De hiszen már megint az én szexuális életemmel foglalkozunk! Különben is, mindig megmondtam az igazat, akár melő, akár szex miatt nem értem haza időben.

- A munkád jobban érdekelt, mint kötött frigyed. Csak hálni jártál belé. Ő pedig különféle elfoglaltságokba menekült, hogy múlassa az időt. Ezek után a legkevesebb, ha feladod a házat, és beéred egy lakással. Tedd őt szabaddá. Egyébként hová raktad Asatót?

- Én? Sehová. Azoknak, akiket szerfelett érdekel Mariano holléte, feltűnt, hogy Asato örökké a nyomomban jár. Tőle is megkérdezték: hol van hát Mariano? Ne aggódj érte. Lábadozik. És most vessünk véget a gyónásnak. Sétálni hívlak.

- Komoly? - csillant fel a szemem.

- Véresen. Komoran feketéllő park mellett gurultunk. Vis Major a fékre lépett. A járgány megállt, hintázott egy keveset.

Az örökzöldek vaskos lombja között néhol egy-egy kopasz fakorona csápolt az égre. Ha voltak is lámpák a parkban, fényük nem hatolt át a sűrűn.

- Jössz? - kérdezte a számuráj.

Habozni látszottam.

- Habozni látszol - mondta. - A park másik végén van néhány szórakozóhely, főleg diszkók. Az elmúlt héten három ízben érte támadás a parkon átsétáló párokat. A támadók lefogják a lányt, és végignézetik vele, miként verik félholtra a fiúját. Sétálj velem. Persze, ha félsz, nyugodtan nemet mondhatsz.

Féltem. Azt feleltem:

- Mehetünk.

- Ha beérünk a fák közé, átöllelek, vagy megfogom a kezedet. Ezt azért közlöm előre, nehogy eltörd az orromat.

Szólt Bambinak, majd zsebre vágta a hordozható adóvevőt. Ellenőrizte stukkerét, én is azt tettem az enyémmel.

Kiléptünk a kocsiból. Elindultunk a sétaúton.

A lámpaoszlopok húszméterenként követték egymást, holt-feleslegesen: csaknem valamennyiből hibádozott az égő. A sétány szélein álló padok is túljutottak fénykorukon. Mostanra legfeljebb fakíroknak kínálhattak kellemes ülőhelyet; némelyikből csak egy szálnalmas fémváz maradt, egy-két rozsdálló csavarral.

Vis Major kézen fogott. Nem csak úgy tessék-lássék, hanem férfilag. Andalogtunk.

Zsenge magzatkorom óta utálok az elhagyott parkokat. Bármelyik bokor mögött lapulhat valaki, s aki már lapul, aligha jópofaságokat forgat a fejében.

Tudtam.

- Nem mindig ilyen ez - mondta a szamuráj. - Délutánonként és hétvégeken Miki egér és Plutó kutya jelmezébe bújt palik lötyögnek fel-alá; diót, mogyorót osztogatnak a gyerekeknek. Adóvevőjük, könnygáz spray-jük is van; a szórakoztatás mellett az a dolguk, hogy vigyázzanak a sétálókra. -

Megszorította az ujjaimat. - Mi baj?

Kiszabadítottam a kezemet a övéből. Tenyeremet a farmernadrágomba törölgettem.

Vis Major átölelte a vállamat.

- Elmondod?

Nemet intettem a fejemmel.

- Te beszélsz nekem pszichológiáról?! Tele vagy mindenféle tüskével - állapította meg. - Például az apahiány. Már ezerszer szóba hoztad, hogy apa nélkül nőttél fel. Elvesztetted Derinát, az egyetlen, akivel őszinte mertél lenni. Ne hited el magaddal, hogy soha többé nem lehet másik barátod. Amikor említettem a Miki egeret, hirtelen megrándult a kezed, és nyirkos lett a tenyered. Valami rossz ízű emléked fűződik hozzá?

- Nehogy azt hidd, hogy ez az andalgás mindjárt mély meghittséggel jár együtt - óvtam.

Tudtam, hogy igaza van. Apám, Derina. A feszültség, melyet ujjaink érintkezése váltott ki. S a másik feszültség, egy szörnyű képsor, amelyet Miki egér említése indított el.

A behavazott park, nemrég. A hangulatosnak indult séta, a játékos képzelgés a körülöttem ólálkodó árnyékomról.

Egy másik árnyék, hirtelen. Ijedtemben megdermedtem.

Aztán felsóhajtottam, megkönnyebbülten. Csak a Télapó lépett elő a fák közül. Csak egy elbitangolt Télapó! Őkelme gyakori ebben az évadban. Az utcákon bandukol, áruházak előtt kínálgatja a szaloncukrot, és a kiskrapekok elhiszik létezése meséjét. Gyermeki lényemre hallgatva elaltattam rémületemet.

Felrezzentem az emlékezésből.

- Miki egér, vagy Télapó?! - nevettem keserűt. - Néhány hónappal ezelőtt egy éjjel kimentem sétálni a friss hóba. Jött a Télapó, kést hozott a puttonyában. A torkomhoz nyomta a pengét. Semmiféle alternatívát nem kínált. Pénz, ékszer, lányágom nem érdekelte. Csak a haláltusámra lett volna kíváncsi. Garbónyakú pulóverem, vastag sálam, felhajtott kabátgallérom mentett meg a támadáskor. Előbb csak menekülni akartam, de a Télapó nem engedett. Ekkor szembeszálltam vele. Letéptem róla a fehér prémmel szegett sapkát, a műszőrme szakállt, a piros palástot. Nem volt többé Télapó, nem volt gyermekkorom szentsége, nem volt más, csak egy elmeháborodott, húsz év körüli fiú. Fegyvertelen voltam, ő nem. Azután fordult a kocka, a kés hozzám került. Megsebesítettem a srácot. Kómában vitte el a mentő. Chetan: így hívták, húsz éves volt. Egy hétig eszméletlenül feküdt. A laborvizsgálat szerint csordultig tele volt narkóval. A nyolcadik napon meghalt. Orvosok, jogászok, elmekurkászok és a főnököm szerint engem semmiféle felelősség nem terhel.

- Szerinted?

- Szerintem igazuk lehet.

- És mégis?

- Chetan nem tudta, mit tesz.

- Tabut csinálsz belőle. Tabut, mikor Télapónak tekinted, amikor a keresztnevét emlegeted. Tabut, amit nem szabad bántani. És mert mégis megtetted, emészted magad.

- Ilyesmit mondott a pszichológus is. Bruce szerint "jobb ma egy eleven zsarú, mint egy holnap is gyilkoló elmebeteg". Bruce volt a főnököm.

- Még mindig szerelmes vagy belé?

- Bruce-ba? Honnan veszed?

Távoli léptek csikordultak a kavicsokon.

Vis Major megtorpant, lehajolt hozzám, arcát az arcomhoz simította. Lélegzete a fülemet súrolta.

- Szaglászta utánad. Mindent tudok rólad - súgta.

Megfeszültem a karjai között.

- Csak egy boldog ifjú pár - közölte, és ellépett előlem. Kézen fogott, s tovább bandukoltunk.

A pár elhaladt mellettünk.

Utánuk fordultam.

A fiú egy ódon fenyőhöz vezette a gyöngyözően nevető lányt.

Összeölekeztek a fa előtt, és táncra perdültek.

Keringtek, forgolódtak lassulón. Megcsókolták egymást.

Mozdulatlanná váltak, akár egy szobor-páros.

Vis Major hátrapillantott.

- Nos? - kérdezte.

- Hogy' értsem e "nos"-t?

- Azért helyeztetted át magad, mert nem fért volna össze a lelkiismeretteddel, ha felborítod Bruce házasságát?

- Ha szaglászta utánam, tudod, hogy nem. A borulékony házasságok már a kezdősebesség lendületében vannak, amikor megjelenik ama harmadik. Bruce frigye bombabiztos volt. Egyszer-kétszer bekeveredtem a kertjükbe, szó se róla.

- És amikor távoztál, fogaid közt egy-egy rózsággal, azon mindannyiszor a legszebb bimbó díszlett - fuvalázta a pasas gunyorosan, elfoszlatta

Rodin-szobros megilletődöttségemet.

- Megpróbálsz elterelni a figyelmemet. Kukkolónak akarsz látszani, nemde?!

Holott igazából arról szólt a te fusi-nyomozásod, hogy vajon honnan jött a tyúk, méltó-e a kiváló Vis Major társaságára!? Végre is, e sajátos munkakapcsolattal egymásra bízta az életünket: fura frigy ez. És ahogy elnézem, úgy is viselkedünk, miként a házasságok. Marjuk egymást vipera-mód, szex meg sehol.

Elém lépett, kidüllesztette a mellkasát.

- Köll szex? - kurjantotta hintáslegény-modorban.

Csípőre vágott kézzel megriszáltam magam.

- Tudsz? - kérdeztem, amúgy cselédlányosan.

- Tudok hát!

- Oszd piázol-e? Mer' nekem nem köll ám piás bitang.

- Á, nem vagyok én nyakra-főre alkoholista! Úgy vagyok, mint az állat: csak akkor iszok, ha szomszédok.

- Marha - mondtam a rendes hangomon. Tovább sétáltunk.

Emberi alak hevert az út szélétől nem messze, kartonpapír nyoszolyán.

Közeledtünkre felemelte a fejét, megvakarta kusza körszakállát, és hangos dörmögéssel visszadőlt reklámszatyor-vánkosára.

- Látod? - kérdezte a számuráj.

- Még borzongok, ahogy rendes empatához illik, ha felebarátját dideregni látja.

- Felebarátodnak nemrég még otthona, étele, paplanos ágya volt.

- Ismered?

- Tudom.

- Sejttem, mi következik, ne folytasd. Egy elvált férfi vacog a papundeklin. Egy kismizmizett válási áldozat. Szívfacsaró! Ugyan Adrian, ne törődj a kényelmetlenségeivel. Gondold ezt: "de legalább szabad!"

- Hülyeség - legyintett. - Én évtizedek óta folyamatosan szabad vagyok.

- Tudom, hogy ezt hiszed - bölintottam. - Ezt hiszed, amikor Ballerinivel cicizel, amikor tábornokot reggelizel, amikor eldicsekszel a feleségednek a külön-szexszel, és amikor elvitatod az ifjú Lasalandra nemlétező előjogait. Bálványozlak is ezért. Egy szép napon még meg is gyászollak.

Térdre vetette magát a lábaimnál.

- Kyra Emmett, mondd meg igaz lelkedre: akarsz-e jóban, rosszban, boldogságban, szenvedésben eme férfiú özvegye lenni, ásó, kapa, nagyharang?

- Igaz lelkemre mondom: nem.

Felemelkedett, és teátrális mozdulatokkal megáldott.

- Kyra Emmett, legyen tiétek e földi pokol, s leljetek megváltást a halál paradicsomában!

- Téged kezeltni kellene - nyögtem. - Mi a fene bajod van az élettelle?

- Élő ember képtelen kialudni magát. Az álmatlan ember ingerült. Érted? Kavicsropogás, harsány hahotázás ütötte meg a fülünket.

- Bocs - lehelte a szamuráj, és megcsókolt.

Megcsókolt férfilag, s én nőileg viszonztam. Összesimulva faltuk egymás száját.

A közeledő hangok gyorsan távolodtak tőlem, üvegbura borult fölém, elleptek egy álom képei, eszem elveszett.

Vis Major megtartotta az eszméletét. Száját áthelyezte a nyakamra, s a vállam fölött figyelte a felénk tartó fickókat.

A kavicsropogás megszűnt.

A legények megtorpantak.

- Öt suhanc - suttofta rekedten a szamuráj. - Olyan jó kötözködő-félének látszanak. Azt hiszem, készülhetünk.

Még a kiváló Vis Major is tévedhet olykor.

A srácok folytatták a kamaszos lármázást, és beérték néhány szellemesnek szánt, sületlen megjegyzéssel, midőn elmentek mellettünk.

Mi állva maradtunk, mint Lóték. Szédültem kissé.

Bámultam a pasast. Úgy éreztem, szólnom kellene valamit.

Ő csendesen várt a közlendőmre.

Néztem alakját, és végre látni kezdtem.

- Mekkora hülyék vagyunk! Tudod, hogy' nézel ki?! Nincs épeszű ember, még egyszerre őt sem, aki örömet kötne beléd! Ebben a bőrkabátban akkora vagy, mint egy stelázsi, ráadásul dudor a hónod alatt, dudor a kebleden. Az adóvevő! Az imént azzal lapítottad szét a tüdőmet.

Kissé előrehajolt.

- Nem egészen értem, miért kell most hirtelen a dudoraimat számolásznod!?

- Ki olyan hülye, hogy lépre menjen neked?

Eszembe ötlött a Rodin-szobor. Összefonódott férfi és nő. Tavaszias éj, harapni való levegő, mámor.

Megragadtam a szamuráj kezét.

- Gyere!

Nem jött. Lecövekelt magát.

- Miután stelázsiságomat megzenésítetted, hadd kérdezzek valamit: bizonyosan ez volt az összes közlendőd?

Megháborodott a pasas!

Ismét ő fogta az én kezemet. Ellenállhatatlanul vonzódtam hozzá, lépésről lépésre, egyre közelebb.

- Játszol? - kérdezte.

- Nem!

Sikoly. Indázó, határtalan sikoly.

Azután bénult csend.

Futásnak eredtünk.

Elrohantunk a kartonpapír heverőn könyöklő, rémült hajléktalan mellett. Egy, kettő, három, négy padcsontvázat hagytunk el, megvakított lámpák egész sorát.

A szamuráj engem is elhagyott; lobogó kabátszárnyai nyomában loholtam.

S mire utolértem, három suhanc tekergett előtte térdén.

Futhattam is tovább, a két megugrott srác sarkában.

Jóllehet, kifulladtan, ám mégis szóltam nekik. Megemlítettem, hogy nem lesz ez így jó.

Mivel a szép szó lepergett róluk, előkaptam a stukkert; kétszer elsütöttem.

Összerándultak, és térdre rogytak egymás közelében. Zokogva faggatták egymást, melyikük sebe végzetesebb.

- Fújjátok ki az orrotokat! - rivalltam rájuk. - Vér nem folyik.

Alig hitték el.

Amikor lehiggadtak kissé, átvizsgálták magukat. Sértetlenek voltak.

Szervileg.

Vagányságuk romokban hevert. Taknyos, könnyes, reszkető kölyökké lettek.

Az imént még trillázva nevető lány komoran térdepelt a félhalott tavalyi fűvön.

A fiú ideges-zavartan rángatta magán a tépett inget, orrából vér ömlött.

Azt kérdezgette, amit már oly sokan, megannyiszor, mindeddig hiába:

- De hát miért?! Miért, az isten szerelmére?!

A szamuráj mellém lépett, s ezúttal szakmán kívül, átkarolta a vállamat.

- Ha kiöregszel a nőiségből, jó leszel szeizmografnak.

A járgány fel-alá járt velünk a városban. Vis Major a kormány mögött gubbasztott, némán kucorogtam mellette. Egyetlen szót sem váltottunk, mióta elszabadultunk a parkból.

Részemről szemernyi sem csodálkoztam. Tudtam álmomból, hogy mi zajlik közöttünk.

Éppenséggel megmondhattam volna neki is.

Álmodja meg magának!

Szóval úgy voltunk, mint kompót a dunsztmelegben. Ücsörögtünk, hullára untuk, mégsem moccantunk, nehogy feltűnjünk, és megegyenek.

Nem maradtunk vox humana nélkül.

Bambi szólt:

- Névtelen bejelentés. Forró! A Lián utcai peep-show hármaskörében műsoron kívüli eseményt láttak. Ki jár a közelben?

Végre! Vis Major kilocsoghatta magát.

- Én - mondta.

Gáz. Ablak, szélvédő. Púp, mindjárt kettő.

Beszíjaztam magam.

- Kapcsold ki! Katapultálni fogunk! - parancsolta.

Rá se hederítettem.

Micsoda kulimelő! Az ember már a saját levében sem főhet háborítatlan!?

Örökké csak a hajsza, a törvény nevében.

Mi van akkor, ha a névtelen bejelentő tréfálkozott? Belebotlott egy telefonkészülékbe, és nyomban vad bizsergés támadt a mutatóujjában? Éji órán hiába tárcsázna iskolákat, a bombariadó nap-közi műfaj. Hívta hát a zsarukat.

Mi pedig betrappolunk a bordóra tapétázott, parányi szobába, és rajtakapunk egy ledért, amint kibújik a melltartójából. Huh.

Hát jó. De csakis a szamuráj kedvéért. A pasasok tudják értékelni az ilyesmit. Mindegy, milyen a nő, csak hiányos legyen az öltözéke.

Azt hittem, kezdetnek benyitunk majd a szívforma kilinccsel ellátott ajtón, pénzt dobunk a perselybe, és meglessük, mi folyik a hármaskukkoldásban.

Ehhez képest az történt, hogy járgányostól a járdára zúdultunk, feltéptük a művészbejáró kulcsra zárt lengőajtóját, végigtrappoltunk egy pocsékul megvilágított, szellőzetlen folyosón, és a letört kilinccsel a kezünkben berobbantunk a kagylóhús-színűre tapétázott fülkébe.

Tüstént úgy éreztük magunkat, akár a heringek a pléhdobozban. Rajtunk kívül egy félcsupasz lány és egy ádáz pacák tartózkodott odabenn. Utóbbi ökölileg foglalta el magát.

Érkezésünk csak még jobban felbőszítette. Eldobta a lányt, aki a hely szűkössége folytán nem eshetett messzire, és borotvát varázsolt elő spanyolos szabású mellénye alól. Bal kezével legyezgetett, a jobbal hadonászott.

Arca hasonlított a szerszámára; keskeny pofacsontok, éles vonások. Hátralótt, gyér fekete haja alól ki-kivillant zsiros koponyája. Vicsorítva fenyegetett minket.

A gyermeknyi lány a falhoz szorulva hisztériázott; láthatatlan pókfonalakat tépdessett a bőréről, undorral rázogatta ujjait. Napfényt talán sosem látott bőrén véraláfutások éktelenkedtek, feldagadt arcán festéklé folydogált, sápadt nyakán ujjnyomok bíborlottak.

Vis Major a fél szemöldökét felvonva figyelte az idősödő spanyol borotvás balettjét, akár valami egzotikus mutatványt. Amikor a pacák már aggasztóan hadonászott a villogó pengével, a szamuráj csuklón ragadta, hogy ne tudjon csápolni.

- Nézz ki a folyosóra - mondta nekem.

Kiálltam az ajtóba. Senki sem mozdult a műintézményben.

Halk recsenést, hangos sikolyt hallottam.

Amikor visszafordultam az események felé, láttam, amint Vis Major zsebre vágja az összecsupott borotvát. Elengedte a spanyolt. A fickó a leselkedő-ablakhoz tántorodott.

- Mit vétett a kölyök? - érdeklődött a szamuráj.

- Milyen kölyök?! - csattant fel a pacák. - Nem kölyök ez! Nagykorú!

- Anyád a nagykorú! - sivalgott a lány. - Tizenöt leszek! Eddig csak arról volt szó, hogy vetközni kell. Este már azzal jött, hogy dugás is kell.

Nyilvánosan nem dugok, megmondtam! Erre betakart.

- Nos - foglalta össze a szamuráj. - A kölyök velünk jön.

- Nem kölyök! - üvöltötte a spanyol.
- Alig zsendülnek a mellei - mutatott rá Vis Major.
- Nagyon jók a melleim! - förmedt a lány.
- Mosd meg a képedet, és öltözz fel. Ennek az állásnak befellegzett.
- Mi van? - hörrent a pacák, nyálbuborékos, nikotinsárga vigyorral. - A Taxisoförnek képzeled magad?
- Minek? Vagy úgy!? Azt sugallod, hogy a kölyök maradni akar? Maradsz?
- Egy nagy túróst maradok! - visított a kérdező.
- Jó. Bólintott a samuráj. - Akkor nem én vagyok a Taxisoför. Különb is, folyton zsarunak hiszem magam. És most nagyon figyelj, mivel meg kell jegyezned valamit: mondd meg Ballerininek, hogy becsukatom a kukkoló-kóceráját!
- Nem az övé!
- Nekem tök nyolc, ki nevén van bejegyezve a büntanya. De akármibe merek fogadni, hogy ha ezt a kóceráját bezáratom, Ballerini szívja meg a fogát.

A spanyol kidüllesztette a mellét.

- Van másik borotvám. Leszelem a fejedet.
- Eszerint: viszlát.

Vis Major kifordult a folyosóra.

Megvártuk, míg a lány összeszedi magát.

A szomszédos fürkében foglalatostkodó léhák olykor kilestek a folyosóra, majd vetkőztek tovább.

A lány meggyászín plüssöverállt és műszörme dzsekit húzott; a samuráj oltalmában sietett ki a kocsához, ezenközben számárfület mutogatott a habzó ajkú spanyolnak.

Azután elnyúlt a hátsó ülésen, és nekiállt leszerelni a műkörmeit. Némelyik elrepült, némelyik nem. Az egyiket kifejezetten Vis Major gallérja alatt kezdte keresgél.

- Hogy hívnak? - kérdezte a pasas, eltolva a lány kezét.
- Ki hogy hív? A művésznevem Sybil. A szanya Ebihálnak szólított, ha véletlenül jó kedvében volt. Te, figyelj! Marha sokért vettem ám azt a körmöt. A gallérod alatt landolt, becsszó. Csak kikeresem, nem lesz attól semmi bajod.

Előrehajolt, és tovább kotorászott a samuráj ruházatában. Egyszerre csak a műtárgyról meglepődve bekapta Vis Major jobb fülét, és elbabrált az inggombjaival.

- Ne molesztálg, mert tükön rúglak! - figyelmeztette a pasas.

Sybil hátradől, összefonta karjait, és hatalmas sóhajtásokat hallatott.

- Szóval kicsinyelled a melleimet - morogta kisvártatva.
- Drámai helyezethez drámai monológ dukál.
- Kicsinyelled, vagy nem kicsinyelled?! Mondd meg egyenesen, nem kell a lila rizsa.
- Laksz valahol?
- Ja. A szenyánál. Azelőtt meg anyámnál, de a mostohafáterom folyton tintás volt, és azt követelte, hogy kinyitott esernyő alatt karácsonyi dalokat énekeljek. Ott álltam a tök száraz szobában, nyáridőben, és totál berekedve kornyikáltam a Jingle Bells-t. Beteg dolog ez, én mondom.
- Ennél rosszabb is történhetett volna veled - vélekedett a samuráj.
- Történt is - bólintott a lány komolyan. - A szanya meg akart ölni.
- Hová vigyünk?

- Van egy nagynéném. Ő viszont azt akarja, hogy tanuljak meg gobelint hímezni, és összezárt térdekkel üljek a kávéházban. Mindegy, kibírom egy darabig.

- És azután?

- Azután nem tudom. Nem tök nyolc neked?

- Ha neked nem az, akkor nekem sem.

- Mindjárt megrikatsz - mondta Sybil. S csakugyan úgy festett, mint aki rögvest sírva fakad. - Na, szóval a Napóleon körúton lakik a vén spinkó. A nénikém. Nehogy felkísérj hozzá, mert összerikácsolja a zsarukat, ha meglát téged. Tudod, hogy' nézel ki?

- Mint egy stelázsi.

- Túrót. Klassz pali vagy, nekem elhiheted. Ilyennel még nem dugtam. Felsóhajtottam.

Sybil előre hajolt, és az arcomba nézett, majd Vis Majorhoz fordult.

- Ki ez a spinkó? A partnerod, mint hekus?! Olyan jó álszent, mi?!

- Valódi szent - felelte a samuráj, vibráló szájszéllel.

- Kopjatos le rólam - indítványoztam.

- Hagyjuk! - csacsogott Sybil. - Direkt akarja, hogy hagyjuk békén. Ott maradtunk abba, hogy klasszissal még sose dugtam. - Megint az arcomba borult, és vigyorogva vezényelte: - Sóhaj, hölgyem!

- Ne pattogj már - kérte Vis Major. - Hagyd a spinkót, ő amolyan intellektuális bútordarab.

- A nénikémnek is van ilyenje; egy hintaszék. Lehet vagy ezer éves, ellepték a szűk, de ő csak abban szeret rángatózni. Hú, hogy fogom unni magam! Viszont senki sem fog verni, és azzal dughatok, aki nekem is tetszik, nem igaz?! Add meg a számodat, majd téged is besorollak.

- Kértelek már, hogy ne molesztálj?!

- Na, egyesek olyan izék! Minden ötletemet megvetik! Tök öreguras vagy, hallod?! Nem olyan nagy cucc az, nehogy azt hidd, hogy traumás vagyok tőle. A szenyáék úgy tartottak minket, mint a fajmacskákat. Csak léért dughattunk. Ha jött egy dögös kandúr, de nem volt neki léje, guvadhatott a szemünk.

Ódon ház elé érkeztünk. Vis Major a fékre lépett.

A lány hátraroskadt az ülésen.

- Mindjárt eltépek - mondta. - Csak egy kicsit hagyjál azonosulni.

- Mivel?

- Hát, ha fölmegegyek a tántihoz, szókingset kell váltanom. Te! Haláli ötletem van!

- Nekem is - szólt közbe a samuráj. - Kérdezd meg tőle, mifene a szerelem.

Sybil kiviharzott mögülünk, és eltűnt az agg házban.

- A mindenit! - mondtam. - Régen apának kellene lenned.

- Ugye?! Az állatkák és a gyerekek buknak rám.

- Ilyesmit hiába is várnál egy hintaszéktől.

- Lassanként bebútorozzuk a járgányt: stelázsi és hintaszék már van benne.

Kocsink poroszkált az éjszakában.

Egyszer lefékeztünk két, ökölharcot vívó pacák mellett. Azok, a felénk közeledő Vis Majort meglátván, legott összefogtak - ellene.

A samuráj nem állt le velük. Sarkon fordult, és visszaült a kocsiba. A pacákok meghitten folytatták a pofozkodást.

Végigcsorogtunk néhány parkon. Szórakozóhelyek környékén cirkáltunk.

Bambi nem szólított bennünket. Lazsálgattunk.

Megtartottuk némasági fogadalmunkat.

Hajnali két óra tájban megtörtem a csendet. Éjjel-nappal nyitva tartó fűszerüzlet előtt gurultunk.

- Vennék egy joghurtot - mondtam.

- Itt teszed bele az élesztőt, vagy inkább otthon? - kérdezte.

- Haha - dűnnyögtem. - Kérsz valamit?

- Nem.

Hátradőlt az ülésen, cigire gyújtott.

Beléptem az üzletbe.

A tulajdonos - felgyűrt ingujjú, izzadó képű férfi - rám pillantott, mintegy köszönésképp, és folytatta játékát: kockacukros dobozokból épített piramist.

Lustán sétálgattam a polcok előtt. Jólesett a mozgás az órák óta tartó ücsörgés után. Vettem joghurtot, jégkrémet, túrótortát.

A pulton megszólalt a telefon. Az izzadt arcú ember a készülék felé vetődve megadta a kegyelemdöfést eddigi fáradozásának. A piramis összeomlott. A dobozok szétszóródtak a linóleumpadlón.

Megérte, velős beszélgetés következett.

- Nem vagyok itt! - kiáltotta a pasas, és levágta a kagylót. Nyögdecselve a romhalmaz fölé hajolt, felvett egy szem kockacukrot, feldobta a levegőbe, kitátotta a száját - és a cukor a földre esett.

Belépett egy fiatal nő. Egyenesen a jégkrémes hűtőládához sietett.

Toporogtam a pultnál, jelezve, hogy fizetnék.

A tulajdonos a szétszóródott kockacukrokon taposva a szájba-dobást gyakorolta, egyre ingerültebben, mivel mindannyiszor mellétalált.

A nőre pillantottam, látja-e az attrakciót. Láttá, de nem ájult el tőle. A jégkrémek közt válogatott, kivett egyet, elolvasta a feliratát, a cukros emberre nézett, majd rám, azután az ajtóra, mintha várna valakit, és újra elmerült a ládában.

Ismét nyílt az ajtó. Ezúttal egy férfi érkezett, a kellenél legalább két számmal nagyobb barna zakóban, bő szárú sárga nadrágban.

A tulajdonos legyintve felhagyott a mutatványával.

- Élkosaras voltam - sóhajtott felém. - Valamikor.

Bólintottam, empátikusan.

A sárga nadrágos jövevény egyenesen a nőhöz lépett, és stukkert szegezett a halántékának.

Az érdekelt felsikítozott, és szertartásosan széthajigálta a kezében tartott jégrudakat.

Unatkozva könyököltem a pulton. A bűdös életben nem fizethetem ki a joghurtomat.

A fegyveres a boltosra ordított.

- Üritsd ki a kasszá! Különben megölöm a bringát.

A tús továbbra is éles hangokat hallatott, miként az átlagos mozihősnő, bár valamivel unottabban, aminek csakis a szerényebb gázsi lehetett a magyarázata.

A tulajdonos behátrált a pultja mögé, de rémültebb volt annál, semhogy eldönthesse: most megvegye a nő életét, vagy ne vegye meg!?

- Lője le - mondtam a sárga nadrágosnak. Nem is titkoltam iránta fakadt megvetésemet. Jóravaló férfi nem húz virágzó repcemező színű nadrágot.

A fickó meghökkent, a boltos habozott, a tús pihentette a hangszálait.

Elővarázsoltam a stukkereimet.

- Legyünk sportszerűek. Háromig számolok. Háromra egyszerre tüzelünk. Nos?

A boltos heves lendülettel elvetette magát a pult mögött, de mesmeg eltolt valamit. Prímán hallottam, amint koponyája megdöndült, talán egy sörös rekeszen, vagy egyéb keménységen. Annyit szólt, hogy jaj, azután csendben maradt.

- Milyen jogon kockáztatod a nő életét? - kacagott rosszkedvűen a támadó.

- Otthon sírnak a gyermekei. Menj el a francba, ide a lét, és akkor elengedem a bringát.

- Tőlem teljesen ledurranthatod - feleltem vállat vonva.

Ekkor kezdődtek a bonyodalmak.

Naná, mivel Vis Major érkezett. Csak úgy jött, miként szokott, lábbal benyitva, talpig szigorban, két kézzel markolva stukkereit.

Férfiás volt, mi tagadás. Mindenkit lenyűgözött.

Röhögnöm kellett.

- Dobja le a fegyvert! - mondtam a sárga nadrágosnak -, különben ez a pali engem lő szitává.

- Dobjd el! - tanácsolta a samuráj is. Ő viszont kifejezetten hozzám intézte szavait. Közlendőjét komolyan gondolta; hiszen csak egy férfi volt, nem is láthatta át a helyzetet.

A túszt ismét sikolyra fakadt, mivel a sárga nadrágos pasas mélyen a halántékába tolta a fegyver csövét.

A stukkerek babrálva könyököltem a pulton, esetleg még mosolyogtam is. Tudtam, hogy a samuráj megoldja a feladványt. De azt is tudtam, hogy kár a strapáért.

- Kira, tedd el a műszert, és menj ki mellettem! Menj ki az utcára - parancsolta. A sárga nadrágos fickóra nézett. - Nyugi, minden rendben lesz.

- Bűnrészességet vállalasz? - érdeklődtem.

- Veszélyezteted a túszt! - förmedt rám.

Végigmértem a nőt, aki immár valódi félni látszott.

- Tényleg - bólintottam. - Nem is a pasast fogom lelőni, hanem a bringát.

Marha jól célzok, tudhatod. Sosem vétem el.

- Én sem - felelte fenyegetően, fegyverét rám szegezve.

Eltettem a stukkert.

A sárgálló pacák elvigyorodott.

- Séta - mondta neki a samuráj. - Engedd el a nőt, és húzz el a rittyóba.

A szólított habozott. Nem lehetett tökéletesen elégedett. De azért lassan, óvatosan engedelmeskedett. Elcsusszant a dermedten álló túszt mellett, s lassan az ajtó felé indult.

Vis Major félrehúzódott, jelezvén, hogy megtartja a szavát.

Kettőt léptem előre. Újra stukkerekkel a kezemben.

- Hé! - szóltam a pasas után.

A fickó rosszat sejtve visszafordult. Sejtései beigazolódtak.

A jégkrémes nő mögött álltam, eléggé fenyegetően.

Vis Major kezdett hülyét kapni. Jobban szerettem volna, ha némileg gyorsabb észjárású. Ha nem, nem; az ágyban talán még így is beválik.

- Oké, oké - hadarta a repcsés pasas, eldobva fegyverét. - Nyertél. Ne bánts! -

Visszalöktem a stukkert a hónaljtokba.

Vis Major döbbszerűen állt a szín peremén, akár egy játékautomata, amelynek éppen elnyerték az összes pénzét.

A tús és támadója pedig összeborult, miként Bonnie és Clyde, s csaknem meghatódtam lírai jelenetük láttán. Már-már azt mondtam: menjetek haza, a fene belétek, de mielőtt rekedtesen megszólalhattam volna a szamurájon végigvillámlott a felismerés.

Mindenekelőtt elnevette magát, ama csúf-féle nevetéssel, majd elkomorult, és bilincsbe foglalta a szerelmeseket, mondván: ásó, kapa, nagyharang, míg a fogdaajtó el nem választ benneteket.

A boltos előmászott a fedezékéből, ám a fejét ért baleset miatt nem volt teljesen ép, mármint szellemileg. Legalábbis erre gyanakodtam, midőn felhágott a kockacukor tetejére, és játékosan táncos vetkőzési jelenetbe fogott, miként egy fura faun.

Vis Major kudarcként értékelte a történeteket. Egyre csak engem méregetett, s fejét ingatta.

- Honnan tudtad te, s hogyan nem láttam én?! - tépelődött, miután az egyenruhás kollégák megszabadítottak a ravasz rablopároستól. - Azt hittem, fölöslegesen vagánykods.

- Szoktam?

- Nem - felelte, majd hozzáfűzte: - Szokhatnál, voltaképpen. Honnan tudtad? Őszintén vállat vontam.

- Tudtam. Hetedik érzék? Ösztön? Női mivolt? Testbeszéd?

- Jézusom - nyögte a szamuráj. - Mától félek téled.

És tényleg félt.

Tovább autóztunk a városban, előkelően távol egymástól, holott csupán a kézifék állott közöttünk.

Arra gondoltam: talán bátorítanom kellene a pasast. Másként honnan a fenéből tudhatnám meg, érzi-e azt, amit én?!

Halaszthatatlan szükségem támadt egy tanfolyamra, amelyen sebtében kitanulhattam volna a "Hogyan bátorítsuk a hullamulya pasasokat?" című téma fortélyait.

Nos, meláztam, talán leejthetném a keszkenőmet.

Na és? Felveszi, visszaadja. Bárki megtenné. A tett nem hordoz jelentőséget.

Esetleg meghívhatnám egy italra a hajlékomba.

Járt már ott, és ötlettelennek bizonyult.

Visszamehetnék a parkba.

Na igen, a parkban történtek segítségével alighanem megoldhatnám a problémámat.

Mindössze csak meg kellene beszélnünk a kézfogást, az ölelést, az észveszejtő csókot.

- Megfigyelted, milyen szerelmesek az emberek ma éjjel? - cseleztem bátorítás gyanánt.

Ő is töprengett valamin. Szavaim hallatán felpillantott az örökkön egyhangú útról.

- Hol? - kérdezte, különösebb érdeklődés nélkül.

- A szívük mélyén - feleltem mogorván.

Rám hagyta. Gurultunk tovább.

Nem tudtam, mitévő legyek, jöllehet nem voltam szexuális újonc, csakhogy ezidáig általában a pasasok kezdeményeztek; legalábbis e hitben tették meg a felém közelítő lépéseiket.

Persze, mindig adódtak nehézségek. A gimnáziumbeli fiúmrá rettenetesen vigyáztak a szülei. Nyaralni is magukkal vitték. Mi mást tehettem, velük tartottam. Külön szobát kaptam, este a mama lányregényt nyomott a kezembe, azután a szomszédos hálóban lefektette a tizennyolc esztendőes kisfiát, majd letelepedett a nappaliban, és elmerült a szombat esti saga bámulásában.

Átsurrantam a fiúhoz. Jaj, szörnyen untuk már az ágyat, a kommercionális lepedőt! Bevackoltunk a lakályosan ómódi, görgőkerekes fotelba, s míg a másik szobában bömbölő tévében az azon heti bonyodalomszálak kuszálódtak keresztül s kasul, mi átadtuk magunkat a test örömeinek.

Hevületünk átragadt a fotelra, amely lendületbe jött, s vad száguldásba fogott, akár egy dodzsem, és a parkett lejtését követve, harminc kilométeres sebességgel átszakította a nappaliba nyíló kétszárnyú ajtót.

Összekuszálódott végtagokkal, világítóan meztelenül söpörtünk keresztül a színen, viszont illedelmes kórusként kiabáltuk:

- Csókolom, anyuka!

A mama belesikított a sagába, a papa elejtette a flaska sört.

Dodzsemünk átrepített minket a békésen hortyogó kutyán, a hasztalan ellenálló konyhaajtón, majd lendületét veszve megtorpant a szembeni falnál.

Drámai jelenet következett, amelyet az ebédlőasztalról lerántott kifli- és bögrehintás abroszba burkolózva élveztünk végig. A mama oly mértékben kiakadt erkölcstelenségünkön, hogy még a pápát is szóba hozta.

Férje azonban új sört bontva megghersegettette borostáit, s azt kérdezte:

- Emlékszel a nászutunkra? Marokkóban?

A mama azonmód amnéziát kapott, és szigorú szemvillanásokkal próbálta hasonlóra készíteni férjét is, mindhiába.

A papa fiához fordulva, a messzi múltba révedő tekintettel, vibráló mosollyal elnosztalgott.

- Arrafelé kocka-forma házakban élnek az emberek. A perzselő napot a lapostetőn vészeli át. Nagyon tetszett nekünk, hogy a csillagos égbolt alatt szerelmeskedhetünk. Különben az egész falunak tetszett, merthogy kinn volt ám a háza tetején mindenki, és nem dicsekvésképpen mondom, de az összes orgazmusunkat megtapsolták!

- Most min nevensz? - kérdezte a szamuráj.

- Nevettem?

- Igen. Nevettél.

- Eszembe jutott valami.

- Oszd meg velem.

- Ezt a járgányt megosztjuk. Büngátoló tevékenységünk nagy részén is osztozunk. Mennyit akarsz még?

Ez azért eléggé bátorító lehetett. Mindenesetre: provokatív volt.

Azt felelte:

- Ha kívánod, a koporsóban is összehúszom magam, hogy mellém férj.

- Nem hiszem, hogy végül marad belőlünk annyi, amennyiért érdemes volna összeütni egy akkora ládát.

Ezután meséltem neki a dodzsemről. De úgy fogalmaztam, mintha a legkedvesebb ismerőseimmel esett volna meg a bizarr kaland.

Átlátott rajtam.

- Miért nem mentél hozzá?

- A foteloshoz? Csak a testem volt szerelmes.

- Elég is ennyi - felelte. - Gondold át a mi helyzetünket. Szexuális

szemszögből nézve kifogástalanul egészségesek vagyunk, nap mint nap összezárva ebben a kasz niban. Előbb-utóbb köztünk is felötlík a gondolat.

- De hiszen már rég felütötte a fejét.

A szamuráj rám csodálkozott. Még a kocsit is megállította.

- Igen?! Miért nem szöltál rögtön?

- Mi lett volna?

- Ha szölsz? Hát, gondolom, jobban adtam volna magamra, ritkábban nyavalygok, vigyázok, nehogy a szemed láttára verjenek agyon, meg effélek.

- Nem kell akarnod, hogy imponálj.

- Anélkül is...? - sóhajtotta.

Mindezt haláli könnyedséggel, élcelödő stílusban adtuk elő. Így persze nem is tudtam meg, hányadán is állunk.

Tudnom kellett.

Az ordas szerelem. Egy Robert Longo-grafika járt a fejemben, amely csókolózó férfit és nőt ábrázol, egymást faló, nyelő, önfeledt párt, koponyájuk tarkó felöli oldalán a másik arcukkal: vérszomjas szemű, hegyes szemfogú, vicsorító farkasokkal.

Hát igen.

Tovább csobogtunk a forgalomban. Bambi hallgatott, mi is azt tettük.

Vérfolt-vörös lámpa állta utunkat.

Az elööttünk veszteglő kocsí vezetője a mellette szobrozó járgányban ülö nőnek mutogatott valamit. A jelzés közérthető volt, és eléggé sértő.

A nő jócskán megbántódva, habozás nélkül válaszolt. Mindkét kezét igénybe véve mutatta, micsodának, és mekkorának tartja a pasast.

Időközben a lámpa visszazöldült, ám a titáni nemiszervvel összefüggésbe hozott fickó agya belilult.

Mielött a nő elporozhatott volna, a pasas a jobb oldali ülésen átvetődve kiszökkent a kocsijából, és csaknem leszakította az ajtót, hogy kitépje az ülésből a hölgyet.

Viharosan egyoldalú pofozkodás kezdődött.

Vis Major kirúgta maga alól a járgányt. Két lépéssel a jegesmedve-szabású fickó mellett termett, és félreütötte a karját.

A nő sírva a földre zuhant. A pasas kihúzta magát a szamuráj elöött.

- Menj dolgozdra, ha jót akarsz! - ajánlotta. - Ez a hülye buksza direkt kikezdett velem!

- Ó, igen! Egyszer rávillogtam, mert úgy vezet, mint három ámokfutó! - zokogta orrhangan a nő.

Vis Major mélyen elcsodálkozott.

- Ezért kell verekedni?

- Na, menj a seggbe, hapsikám, mert veled folytatom! - fenyegetözött a pacák. Habfehér selyemöltönyében úgy festett, akár egy önmagától mámorgó pankrátor.

- Szívesen lerúgnalak - felelte a szamuráj kedvesen -, de nem teszem, ha illendően bocsánatot kérsz a hölgytől.

- A kurva anyja kérjen tőle bocsánatot, amiért a világra nyomta! Te meg ne pöffeszkedj itt, mert én Serafino vagyok!

Vis Major közel tartotta a fülét a pasas szájához.

- Ki vagy?!

- Serafino! - A jegesmedve két ököllel pufogtatta a mellkasát. Forgolódott, mintha a ringben volna, gyönyörűségtől hörgő közönsége elöött.

- Serafino?! - ismételte Vis Major.

Érte indultam, beleunván a parttalan kankodásba. Rám meredt.

- Te tudod, ki az a Serafino?

- Azt nem, de Shakespeare-t ismerem - feleltem.

- Személyesen? - kérdezte.

- Figyelj rám: nem vagyok hajlandó reggelig itt ülni, és ezt a hülye szövegelést hallgatni. Tele van a topánom a fajtáddal.

- Eszerint azonos fajtába sorolsz vele?

- Pontosan. És most takarjatok be, hogy ne maradjatok verekedetlenül.

Vis Major a jegesmedvéhez fordult.

- Hallod?

A pasas méltó válaszon töprengett, a hurkásra pofozott arcú nő berogyott a kocsijába, körülöttünk minden autós a kürtjén tenyerelt, mivel rendesen feltartottuk a forgalmat.

- Nos - mondta a szamuráj. - Kérj bocsánatot, Serafino.

- Nemsokára én leszek a legnagyobb, leghíresebb pankrátor! - dicsekedett a jegesmedve.

- Szerintem szikrányi jót sem tesz a hírnevednek, ha nőekkel szemétkedsz - vélekedett Vis Major.

- Az én közönségem harapja az erőmet!

- Erőt?! - nevetett a szamuráj. - Kell ahhoz erő, hogy nőt üss?!

Amúgy torkuk szakadtából csevegtek, tekintettel az éktelen kürtölésre.

Néhány autós, bárkáját elhagyva, körénk gyűlt.

- Ez itt Serafino! - büszkélkedett új ismerősével Vis Major.

Többen úgy vélték, hogy ettől még lazán elhordhatnánk magunkat az út közepéről.

A terrorizált nő kissé magához tért a sokkból, és a Mitsubishiből kipattanva megjegyezte, hogy szeretné feljelenteni Serafinót, ergo, valaki szíveskedjék kihívni a zsarukat.

Ezt hallván a jegesmedve visszament machóba, és nekifutott, hogy megverje a majd' ötven kilós hölgyet.

Eszméletlenül untam a históriát. Volt két lábam; az egyiket Serafino útjába löktem.

A sziklafejű már lendületben volt, midőn elbotlott bennem. Azért persze futott tovább, de kissé koordinálatlanul.

A nő elhajolt előle, ő meg intenzíven a Mitsubishibe verte azt az elhíresülésre váró gránitfejét.

- Ne szórakozz vele! - óvott a szamuráj. Ezek bitang erős palik ám.

- Gyanítottam is, hogy nem ok nélkül hízelegsz neki. Ha a jégi maci nem lenne erős, rég a flaszterba köpülted volna.

- Szerinted félek tőle? - kérdezte.

Nem állt módomban válaszolni, mert a jegesmedve immár felém tartott, mint egy tekegolyó. Láttam már vagy egy menetnyit - tovább nem nézhettem, érzékeny gyomrú lévén - az ilyenfélék meccseiből. A légkalapács és az ütvefűró együttesen sem olyan elsőprő erejű, mint ezek a díszes izomrobotok.

Serafino tépett felém a tenger súlyával, s közben teli tüdőből üvöltött, a hatás fokozása végett.

Meg is rémültem, miként illik.

El is ugrottam, éppen akkor, midőn felhasalt a levegőre, hogy elmángoroljon.

Szuperszónikus sebességgel húzott el mellettem. Röptét a mögöttünk toporgó járgány szélvédője fékezte le valamelyest.

Serafino elől bement a kocsiba, hátul kirobbant belőle. Végighemperedett a csomagtartón, aztán flasztart fogott.

Nem irigyeltem a mosodását. Mire a fehér selyemöltönyös pacák felkecmergett a földről, már csak barnamedvének volt jó. De annak tök élethű volt.

Újra támadott. Az összes Cooper-regény borítója elpergett a szemem előtt. Valami flinta kellett volna.

Vis Major félrelökött a vérmaci elől, és végre bedobta magát. Megjegyzem a túlkök és más méltatlankodó hangok tüstént elhallgattak; síri csend támadt az utcán. Izgalomtól parázsló tekintetek figyelték a műsort.

Nem válhattam csatornát, ezt kellett néznem. Különös balett került műsorra.

Serafino teljes súlybedobással és irtózatossal lendülettel támadott.

Vis Major az alkatához képest hihetetlen fürgeséggel, táncos könnyedséggel mozgott. Félelmetesen tudta a testét.

A gyatra lámpafényben jószerivel csak annyit láttunk, hogy egy nekikeseredett faltörő kos egyre lankadtabban, mind értetlenebbül döng, dübörög a villámló szamuráj körül.

Serafino nekifutott, dózerolni készült, ám röptében folyton ütköznie kellett, hol egy talppal, hol egy ököllel, mely olyan gyors volt, hogy szinte nem is látszott.

Aztán egyszer sikerült neki: elkapta Vis Major derekát, és ekkor megmutathatta, milyen remek diszkoszvetésben.

A szamuráj borzalmasan elszállt. Fogadni mertem volna, hogy egyetlen ép csigolyája sem maradt. Serafino utána rohogott. Teli talppal készült a gyomrába robbanni, ám a tetemnek vélhető test félrerebbent előle. A medve felsikoltott kínjában, midőn sarka az aszfaltba roppant.

Vis Major felszökkent, elmenni látszott a gyötrődő pankrátor mellett. El is ment, de közben történt valami, amit reflektorfényben sem igen érzékelhettünk volna, oly szélsébesen zajlott le. Úgy sejtem, a könyöke lehetett a történés, és alighanem Serafino tarkójával összefüggésben.

A pankrátor sem gondolhatta végig, mi történt vele. Zokszó nélkül hasra feküdt. Sokáig hevert a földön, senkivel sem kommunikálva. Maradéktalanul vegetatív volt.

Mélán ültem a kocsiban.

Vis Majort furdalta valami. Addig-addig furdalta, mígnem rákérdezett, mi a fene bajom van.

Megmondtam neki kereken, őszintén, kendőzetlenül.

Meglepődött.

- Amikor még nem verekedtem vele, azért ótvaroltál. Most meg azért leprázol, mert megtettem?! Mi a rossebet kellett volna csinálnom?!

- Valami intellektuálisat - morogtam.

- Tehát valami intellektuálisat - summázta. - Kicsit konkrétan...?

- Na jó, nem akarok többet foglalkozni ezzel a dologgal. Mélységesen undorító volt az egész. Erről ennyit.

- Akkor miről tovább? - kérdezte.

Lett volna tippem, mégis hallgattam. Végre is, rajtam kívül - Serafinót nem számítva - mindenki elégedetten került ki a szituációból. A monoklisra pofozott nő szinte kezét csókolt Vis Majornak, az autós közönség is derűsen távozott az arénából. A kollégák csupán azért méltatlankodtak, mert alig tudták rabomobilba

emelni a vége-hossza nincs, merev pankrátort.

Sokáig hallgattam, reggelig is kihúztam volna.

A szamuráj türelmesen várta válaszomat, majd kikormányozta a kocsit az út szélére, leállította a motort, és megérintette az államot, mintegy kérvén, hogy nézzek rá.

Megtettem. Talpnyaló utcai lámpa lógott fölöttünk, glóriát gyújtva a pasas haja köré. Az ellenfény miatt nem láttam az arcát, s mégis. Tudtam, felvonja félbetöröttnek tetsző szemöldökét, legalább az egyiket, s tágra nyitja színejátszós szemét, hogy jól lássa rajtam ezután következő szavai hatását.

- Na, ebből elég - mondta. - Teljesen nyilvánvaló, hogy előbb vagy utóbb beütsz, de ne kertetünk, hiszen túlestünk rajta: beleszerettünk egymáséiba.

Jól hallottam, így hangzott: egymáséiba.

Egyik arcizmom megvonaglott, akaratom ellenére.

Észrevette, hát persze.

- Nos - folytatta, kurtán köhintve -, tehát beleszerettünk egymáséiba.

- Hasba szúrlak, ha még egyszer kimondod.

- Egyszóval: egymáséiba szerettünk, de téged nem szeretlek, te sem engem. Hol a taszítás, hol a vonzás erősebb...

- Robert Longo - szúrtam közbe.

- Ne keverj bele idegen palikat. Hanem azt mondd: mitévők legyünk?

- Mitévők legyünk? - ismételt megörökönyödve.

- Nos?

Nevettem, nehogy feltűnjön: sírnom kellene.

- Beszéljük meg, sőt, beszéljük végig - ajánlottam pengeéles mosollyal.

- Várj, kényelembe helyezkedem az ülésen. Jó. Most lemegyek. Alfában vagyok. Máris bétában járok. Jöhetsz! Lassan, meggyőzően kezd mondogatni: drágám, neked viharos orgazmusod van. Rajta!

- Segítség - sóhajtott a szamuráj. - Hagyjuk el a komplikációkat. Akarod, vagy sem?

- Úgy érted, igaziból? Akarok-e istenigazából kefélni veled? Most? Itt? Ebben a hangulatban?

- Nem most, nem itt, és legalább fele baráti hangulatban. De csakugyan a kefélni a kérdés.

Bekapcsoltam a belső világítást. Látnom kellett az arcát. Nem engedte meg a vonásainak, hogy árulkodjanak. Már ha egyáltalán lett volna miről.

Reméltem, hogy nem hallja, miként roppan össze bennem minden álmom.

Kinyújtottam a kezemet, és megsimogattam az arcát.

- Fordulj egy kurvához, Vis Major - mondtam csendesen.

Elvigyorodott.

- Ezt elprofanizáltam - sóhajtotta, nem kevésbé elégedetten. Megfogta a kezemet, és a tenyerembe csókolt.

Rámosolyogtam.

- Dögölj meg - suttoztam édesen.

Öt perc sem tellett tova, és alkalom nyílt rá.

Bambi szólt az éterből, s friss buliba küldött minket.

Kopottas bérházba szólt a meghívás, ahol is, nincs öt perce, a lifthez érkező társaság legnagyobb döbbenetére egy veszett tekintetű, vérfoltokkal éktelen öltözékű, lefűrészelt csövű mordályt szorongató pasas robbant ki a leérkező

fülkéből, s heveny zavarában, mivel a kijáráshoz vezető utat elállták előle, bevette magát a labirintus-szerű pincébe. Az odacsődülő egyenruhásokat golyózáporral fogadta. A pasas momentán a pincében lappang, a zsaruk a lépcsőházból szölongatják.

- Megnézte valaki, melyik lakásban járt a fickó? - kérdezte Vis Major. - Gondolom, nem csirkével vérezte össze magát.

- Felmerült bennük - közölte Bambi. - De nem mernek elmozdulni a pince elől, nehogy kitörhessen. Mondtam, hogy direkt téged küldelek, és te majd eldöntöd, felébbresszem-e a rohamlegényeket.

- Félek, hogy elbírok vele - felelte a szamuráj.

Felmorrantam mellette. Ekkorra már különvált Bambi hangjától, és kecsesen a térdemre ejtette a tenyerét.

- Serafino hozzád képest csak egy önbecsülési válságban szenvedő, görcsösen gátlásos, ibolyaian szerény lótetű - vélekedtem, pokoli dühösen. Nem löktem félre a kezét, végre is nem rá haragudtam.

Hanem magamra. Hogyne, hiszem csak az imént töprengtem vagy fertályórácskát azon, miként bátoríthatnám. S lám: hogy' felbátorodott!? Lazán előadta, mi nyomja a szívét. Ő tehet arról, hogy nem azt hallottam tőle, amire vágytam?!

Beszíjaztam magam, kiékeltem a lábamat. Nem azért, mert százharminccal söpörtünk Fertő City legfertősebb negyedében, nem. Mellesleg egyáltalán nem tudott érdekelni a mordályos pacák a pincében.

Derinára gondoltam, mivel a helyzet és az időpont éppen a rá való gondolat indokolta a legkevésbé. Derinának volt néhány harmonikus, kis szerelme, és volt egy disszonáns, nagy érzelme. S mert egy ideje gyanakodtam, hogy nagynéném bennem akar reinkarnálódni, ezúttal újra gyanút fogtam: már meg is tette, s ezáltal nekem is osztályrészemül juttatja ama egetverő, nagy disszonanciáját.

A történet felelevenítésére nem maradt idő. Megérkeztünk a tetthelyre.

Az egyenruhások egyszerűen imádták a szamurájt, hisz ő készült bemenni helyettük a leprába. Engem is kedveltek, mint az eszement hű társát.

A gondnok csecse vázlatrajzzal fogadott bennünket. A pince körbejárható, a fülkék egymásnak háttal, az ajtóra merőleges sorokban helyezkednek el, szám szerint tizenkettőben. A lejárattal mellett található villanykapcsoló a lenti folyosó megvilágításához szolgál, egy-egy égőt kelt életre a tizenkét soron. A lakatra zárt fülkék lomok, sportszerek tárolására használatosak - folytatódott a tájékoztatás. És ha véletlenül akad olyan is, amelyik nincs bezárva, a mordályos fickó akár ott is elbújhatott előlünk.

- Bármikor hátba löhet benneteket, csak menjete! - biztatott az egyik egyenruhás.

Vis Majornak több sem kellett. Átgurult a vállán, és máris lenn volt a pincében, a lépcsővel szemközti fülkesor takarásában. Kilesett a labirintus lépcső felőli folyosójára, és intett, hogy mehetek.

Besétáltam. Halk, fémcsikordulást hallottam jobbról, midőn beléptem a félhomályba. Akár patkány is lehetett, üres konzervdobozzal vacakoló. Nekem tök nyolc volt: ugrottam.

Hajszálpontosan abban a pillanatban suhantam el a falszegélynél álló szamuráj mellett, amikor lövés dörrent a gyanús irányból.

Vis Major tüstént visszalőtt, noha csak úgy találomra.

A falnak dőltem, lehunytam a szemem, s végigvettem, mire volna szükségem a szokásosakon (pszichiáter, logopédus, váltás Libero) kívül.

Atya! Egy atya kellett volna, holott sosem voltam vallásos, ám mert hajdan

engem is megkereszteltek, gondoltam, az utolsó kenetre is jogot formálhatok.
Vis Major simult mellettem a falhoz, válla az enyémhez horzsolódott.

- Nem akarod? - suttogta.

- Most kell megbeszélni?

- Ha félsz, ne csináld. Menj vissza, fedezlek.

- A fene se megy vissza, hiszen már a lejövetelkor majdnem torzót csinált belőlem. Kapjuk el!

- A túlodal a tied. Megyünk előre, sorról sorra, mindig együtt. Balra indulunk.

- Ennél megfontoltabb tervet is kovácsoltak már a történelem során, kisebb-nagyobb hadfők - dünnyögtem.

Stukkerem, akár egy angolna, folyton ki akart siklani izzadó markomból.

Bezzeg a szamuráj dögösen markolta fegyverét, s előzékenyen azt az oldalt választotta, amelyiken a mordályos pacákat sejtthettük. Átsasszéztam a labirintus túlsó partjára, minden egyes fülkeajtó előtt megtorpanva, tüzelésre készen.

A sarokra érve hátralestem. Vis Major intett.

Kitörtünk. Legfeljebb öt méternyi kellett futnunk a következő sarokig. Mégis inkább a Sidney-Peking-maratonit választottam volna.

Egyszerre érkeztünk. Meglapultunk a fal mellett. Nem történt semmi.

Leszámítva persze a szervezetemben végbemenő akut öregedési folyamatokat.

Úgy saccoltam, hogy a lövöldöző pacák három sornyira lehet előttünk. Félttem.

Attól is, hogy teljesen amortizálódok, mire odaérünk. Addigra hajam, fogam elpotyog, szememre hályog hull, hallásom tropára megy. Málladozó csontjaim szétperegnek. Három sor múlva csupán egy zsák mész marad belőlem.

E gondolat végére átítatódtam adrenalinna.

Vis Major intett, s ez újabb öt méter maratonit jelentett. Repültem.

Láttam: röptőmben láttam meg a fal mellől kilógó kézfejet, a kurta csövet. A villanást.

Elvetődtem.

Hallottam, hogy valaki rettenetes hangot hallat, egyszerre rémület és rémisztőt. Én voltam.

S hogy ne halljam e szörnyű sikolyt, tüzet nyitottam.

Hason kúsztam előre a csábító sarokig, hullóket elsápasztó sebességgel, vadul lövöldözve, végül már üres tárral.

Elhúzott fölöttem néhány golyó, salétrom pergett a hajamra; de megérkeztem, elevenen.

Bevettem magam a fal mellé, nem is figyeltem, odaért-e a szamuráj.

Rekordidő alatt cseréltem tárat, tudván, hogy csak az életem múlik ezen.

Még két sor. Ha időközben a mordályos pali nem teleportált másüvé.

Ismét hasra vetettem magam, s egy kisegér szemmagasságában lestem ki a folyosóra, Vis Majorról teljesen megfélekezve.

Mákomra. A lövedékeső a fejem fölött robajlott el.

Visszarándultam. Ott tartottam, hogy eldobom a francba a stukkert, és máris megyek a munkaközvetítőhöz. Nem kell ez nekem. Még civilben sem. Várható volt, hogy tizedmásodperceken belül megőrülök.

Megtébolyodom, és táncra perdülök, mint a fűszeres a kockacukrokon, megtépdesem a ruháimat, miként a fűszeres is vetkezni kezdett a vész múltán.

Hoppá. Majd a vész múltán. Újabb löketet kaptam adrenalinból.

Kilendítettem a kezemet, és a levegőbe löttem néhány államkincstári golyót.

Utánuk vetettem magam, és alighanem előbb értem a következő sor végére, mint küldeményem a szemközti falhoz.

Kisvártatva, de nem kis spéttel Vis Major is megérkezett a másik végen. A világítás ugyan nem volt mennyekként jellemezhető, mégis élesen láttam, hogy átkozottul dühös rám, s ennek már-már Serafino jelképszótára szerint adta jelét.

Visszaintettem, hanyagnak szánt mozdulattal.

Aztán egy másodpercre eszméletemet vesztettem: eszembe jutott, hogy vége, már nincs hová mennem. A következő sorban a halálosztó vár rám, momentán bizonyára kacag a markába.

Jaj nekem. Hová legyek? Beülhetnék egy lomfülkébe. Biztosan találok egy szál gyertyát, annak fogytáig végig is futnék rövid életem emlékein. S aztán?

Oldalra pillantottam. A szamuráj mutogatott valamit. Holtbiztosan nem azt, hogy induljak. Ám, mert erősen zavart voltam, bárminő jelzést ekként fordítottam volna. Meg egyébként is teljesen herótom volt.

Kilőttem magam. Indulatszó szegődött a nyomomba, de mire utolért, késő volt visszafordulni.

A sarokra értem.

Arra a sarokra.

Elképesztően ronda tetemet csinál az emberből a lefűrészelt csövű mordály. Képtelen voltam belenyugodni.

Befordultam a sarkon, arra számítva, hogy beleütöközöm a fegyveresbe. Ripityommá löttem volna.

Csak hogy nem ütköztem bele.

Nem volt ott.

Holott ott kellett volna lennie. Teljes életnagyságban.

Még sosem voltam ily mértékben ideges; biztosra is vettem: ezt nem lehet tovább fokozni.

Lehetett. Századmásodperceken belül sokkal, de sokkal idegesebb lettem.

A szamuráj a sarokra ért. Érzékeltem ám; hajsál híján le is löttem.

Értésemre adta, hogy hülye vagyok. Belátóan bölintottam.

Tovább figyeltem, ekkor azt jelezte, hogy induljunk el szépen egymás felé, fülkéről fülkére, mert emberünk másutt nem lehet.

Nagyszerű ötlet volt. Ha eddig nem terítettük le egymást, most biztosan megtehetjük. Melléfogásra semmi esélyünk nem maradt. Ha nem is az első perctől, de egy ideje amúgy is tudtam, hogy ez a pasas - de miért pont ő?! - lesz a végzetem.

Indultunk.

Jobbról-balról ajtók meredtek rám, tágra nyitott szörnypofákként rémisztgetve.

A lakatokat figyeltem. Van lakat? Nincs lakat?

Mentem, mendégéltem, a fejemben dübörgött a vér, azután már mindenemben dübörgött; egyetlen robbanni készülő, ricsajos artériává változtam.

A szamuráj is jött; lassúdad éberséggel közeledtünk egymáshoz, s ha ez egy palota legeslegnagyobb termében történik velünk, halál romantikus lett volna, így azonban csak arra gondolhattam, mi lesz, ha összetalálkozunk, és közben nem leljük meg azt, akit keresünk?! Mi lesz azután?

Lakat lakat után; a zsaru-balett jellegzetes lépéseivel úsztam az ajtók előtt.

Aztán egy lakat mellett elhaladtamban, a szemem sarkából, immár távolodóban,

érzékeltem valami szokatlanul eltérőt, valami halálosan másfélét.

És megsegített az életöszönöm, mert holtbiztosan nem akarattal, nem tudván tettem: a magasba lebbentem.

A fülkében rejtőző fickó kirúgta az ajtót, s utolért vele.

Lezuhantam.

És lezuhant a stukkerem is.

A fickó pedig rajtam termett, maga elé rántott, mögém húzódott, és máris célba vette a szamurájt.

Mintha a fejemben robbant volna a lövés.

Parázs-szín szikrákat köpött a torkolat.

Látni véltem a felém süvítő golyót.

Összerándultam, amikor a lövés célba ért: a fegyveres megvonaglott mögöttem.

Vér loccsant rám.

Az elzuhanó test magával rántott. Estemben éreztem, hogy fénysebességgel távolodom a tudatomtól.

Ott hagytak a pince padlóján, ott hagytak a mordályos fickó földi maradványaival, mint a Pokolban.

Holtnak hittek volna? Elhúztak mind, az egyenruhások és Vis Major is, magamra hagytak a tetemmel, hadd porladozzunk kettecskén.

Felültem. Megtekintettem a lomkamra ajtaját. Igen, a lakat a hurokban lógott, de hiányzott a pánt; ez tévesztett meg, ennek köszönhettem, hogy csaknem meghaltam, hogy Vis Major golyót eresztett a támadóm fejébe, mintegy másfél centire az arcomtól.

Négykézláb másztam a pisztolyomhoz. Eltettem a stukkert, s megpróbáltam lábra állni. Feszült a bőr a halántékomon, a járomcsontom fölött, s amikor ráébredtem, hogy a mordályos pasas vére száradozik rajtam, kárba veszett eddigi fáradozásom, visszaroskadtam a mocskos padlóra öklendezni.

Aztán egy percig hülyén bámultam a körmöm alá szorult meszet; a lekarmolt falat. Megtébolyultam.

Felkeltem, végigbotorkáltam a homályos folyosón, felértem a lépcső tetejére. Legalább ezer egyenruhás sürgölődött a lépcsőházban, odakinn forgófények villogtak.

Kialvatlan szemű, fontos személyiségek érkeztek. Rám sem pillantva léptek be a liftbe.

Sejtettem már, hová lett Vis Major. Megtalálta a lakást, amelyben a mordályos pasas pusztított.

Nekivágtam a lépcsősornak. Emelet emeletet követett. Minden fordulóban állt egy tükör, légymocskos és homályló, s valamennyi megmutatott magamnak.

Úgy néztem ki, mint egy zombi. Kevesebb vérrel borítva is úgy festettem volna, mivel zombi-voltom belülről sült, lelkemből fakadt.

A hatodik szinten halkan surrogó sürgés-forgás fogadott, a halálnak kijáró tapintat neszei.

A lezárt folyosó ajtajában álló egyenruhások csak rám néztek, és szótlanul tovább engedtek. Maga mögött hagytam a lépcsőfordulóban ténfergő, sápadt lakókat, és elindultam egy nyitott ajtó felé, mely mögött vaku villámlott.

A küszöbön a szamurájba botlottam.

Vis Major átölelte a vállamat, vagy inkább a karja alá temetett, és a szemközti falhoz sodort. Odatámasztott, akár egy szál deszkát.

- Jobb, ha nem jössz be - mondta, és visszafordult a lakásba.
Bementem, és azonnal igazat adtam neki. Borzalmas kép fogadott. Nesztelen technikusok nyüzsögtek a halálon. Légies léptű fényképész körözött a vértenger fölött; szétszaggatott testeket fotózva.
Kihátráltam.

Úgy éreztem magam, mint egy héj, amelyből kifalták a mogyorót. Ültem a kocsiban, hátraejtett fejjel, elzselésedett végtagokkal, gondolattalanul, érzéketlenül.

Az éjszaka kiszürkült, majd megkékült, és nappallá lett.

A samuráj áttessékelt a saját kocsijába. Nem szólt hozzám, őt is ellepte a kedvetlenség. Lezsavarta az ablakot. A gázpedálra lépett, s csakhamar elhagytuk a várost, hegyi utakon kanyarogtunk, zöldek és kékek mázolódtak el az ablak mellett, egyre ridegebb szél vágott közénk, harmat dermedt az útra, sűrűsödött a köd, a gumik meg-megcsúsztak, a fenyők eltörpültek, majd teljesen elvesztek mögöttünk, már csak az ég kékje kísért és a hegy hófoltos, fehér kövei világítottak. Eleinte csend sistergett a fülemben, majd halk pattogás kezdődött, olyanféle, mint egy éledező rádióadóban. Egyszerre csak hallani kezdtem: az abroncsok surrogtak a megroppanó jégen, visított a szél, s a vadul vett kanyarokban jajveszékelték a gumik.

Aztán meghallottam a szívdobbanásaimat, és végre - az első gondolat is előformálódott, és rést nyitott a rám borult halálon. Életre keltett a szelíd, egyszerű szépség; felköhögtem a ragacsos undort, mint Hófehérke a torkán akadt almacsutkát.

Mélyet lélegezve ellazultam az ülésen, a samurájra néztem. Im már beszédképes voltam, de mit is mondhattam volna?!

Szánguldoztunk az egymást követő merész kanyarokban, a kavargó ködben, mélység tátongett alattunk - cseppet sem érdekelt a félelem.

Azután ereszkedni kezdtünk, mögöttünk maradtak a hófoltok, dorombolóvá enyhült a szél, felszáradt alattunk az út, és beértünk a városba.

Csakhamar sötét nézőtérén ültünk, tarka képek villódtak a vásznon; színesen áradóak, mesefolyammá dagadóak. Elhőmpölyögtem velük a képzeletbe, a végtelenné duzzadó szabadságba, ringattam magam, megnyugodtam.

Mozi után kávéház következett; kalácsot ettünk, tejszínes kakaót kortyoltunk, majd kívül-belül visszamelegedve a kocsiba ültünk.

Vis Major az ajtóig kísért; elképzeltem, hogy behívom, forró, meztelen teste mellett talán alhatnék, aztán azt mondtam: köszönöm, és otthagytam őt a küszöbön.

Nem alhattam. Forgolódtam, sóhajtoztam, hánykolódtam, és mindeközben állandóan az órát bámultam: mikor szabadulhatnék innen, mikor mehetnék vissza Fertő City éjjelébe, vele?!

Vele, vele, vele.

Mi ez? Derina. Hemzsegték körülötte a férfiak, nyugalma árnyékába húzódva élvezték kedves gyengédségét. Ám a mindenkori harmóniák fölött folyton ott lógott Peter, mint egy duzzadt, bíbor felleg.

Peter. Mit tehetett arról, hogy éppen ő tett olyan hatást Derinára?! Tök ártatlan lehetett ebben, egyszerűen ő kapta e szerepet, és kész. Kapcsolatuk barátságna indult, és a legvadabb, legszenvedélyesebb plátói szerelemmé vált, amit valaha is szemügyre vehettem. Derina mindent átélt ebben, amit egy nő

átélhet, ám én fel nem foghattam gyönyörű kínjait; azt mondtam: hülyeség, gyávaság, szintisza mazó.

Peter, hát persze. Derina Vis Major-ja.

Peter, a folyton utazgató üzletember, a nős pasas, két, borjúnyi kamasz gyerekekkel, akiknek már tizenkét évesen akkora lábuk volt, mint az apjuknak.

Peter, a délceg, a ringó léptű, a nőfaló, aki félt Derinától, s akitől Derina mindannyiszor sikítózva visszaretent.

Majd' megvesztek egymásért, de képtelenek voltak beszélgetni, mert halálosan különböztek, mert örökön vitatkozniuk kellett, s mégis, ha együtt voltak, bár egyetlen gondolatuk sem találkozott, testük közt irtózatossá vonzás lángolt. Menekültek egymástól, majd vissza: egymáshoz. Megbeszélték a következő találkozót, és az addig eltelt időben ezerszer is elképzelték, milyen lesz, amikor végre átadják magukat érzékeiknek, ám amikor eljött a pillanat, valamelyikük visszarémült.

Elcsordogáltak az évek, elfogyott Derina élete. Peter megjelent a temetésen, káprázatos öltönyben állt a gyászolók között, magasan, szélesen, kékszeműen, rövidhajúan, mit sem változva. Éveken keresztül öregnek, kövérnek, csúnyának látta őt könyörtelen fiatal szemem, mert azt hittem: képtelen boldoggá tenni Derinát.

Holott mindössze arról volt szó, hogy tudták: ha egyszer is engednek, elvesztik, megfojtják az oly eleven, gyötrően izgatós, viharos vágyat; nem egymást akarták, csupán az egymáshoz húzó erőt, amely, akár valami kimeríthetetlen energiaforrás, táplálta, serkentette őket, élniük segített, élniük: másokkal. Peternek a családjával, Derinának a kicsinyded szerelmekkel.

Nem egyszer láttam őket együtt. Izzottak, vibráltak, mint két, egymásról táplálkozó áramforrás, amelyek, ha összekapcsolnák őket, kioltanák egymást.

Derina meghalt, Peter kialudt. A temetés után megszólított, beültünk egy bárba, nyelte a whiskyt, és közölte velem: elválík, fiát, lányát felnevelte, nincs értelme, hogy tovább üljön a házasságában. Öregnek érzi magát, kedvetlennek, unja a munkáját, a reggeli felkelést, elalszik szeretkezés közben.

Kérte, hogy néha engedjem be a házba, nem fog zavarni. Egyszer eljött, fel-alá járt, szomorú Drakula: nem találta, nem lelhetette meg tápláló forrását. Mozgott, de nem élt már. Elment, és nem jött többé.

Vis Majorba kellett botlanom, hogy megértsem mindezt. Eddig úgy hittem, Peter az egyetlen sötét folt Derina szép életén. Holott ő maga volt az élet szépsége.

Hirtelen kedvem szottyant, hogy megírjam e történetet, s bizonyosra vettem, regényem bestsellerebb lenne az Elfújta a szélnél, s még Alexandra Ripley is kettéharapná a tollát, ha találkozna vele.

Váratlanul a lelkem mélyéig romantikus lettem. Mindjárt el is tökéltem, hogy sosem leszek Vis Majoré.

Mindjárt meg is bántam, de már el volt döntve.

Ez megnyugtató. Leültem az ebédlőasztalhoz, és elmerültem valami ételféleségben és egy könyvben.

Nem akartam hinni a szememnek.

Üde, kipihent Vis Major várt az irodában; elém tett néhány papírost, kérvén: aláírnám-e a tegnapi eseményekről készült jelentést, ám én csak bámultam őt, mire megfogta a kezemet, ujjaim közé szorította a tollat, és segített keresztet

rajzolnom a lap aljára.

- Mi olyan furcsa rajtad? - kérdeztem.

Kávés csészére cserélte ujjaim között a tollat. Leült az asztal szélére, egyik hosszú lábát átvette a másikon, összefonta karjait, és némán vigyorgott. Az ilyen gúzsba kötött testtartás tökéletes elzárkózást jelent. Nem faggattam tovább.

Egyébként senki sem vett tudomást rólam. A Hátrányos Helyzetű Férfiak Klubja a szombat esti Zsarubálról fecserészett. Egészen pontosan arról, hogy ki mit fog magára öltetni, és az éj végén ki mellett óhajt kibújni a gálából.

Amikor a szamurájhoz került a szó, ő kibontotta a karjait, lábát egy székre hajította, előrehajolt, és bejelentette:

- Cameával leszek.

Blick csaknem elájult, de felhőrront mindenki.

- Hát ez fantasztikus! Szóval mégis?! Kibékültetek? Végre egy jó hír!

- Gratulálok - mondtam utolsóként.

Biccentett.

- Micsoda különbség! - örvendezett Blick. - Kisimult az arca, mert kefélt, aludt, borotválkozott, táplálkozott. Így kell kinézni!

Titus hozzám fordult.

- Okvetlenül el kell jönnöd. A kifulladásig táncoltatunk.

- Ott leszek - feleltem.

A szamuráj félrehajtott fejével, felvont szemöldökkel kérdezte:

- Táncolsz?

- Úgy érted, hogy általában?

- Aha, úgy. Kellőleg intellektuális a táncolás?

- Cikizel?

Bólintott.

- Cikizlek.

- Miért?

Elfordult tőlem, végigsvenkelt a csapaton.

- Nem láttatok hajnalban. Különben nem is nektek kellett volna látnotok, hanem orvosnak. Egy jó szemű dilidokitól flepnit kapott volna. Maga volt a megtestesült vérszomj.

- Úgy láttad? - vicsorogtam.

- Képtelen voltam visszatartani. Ment a halálba, egy szál stukkerrel. Mire utolértem, szinte célba is jutott.

Mélyen meghajoltam előtte.

- Még meg sem köszöntem, hogy megmentetted az életemet.

- Tudom, miért nem köszöngeted. Semmi intellektuálisat nem műveltem, csak lőttem, mint egy állat.

- És ha nem lőttél volna, holnap temetnénk. Téged. Millimásodpercekkel előzted meg a mordályost.

- "Millimásodpercekkel"? Igen? - felállt, indiánosan összefonta a karjait, sóhajtott, majd tovább beszélt, mindannyiunkhoz. - Yaphet, így hívták a palit.

Egy követségi titkár testőre volt. Gyakran jártak külföldre. Egyszer a barátnője megkérte: vigyen magával egy csomagot, és adja át egy ismerősének.

Yaphetéket nemigen macerálták a határon, a csomag átcsúszott. A kérés néhányszor megismétlődött; egyszercsak Yaphet gyanút fogott, és megnézte, mit visz: a hó láttán csaknem padlót fogott. Kérdőre vont a barátnőjét, aki viszont azt hebegte, hogy a főnöke bízta rá a cuccot. Yaphet elment a főnökhöz, egy

pizzériába, kicsit szét is dulta a konyhát, mielőtt kegyetlenül megverték volna. Válaszul pár nap múlva holtan találta a barátnőjét. Két nap, két éjjel nem mozdult a lány mellől, aztán felpakolt fegyverrel, munícióval, felhívta a követségi titkárt, mindent elmondott neki, majd visszarakta a kagylót, kocsiba ült, és elment a pizzériás tag lakására. A pasasnál éppen buli volt. Sebj, a háborodott Yaphet leölt mindenkit. Végül a pincében kötött ki. A többit tudjuk.

Kétszer is megkerültük a kocsit, mire engedett. A kormányhoz ülhettem.

- Már régen meg akartam kérdezni: téged is foglalkoztat, kicsodák és miért bűnöznek azok a fickók, akikkel dolgunk akadt? Olyan a munkánk, mint a coitus interruptus. Vagy még olyanabb. Belecsöppenünk valaminek a közepébe, nem ismerjük az előzményeket, azután általában az utózmányokról sem igen tudunk.

- Kérdezd meg - hagyta rám.

- De hiszen felesleges.

- Emlékszel a Zsaruvadászra? A gép semmire sem ment az ujjlenyomataival, ám amikor a fotója megjelent az újságban, hamarosan jelentkezett valaki, és megnevezte a tagot. Ne számíts drámai sztorira. A nyomozók kiderítették, hogy a Zsaruvadász a földkerekség legtisztességesebb és teljesen normálisnak látszó polgára volt. Már amikor éppen nem ölt zsarut.

- Horace és Donlee? - kérdeztem.

- Szabadon élnek, halnak. Mielőtt a szomszédné beslattyogott volna a Yardra, hogy felismerje a fotóalbumban a pasijánál látott tagokat, megcsörrent nála a telefon. Ama beszélgetés óta krónikus amnéziában szenved. Már arra sem emlékszik, hogy egyáltalán volt-e valaha szomszédja.

- Donlee-ék megússzák?

Vállat vont.

- Ha rajtuk múlik.

- És ha rajtad?

- Hogy' is múlhatna rajtam?! Csak egy dupla zéró vagyok. Hát a kocsijából lődözgető pasira emlékszel-e? Neki például semmi baja nincs, csupán egy hangyányit videomániás. Találóbb szóval: vidióta. Akciófilmmel kel, akciófilmmel fekszik. Ez többnyire nem túl ártalmas, nála azonban kifejlődött a kényszer, hogy menjen ki az utcára, és rakjon rendet, mint Bronson a Bosszúvagy-szériában.

- Talán még azt is tudod, hogy mi lett Sybillel?

- Isten őrizz! Fogalmad sincs, hogy milyen szemérmes vagyok. Ha nem lennél velem, hogy rajtam tartsd vigyázó szemedet, képtelen volnék ellenállni e heves széptevésnek. Utána villamos rokkantkocsival furikáznék a körzetemben. Legfeljebb a kisgyermekes anyák szíve esne meg rajtam: néha-néha letörölnék államról a nyálat. Bocs, attól tartok, hogy mesmeg nem sikerült elég intellektuálisan megnyilvánulnom.

- Hagyd már ezt az izét, jó!?

- Kyra, komolyan aggódom érted. Te is hallottad, hogy ezt a kifejezést használtad: "izé"?! Ugye, csak nyelvbottlás volt?! Te egyszerűen nem engedhetsz meg magadnak ilyen pongyolaságot! Mondd csak, jól vagy? Rendesen eszed a müzlit, a joghurtot és a szép zöld salátaleveleket?

- Változom! - ordítottam.

- Nofene. Magadtól?

- Igen, magamtól. Semmit sem tehetek ellene. Megtörténik velem, és kész.

Felnevetett.

- Nahát! Egy metamorf a társam!

- Nem vetted észre?

Eltöprengett.

- Feltűnt valami, de nem foglalkoztam vele. Most, hogy így felhívtad a figyelmemet, el kell ismernem: tényleg napról napra furcsább leszel.

- Furcsább?! Nem eddig voltam furcsa?!

- Nos, eddig is furcsa voltál, ezért most annál furcsább, hogy másképp vagy furcsa.

- Barom.

- Persze alapvető változást nem észlelek. Kezdetből barmozol.

- Ó, istenem! - nyögtem. Élmény veled beszélgetni.

- Ne mondd, hogy gyatra a helyzetfelismerő készségem. Te most magadról akarsz hallani, és éppen tőlem. Feszés téma. Az első napokban rikító voltál, mindenféle értelemben.

- És mostanában?

- Mintha kezdenénk összerázódni. Ha két ember együtt dolgozik, pláne ilyen ügyekben, óhatatlanul szoros kötődés alakul ki köztük, amolyan barátságféle. Egymás kezében vagyunk. Függőségünket nem szabad összetéveszteni a szerelemmel, például. Segítesz nekem, mert nélkülem nem boldogulsz. Lő- és ökölcstatában fedezlek, mert ha kilőnek mellőlem, az én túlélési esélyeim is zuhanórepülésbe kezdenek. Ennyi az egész. Nem túl bonyolult.

Fertő City azon volt, hogy zavartalanul megvitassuk az összes problémánkat.

Vis Majort hallgatva nem bántam volna, ha történik valami. Ezúttal persze nem történt.

A szamuráj cigire gyújtott. Két szippantás után kettétörte a szálát, és bevágta a hamutartóba.

- Nem tudom, mire számítasz, a magam részéről mindenféle számítástól eltanácsolnálak. Hajtasz valamire, ez tiszta sor. Vajon mire? Tudni szeretnéd, hol járok, amikor nem melletted ülök? Tényleg eldugtam Marianót? Valóban keresgélem Ballerini lányát? Mivel ettem a tábornokot: halkéssel vagy pirítóssal? És ha bármit megtudsz, azt más is megtudja? Nem, ennél tisztább lélek vagy. De akkor mit akarsz? Magaddal rántanál a változásba? Lehet, hogy jó nyomon járok? Az első napon úgy hatottál rám, mint egy nőimitátor, aztán meg úgy, mintha férfinak akarnál látszani. Kisvártatva nőiesedni kezdteél, a folyamat viharosan felgyorsult, és ez nem maradt hatástalanul a hormonjaimra. Szent Vazelinra esküszöm: Blickkel sosem smároltam volna a parkban. Fontold meg a javaslatomat. Kóstoljuk meg egymást, hogy ezen is túl legyünk. Utána sokkal higgadtabbak leszünk. Kigyógyulunk a heves szívdobogásból, meg egy sor egyéb nyavalyából.

- Biztos?

- Biztos. Nyugodtan gondold végig. Reggelig nem kell válaszolnod.

- És ha nemet mondok?

- Fene tudja, mi történik. Játsszom a gondolattal, hogy elővegyem HáKát, és közöljem vele: nézd, vízfejű barátom, én így nem tudok dolgozni. Ha csak megpillantom Kyrát, nyálzani kezdek, a kezem folyton a térdére akar tévedni, a szám a szájára, a hajába. Olyan gondolataim támadnak tőle, amelyek elmondásával akár telefonos szex-szolgáltatást is elláthatnék. Egészséges ez? Naná, hogy nem, bár nagylány vagy már, megmondom neked, mi egészséges.

- Meg ne mondd!

- Most mi van?! - nyögte jellegzetes komisz mosolyával. - Bepánikolsz? Ez persze csak az egyik verzió volt. Lehet, hogy nem fordulok HáKához. Lehet, hogy nem szeretném, ha eltenne mellőlem, mert szívesen dolgozom veled.

- Mondd még egyszer.

- Nem marad más megoldás, mint az ordas erőszak. Nem lesz könnyű, figyeltem a csatamodorodat, de azért el kell ismerned, hogy én vagyok a jobb. Muszáj kipróbálnunk? Nem bánom, a cél érdekében még fogáldozatra is kapható vagyok. Nos?

- Esetleg, véletlenül, bólingozás és nagybögözés közben a feleséged nem hozta szóba, hogy egy rothadott, cinikus lelketű tetű vagy?! - érdeklődtem.

- Jut eszembe - felelte -, megfogadtam az analitikusom tanácsát, vagyis a tizedet, és tárgyalást kezdeményeztem házastársnőmmel. A diplomáciai esemény teljes sikerrel zárult. Cameával azóta kizárólag lakáscseréről, bútorszövegetekről, függöny-modellekről és más lakberendezési témáktól lehet csevegni, óraszám. Személyemnek, személyes tárgyaimnak többé nem esik bántódásuk. A különválásig arra is hajlandó, hogy mosson, főzzön rám, álmomat ne háborgassa. Ha netán nem akarnál a nyakamba ugrani, vigyázz, mert megteszem én.

- Nem igaz - sóhajtottam.

- Színigaz. Mondtam neki, hogy túlteszem magam a szívemet marcangoló férfibún, és ezentúl csak az ő boldogítása lesz életcélom. Ezután tájékoztatást adtam arról, mi az, ami őt boldogítaná. Ő azt válaszolta: tényleg. Békét kötöttünk. Szombaton velem jön a bálba, mivel személyesen akarja bejelenteni Blickének, közös barátainknak, hogy fehér emberek módjára barátilag válunk meg egymástól. Ezúton kérlek arra, hogy rendesen öltözz fel a bálra, ne provokálj ledér ruházkodással, ám ez mind semmi, más pasasokat se heccölj libidóilag, ha nem kívánod, hogy késelésbe forduljon az estély. Mielőtt rákezenél: igen, ittam, csakis ezért engedtelek a kormányhoz. Ittam: whiskyt, konyakot, nem keveset, mert nem minden nap kell lemondanom a jó öreg házamról, mert Cameát ismerve három hét sem kell, és valami kalitkában fogok kucorogni, hallgatva a köröttem lakók tévéit, véce-öblítőit, valamint a lak-kaszárnya előtt ácsorgó kocsik nyakra-főre vonyító riasztóit. Ő lakók, kik környezitek egymást, úgy is mint szomszédok! Gyönyörű, kényszeredett vigyorgások néznek ki: "kis kezit csókolom, körömtől hónaljig, hát hogy s mint tetszik lenni"?! Lehet, hogy én leszek a televízió médium, akivel mindenki ordítózni akar?! A szinte kötelezettségként ápoltszomszédi viszálykodás amolyan libidó-átvitel; nem más, mint a régen nélkülözött kefézés, a jóízű élet és még a franc tudja mifene hiányában fellépő feszültség levezetése, mely így fest a gyakorlatban: válassz ki valakit a lakószférádban, áldott-békéset, és lépten-nyomon köss bele. Ordítozz vele, köpd le, fújd bele az orrod, verd krémesre, vagy amit akarsz, csak neked jó legyen, ha egyszer nincs rendben az életed, leginkább a szexuális. Hát ez a libidó-, avagy töfi-átvitel. Orális szex helyett verbális. Ne hidd, hogy csüggedsz. Vis Major nem csügg. Akár ezredsz is újra kezdem az életemet, mindig lentebb; a híd aljáig meg sem állok. Alá a lejtőn, hurrá! Meg ne sajnálj! Legfeljebb csak azért imádkozz, nehogy fegyveresekbe botoljunk ma éjjel, mert agyoncsókolgatom őket. És kérlek, ha eszembe ötlene, hogy néhány szál virággal keressem fel Ballerinit, minden erőddel tarts vissza.

Szólni készültem, de még nem ért véget az eperoham. Leintett, és keserűen folytatta:

- Még valamit: nem is ittam, csakcsupán felköszöntöttem magamat.

Születésnapom van, annyiadik, ahányadiknál egy pasas már visszapillant megélt életére, látni kívánván, mivégre volt eleddig. Mit látok a hátam mögött? Elvégeztem egy sor iskolát, és mégis: minden, amit tudok, nem a padban, hanem az utcán ragadt rám. Nézzük csak, miben vagyok professzor? Bárkit, bárhol, bármikor lefegyverzek, leölök, persze, csak a törvény nevében. Tudod, milyen félelmetes fegyver a testem? Éjszakára mindig kinn hagyom a gardróbban, mert nem mernék benne aludni. Voltam tiszt, vagyok pórzsaru. Voltam szerelmes, vágytam gyerekekre: fiúra és lányra is. A szerelem elmúlt, a srácok meg sem fogantak. Többé nem kell semminő érzélem, inkább a torkomat vágom el. Volt házam, holnap beülök egy ketrecbe. Voltam fiatal, napról napra közelebb a petyhüdés. Most szólj közbe, és förmedj rám: kussoljak.

- Beszélj. Öklendezd ki.
- Az ősrómaiak jól bevált pávatolla, ez volnál nekem?! Nincs öt perce, hogy ennél kellemesebb ajánlatot tettem. Szeretődül kértelek, egyszeri alkalomra. Persze könnyen lehet, hogy neked nem is lett volna kellemes. De talán jól mulattál volna. Vedd el a stukkereket, és bilincselj az üléshez. Ki garantálja, hogy nem változom olyanná, mint Yaphet? Vele sem történt semmi különös, csak éppen kirántották alóla az életét. Egyik pillanatról a másikra arra lett figyelmes, hogy kábítószercsempésszé tették, barátnőjét meggyilkolták, elméjét megháborították. Na? Nem akarod azt mondani, hogy előttem az élet? Hogy éltesse Isten? Kérdezd meg, hány éves vagyok! Kérdezz valamit, eddig örökön kérdezősködtél! Lehetetlen, hogy nem maradt több kérdésed.

- Elvágna a torkomat?
- El én. Most kellene?
- Van mivel?
- Hoppá. De esetleg lepuflanthatnálak. Vagy inkább törjem el a nyakadat? És miért? Eutanáziából?

Megállítottam a kocsit. A hajamat hátrarázva felkínáltam a nyakamat a szamurájnak.

Egy pillanatra visszahőkölt, keserűen elnevette magát, de azután a torkomra fonta jobb keze ujjait, hüvelykujja rátalált az artériára.

- Mint tudod, még mindig van választási lehetőség - suttozta. - Egy mozdulattal eltörhetem a csigolyádat, de kínosabb lenne, ha elszorítanám az ütőeret. Szívesen szenvednél? Szeretsz szenvedni?

- Veled ellentétben: nem - feleltem.

A tarkómra csúsztatta a kezét. Néhány hajtincset csippentett az ujjai közé. Finoman hátrahúzta a fejemet.

- Sült hülye vagy - dünnyögte. - De azért kösz, ez felért egy detoxikálással.

Pőrének érzem magam, pőrébbnek, mint a röntgenen.

- Rühelleni fogsz azért, mert előttem borultál ki.

- Rühelleni akarlak.

- Örülök, hogy segítettem.

- Fenét segítettél. Gyere, itt a vállam, borulj ki te is. Vagy netán az minden bajod, hogy utálod a hamburgert és a ponyvát? Hogy apád elment a búsba, hogy nem jut eszedbe a rosseb-virág latin neve? Na! Csak van valami komoly bánatod is?! A férfiaságomra mondom, nekem kiöntheted a szívedet. Mi a francért törjem ki a nyakadat?

- Ne törd ki, ha nem akarod.

- Akarja a fene. Szívem szerint arra kérnélek, hogy fogd magad, és menj el, minél messzebbre. És amikor távolodni látnálak, utánad kiáltanék: gyere vissza!

Aztán előlről kezdeném.

- Egyszer csak abbahagynád.
- Amikor elmész?
- Amikor visszajövök.
- Így szeretnéd?
- Mégsem így lesz.

Bólintott, majd az arcomhoz hajolt.

- Mitévők legyünk? - kérdezte.

Bambi előállt egy tippel. Végighallgattuk, részemről a nyakammal Vis Major kezében.

A szamuráj válaszolt is, azután visszafordult hozzám. - Neked nem eshet bántódásod - közölte, és nem értettem, mire céloz. Megsejtette, hogy jócskán lemaradtam. - Téma vége. Innen egyedül viszem tovább a keresztet.

Mondta. De aztán, mivel úgyis ott járt, közel az arcomhoz, megcsókolt. Szája konyakillatú volt, nyelve praliné ízű: beleharaptam. Mihelyst átforrósodtunk, szemérme felháborodott. Elengedett, kihúzódott az ajtóhoz.

- Van odalenn egy pedál - közölte. - A gázé.
- Kéred?

- Nyomhatod te is.

Megtaláltam az ótvar pedált. Kilőttünk a járda mellől.

Letekertünk minden ablakot. A kocsi kiszellőzött, nem úgy a fejünk.

Egész úton, söpörtünkben arra biztatott az eszméletem, hogy szálljak ki.

Nagyvárosi viszonylatban semmi szokatlan nem történt: csupán könnyűded gyilkosságról kaptunk hírt. Egy számottevő személyiség kacsalábon forgó palotájánál, az erősítésnek is beillő kerítés előtt strázsáló testőrök hirtelenszerűen pár kiló golyót kaptak a fejükbe.

Az orvlövész autóval érkezett. A kapu előtt lelassított, letekerte az ablakot, kiküldött egy sorozatot, majd, látván az elomló öröket, tovasuhant.

Talán nem is akart behatolni, nem vágyta a gazda vérét, vagyonát. Alighanem merő passzióból vadászatott.

A közelben lebzselő járőrökcsiban hot-dogozó kollégák meghallották a lövéseket, és a támadó után vetették magukat.

A fickót mélyen megrendítette a rendőri atrocitás. Végre is, mit ártott ő a zsaruknak?! Azok mégis rátapadtak, szirénázva hajsolták, mi több, durván utána is lőttek.

A fegyveres polgár úgy találta, hogy sérelem érte a jogait. Ezért aztán viszonzta a tüzet.

A járőrök segítségért kiáltottak a rádiójukon.

Mire felzárkóztunk az eseményekhez, véget ért az autós hajtóvadászat.

A merénylő azon kapta magát, hogy kocsija viharosan amortizálódik, ezért a Nagyliget közelében elhagyta a rommá lőtt fedélzetet, és a fák között keresett menedéket.

Klassz dolog, hogy a mozifilmekben a statiszták mindig elszökkennek a kiismerhetetlenül száguldó, járdára, kirakatüvegbe rohanó járgányok elől.

Snassz dolog, hogy a celluloidon innen mindez ritkábban jön össze.

A lesilövész jajgató, vérző, összetört embereket hagyott maga mögött. Már-már ragacsos rémület hömpölygött a nyomában.

Egyszóval, az immár gyalogláb menekülő fickó seregnyi okot szolgáltatott arra, hogy megpróbáljuk elkapni és hatástalanítani őt.

A kocsi eldobva a fák közé csörtettünk. Szirénák vijjogtak mögöttünk; a park mélyén örömteli zene áradt.

Az örökzöldek oszlopai és a bomló rügyű lombhullatók között fel-feltörő színes fénynyalábok cirógatták az esti égbolt feketéjét.

E káprázatnak köszönhetően felfedeztük és követtük a fickót, egyenesen a pazarul kivilágított, táncoló vízsugarakkal játszó, hatalmas szökőkút felé. Bár a nyomában jártunk, nem mertünk tüzet nyitni rá: a vízi színpadot félkörívben ölelő lelátó üvegfa mögött ámuló közönséget féltve.

Az éjszakát megbűvölték a színüket változtatva fel-fellövellő fények, a fényeket a táncoló vízoszlopok, azokat a lélekringató zene. A megigézett nézősereget tovább bűvölték az üvegfal fényei és a tavaszi est.

A menekülő férfi lelassult, majd megtorpant a színpad előtt. Lassan széttárta a karjait. Kezdem hinni, hogy rajta is fogott a különös varázslat, és eldobja fegyverét.

Vis Major - látván a pillanatnyi éberség-kihagyást -, átfutott a szökőkút másik oldalára, ám még mielőtt kétfelől támadhattunk volna, a fickó felocsúdott ámulatából, és csipőből tüzet nyitott a számúrájra.

Az Operaház Fantomjának szomorszerű hangja elnyelte a lölmát, a tarkán vonagló fénykigyók elhalványították a csőtorkolatból előtörő szikrákat.

Vis Major hasra vágta magát a márványburkolaton, amelyet a szélhurcolta vízcseppek nedvesítettek csillogóra. Hasmánt sem sok esélye volt a túlélésre. Mármint az én közbelépésem nélkül.

Villámsebesen tüzeltem, s dicsekvésképpen mondom: a lesilövészhez képest laza csipőből.

Bár a lövést nem hallottam, a fickó jobb karja megrándult, flintája a köre zuhant.

Vis Major talpra szökkent, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy rárepüljön a gazdátlanra vált fegyverre. Mielőtt még magáévá tehetné volna vágya tárgyát, megcsúszott a márványon, és szerfelett bonyolult kűrbe kezdett, amely egyszerre volt sikló- és zuhanórepülés, továbbá dupla axel és pillangó-úszás.

S éppen ekkor lelohadtak a vízoszlopok, kilobbantak a fények és elnémult a zene. Megüvegesedett a csend.

A számúráj ezzel mit sem törődve továbbogott a márványon, szintúgy faképnél hagyva a fegyvert, mint megkövült tulajdonosát.

A műsort szolgáltatató számítógép sem időzött a körülményeknél: folytatta programját. Fényeső szikrázott a magasba, víznyalábok követték, rock and roll robbant az égre.

Dermesztő szépségű látványban részesült mindenki, aki jegyet váltott. A felszökkenő vízoszlopok tündöklő drágakövekként, gyöngyszemekként és tojásdaddá nyúlt könnyecsepekként permeteztek alá a fenéig megvilágított medencébe.

A lelátóval szemközt, a szökőkúton túl, mozdulatlanul álltak a szikár fenyők, holott örült dallamok tekergőztek közöttük kergén.

Vis Major közeledett felém; felettébb változatosan: hol háton, hol mellen, olykor féltérden, s mindezt oly sebesen, mint a fény. Ha önszántából jött volna, miként álmaimban, ha intimebbek a körülmények, még meloromantikus fogadalmam ellenére is bevártam volna. Sőt.

Így azonban elugrottam előle. A számúráj elsikamlott mellettem, és talán még ma is vészesen robogna, ha a márvány váratlanul el nem fogyott volna alóla. Ám

a márvány elfogyott, s egyszersmind véget vetett a sajátságos vízi- és jégrevű-szerű produkciónak.

Hittem én.

Míg Vis Major csodálására vesztegettem az időt, bár az mindeközben csupán millimásodpercekkel haladt előre, a csuklón lött fickó fájdalomában kétségbeesett ötletet hozott a világra, s legott megvalósította: fejest ugrott a titáni méretű szökőkútba.

Ám: a medence sekély volt, továbbá ezernyi, vizet lövellő cső hálózta át meg át.

A két, különféle mutatóvány csaknem egyidejűleg érkezett a közel egyforma végkifejlethez: a márványburkolatról kisiklott Vis Major tovadöcögött a kavicsokon, nem túl messzire, csupán a közelben tornyosuló, elegánsan ómódi, öntöttvas kandeláberig, ahol is úgy járt, mint a Titanic; a lesilövész hasonló élményben részesült vehemens csukafejese jóvoltából. Következésképpen pici pillanatokra mindketten eszméletüket veszítették.

Haboztam, mihez kezdjek. Győzött bennem a zsaru, tehát megindultam, hogy letartóztatást eszközöljek a vádliig érő vízben fuldokló korpuszon.

Megindultam, effektíve. Elvégre ugyanaz a márványburkolat jutott osztályrészemül, amely az amúgy megfontolt szamurájból is primabalerinát csinált. Jó ideig nem uralkodtam a testemen, mely viszont iskolásan igazolta Newton gravitációs hipotéziseit. Suhantamban néhány Murphy-törvény is átfutott az agyamon. Végül viharosan vízbe merülve röpke tudatszakadást szenvedtem, ezért az Arkhimédész-tétel felelevenítése kimaradt a programból.

Mivel a szökőkútban landoltam, tüstént kortyoltam is belőle. Mire kitisztult a tüdőm, s vele az elmém, arra lettem figyelmes, hogy nem vagyok egyedül.

Két pasas tevékenykedett körülöttem. Erő-átvitellel foglalatostkodtak: egyikük átvitte az ököljerejét a másikuk valamely szervére - és viszont.

Amúgy szólt a zene, táncoltak a vízoszlopok, lézerkardokként suhogtak a fénnyalábok, meg-megszínezték s egyúttal el-eltorzítva a küzdő felek vonásait.

Túlvilági látványosságban részesültem, amelyhez képest még egy visszaruccanó lelkekben gazdag spiritiszta szeánsz is csak kisdéd matiné.

Az ökölharcosok a rájuk áradó víz súlya alatt elnehezülve, szinte ormóttalanul mozogtak. Megbotlottak, fel-felbuktak a medencét keresztül-kasul hálózó csövekben, melyekből a legváratlanabb pontokon, de mindig intenzíven törtek fel az újabb és újabb vízsugárdózisok.

Fáztam, fuldokoltam, így hát partra vettem magam. Éppen végighasaltam az alamuszi márványon, amikor feltűnt, hogy tucatnyi tetemesen felfegyverzett és bármire elszánt egyenruhás zsaru tolong a szökőkút körül; hogy Bruce Springsteen ordenáré-gyönyörű hangja szól, s hogy a közönség tombolva ünnepli a vízi-revű sztárjait.

Mindezt észlelve tovább fáztam, immár a szárazföldön. Fogaim morze-jeleket kopogtak.

Ezenközben a pasasok többé-kevésbé agyonverték egymást.

Végezetül a kevésbé agyonvert - persze nem más, mint a szamuráj - a gallérjánál fogva partra vontatta a legyőzöttet, és letétbe helyezte a kollégáknál. Azután mellém mászott, hasmánt. Néhány percig vízköpőként üzemelt, majd versenyre kelt velem morzézásban.

- Ííí-így van ez rend-ddddjén - kattogta, alighanem a gyakori fürdőzésre célozva -, elvégg-rre hhhhhhal vvvvagyok.

Eltökéltem, hogy alkalomadtán vallatóra fogom a családi horoszkópust, mire

számíthatok e csillagjegy születésétől.

Maximális hőerőre tekertem a fűtést, hermetikusan zártuk az ablakokat. Trópusias páragomolyban ültünk, csendesen magunk alá nedvezve. Immár nem a hidegtől vacogtunk, a testőrgyilkos szavait emésztgettük.

Midőn bezsuppolás közben a fickó eszméletre tért, a szamuráj kérdőre vonta: ugyanvajon miért kellett leölni a két daliát?

S a számottevően mozgáskorlátozottá vált, több helyütt vérző fickó arcára torz vigyor csikordult, amikor így felelt:

- Kipreparáltam a fejüket! Ólommal! Jézusom, mennyire rühelltem őket! Ott álltak nap nap után a gazdagság kapujában! Ott álltak a tornyos, cifra villa őreiként, mint két pöffeteg! Cikizve a nyomort, mások nyomorát. Mintha ők sebezhetetlenek volnának! Mintha bárkit is megvédezhetnének. Most pöffeszkedjenek! Kitömött vállú, bűdös buzeránsok!

- Ennyi?! - hörrent Vis Major.

Ekkor a fickó - megvetését kifejezendő - a szája sarkából kiköpött egy maréknyi vért. Szeme kékezüst lobbanással megvillant.

- Ennyi! - felelte.

Arra számítottam, hogy a szamuráj gyomron vágja a pasast. Ha mégsem, ha győz az önfegyelme, akkor majd én.

- Boldog vagy? - kérdezte Vis Major. Mosolygott. A nem szép-féle mosollyal.

- Boldog! - vágta ki büszkén a pacák, és újra vért köpött, plusz egy törött zápfogat.

Vártam a becsapódást, de a szamuráj ökle nem mozdult.

- Szóval a gazdag ház csípte a szemedet - sóhajtott Vis Major elgondolkodva.

- Fogadni mernék, hogy a te szemedet a szegény ház is csípi. Irigy vagy. Ilyen irigy vagy?! Rohadt életed lehet. Egy vérbeli irigy a sarki kéregetőn is tud mit irigyelni, azon az amorfon, aki hegedűtokban húzza maga után a majd' húszt éve amputált végtagjait, és a hóna alatt hurcolja a fejét.

- Miért ne?! - hangzott a hetyke válasz.

- Sajnálak. Nem kellene sittre vonulnod? Elmehetnél valamelyik kisstílvé züllesztett országba, mivel szakértelmed semmi, viszont piszkosul irigy vagy: a kormányban a helyed. Adókat róhatnál ki: kéményre, kútra, a nép könnyeire. Megadóztathatnád a kéregetőket is. Ugye, ez már tetszene neked?! Még a lompos koldus is köteles lenne a zsebedbe tenni az alamizsna negyven százalékát. Na?!

Kiegyenesítettem az ujjaimat. Úgy gondoltam, ennek a fickónak nem kell már ököl, a szamuráj kiütötte, csak úgy, intellektuálisan.

Hát nem.

- Negyvenet?! - hörrent a lesilövész. - Mindet! És még többet!

- Anyám - sóhajtottam az elszáguldó rabomobil után.

- Annyi a beteg elme, hogy hovatovább az egészséges szúr szemet - összegezte Vis Major.

- Itt vagy például te - bólítottam.

Hosszan rágódtunk a törtéteken. Közben járgányunk rohant velünk, haza: forró tus és száraz cuccok felé.

Egyszer csak Vis Major megszólalt.

- Az irigy ember élete a legszörnyűbb. Hiszen kénköves, pokolbéli gyűlölet fortyog benne, elsősorban önmaga iránt, s ezt kell átvinnie másokra, hogy kibírja a kinkamrát, amelyben sínylődni kényszerül: önmagát.

- Aha - dűnnyögtem. Megrogyant a vállam a gondolatra: így lesz ez egész éjjel? Filozófia lesz?!

- Itt van például ez a szomszéd-dolog - kezdte, azzal a szándékkal, hogy visszatérjen kedvenc sikítófrászához.

Felnyögtem. Filozófia lesz! Nem józanodott ki a szökőkútban. Sőt: ráivott.

- Nagyon kérlek, ne szomszédozz többet ma éjjel.

- Miért? Neked sosem volt?

- De igen, volt. Most is van, bizonyára. És?!

- Ezek humor-álló kedélyű illetők!

- Maradj csendben, és szoktasd magad a gondolathoz. Minden traumát túl lehet élni. Megváltasz a házadtól, na és?!

- Rettenetesen fáj, hogy sértőt kell mondanom - közölte -, de olyan ocsmányul viselkedsz, mint egy szomszéd.

- Az emberiség száztiz százalékanak van szomszédja! - kiabáltam. - Vedd tudomásul!

Megbántódott.

- Olyan alpári vagy, mint egy szomszéd - sóhajtotta.

- Idegesítesz! Nem tudsz másról beszélni?!

- Fenét nem tudok. Csakhogy nem akarok. Folyton az jár a fejemben, hogy megfosztanak a házikómtól, és bedugnak egy húsz négyzetméteres kéjlakba, a kilencvenedik emeleten. Ez esetben legalább ezerötszáz szomszédossal kell számolnom! És kinek köszönhetem mindezt? Na, kinek? Neked! Becsaptál, átvertél, csőbe húztál a jó kis tanácsoddal. Miért is nem nyílt ki időben a szemem?!

- Akkor hódítsd vissza Cameát, és maradj a házadban.

- Marha jó tanács. Mintha Camea nem olyan lenne, mint a legelvetemültebb szomszéd!? Nem bólingozott, nagybögözött éppen eleget? Kizárt, bezárt, tönkretette a cuccaimat, ordított velem, vagy napokig nem szólt hozzám. Sosem tudtam előre, hogy aznap fogadja-e a köszönésemet vagy sem. Tisztára, mint egy szomszéd.

Kezdttem elsírni magam.

- Amint hazaérünk, főzök egy kávé - mondtam.

- Haza?! - kaccantott keserűt. - Talán hozzád. Nincs énnekem otthonom. Csak egyvalamim van: boldog születésnapom.

- Adrian - szóltam.

Körülnézett.

- Kihez beszélsz? Van itt valaki rajtam kívül?

- Ki ne mondd! - sikítottam.

- Szomszédok! Szomszédokat rejtettél el a kocsiban. Ó, ez a sunyi szomszéd-taktika!

- Kérlek!

- Oké, nem kínozlak tovább. Elhallgatok, ülök csendesen, te meg csak figyeld, hogyan reszket a kezem, s lassan már a fejem is, és kevés, ha csak figyelsz, figyelj jól, mivel ugyanez a sors vár rád is! Nagyon hamarosan, talán csak két-három gyilkosság kell hozzá, néhány kaland pincében, szökőkútban, és kristálytisztán fogod hallani, hogy valaki szörnyen üvölt a fejedben!

Megfogtam a kezét.

- Légy férfi - tanácsoltam.

- Jó.

Letekerte az ablakot, köpött egy borzalmasat, megpödörte fél milliméteres bajuszát, combon markolt, s azt mondta:

- Felejts el!

Mint kora reggel, a családi horoszkópussal véghezvitt értekezés során kiderült: centire ilyennek kell lennie egy Halak jegyében született egyéneknek.

Ezek után nyugtalanul aludtam, és azt álmodtam, hogy jött egy tündér, talpig tüllben, valami vaskos pálca-féleséggel a kezében, s így szólt: egy kívánságod teljesül!

Ezzel nagyot harapott a nyalókájából.

Végignéztam vágyaim során, a fontossági sorrendet dekálgattam, majd felnyögtem: a fene egye meg!

Elsötétült az álombéli égbolt, fekete villámok cikáztak és kormos eső hullott, majd hirtelen minden foncsorfehérre világosodott, és megjelent a Fene.

Bár még sosem láttam, azonnal felismertem. Ő az: a Fene.

Hatalmas volt, négyszögletű és rikítóan fehér, akár egy háznagy főtt szalonna. Formátlan, tömpe lábak hordozták gyöngyöző, visszataszító testét. Szafaládészerű ujjai a melléből sarjadtak elő, feje nem különült el a vállától, annál is inkább, mert se válla, se feje nem volt. Két szénsötét folt jelképezte a szemét, és egy falánk odú a száját.

Jött a Fene, és megette álmomat.

Felriadtam.

Felhívtam a mamámat.

Elmeséltem neki az elmúlt éjszakát, az ólommal preparált fejű testőröket, és a többi - apróbbacska rémséget, amelyek a vízi-revüt követték.

Na persze, sejthettem volna, hogy képtelen végighallgatni, nem is tette meg, ellenben jött a hibbant gurujával, meg az új pacákjával, aki aligha normális, ugyanis a streptococcus-fóbiája miatt kizárólag evőpálcikákkal hajlandó bármit is megfogni. Megjegyeztem, hogy a pasas tényleg kissé fura lehet, mire anyám nyomban megvédte őt, majd - mintegy mellékesen - megérdeklődte, tudom-e, hogy apám Fertő Cityben él. Erre habozás nélkül nem válaszoltam, mert persze, hogy tudtam, viszont hallani sem akartam róla, tehát más téma után néztem, ám anyám kivételesen figyelt rám, talán másodszor ebben a lepra életben, így hát fecsegésünk jéghegynek ütközött.

Lassúdadan poroszkált az idő az este felé. Megöntöztem a növényeket.

Lezuhanyoztam, és kritikusan bámultam a testemet a tükör szemével.

Nemrég hallottam egy kis fickót a rádióban, aki azon affektált, hogy taszítják a szőrös hónaljú csajok. A lábi és vénuszdombi szörzetet szintén nem bírja, attól meg egyenesen perforál a gyomra, ha egy bigének nem szilikonból van a melle.

- Fordulj egy kirakati babához - javallottam halkán -, és az még az orgazmusával sem terhel.

Ezek után naná, olyan voltam, amilyenek a kis fickó megfestette az Elrettentő Példát. Csak egy epilátatlan és kitömetlen, jött-ment természeti lény; csupán az agyamat plasztikáztattam egykor, s mit ád az ég, a minap még azt is keserűen megbántam.

A tükör szeme nem hízelgett, nem ámított, kétségbe sem ejtett. Se kövérnek, se soványnak nem látott, csupán néhány illetéktelen véraláfutást rótt fel nekem.

Juszt sem ragasztottam műkörmöket. Nehogy valami kis affekta fickó bukni kezdjen rám. Elvégre igazi férfit szeretek. Szívesen elmagyaráztam volna a

hülyécske ismeretlennek az éterből, milyen is a férfi, aki tetszik nekem.

Na, milyen is? Istenem, hát nem átköp az óceánon?! Minden valódi rajta. A keserősége, a konoksága, a kudarcai, a dühei, a hangulatváltozásai, a gyengédsége. Valamennyi gondolata a sajátja.

Ezen a ponton megfeneklettem. Lehetséges, hogy immár én is...?! Saját gondolataim vezérelnék? Saját szavaimmal mondom el azokat? Remélhetem?!

Ha az ember vegetáriánus, attól még nyugodtan lehet párizsit. Sonkát is ettem, bár az kétségkívül húsból készült. Végezetül sört ittam, lerogytam egy karosszékbe, hosszan bámultam a szemközti falat, azon is Derina eleven képét: a mesterien faragott, diósínre festett képkerettel szegélyezett falmélyedést a benne sorakozó virágokkal, és rádöbbenem, hogy azon a helyen kell tartanom leendő akváriumomat. Az én élő festményemen igazi halak úszkálnak majd, kinyílnak és bezárulnak a kagylók, és valódi csigák fogják tisztára nyalni az üveg falát, noha őrzítő lassúsággal.

Mire ötletem megfogamzott, Vis Major is betoppant. Bár enyhén nyugtalannak látszott, végighallgatott, felajánlotta segítségét a megvalósításhoz, majd a kocsinhoz vezetett, és betuszkolt a jobb oldali ülésre.

- Jól vagy? - kérdeztem.

Hosszan fürkészte az arcomat.

- Aha - mondta, nem kis spéttel. - Jól. A tegnapi éjjel történeteiből semmire sem emlékszem.

Nem feleltem.

- Tényleg megkértem a kezedet? - érdeklődött néhány utcasarokkal odébb.

- Másomat kérted meg.

- Adod?

- Soha.

- Akkor sem, ha már a kutyanak sem kell rajtam kívül? Százhusz év múlva sem?

- Soha.

- Tehát soha. És az hányadikára esik?

- Ma is ittál?

- Ma másnapos vagyok. Ezt ismerned kell, a piálás intellektuális cselekedet.

- Leköplek - morogtam.

- A leköpes proli dolog, mint a gürc.

- Történt valami? - kérdeztem sürgetően.

- Semmi különös. Megemlítettem HáKának, hogy fel kellene ásni Ballerini kertjét.

- És?

- Farba rúgott. Erre beslattyogtam Lasalandrához, és előtártam az ötletemet.

Ő is farba rúgott, majd elém tett egy rakás napilapot és magazint Ballerini felhívásával, miszerint csillagászati mérvű jutalmat fizet leánya megtalálójának. Ugyanezen sajtódarabokban sorakoznak az atyával készült megható interjúk és az atyai fájdalom vámszedőivel kapcsolatos elmarasztaló cikkek.

- Tiszta sor - bólintottam.

- Nem fejeztem be - szólt rám. - Szépen kérlek, a jövőben ne fárassz engem lenyilazott rabszolgákkal, titkos kamrákkal a piramisokban és a kilencvenkilencedik érzéked diktálta sugalmakkal. Az a leány eltűnt, elveszett.

Atyja siratja, kutatja. Már ezren is félrevezették, becsapták, pénzt csaltak ki tőle. Lehet, hogy Rachen egy arab háremben táncol, mint huszonharmadik feleség.

Esetleg jakuzák vitték el cselédnek, s most padlót sikál a Kicsidehúsi családnál. Nincs kizárva, hogy a szervrablók markába kerülve tucatnyi

rászorulóba transzplantálták. Sosem szedjük össze.

- Tehát te meg engem rúgsz farba.
- Ez a hierarchia-elv: add tovább, mindig egy szinttel lejjebb.
- Ballerini teljesen elhitte, hogy elveszett a lánya, hiszen annyian keresik neki.

- Holott? - kérdezte.

- Mi sem könnyebb, mint egy jókora hazugsággal azonosulni. Nem az számít, mit hitetett el magával Ballerini, hanem az, hogy tudjuk, hol van a lánya.

- Hol van?

- A piramis rejtett kamrájában. Halott.

- Hülye vagy, elvégre látnok nem lehetsz.

Bólintottam.

- Hülye vagyok.

- Nem ismerek rád. Hová lett a megingathatatlan önbizalmad?

- Leomlott.

- Hová lett a tengernyi okosságod?

- Kiszáradt.

- Hát a határtalan nagyképűséged?

- Korlátozom.

- Idáig mindent tudtál.

- Csak kételkedni nem.

- Tökön szúrom magam - nyögte. - Egy hete még veled tettem volna ugyanezt.

Vállat vontam.

- Ha magadnak ártasz, engem bántasz.

Lekapta lábát a gázpedálról, és tűnődőn az arcomra nézett. A kocsí suhant tovább.

- Hm - mondta, és visszafordult az utca nyújtotta látványosság felé.

A legjobbkor. Csikorgó gumikkal kerültünk ki egy kótyagos motorost, aki előttünk döbrent rá valaminek a megoldására, s hirtelen lefékezve elhajította a gépet, hogy égre tárt karokkal fohászkodni kezdjen.

- Hová megyünk? - kérdeztem.

- Tetemre hívtak. Miután Lasalandra kizsémelte magát, mutattam neki valamit.

De kezdem az elején. Említettem a pasast, aki kissé átépítette Ballerini villáját, majd egy napon, hazafelé menet, egy kis patak fölött átkelni szándékozván elvettette a hidat és tíz méterrel lejjebb, a mederben landolt, holtan. Másodszor is elmentem az özvegyhez, tervrajzok után érdeklődtem, mire az asszony azt mondta, hogy azoknak a kocsiban kell lenniük. A kocsiban nem voltak, ezt akkor már tudtam. A nő kis töprengés után a nappaliban álló dohányzóasztalhoz lépett, félretolt néhány újságot, és előszedett egy vázlatfüzetet, amelybe a férje rajzolgatni szokott tévzés közben, merő unatkozásból. Volt abban a füzetben kiskutya, pillangó, régebbi munkák heveny vázlatai, képregény-kezdemények. Pucér nők, kubista stílusban.

Vallejo-utánérzések, Conan, a barbár és Conan, szmokingban. Palotatervek skiccei, mifene.

- Na?! - nyögtem sürgetően.

- És persze Rachen Ballerini szobájának átépítési tervére is rábukkantam.

Apuka befalaztatta az ablakokat és az ajtót. Na. Innen kezdve Lasalandra komolyan vett. Remélem, végez a falbontó brigád, mire odaérünk.

Hümmögtem.

Rám csodálkozott.

- Mi van? Most mi nem tetszik?
Nem feleltem, szóltanul szorongtam tovább.

Durva kövekből emelt kerítés oltalmazta a Ballerini villa nyugalját. A dárdahegyekben végződő kovácsolt vaskapu tárva-nyitva állt, begurultunk rajta. A gránitlapokkal burkolt út szélén járőrökcsik vesztegeltek, a technikusok furgonja a görög oszlopfőkkel ékesített félköríves bejárat mellett ácsorgott. A tévés közvetítőcsiknak már csak a kavicsos sétányon jutott hely. Kábelek kígyóztak köröskörül, s a jelenlévők fontosságuk teljes tudatában futkároztak. Fellépdeltünk a széles lépcsősoron, átkeltünk a bíbor tónusú hallon, és a stukkódíszes mennyezet alatt az emeletre sétáltunk. Senki sem szólt hozzánk, holt csend, kriptai hangulat uralgott.

A nemrég befalazott szoba kibontott ajtaját tömjénillatot füstölő kandeláberek őrizték.

Sercegő fáklyák világoltak a leányszobában. Dúsan redőzött, hajnalkék függönyök lógtak a befalazott ablakok előtt, a tojásfehérje színű padlószőnyeget csokrok, koszorúk borították, a száradó virágok szénaillatot leheltek, haldoklásuk szomorúságot sugárzott a szobára. A tüllfüggönytől ölelt baldachinos ágyon ódon teddy-mackók, elszürkült ruhájú babák heverték, iskolai vonalzó, számárfüles füzetek, és sárga lapú könyvek további virághegyek társaságában. A pipacsmintás tapétán függő Rachen-portrékat fekete fátyol fedte.

Gyász hömpölygött mindenünnen.

Lasalandra és Ballerini lehajtott fejjel álltak egymás mellett.

- Nekem is vannak gyermekeim - mondta a zsarufőnök, a számurájra nézve.
- Négy lány. Ha csak egy is elveszne közülük, talán én sem tennék másként. Múzeummá alakíttatnám a szobáját, és lezárnám mindenki elől.

Ballerini zsebre vágott kézzel Vis Major előtt termett. Olyan közel ment hozzá, hogy cipőorruk összeért.

- Hát látod - sírta -, nincs itt. Benézhetsz az ágy alá is. Kell ásó? Túrd fel a parkot. Nincs itt. Keresném, ha itt lenne? Bógnék, ordítanék, mint egy szamár, ha nem hiányozna?! Szenvednék, mint egy kutya?! Már nem is lakunk itt, nem tudunk itt lakni, ebben a házban, ahol minden fal a kis Rachen kacagását visszhangozza, ahol kísért az emléke. Kell a villa? Megveheted. A Roll-ügynökség árusítja. Tessék, van rá pénzed!? Vedd meg, költözz be, szedd fel a parkettát, emelj ki a helyéről minden szál téglát! Mondok neked valamit, kiszuperált szarházi! És hogy lásd, kivel van dolgod, itt mondom, tanúk előtt, veszi a tévé is: ezt megkeserülöd! Belerondítottál a gyászomba. A feleségemnél hatféle szakorvos tartott konzíliumot! Feltépted a sebeinket, a családjunk mély sebeit! Ne kérj bocsánatot, nincs bocsánat!

- Vis maior - szólt hűvösen a számuráj, és kifelé indult.

Ballerini szabályosan a földhöz vágta magát. Összegömbölyödött a szőnyegen, és öklével a fogai közt nyüszítve tekergőzött.

A tévések buktak rá.

Lasalandra utánuk sietett a folyosóra.

- Találja meg azt a lányt - mondta Vis Majornak. - Találja meg minél hamarabb. És inkább élve, mint holtan. Megértett?

- Igen, uram - felelte a számuráj. A kókadozó koszorúk között fetrengő Ballerini gyászrohamát nézte; arca mind jobban elsötétült.

Megfogtam a karját.

- Gyere.

- Elmehet - bólintott Lasalandra -, bár szívem szerint papírcsákót hajtogatnék valamelyik holnapi lapból, a génuszát méltató írással kifelé, azután vakolókanalat nyomnék a kezébe, és magával állíttatnám helyre a...

- A siratófalat? - szóltam közbe. - Szép is ez a műemlék. Szép?! Szebb a gyönyörűnél, szinte gejnyörű. Ballerini maga az eleven fájdalom. Gyötrelme olyan igazi, mint egy művétag. Tényleg elmegyünk. Ha maradnánk, nagyon megszakadna a szívünk.

Lerobogtunk az operett-színpadhoz méltó lépcsősoron. A riporterek ránk támadtak, ám a szamuráj sportosan vette őket, és félmosolyt öltve egyre ezt ismételte:

- Vis maior, vis maior.

A kocsiban mély sóhajjal lehunyta a szemét, s azt mondta:

- Minden rád hordott gorombaságot visszavonok. Nekem a hulla mindegy, hogy parafenomén, látnok, avagy egyszerűen csak érzékeny lény vagy; tök nyolc, miként csinálod: varázsgömbből, olvadt faggyúból, békavérből olvasod-e ki!? Mondd meg, hol van! Hátradőlök, és várom a szót.

- Jó, majd érintkezésbe lépek a túlvilági asszisztenseimmel. Mi a véleményed Ballerini fenyegetéseiről?

A szamuráj vállat vont.

- Az, hogy beváltja. Keserülleni fogok. Talán az lenne a legokosabb, ha könnyebben megbetegednél, és néhány napig otthon maradnál. Lehet, hogy még ma éjjel lendületbe jönnek az események.

- Nem hagylak magadra.

- Ne aggódj értem. Nem ölet meg. Most nem. Hiszen segítetttem neki. A mai műsorral újabb bizonyosságát adhatta feneketlen bánatának, ártatlanságának.

Bambi szólította Vis Majort.

- Drágaságom, a főnököd szeretne látni. Be tudsz jönni az irodába? HáKá direkt miattad ugrott el egy fogadásról.

- Hát máris híre ment? - sóhajtotta a szamuráj.

- Mindenki arról beszél, mekkora bakot löttél.

- Mondd, és be tudok sietni? - kérdezte ravaszul Vis Major.

- Nem, sajnos most nem érsz rá odatartani a hátadat, mivel egy nő telefonált a Nelson utcából, hogy fura hangokat hall a kapualjból.

- Mennyire furákat? - érdeklődött a szamuráj, immár menet közben.

- Gyanúsan furákat, és már jó ideje, bár eleinte mintha a háztömbbel szemközti parkból hallotta volna.

Vis Majornak feltűnt, hogy túlságosan sötét az utca előttünk. Bekapcsolta a lámpákat. Aztán nyűtt sóhajt hallatott.

- Inkább a saját szavaiddal mondd el, hogy értsem is - kérte.

- Azt bogoztam ki a szürrealista tónusú bejelentésből, hogy valakit ütnek, de az is lehet, hogy vernek. Nelson utca harmincegy. A ház hátsó bejáratánál nézz körül. Megmondom HáKának, hogy momentán nem érsz rá.

- Küldd vissza a fogadásra, nehogy lemaradjon a vacsoráról. Ámbár nem ártana, ha tudná, hogy nem létezik ingyen kaja-meghívás. Utóbb minden falatért fizetni kell, így vagy úgy.

- Félek, elszomorított a kudarc - mondta Bambi. - Ne búsulj, elkapod még Ballerinit.

Amint az őzike-hang kikattant közülünk, megszólaltam:

- HáKá mit szól ahhoz, hogy az éterben is így emlegetitek?
  - Olykor arcból arcba is így szólítjuk. Azt hiszi, hogy a HK 33-as flintáról kapta a nevét.
  - Szerencsés ember: nem paranoiás.
  - Annál is szerencsésebb: tök hülye.
- Felsóhajtottam, irigyen.

Az ominózus helyszínhez közeledtünkben nemigen kellett lábujjhegyen lépkednünk. Úgy rémlett, rajtakapunk néhány kamaszfiút valami zajosabb játékon. Ütemes tapsolást, füttyölést, röhgicsélést hallottunk.

Eltettük a stukkert.

A tömböt szegélyező fák és bokrok csaknem összenőttek az épülettel; a fal tövében futó keskeny betoncsíkon siettünk előre. Szívszorító sötétség borult körénk, amelyet nem enyhítettek, inkább elmélyítettek a házak hátsó bejáratánál garaszkodón hunyorgó neonok.

A tucatnyi ifjú srác körbeállt valamit. Megborzongott a hátam röhgicsélésük sátánian kegyetlen felhangjaitól.

Vis Major fűgében felfogta, mi történik. Előreszökkent, elkapott két janicsár-farkas fejet, és összekoccantotta őket.

Megjelenése heveny riadalmat okozott. A legények futásnak eredtek, némelyikük egyenesen felém szaladt. Kettőt megfogtam röptében, és bezuhantam velük a bozótba.

Amint kapcsoltak, hogy csak egy női lénnel futottak össze, elillant ijedtük. Társaik után kurjantva jóízűen nekem estek. Egyiküket a könyökömmel vertem le a lábáról, a másikat már nem lephettem meg.

A janicsár, haverja elestét látva talpra szökkent, és kést rántott. Azután csak nézte, miként száll el a fegyvere. Még hökkentebbé vált, midőn egyetlen lendületből, viszont eléggé viharosan nyakon, gyomron és lábközt rúgtam.

A janicsár pár percre kiment a divatból, de jött helyette két másik, némileg több hajjal, s oly zaklatottan hadonászva, hogy néhány millimásodpercig úgy láttam, mintha példányonként négy öklük lenne.

Stukkert rántottam. Nem a levegőbe lőttem.

Az egyik csápoló fickó térdre rogyott fájdalmában.

A másikban tisztelet ébredt irántam. Kéretlenül hasra vágódott a földön; lehetett rutinja: lábait szétvetette, két karját összefűzte a tarkóján.

Az utóbbi kettőt talpra parancsoltam. A csuklón lőtt legény megfenyegetett, hogy elvérzik.

- Jól teszed - feleltem. - Közben szedd fel az egyik haverodat, és húzd a kapuhoz!

Vonakodott; újra lőttem.

A két fickó a kapuhoz vonszolta a magatehetetlen janicsárokat. A kis csapat két srác híján ismét együtt lehetett: Vis Major gyűjteménye hat tagot számlált, ernyedteket.

Úgy fordultam a stukkerrel, hogy szemmel tarthassam valamennyiüket, ugyanakkor ne lássam a betonon heverő lányt, a vér- és váladékfoltokat, a barbár orgia iszonyú nyomait.

A szamuráj a mozdulatlan lány mellett térdelve Bambival beszélt az adóvevőjén. Beszámolója közben fel-felnyögött; dagadt benne a düh, aztán egyszercsak zsebre vágta a készüléket, és ráparancsolt a lépcsőházból

előővakodó, rémült férfira, hogy azonnal hozzon egy kancsó vizet.

Miután a szemtanút eltávolította, és a lányért mit sem tehetett, végigmérte a suhancokat. A legidősebbnek - tán húsz évesnek - látszó fickó arcán állapotodott meg a tekintete.

Magához intette a legényt.

- Ismeritek? - kérdezte, a vérpocsolyában fekvő lányra mutatva.

A srác a fejét rázta.

- Ha hozzám nyúl, megkeserüli! - sziszegte. Zavaros szemmel bámult a szamurájra.

- Ittatok? Szívtatok? Miért? - kérdezte Vis Major emelt hangon. - Miért?

- Szórakoztunk - vont vállat a fickó. Szája konok vonallá keskenyült.

- Mind megerőszakoltátok, levizeltétek? Mindnyájan ütöttétek?

Nem kapott választ.

Belelöttem a bejárat mennyezetbe. Vakolat hullott alá. Néhány félénkebb srác felsikoltott.

A kérdezett bólintott.

- Melyiknek tapsoltatok? - kérdezte a szamuráj.

- A Szűznek. De már nem az - felelte a fickó, és röhögtében elcsordult a nyála.

Megérkezett a kancsó víz. Középtermetű, veritékes arcú férfi nyújtotta át Vis Majornak, frottírköntöse alatt remegett a válla. Üres kezét nem húzta vissza, kövé váltan állt, tágra nyílt szemmel, könnyesen.

- Ismeri? - kérdezte a szamuráj, a lányhoz hajolva.

A férfi nem felelt, karjába kúszott a reszketés, úgy állt tovább, villámcsapottan, bénán.

Vis Major megnedvesítette a lány száját, lemosta az arcát. Azután felnézett, a dermedt férfira.

- Köszönöm - mondta. - Menjen haza.

A férfi nem moccant, de a női test sem.

Láttam, hogy a szamuráj robbanni készül. Visszafogta magát, tétován igazított a lány ronggyá tépett ruháján, amelyet korábban már eligazított, hogy enyhítsen megalázott helyzetén. Tovább mozdult a keze, majd megtorpant, tehetetlenül.

Vis Major felemelkedett. A részeg vigyorú suhancra nézett.

- Nem féltetek tőle? Ennyien? Hiszen egyedül volt.

- Fenét volt egyedül. De a krapekja egyből elszaladt.

A szamuráj kirobbant. A fickó a levegőbe emelkedett, és a bozótba zuhant.

Vis Major a földön kuporgó társulathoz hajolt, és kiemelte közülük a legifjabbat.

- Hány éves vagy? - kérdezte.

- Tizennégy - felelte a kapuban álló férfi. - A fiam. A fiam volt.

Erősödő vijjogás hallatszott. Vis Major az apja elé penderítette a feszülten vigyorgó srácot, és visszatérdelt a lányhoz.

Többé nem vett tudomást a külvilágról, meg sem hallotta az öklök pufogását, a fiú öklendező, nyüszítő sírását.

- Hagyja abba - mondtam a férfinak.

Hasztalan. Nem erőltettem.

A lány felnézett, megpillantotta a fölé hajoló arcot, és szünni nem akaró sikoltozásban tört ki.

Mire az odasiető mentőorvostól kapott injekció hatására elcsendesedett, mire az egyenruhások elhordták a társaság tagjait, mire jókora tömeg csődült körénk,

reszketett minden porcikám.

A szamuráj továbbra sem foglalkozott a körülötte zajló eseményekkel. A hordágyon fekvő lányhoz beszélt; s a felpuffadt arcú lány figyelt rá, válaszolt neki.

Azután elment a mentő, széledezett a tömeg, és Vis Major megtalálta az asszonyt, aki felhívta Bambit.

Görcsösen markolta a sebességváltót, hogy ne lássam keze remegését. Eszelős tempóban indított.

Rákiabáltam. - Nyugodj meg, az Isten szerelmére! Mire mész, ha tombolsz!?

- Semmire - felelte ijesztő arccal. - Még sose mentem semmire. Se tombolással, se hidegvérrel. Pedig igazán jól hoztam mindkettőt.

- Jó - mondtam nyugodt hangon. - Most hová rohanunk?

- Meglátod - közölte.

Mi az, hogy megláttam?!

Két utcasarokkal odébb megállította a kocsit, kirobbant mellőlem, és berontott a legközelebbi - bezárt - kapun.

Lélekszakadva rohantam utána, mintha én volnék a kényszerzubzony-hordozója, ha kissé hanyag is, hisz a zakó épp nem volt nálam, de szentül hittem: a szelíd hang segíthet még.

Nyargaltamban átfutott az agyamon, hogy alighanem a megpattant fickók valamelyikéhez készülünk vizitbe, de az már nem fért a fejembe, hogyan, mikor tudta meg a címet.

Vis Major négyesével vette a lépcsőfokokat. Mire utolértem a másodikon, éppen rátenyerelt egy csengőre.

A másik kezét sem hagyta parlagon, azzal viszont az ajtóra tenyerelt. A deszka bizonyult gyengébbnek.

Begyalogoltunk egy sötét előszobába.

A szamuráj felkapcsolta a lámpát, és tovább suhant.

Lábbal tiportuk a törvényt. Ezt a tényt fennhangon is megemlítettem.

Rusztikus szóhasználattal adta értésemre, mit gondol a törvényről.

Szóba hoztam, hogy igazából nem is ez a lényeg, hanem az, hogy a törvény mit fog gondolni róla.

Válaszul megismételte az imént elhangzottakat.

Ekkor már a hálósoba ajtajában álltunk. Ezzel az ajtóval nem kellett babrálni, a lakás tulajdonosa személyesen nyitotta ki.

A kezdődő felháborodástól fuldokló pasas lehetett tán harminc éves.

Fekete-fehér csíkos pizsamát viselt. Vállig érő fekete haja felborzolódt, de nem mertem volna megesküdni, hogy kizárólag megjelenésünk módja miatt. Az álmából riasztott kék szempár szikrákat lövellt felénk.

- Mi a jó szar?! - ordított a férfi.

Nem folytathatta. Vis Major megragadta a gallérját.

- Te vagy Dustin? - kérdezte. - Dustin Colombe?

- Maga kicsoda? - sikította a pasas.

A sikoly egyébként kánonban szólt, mivel Colombe mögött, a széles franciaágyon fekvő nő is rákezdedt. A szoprán gazdájából csak elomlott vörös hajfürtjeit láttuk, a többi részletet elfedte a paplan.

A szamuráj az ágy végéhez taszigálta a fickót. Leültette, majd a közelben álló karosszékért nyúlt, és ő is helyet foglalt.

- Nos, talán halkabbra vehetjük, már csak a szomszédok miatt is - kezdte, már-már higgadtan. - Gondolom, egyikük sem kívánja, hogy a környező népség csámcsogjon a szegényükön.

- Miiii?!! - vijjogta a nő, lerángatva a fejről a takarót.

Szép asszony volt. Vis Major rámosolygott.

- Csókolom - mondta. - Dustin Colombe feleségéhez van szerencsém? Gondolom, boldog házasságban élnek. Ne feleljen, tudom. Maguk amolyan mindhalálíg házaspár. De kinek a mindhalálíg? - kérdezte, immár a pasastól.

A férfi értetlenül meredt rá.

Részemről kezdtem utolérni a fejleményeket.

- Mikor jött haza? - érdeklődött a szamuráj.

- Egy órája.

- Semmi vacsora?! Egyből puha-pihe ágyikó és lóbőr?!

- Vacsorázott - mondta a nő. - Pizzát melegítettem neki.

- Sajtosat? Gombásat? Aztán telefonált-e?

- Minek telefonáltam volna?! - kiabált Colombe. - Ki a jó szar vagy?!

- Mondjuk az a valaki, akinek telefonálhatott volna, drága úr.

- Minek telefonáltam volna neked, ha azt sem tudtam, hogy a világon vagy, amíg rám nem törtél!? Kihívom a zsarukat!

- Ne ordítson, a zsaruk vannak itt. Piszok régen ki kellett volna hívni minket - felelte a szamuráj, testsúlyához képest bájosan.

- Maguk?!! - nyögte Colombe.

- Máris elmesélem, honnan jövünk. Sajnálom, hölgyem, nem szívesen tetszelgek vészbíró avagy hóhér szerepben, de attól tartok, most adom meg a kegyelemdöfést a házasságuknak.

Colombe kimeredt szemmel bámult Vis Majorra, azután rám pillantott, rimánkodón.

- Ne, kérem, ne! Magukkal megyek! Igen, azonnal felöltözöm, és magukkal megyek! Majd a hivatalukban megbeszélünk mindent. Én semmiről sem tehetek! Én egyszerűen nem tehettem semmit! Én nem vagyok egy Rambo, nézzenek rám! Esküszöm, semmi sem volt közöttünk, semmi fontos! Hát áldoztam volna fel magam?! A semmiért?!

A szoprán, hidegen, mint egy kígyó, végigsikamlott az idegeinken:

- Micsoda???

- Semmi, drágám, semmi - darálta Colombe.

Nem folytathatta, Vis Major betapasztotta a száját.

- Ez az úr, aki valami fondorlatos tévedés folytán az ön holtáiglan-társa, másfél órával ezelőtt még egy tizenkilenc éves lánnyal andalgott a parkban. Részemről nem ez a probléma. Ám amikor egy tucat vagány rájuk vetette magát, az ön Dustinja úgy elszaladt, mint a gyalogkakukk. Még ezen sem akadnék ki. A tizenkét részeg, benarkózott vagány, tizennégy és húszévesek, megverték a lányt, s miután megverték, megerőszakolták valamennyien. Ha ez az úr megáll a sarkon, és segítségért kiált, összegyűlt volna annyi bős apa és fivér, amennyien már megakadályozhatták volna, hogy a lánynak bántódása essék. De ha nem ezt teszi, hanem beront az első telefonfülkébe, és felhívja a zsarukat, mi is megakadályozhattuk volna. Dustin Colombe viszont hazáig futott. Ezenközben a vagányok úgy döntöttek, hogy használat után a legközelebbi ház szemetes konténerébe dobják a lányt. Cipelés közben le-letették, és egymást biztatva újra megverték, megerőszakolták, levizelték. Aztán a kapuban előlről kezdték, de ekkor egy lakó már régen rosszat sejtett, és a telefonért nyúlt. Ha nem

teszi, a lány meghal. Ha maga tette volna, jóval korábban, pizza-kajálás és az igazak álma helyett...?! Öltözzön fel, bemegyünk a kórházba. Meg fogja nézni, mit tett.

Colombe felnyüsztett.

- Én?! Én tettem?! Mit?!

- Jézusom! - sírt fel az asszony. - Ez a szemétláda semmit sem ért!

- Azokkal a trógerekkel is ilyen kemény volt? - üvöltött a férfi. - Velük is erőszakoskodott?! Velük iszapoljon! Az a valami! Megbirkózni mind a tizenkettővel! He?!

Vis Major elmosolyodott. Azzal a mosollyal borotválkozni lehetett volna.

- Folytatom: a kórházból a fogdába megyünk. A vagányokkal éjszakázhat. Remélem, holnap reggel egyedül jön ki, fűtyörészve.

Colombe nem mondhatta el a közlendőjét. Vis Major megvonta tőle a szót.

- Mi van a lánnyal? - kérdezte a nő.

- Tartson velünk - felelte a samuráj.

Már másfél órája ültünk a kocsiban, egyetlen szó nélkül. Vis Major egy átkozott kapualjat bámult, amelyen abszolúte semmi bámulnivaló nem volt.

Bambi nem molesztált minket. Ülhattunk.

Úgy éreztem, ideje megtörnöm a tojáshéj-vastag csendet, de nem mertem megtenni. Éppen kilencven perce. Az örülés kerülgetett.

Megpróbáltam elfoglalni magam a gondolataimmal, de azok egyre csak az eddig történetek körül szántottak. Rachen Ballerini gyász-girlandos szobájából a Nelson utcába siettek, onnan a kórházba, és újra ökölbe szorult a kezem.

Colombe megállt a kórteremben, pillantása átszaladt az eszméletlen lány tapaszokkal fedett arcán, a karjából kilógó csöveken, és vállat vont.

- Nekem kéne itt lennem?! - kérdezte Vis Majortól. - Akkor boldogabb lenne?

- Kőbe véssem?! Lekottázzam?! Faragjam fába?! Kidoboltassam? - nyögte a samuráj. - Mit tegyek, hogy felfogja?!

- Szedje szét, és rakja össze újra - mondta az asszony. - Hátha más lesz belőle, hátha ember.

Ezzel elment, férjétől nem búcsúzott.

Colombe összeroppant.

- Magát feljelentem, meghurcolom! - üvöltötte, miután feldolgozta problémáját. - Megkeserüli azt a percet, amikor betört az ajtómon, berontott az életembe!

- Szívesen megkeserülöm, nekem megérte.

Állta a szavát.

Colombe a vagányok fogdájába került.

- Ne feledje: reggel a száját törölgetve, egyedül kell kilépnie ezen az ajtón

- emlékeztette Vis Major, köszönésképpen.

HáKá meg sem várta, amíg felérünk az emeletre. Elénk sietett, és már a lépcsőházban elbődült. Miután anyát, Istent, jófenét szóba hozott, a samurájra meredt.

- Tudod, mi a szerencséd? - kérdezte.

- Szerencsém is van?

- Javasoltam Lasalandrának, hogy függesszünk fel.

Vis Major egyetlen másodperc alatt előkapta a jelvényét és a stukkerét.

E.T. eltolta a kezét.

- Lasalandra nem egyezett bele - közölte panaszosan.
- Megpróbáljam én? - érdeklődött a szamuráj, azzal a kaszafenő vigyorával.
- Odamegyek hozzá, és felvetem, hogy függessen fel. Téged. Nem hiszem, hogy nemet mondana.

E.T. rám bámult. Tőlem várt tanácsot.

- Ezt humornak szánta? - kérdezte.
- Affélének - bólintottam. - De tartsa észben: minden tréfa fele komoly.

Ezzel sarkunkon fordultunk, és magára hagytuk. Szüksége is lehetett a tapintatunkra. Bőven került töprengenivalója.

Alighogy a kocsiba rogytunk, Bambi szólított bennünket, és elújságolta, hogy a kollégák előteremtették a két megpattant janicsárt.

Azután - talán a szórakoztatásunkra - beszámolt egy aznap esett fogolyszöktetésről.

Az esemény főszereplőjét, egy bizonyos Krap nevű urat, foglalkozására nézve bérelhető orgyilkost, egyik fegyházból a másikba zsuppolták. Mielőtt Krap a rabomobilba mászott volna, fürge ujjak kutatták át a ruháját, ám semmit nem találtak nála.

Hogy hogy nem, az út fele tájt Krap úr valahonnan mégiscsak elővarázsolt egy kézigránátot; kibiztosította, marokra kapta, és kérte fegyveres kísérőit: ugyan, engednék már el őt. Hát persze, hogy elengedték.

Krap pedig, hálától megrendülten az örök közé vágta a gránátot. Azóta köd előtte, köd utána.

Vis Major hümmögött.

Kicsivártatva Bambi ezt kérdezte:

- Nem kell kezét mosnod?
- Mossak?
- Mossál.

Az államot elejtettem: a szamuráj berántotta a kéziféket, gázt adott, és máris az ellenkező irányba vágattunk.

A Görbe Pipa nevű csehóig meg sem álltunk. Ott kellett a kézmosást végrehajtani!?

Vis Major bement. Engem a járgányban hagyott, holott erősen rám fért volna némi piperett.

Midőn visszatért, egyetlen szóval sem magyarázkodott. Mesmeg gázt adott.

Egyszer csak megálltunk az átkozott kapualj közelében.

Éppen kilencven perce. Muszáj volt megtörni a csendet.

- Mit csinálunk itt? - kérdeztem annyi velővel, amennyit másfél óra alatt sikerült összesűrítenem.

- Szerencsétlenséget próbálunk - felelte.

Cigire gyújtottam.

- Oltsd el - mondta.
- Lappangunk?
- Mint a ragály.
- Legalább beszéljessünk.

Marrant egyet.

- Mit kell adni a hasmenéses elefántnak? - tettem fel a találóst.

- Kyra...

Közbecsacsogtam:

- Utat.

És ekkor elbögtem magam, érzésem szerint észrevétlenül.

- Van zsebkendőd? - kérdezte.
- Szipogni akarok - szipogtam.
- Tégy, amit akarsz, csak ne mozdulj, ne cigizz, ne hüppögj, ne szövegelj.
- Ez úgy hangzott, mint a demokrácia definíciója.
- Jogodban áll tudni: Krap urat várjuk. Azon a kapun fog kijönni, ha végzett a nőjénél.
- Csőre töltsek?
- Nem ártana.
- Te, én lelövöm a pacákat. Orgyilkos a tag, nemde? Direkt ehhez van szokva. Ha nem lövöm le, megint lelép. Nincs az a két szép szemed, amiért én még egy éjszakát itt üljek, ezt a bazi-böhöm kapukilincset fixírozva.
- Fogd be.
- Újabb találós kérdés következik: attól, hogy a körözött az emeleten szuszog a léhéjén, miért is nem beszélhetek?
- Szabad a gazda.
- Ha két szendeig teremtett lélekhez nem szólva rágódsz Colombe felfoghatatlan, ember-alatti közönyén, akkor sem leszel nyugodtabb. Nem lehetsz nyugodtabb, mert ez a példa naponta ismétlődik. Esetleg azon is gondolkozhatnál, miképp jutott Krap a kézígránáthoz!?
- Kétszáz erre hivatott agy töpreng ezen. Semmi dolgom vele. Mellesleg nem kell sokat tépelődni: ha nem a motozó fegyőr tette a ruhájába, akkor a gránát a rabomobilban várta, az ülés alá rejtve.

Ezzel hosszabb időre kifecserésztük magunkat. Hárs-fasor szegélyezte keskeny utcában dekkoltunk; elképzeltem, milyen lehet, amikor nyáron a lombok összehajolnak az úttest fölött, zöld-arany árnyékot terítve a fáradt flasztterra. Méhek zümmörésznek az édes illatú hársvirágok körül...

Valami másra kellett gondolnom, nehogy sírva fakadjak, ám legjobb lett volna egyáltalán nem gondolkozni, soha többé; hisz az emberiség egy része így is elboldogul, mi több, kifejezetten ettől boldogul.

Ösztövére pasas támasztotta az egyik házfalat, húsz lépésnyire tőlünk. Cigiről cigire gyújtott, sűrűn nézegette az óráját, jobb lábát a ballal váltogatva, és viszont.

Teljesen úgy festett, mint egy türelmetlen szerelmes, midőn kedvese késik. Mint egy költő, aki egy bicegős jambusnál elakadva, az utcára sietett friss levegőt szívni, ihletével találkozni. Mint egy lány-tartó, aki csak addig áll a fal előtt, folyvást a kártyacimboráira gondolva, mígnem megjő a ledér, és átnyújtja a melltartójába rejtett bevételt. Mint egy másik zsaru, aki arra játszik, hogy az egyiket megelőzve dicsőségesen elkapja Krapot.

Vis Major nem tulajdonított jelentőséget a pasas otlletének. Egyes-egyedül a kapualj érdekelte, amelyet minden részletre kiterjedő, akadémikus alapossággal ekként festhetnék le: kapualj.

A kapu köré emelt épület sem kínált vérpezsgető izgalmakat. Némelyik ablaka világolt, némelyik nem.

A házfalat már az első percben kiolvastam. Harminchat különféle bece-, csúf- és keresztnév állott rajta, egy szinte kötelező "Fuck off", valamint a következő dialóg-féle:

"Itt járt Cobra és Rambo!"

"Eszerint hamarosan várhatók a tatározók is."

Kinomban Vis Majort is szemügyre vettem, s bár őt mindhalálomig elnéztem volna, merő szeméremből lebontogattam arcéléről a tekintetemet.

Az ösztövért pasas elunta magát. Levált a házfalról, és felénk indult. Huszonéves lehetett, kötött sapkáját a szemöldöke tartotta vissza attól, hogy a nyakába csússzon. Borosta-öregítette arca gyógyíthatatlan rosszkedvről árulkodott. Feszes farmert, kurta dzsekit viselt, kezét a kabát zsebében tartotta. Néhány lépés után meggondolta magát, sarkon fordult, és elsétált az ellenkező irányba.

Esőcseppek permeteztek a szélvédőre, s lassan megcsurrantak. Egy közeli lámpa fénye az arcunkra vetítette az üvegen mászó cseppeket; olybá festettünk, mintha sírnánk.

- Úgy érzem magam, mint akit erőszakkal beleírtak egy húszkötetes, cselekménytelen, szomorú könyvbe - mondtam.

Vis Major rám villantotta a szemét. Bravúrosan eligazodtam rajta: lehet, hogy felelni akart, de az is lehet, hogy nem.

Az ösztövért fickó visszatért a házfalhoz. Szívesen rágyújtott volna, de elfogyott a cigije. Hiába rázogatta az üres dobozt, hasztalan mormolt szitkokat. Lehajolt, felszedett egy csikket, behatóan megvizsgálta, aztán eldobta; kicsinynek találhatta.

- Hogyan is tud ennyi ideig eltartani?! - nyöszörögtem, Krap feltételezett időtöltésére célozva.

- Esztendőig börtönben ült - magyarázta a samuráj.

- Na és?! Nem jut eszébe, miért kapaszkodott fel a léhára? Ha egyszer megtanultál biciklizni, sose felejtet el.

- Ne úgy képzeld magad elé, hogy ül a bringán, kezében kottával, amelyben ez áll: push left, push right; aztán újra. Krap menten a maratonira nevezett be. De nem ez a lényeg. Vajon kik és miért szöktették meg, mint bérgyilkost? Valakiknek szükségük van a tehetségére. Nem keveset fektettek az akcióba. Nyilván nem is akárkinek kell leölnie cserében.

- Kár érted. Hogy egy ilyen kreatív gondolkodású pasasnak itt kelljen bevégeznie, egy lepra kapu előtt, aggkori végelgyengülésben...

Rettenetes, csattogó lármára kaptuk fel a fejünket. Már-már stukkert rántottam, mire rádöbbsentem, hogy csak egy igen kicsi, ám felettebb zajos járgány készül leparkolni néhány kocsival mögöttünk. A manőver percekig eltartott, noha kamionnyi hely állt rendelkezésre.

Vis Major felsóhajtott.

- Pompás modell: a benzint hangenergiává alakítja át. Ráadásul nő vezeti. Férfi egyszerűen nem lehet ennyire békés.

Mélyen hallgattam. Bizonyosra vettem ugyanis, hogy a tiltóli végeztével háromméteres dalia fog kipattanni a parányi járműből.

A motor elnémult. Szinte nyomban idegtépő szirénázás vette kezdetét, mely arra figyelmeztette a vezetőt, hogy kapcsolja ki a lámpákat. Miután ez megtörtént, csend lett végre. A kocsigazda olyképpen fejtette elő magát az ajtó mögül, miként a kígyó veti le kinőtt bőrét.

Csőppnyi, zsemle gömbölyűségű nő egyenesedett fel az autó mellett. Visszahajolt az utastérbe, kiemelt egy jókora papír zacskót, amelynek tetején néhány zöldségféle lombozott.

A nő becsukta az ajtót, majd újra kinyitotta. Ez a tette szinte nyomban működésbe hozta a riasztót. A kis kocsit éktelen rikoltozással villogtatta lámpáit.

Vis Major pusztán kézzel megborotválkozott.

Felnéztem a környező házak ablakaira, ám a történetek senkit nem hoztak lázas

izgalomba. Az esemény mindennapos lehetett, a szomszédság immunizálódott.

A riasztó elnémult. Az ajtó becsapódott. Kétszer is, minthogy az első kísérlet nem járt megnyugtató eredménnyel.

Ekkor muszáj volt finoman felsikoltanom: a nő mesmeg benyitott a kocsiba.

- Egy szórakozott! - nyögte a szamuráj.

A riasztó viszont nem nyögdécselt: üvöltött, hisztériázott.

Nem tartott sokáig, tán csak egy percig. A nő megtalálta, amit az ülésen felejtett. Nem az agyát, csak a szemüvegét. Feltette az orrára. Közben elejtette a zacskót.

Nem bírtam tovább nézni, féltem, hogy beleőrülök.

A riasztó elnémult, az ajtó bevágódott.

Hajnali két óra volt.

Az eső úgy döntött: eleget szöszmötölt már. Rázendített.

Végleg elkomorodtam.

A nő az ösztövért pasas által támasztott ház kapuja felé indult. Három lépés után megtorpant, és kutatni kezdett kabátja zsebeiben. Nedvesedő zacskója viharosan málladozott.

A pasas ellökte magát a faltól. Mondott valamit a nőnek, mire ő megrázta a fejét, folytatva a kotorászást.

A pacák fellendítette a karját. Egy zöldségcsomó átrepült a parkoló kocsisor fölött. Kisvártatva utána suhant a második, a harmadik.

A nő berzenkedett. Ha férfi lett volna, az agglegény-típusba sorolom; ez az emberfajta azért nem nősul meg, mert ahhoz is túl kába, hogy képes legyen felismerni a nemek különbözősét.

Az ösztövért megtaszította az aggleány vállát. Kiütötte kezéből a zacskót. Odébb rúgta a földre esett kenyeret.

Vis Major idegesedni látszott. Megérintettem a karját.

- Oda se figyelj. Egyik szemedet be, a másikon ki. Majd én elintézem, te csak a kilincsre vigyázz. Nem lesz semmi cselgáncs. Intellektuális mederbe terelem az eseményeket.

Kiléptem a kocsiból. Kihúztam magam, bár csak azért, hogy termetem nyurgasága megnyugtató hatást gyakoroljon a kicsi nőre.

Az ösztövért siettem.

- Uram - szólottam. - Ön egy hölgyet molesztál.

- Kettőt is tudok - felelte, s engem is megtaszított.

Rendületlenül álltam előtte.

- Összeszedné, amit széthajigált? - érdeklődtem nyájasan.

- Nem - kiáltotta gonosz vigyorral. - Nem, sőt, tovább hajigálok!

- Nem hiszem, hogy helyesen döntött.

- Tényleg nem - mondta a nő, és a homlokára tolta esőáztatta szemüvegét, hogy végre lássa is, mi történik vele.

- Kértem cigit? Kértem! Adtál? Nem adtál! - Pattogott a pacák.

- Nem dohányzom, hisz mondtam - felelte a kicsi nő jámbor csodálkozással.

A molesztáló felkacagott.

- Lefosom a vádlimat! Nem azt kérdeztem, bagózol-e, azért sírtam, hogy adj cigit!

- Uram, be kell látnia: e két dolog összefügg - szólottam. S hadd tegyek hozzá még valamit: ön erőszakos. Márpedig az erőszak nem sportszerű, mert nem küzdelem, hanem szintisza gyűlölet-nyilvánítás.

A pasas rám meredt.

- Hülye vagy, anyám?! Egy vándor-prédikátor! Nyakamat rá, hogy nem tudod elismételni még egyszer! Dokihoz fordulj, ne hozzám, ha félre beszélsz!

Tündéri türelmem számottevően megcsappant.

- Van cigid? - kérdezte a pacák.

- Van hát - feleltem. - De nem adok. Tőle is, nélküle is teljesen ideges leszel.

Nem is kérte. Lecsapott rám, hogy kiszolgálja magát. És én még költőnek néztem!?

- Kispályás vagy - mondtam, immár kevésbé intellektuálisan, mancsát félreütve a dzsekimről.

A kicsi nő lehajolt, felemelte a sáros kenyeret. Forgatta, nézegette, s mintha idegenkedett volna tőle.

Az ösztövére kigondolta, hogy lelki nyomást gyakorol ránk: kirúgta a veknit a nő kezéből.

- De hát ez kenyér! - nyögte a sértett, mélyen megrendülve, abban a tévhitben, hogy az aszfalti fickó is átérzi ennek jelentőségét. Sajátos, laza szálakkal kötődhetett az élethez, fura világunkhoz. Ez a típus oly esendő, hogy az már vérforraló. Az efféle teremtményeket közel akkora gyakorisággal terrorizálják, mint a kihívó kacérokat.

A pasas megőrülten, démoni vigyorral ugrándozott a zacskóból kihullott élelmiszerekben. Ezért a hősi tettért szobrozott a házfalnál, erre az alkalomra várt, mind idegesebben, egyre böszülve.

Gondoltam, rövidre zárom a szituációt.

Fellendítettem a karomat, majd kisvártatva a lábamat is.

Ezután a fickó elsietett a bejárat felé, száz-száztizes tempóban, a menetiránynak háttal, koordinálatlanul. Beszakította a kaput, és elterült a kukák közt. A lépcsőházi világítás automatikusan működésbe lépett.

- Juj - szisszent a kicsi nő. - Hol a kulcsom?

- A kezében - feleltem.

- Tényleg - suttogta kurta nevetéssel, tulajdon szórakozottsága cinkosaként.

- Már régen ott van.

- Jó éjt.

Végignézett a járdán heverő ételromokon.

- Jó sok pénz - summázta. - A madárkák szeretni fogják.

Ezzel átlépte a zavartan hunyorgó fickót, és a lifthez sietett.

Üdére borotvált, rövid hajú, sudár férfi nyargalt lefelé a lépcsőkön. Elegáns fürgeséggel kikerülte a liftajtó előtt toporgó apró nőt, egy pillanatra megtorpant a sikertelen felülési kísérleteket végző aszfalti pasas mellett, rám vigyorgott, ám neki mondta:

- Hasizom!

És bokáig érő szürke vászonkabátját felcsippentve átszökkent a méltatlankodó korpusz fölött. Elsuhant mellettem.

De nem lépett ki a kapun.

Mire megfordultam volna, átkarolta a nyakamat.

Nemigen kaptam levegőt. Stukkert szorított a halántékomhoz. Reszelős hangon nevetett.

Emberemlékezet óta rá vártunk; ő volt az: Krap.

Az agyamban kattogó relék azt morzézták, hogy élményemet csakis az aggleány

ricsajos érkezésének köszönhettem. Krap felneszelt, kibökött bennünket. Gondolta, a szomszédos lépcsőházak valamelyikén át húzza el a csíkot. Hát nem az útjába kerültem?! Tovább édesítettem terveit.

A nyakamat szorongatva, a stukkerekkel fenyegetőzve az utcára taszigált. Ilyenképpen ölelkezve értünk a járdához.

Vis Major vállá megfeszült. Úgy nézett rám, hogy tekintetétől megtörten elkívántam magam a pokolba.

Krap intett, szálljon ki, s közben - nem szándéktalanul - halántékon vágott a fegyvercsővel.

A szamuráj felmutatta üres kezét, és körülményesen kikecmergett a kormány mögül. Az ajtó mellett állva eltúrte, hogy a bizalmatlan bérnyilkos átkutassa.

- Elviszem a kocsidat - közölte Krap. - Meg a pipit, nehogy utánam akarj sietni.

- Csak tessék - legyintett Vis Major.

A fegyvercső újra halántékon ütött.

- Ugorj be, és mássz át a másik ülésre! - parancsolta Krap, s megadta a kezdősebességet.

Ugrottam, másztam. Dühömben túlgyorsultam.

Mire a vidáman fölényes pasas felocsúdott, kigurultam a jobb oldali ajtón, és igyekeztem tovakúszni a flaszteron.

Utánam lött, de kanyarban még ő sem tudott hajszálpontosan célozni. Egyébként sem vesztegethette rám az idejét.

A szamuráj megéledt mellette.

Krap elfegyvertelenedett.

Néhány másodpercig méregették egymást. Ezt a pasas-rituálét már a csömörületig untam. Nem vacakoltam a bámulásukkal, talpra szökkenve a földre koppant Magnum felé iparkodtam.

Sajnálatos módon lemaradtam az első ökölcsapásról. Arra lettem figyelmes, hogy a legfőbb bozótharcosként tisztelt szamuráj elszáll mellettem.

Tovább loholtam a stukker irányába; immár Krap sem tett egyebet.

Ekkor érkezett az ösztövé pasas, csaknem észrevétlenül, akár egy denevér, ám nem üres kézzel: valamelyik kukában talált egy törött széklábat.

Minthogy rám haragudott, engem akasztott hasba vele, s hozzá a csonka végével. Ha nem is vesztettem el az eszméletemet, egy darabig nem sok örömet leltem benne.

Így aztán Krap rárepülhetett a Magnumra. Felkapta a borzalmas tűzerejű fegyvert, és rám emelte.

Voltaképpen nem is bántam volna, ha eutanáziában részesít. Rémesen éreztem magam a széklábbal a hasamban.

Az ösztövé észre sem vette, mi folyik körülötte.

Kizárólag rám koncentrált. Kezét ökölbe szorítva ugrándozott előttem.

Krapot zavarta a célzásban a fickó pattogása.

A szamuráj sem télenkedett. Nem véletlen, hogy az imént oly sokáig tartott, míg kivesződött a kocsiból: a ruhájába - vagy a bőre alá - rejtett egy stukkert, s oly ügyesen, hogy a motozást végző Krap nem bukkant rá.

Egymásra fogták a fegyverüket.

Ilyen alkalmakkor többnyire mindenki mozdulatlanra dermed; a hátak borsóznak, a vérek meghűlnek, a lélegzetek bennakadnak.

Az aszfalti pacák gondtalanul szökdécselt körülöttem. Görnyedten, zöld arccal tartottam talpon magam. Tudtam, ha eldőlök, a székláb a hátamon megy ki.

Ekkor észbontó dolog történt. A két pasas egy machóként mozdult: a veséjük fölé tűzték a stukkert, és két különféle küzdőállást vettek fel; egyazon célzattal. Hogy ők inkább szumóznának.

Heveny felindulásomban csaknem megskalpoltam magam. Mindennek a tetejébe - elbáméskodásomat kihasználva - a hülyéske fickó kétszer is állon mázolt.

Két kézre kaptam a széklábat, és kirántottam a szervezetemből. Az évszaknak hála, a dzsekim, pulóverem jócskán lefektezte a döfést, ám még így is csúf sebre, temérdek szálkára számítottam.

Elsőül az aszfalti pacáktól kellett megszabadulnom. Fél kézzel megpörgettem néhányszor a széklábat. De ő nem hatódott meg zsonglőr-mutatványomtól, újra jött az öklével.

Kinyújtottam a kezemet, és az arcába rántottam a sapkáját. Ha nem radarja volt, akkor átlátott a fonalszálak közt: tovább jött, és kegyetlenül állon vágott.

Mit volt mit tennem?! Suhintottam párat a széklábbal.

Előbb a fickó hosszú lábai gabalyodtak össze, azután a válla ferdült el, de még így is talpon maradt, jöllehet immár abszolúte ártalmatlannak látszott. Görnyedten, huhogva elkerített a közelemből.

Átsuhant az agyamon, hogy le kellene ütnöm, mielőtt ismét kísértetni kezd, ám Krap és a szamuráj táncolása elvonta a figyelmemet.

Küzdősporti szemszögből nézvést gyönyörű bemutatót tartottak. Villámgyorsan pörögtek, forgolódtak egymás körül, nem vesztegették az erejüket ijesztgetésre; valahányszor ütésre lendült egyikük ökle vagy elsült a talpa, a másikuk belekábult a fájdalomba. Az eső végigfolyt rajtuk, szétfröcsögött ruhájukról, hajukból.

Eddig is tudtam, hogy Vis Major fenomén és szuper. Na de Krap?!

Hát persze, emlékeztettem magam, hiszen voltunk néhány börtön-órán: saját szememmel láthattam, hogy a társadalom lelkiismerete üde maradhat, a rabok humánus bánásmódban részesülnek a sitten. Mozizhatnak, olvashatnak, s hogy szervileg se satnyuljanak el, a testüket is fel- vagy újjáépíthetik a kondi-teremben.

Ezért hát tudtam: a börtön az a gyár, ahová egy kehes zsebmetsző megy be, majd egy ölésre, bozótharcra kiképzett gölem jön ki. Közénk. Ellenünk.

A két pasas kinötte a járdát. Levonultak az útestre. Krap ledobta a kabátját. Félfordulatot tett, és varázsosan állon rúgta a szamurájt.

Tejszínhab-fehérségű furgon - alighanem a hajnali tejszállító - közeledett feléjük. A sofőr lassított, majd megállt a flaszteron szétterült kabát előtt. átkapcsolt tompított világításra, nehogy elvakítsa a két sportolót, lekönnyökölt a kormányra, és beleszívott a cigijébe.

Az ösztövére fickó odakerített hozzá, és huhogva elkunyerálta a rigóját.

Vis Major kirázta fejéből a tompa harangzúgást, összeszedte magát, és egy álomi rúgással megfizetett Krapnak. A körözött elnyúlt hason, s egy tűnő pillanatig akár a saját kabátjával is össze lehetett volna tévesztetni.

Aztán olyan gyorsan, mintha egy filmjelenetet visszafelé pörgetnének, talpra lebbent, kifordult, eleresztette a lábát, és kis híján lenyakazta a szamurájt.

Gondoltam, véget vetek a mulatságnak. Törtem a fejemet, honnan is vehetnék egy működő stukkert, mivel gyanítottam, hogy szép szóval nem jutnék messzire. Benyitottam a járgányunkba, meghallottam Bambi hangját, a fuvolázót, amelyet kifejezetten Vis Majornak tartott fenn, de nem nyúltam a mikrofonért, mert úgy döntöttem: első a pisztoly.

Tűvé tettem az üléseket, a kesztyűtartót, ám a fegyvert nem találtam. Sejtettem, hogy ebből balhé lesz. Hiszen a kocsiban hagytam a stukkert, amikor kiszálltam, hogy intellektuális mederbe siklassam az aszfalti vagány sajátosan rossz modorát. Mármint: midőn Krap túszerként a járgány felé tartottam, a szamuráj dolgozott valamin. Egy stukkert a ruhájába rejtett; de vajon hová dugta a másikat, az enyémet?!

Felidéztem, milyen körülményesen jött elő a kocsiból.

Aha! Megkerültem a járgányt, és a kormány felőli oldalán betapogattam alá.

Heuréka!, ujjongtam.

Kézbe kaptam a pisztolyt.

A következő pillanatban lábdobogást hallottam, ám mielőtt reagálhattam volna, valaki szélesebben átrobogott rajtam, akárha bársonyszőnyeg volnék. Az illető rólam hajította magát a kocsimba, gázt adott és elsöpört.

Rutinosan utána lőttem. Láttam a karosszérieről visszapattanó golyók szikrázását. Azután a kocsi eltűnt.

Nemigen mertem hátranézni. Tudtam, ha megteszem, legott Vis Major rosszálló tekintetébe ütközöm.

A szamuráj felrántott a földről.

- Jól vagy? - kérdezte, amúgy költőien. Választ sem várva magával vonzott.

Határozottan a furgon felé igyekezett velem.

A sofőr beindította a motort, bekapcsolta a fényszórókat, s a kitárt ajtó mellett állva várt bennünket.

- Majd azt mondom, hogy elvitték - mondta, s enyhén meghajolt, miközben mi bezúdultunk a furgonba.

- De hiszen el is vittük - sóhajtott a szamuráj. Ekkor már a saroknál jártunk. Megpillantottuk saját járgányunk hátsó lámpáit.

Vis Major a mikrofonért nyúlt, csak hogy nem találta. A furgon sem úgy gyorsult, miként kellett volna.

Nem bírtam osztozni a bánatán; nekem is volt elég. Megpróbáltam kiegyenesedni ültömben, de szervezetem élénken tiltakozott ez ellen. Felgyűrögettem a ruhámat, hogy egy szánakozó pillantást vessek a hasamra.

A látványtól kifutott a vér a fejből, végtagjaim jéggé dermedtek.

Képtelenségnek tetszett, hogy egyáltalán élek még. Összeszedtem maradék erőmet, és a szamuráj felé fordítottam a fejemet. Búcsúzni akartam-e, vagy arra kérni, hogy inkább a zsigereimmel törődjék, mintsem Krappal?! Vis Major külalakját észlelve szótlan maradtam.

Robogtunk Krap után, akár egy zombi-duó.

- Jól vagy? - újrázott a szamuráj, s kézfejjével letörölte álláról a vért.

Dünyögtem valamit. Ezzel is megerőltettem a hasfalamat. Éreztem, hogy gyorsan langyosodó vérem átítatja a nadrágomat, s végigmászik az ölemen.

- Jól vagy? - kiáltott rám.

- Naná - leheltem.

Nem győztem meg. A kezemért nyúlt, s ujjaim hidegétől megrettenve végigbámult rajtam.

- Jézusom - nyögte.

Magam elé meredtem. Azt mondják azok, akik oda-vissza megjárták már a halálba vezető utat, hogy létezik egy Mezsgye az életen túl, a halálon innen.

A Mezsgyére hajtottunk: szélesen hömpölygő, bársonyfekete alagútba.

Iszonyatos zúgást hallottam, kék forgófények villantak, tucatjával, százával, el- és összemosódtak, s addig villogtak, mígnem magukkal szédítettek; feszülő,

berzenkedő testem elernyed: odaadtam magam.

Kézmeleget éreztem. Felnéztem, s mintha a nap ült volna a homlokomon.
Lehunytam a szemem.

Amikor újra feltekintettem, a lámpa, mert azt véltem Napnak, éppen kialudt, reszkető, sárga tócsa fogott körül: az ablak elé tolt rizspapír paravánon átszüremlő hajnali fény.

Halogattam kissé a felismerést, ezt kellett tennem, nehogy sikoltva elrohanjak - hisz úgysem ment volna -, de nem sokáig hitegethettem magam.

Vis Major ült mellettem, két tenyere között tartva a kezemet.

Viszont Bebermeyer kerevetén feküdtem!

Kirakati baba állt a fejem fölött, az úri divat-szalomból való, sima arcú, megnyerően ápolt, jól szituált negyvenes, akárcsak Krap. A kaucsuk férfi mereven kinyújtott karján egy zöldes folyadékkal teli műanyag zacskó lógott, amelyből vékony csövön át folydogált a lé.

Az én karomba.

Vis Major átcsúsztatva egyik tenyerét a számra, így csak fojtottan zengedezett sikolyom.

Amikor abbahagytam, és lélegzetet vettem, elhúzta kezét a számtól, s fölém hajolt. Az ő látványától is nyugodtan sikoltozhattam volna. Arcilag úgy festett, mint aki aranyló búzamezőn aludt el, ámde reggel arra ébredt, hogy időközben átment fölötte egy kombájn.

Néztük egymást. Emlékszem a percre, amikor először megpillantottam, első asszóinkra, mimika-szegény arcára.

Néztük egymást, s láttam felderülő vonásait, megolvadó tekintetét, halvány mosolyát. Megkönnyebbülését.

Homlokát homlokomhoz hajtotta.

- Életben maradsz - súgta.

- Mi ez a zöld?

- Infúzió.

- Mit csinál velem?

- Újjászületsz tőle.

Bólintottam. A régi életemből már úgyis elegendem volt.

Krap jutott az eszembe.

Vis Major felemelkedett mellőlem, az ablakhoz sétált, és félretolta a paravánt. A sárgálló fény megsűrűsödött körülötte, szinte magába zárta alakját.

A szamuráj halkan elmondta, mi történt. Amit én a Mezsgyének véltem, a Van Gogh sugárút volt, amelyen motoros rendőri felvezetéssel, a biztonsági szolgálat löálló kocsijainak a kíséretében, a narkó-üldözési bizottság küldötteinek Mercedesei száguldottak.

Ennyi fegyverest még Krap is sokallott, ráadásul jól tudta, hogy kérdezetlen agyonlövik, ha közéjük hajt.

Visszafordult hát, s a mi furgonunk mellett elhaladtában előkapta Magnumját.

Az értem aggódó szamurájnak sürgősebb dolga volt, ezért aztán egy hajszállal előbb nyitott tüzet.

A biztonságiak így is idegesek lettek. Két kocsijuk otthagytá a konvojt, s ellenségesen közrefogtak bennünket.

Vis Major jelvénye, a kómában lévő Krap és a vérem láttán modort váltottak; lábhoz tették fegyvereiket.

Mint kiderült, alig félórával korábban kapták meg a Titkosszolgálat figyelmeztetését, miszerint a szokottnál is árgusabban vigyázzanak a nemzetközi bizottság tagjaira, mivel a Főfűvész kifejezetten eme látogatás alkalmából hozatott ki a sittről egy zseniális bérgyilkost, a Krap nevűt.

Miután a zöldes folyadék utolsó cseppje is eltűnt az ereimben, felkelhettem a kerevetről.

Beültünk a tejszállító furgonba. Reggeledett. Morcos eső szemerkélt.

Az újságos pavilonok ablakaiba tett reggeli lapok még Ballerini bizarr kriptájánál tartottak. Hurka kövérségű betűk ordították felénk: VIS MAIOR.

Órákig öltözködtem. A Bál Szépe akartam lenni, de valahányszor megálltam a tükör előtt, hogy megtekintsem újabb toalettemet, rádöbrentem: legfeljebb a Bál Anyja lehetek.

Lemostam a sminket. Kibontottam feltűzött tincseimet. Előlről kezdtem a fésülködést. Összehajaztam a fekete tafruhámat, s amikor kibújtam belőle, összetafloztam a hajamat.

Az eső esett, gonoszul, szürkén. A rádió azt mondta, a hegyekben havazik.

Átnéztem az üvegfalon, a közeli csúcsok felé, s bólintottam: tényleg. Aztán a rádió azt is mondta még: "szép kis tavasz?!", de holnap kisüt a nap.

Készüléket váltottam. A tévében egy fiatalos, táncparkettsimaságúra borotvált pasas dögös mosollyal a farzsebébe nyúlt, és majd' meghaltam izgalmamban, amíg megtudhattam végre, hogy az a lapos, szögletes doboz, amit előhúzott, cukormentes Orbitot vagy netán randi-gumit rejt-e.

Pucérra vetkőztem. Megszemléltem Bebermeyer művét, s elkacérkodtam a gondolattal, hogy egyáltalán fel sem öltözőm. Köldököm alatt, a székláb csonkjá által ütött sebnél, amelyen át életerőmmel együtt folyt el a vérem, már-már az utolsó cseppig, pár picit öltés díszelgett, hiszen a mester művész volt. Művész és komisz: kitetovált.

De meg nem öltem volna semmi áron.

Köldököm alá szétnyíló cipzárt rajzolt, amitől úgy festettem, immár élethossziglan, mint aki vetkőzik éppen, csípőnadrágtól szabadul, amely szinte önként sikamlis le róla.

Ha öreg leszek - ha megöregszem - és már semmi másról, erről mindig eszembe ötlök majd a szerelem.

Na, akkor ittam egy pohár száraz martinit. Nem sok híja volt, hogy leüljek, s megírjam végre Derina Regényét. Ám mert nem értem rá, inkább a ládához léptem, amelyben a tőle örökölt ruhákat tartottam.

Leültem az utazóláda szélére, combomra terítettem a kiválasztott darabot, és homályos szemmel, hosszan bámultam.

A pikkelyesen csillogó, fémes anyagból készült holmit sárkányzöld, szederbordó és óceánkék rombuszokból állították össze, alját cafrangosra hagyták, egyik oldalán hosszabban, a másikon rövidebben; így is kevés kelme jutott a felső részre, ezért a ruhának csupán egy válla volt.

Újra megfürödtem, s beillatosítottam magam, mielőtt belebújtam volna. Csipetnyi zöld selyemből lehelt bugyit vettem alá, testszínű harisnyát, tüssarkú cipőt. Úgy éreztem, még mindig nem vagyok méltó a ruhára, de immár kapható lettem volna érte akár fekete mágiára, boszorkányszombatra is.

A ruháért, mely arról mesélt, hogy valahol másutt, egy más világban sárkánybőr volt, a sárkányok tündöklő szépségű hercegkisasszonyáé, mígnem egy

barbár kalandor kicsorbult karddal, hanyagul lehúzta róla.

Ekkor felöltöttem a pompás holmit, s az suhogva áradt körém, majd felragyogott, felragyogtatott engem is.

Nem hagyta rejtve egyetlen porcikámat sem, érzékiséget árasztott, szomorúsággal vegyest: nem a sárkányhercegnőt szántam, Derinát korholtam; hiszen ha csak egyszer is ebben várta volna Petert!?

Tényleg regényt kellett volna írnom. Már-már rászántam magam, de inkább ittam még egy martinit. Azután egészen közel léptem a tükörhöz. Átnéztem rajta, s megpillantottam a sárkányok hercegekisasszonyát, aki a barbár harcos látogatása óta ember-mintás otthonkában ül kastélya ablakában, a tovatűnt szépségén mereng; smaragd szemének méteres pilláin könnyecseppek villóznak.

A tükör, akár a tőé, ha követ hajítanak bele, gyűrűsre törte és elnyelte a képet. Amikor a felszín kisimult, megláttam magamat. Nem hittem el, hogy én vagyok az. Forgolódtam, s midőn a vállam fölött hátralestem, rajtakaptam Derinát a tükörben; ő viselte a ruhát, Peter karján táncolt, viruló-szépen.

Ilyesmi velem nem szokott történni! Az Ilyesminek meg volt tiltva, hogy velem történjen. Lenyeltem még egy pohár italt. Haboztam. Lélekdokihoz rohanjak, vagy tollat ragadva megírom a regényt?

Oh, szomorú szerelmes regények szomorú hősnőinek anyjai, az Égben! De miért nem az élőkhez fohászkodom?! Ripley tánt! Engedj asztalod csücskére, alig fog sercegni tollam a papíron, midőn szélesebesen lejegyzem... Mit is?

Teletöltöttem poharamat. A tükörhöz léptem, oly dühödt-kihívóan, hogy Derina egy pillanatil sem búbjoskodva, kristálytisztán megjelent előttem.

Koccintottam vele.

- Szia! - köszöntöttem elcsukló hangon. - Tudom, hogy így is boldog voltál. De miért hagytad ki, hogy még boldogabb lehess?! Nagyon szeretlek!

A kandallóba vágtam az üres poharat.

Lélekdoki?! Sosem voltam épebb!

Regényírás?! Hiszen itt az élet.

Elsiklottam a bálba.

Maga volt a varázslat: miután kabátomat a ruhatárba téve a hatalmas terembe léptem, mindenki, aki mellett elhaladtam, kimerevült néhány pillanatra, akár egy-egy albumi fotó. Megtorpantak s megszűntek élni, míg a láthatatlan varázspálca a vállukat érintette. Azután a pálca tovább suhant a vendégek között, és az imént megbűvölt férfi vagy nő befejezte a megkezdett mozdulatot: kortyolt poharából, letette a lábát, elakadt mosolya végigfutott ajkain.

A világ olyan (is) amilyennek látod. Ki mondta, hol, mikor, és miért? Felületesen szemlélve mennyire nem jelent semmit, s milyen sokat ér, amikor attól félsz, megbolondultál.

Átlejtettem a báltermen. A Hátrányos Helyzetű Férfiak Klubjának nyalkán öltözött tagjai közös asztalnál fecserésztek, barátnők karéjában.

Vis Major sem hiányzott. Úgy ült a széken, mint aki nem szeret ott ülni, fél fenékkal, fél vállát a támlának döntve, kinyújtva hosszú lábát.

Megálltam mögötte.

A vele szemközt feketéllő Blick rám bámult, s mert éppen arra készült, hogy lenyalja a rózsaszín cukrot pohara pereméről, kinn felejtette a nyelvét.

A szamuráj kivételével mindannyian felém fordultak.

Néztek, szótlanul.

Elmosolyodtam.

- Kyra vagyok. Kyra Emmett.

Blick behúzta a nyelvét. Fejét ingatta.

- Most jön a stukker - dűnyögte Vis Major, továbbra is mozdulatlanul.

- Fegyvertelen - mondta Titus.

- Lefegyverző - suttogta E.T.

- Áruljátok már el, mit bámultok rajta - követelte a szamuráj. - Nem bírná el a beteg szívem, ha előkészítetlenül látnám meg. Mi a viselete? Tizenöt kiló smink és smukk? Katonai gyakorló? Pisztrángoató gumicsizma, mellig érő?

- Szedd össze magad - biztattam.

- Gyöngé vagyok - felelte legyintve.

Ekkor Schwarz hadnagy lépett hozzám. Duzzadt száján tündöklő mosollyal, szót sem szólva derékon ragadott, és magával sodort.

Házibuli-zene áradt a hangszórókból, az időpont koraiságára való tekintettel szinte halkán, előjátékszerűen.

Mesebelinek ígérkezett az este.

A harmadik lépésnél elvesztettem az egyik cipőmet.

- Tisztára, mint egy Hamupipőke! - morogta bosszúsan a Hadnagy, mivel kénytelen volt megtorpanni, s ezáltal rohama veszített lendületéből.

Lehajolt volna a zöld cipőért, ám valaki megelőzte.

Vis Major a tenyerére állította a topánt, s felém nyújtotta. Nem mozdultam.

Áhítatosan néztük egymást.

- Te vagy az? - kérdezte sokára.

Bólintottam, s végigpillantottam öltözékén.

- Csokornyakkendő?! - leheltem.

- Csokorzsebkendőm is van - mondta, s mutatta is szégyenlősen.

- Feleséged is van - tájékoztatta fanyarul Schwarz.

Vis Major a mellé lépő nőre, majd rám nézett, s a kezében tartott cipővel celebrálta a bemutatást.

- A feleségem: Camea. Ő pedig a társam: Kyra.

Camea szórakozottan felém biccentett. Nyúlánk, ám oly törekenyen vékony nő volt, hogy szinte kicsinynek látszott. Sötét haját szorosan hátrafésülve, szalaggal átkötve viselte. Keskeny szemöldöke meredeken a halántéka felé ívelt, kihangsúlyozva hihetetlenül nagy, sötét szemét. Leheletnyi, festetlen szája meg-megrándult, látható volt, hogy fontos közlendővel érkezett férje mellé.

A szamuráj letérdelt előttem, s a lábamra húzta a topánt.

- Szórakozz jól - mondta, majd Cameához fordult.

- Akarsz táncolni?

- Talán később, esetleg. Képzeld, találkoztam valakivel, Andrew-nak hívják a srácot, nem fogod elhinni, együtt jártunk suliba, de már teljesen el is felejtettem őt, és erre most összefutunk, és kiderül, hogy lakberendező lett!

- Nahát - felelte Vis Major.

- Ugye, milyen szörnyen fantasztikus!? - Camea megragadta a szamuráj könyökét, és barackszínű ruhájában elsuhogott vele a terem másik vége felé.

Schwarz hozzám hajolt, és rekedten a fülembe ordított.

- Halló! Halló, halló!

- Téves, uram - sóhajtottam. Bontottam a vonalat.

Visszasétáltam az asztalhoz. Letelepédtem a klubtagok között. Rádöbbsentem, hogy többükkel találkoztam már, de senkit sem ismerek közülük.

E.T. mellém ült, bókokkal árasztott el, forró súgdosása egy hajszálat

emelgetett a fülemnél. A hajszál csiklandozásától menetgyakorlatot tartott hátamon a hideg.

Egy pincér itallal kínált; száraz martinit kértem. Kihalásztam a poharamból a citromkarikát, s olyanképpen haraptam bele, hogy leve E.T. felé fröccsenjen.

A szamuráj a terem végében állongott, zsebre vágott kézzel, értelmesen nézett ki a fejéből, az ex-iskolátárs lakberendezési eseteit hallgatva. Camea kigyúltan bámulta az esztendőre szem elől tévesztett, ám végre megtalált férfiút, már-már a szájáról olvasva a szavakat.

Egyszerre csak a férfi a karját nyújtotta, s Camea mámorosan belefonta az övét. Távoztak.

Vis Major csellengő az asztalunk felé indult, útközben megszabadult csokornyakkendőjétől, és három - arra lebegő - tálcáról négy pohár pezsgőt juttatott a szervezetébe.

Csaknem felvidult, mire hozzánk ért.

Sidney jelentette, hogy Lasalandra lépett a terembe. Igaz lehetett, mert a zene elnémult.

E.T. felszökkent mellőlem, és széles mosollyal főnöke üdvözlésére sietett.

A szamuráj leült a helyére.

Blick újabb cukrozott karimájú pohárra tett szert, amelyet parányi napernyő is ékesített, nyilván azért, mert kék színű lét lehetett inni belőle. A teljes giccshez már csak egy trambulin hiányzott.

- HáKá megszívta - mondta kajánul.

- Most lemegyünk pletykaszintre? - fanyalgott Vis Major.

- HáKá megszívta - ismételte Blick, s szederszín nyelvét körbefuttatta a cukros karimán. - Lasalandra elődje golfozott. Nosza, HáKá is beiratkozott a golfklubba.

- Na és? - vont vállat a lila ajkú Sidney.

- Lasalandra ejtőernyőzik - vágta ki Blick, aztán a fejét a karjára hajtva, hosszan sírt a röhögéstől.

Egyszerre csak elkomorították, mivel a zsarufőnök fellépett a pódiumra, s nem egy, nem két papírlap zörgött a kezében. Bizony, úgy festett, felolvasó estbe zsibbad a bál.

Lasalandra megköszöri a torkát, a mikrofonhoz hajolt, s bejelentette, hogy ő most köszönetet szeretne mondani. Szíve szerint mindannyiunk, azaz a rend őreinek méltatásába fogna, ám erre nincs idő, ezért név szerint kiemelne néhány különösen jeleskedő munkatársat.

Tellettek-múltak a nevek, és Lasalandra még csak a D-betűs zsaruk dicsőítésénél tartott. A szólítottak felpattantak s meghajoltak.

Elhatároztam, hogy megszököm. Ekkor fülön ütött egy név.

Emett, igen, ezt mondta. Arnon Emett.

Felkaptam a fejemet, s még láttam, amint egy férfi visszaül a helyére. Elállt a lélegzetem. A pasas teljesen kopasz volt, akár egy tojás.

A szamuráj megfogta a kezemet, beletett egy teli poharat. Rám vigyorgott.

Lasalandra lassan kifogyott a mintazsarukból. Közülünk senkit nem hozott szóba, ellenben HáKát három mondattal is méltatta ama remek kis csapat pompás munkájáért, amelynek ő a vezetője.

Ettől persze mindenki holt ideges lett.

A szamurájt kivéve. Ő a térdemet szemlélte. Féltem, hogy a harisnya nem sokáig bírja a pillantását, s minden szem egyszerre leszalad rajta.

- Olyan a ruhád, mintha álmodtad volna - mondta.

Tudtam, hogy neki elmesélhetném a sárkányhercegnőt. De Lasalandra lelépett a pódiumról, és üvöltő zene áradt a teremre.

E.T. visszajött, s kettőnk között a vállamhoz hajolt, ezzel is érzékeltetvén, hogy főnök s egyben tulajdonos.

- Drága Kyra, szeretném, ha segítene nekem. Egy kis vetítést terveztem a csoportról. Hoztam néhány kazettát. Számítok a nőies érzékenységre a megfelelő jelenetek kiválasztásánál.

Olyan körmönfontan hangzott, hogy nem is értettem. HáKá régen előre indult; immár a terem közepéről integetett: kövessem.

Segélykérően néztem a szamurájra.

- A nőies érzékenységedre számít - magyarázta.

- Az mi?

- Az mi? Az mi? Emlékezz a széklábas fickóra. Őt is érzékenyen intézted. Ha majd vetkőzés közben pillantásod a sebhelyre téved, jusson eszedbe: egy fenét sebhelyet látsz. Az intellektuális medret látod, amelybe az eseményeket terelted.

- Ha találkozol Bebermeyerrel, mondd meg neki, hogy ne féljen tőlem. Nem ölöm meg.

Vis Major nevetett.

- Megmondom. Menj, mert HáKá alig várja, hogy az intellektuális mederbe tereld.

- Gonosz és rosszindulatú vagy.

Bólintott.

- Szakasztott olyan, mint az élet.

Beléptünk a férfivendégeknek fenntartott öltöző-szobába.

E.T. azt mondta, mostantól szólítsam Eugennek. Kérdeztem: miért? Erre azt felelte: azért, mert így hívják.

Amikor kulcsra zárta az ajtót, felvontam a szemöldökömet. Ezt is megmagyarázta: nagyon is szükséges a titkosság, mivel meglepetést készítünk elő.

Ezután elárulta: nem méltatlan Lasalandra dicséretére. Talán sosem fogott volna ki a személyére vonatkozó szép szavakból, ha fel nem ötlük benne, hogy nem teljesen ezért zárkóztunk az öltözőbe.

Előszedett néhány kazettát. Beletekinthettem a csoport edzéseibe. Három nőt is láttam az ismerős pasasok között. Kérdeztem, ők vajon hová lettek. Azt felelte, nem bírták a terhelést.

Majd ravaszul, mutatóujjával a levegőben körözgetve, ámde a térdemhez közelítve, érdeklődött:

- Maga bírja?

- Terhelése válogatja - szóltam, kisiklatva felém száguldó ujját.

Mivel az első ostromát visszavertem, úgy döntött, újra nekifut. Láncaltapas széptevésre számíthattam.

A film tovább pergett. Néhány híradófelvételt láthattunk, amelyek hajmeresztően izgalmas akciókról tudósítottak.

HáKá székestől egyre közelebb húzódott hozzám, mígnem hirtelen az ölembé ugrott. Átkarolta a nyakamat, s szenvedélytől áthatottan megpróbálta letépni a fejemet.

Ami engem illet, egyidejűleg több dologgal is próbálkoztam: a kitörni igyekvő

nevetés visszagyűrűsével; látni akartam Vis Majort, amint átvonul a képernyőn, a tévésekre oda sem hederítve, zsebrevágott kézzel, földöntúli arckifejezéssel; továbbá uralkodnom kellett magamon, nehogy a falhoz vágjam az ölemben fickándozó kis fickót.

- Csókolj meg, csókolj meg! - rimánkodott HáKá.

Eltartottam magamtól, és végigmértem.

- Inkább letenném - mondtam.

- Ne, ne! Vegyél fel! Vegyél be!

- Tényleg azt hiszi, hogy imponáló?

- Miért? Nem? - kérdezte elhűlten.

- Ezért menekült el az összes lány? Ezért?

Lemászott a térdemről, és visszaült a székére.

- Nem voltak alkalmasak.

- Mit tettek magával? Bántották?

- Az egyik felpofozott. A másik is. A többiek is cirkuszoltak.

- Szeretnék valami újszerűt nyújtani.

- Igen?! - sóhajtotta felragyogó szemmel.

Mielőtt még kiötölhettem volna, mivel lephetném meg, legmélyebb utálkozásomra lázasan vetkőzni kezdett.

Rögtönöznöm kellett.

Azután zúgó fejjel menekültem vissza a terembe, emberek közé. Vis Major, arcomat látván, szótlanul a kezembe adott egy teli poharat.

Blick áthajolt az asztal fölött, s a zene hangereje miatt ordítva kérdezte:

- Tökön rúgtad?

Megráztam a fejem.

- Rácsuktam a fiókot - feleltem.

- A fiókot?!

Bólintottam.

- Jézusom - sóhajtotta Titus.

Lenyeltem a martinit.

- Az ilyen pasasokat, ha az utcán futok össze velük, letartóztathatom. Azután a bíróság elrendelheti a kényszergyógykezelésüket.

- Az ilyen pasasok, ha a munkahelyeden futsz össze velük, pláne, ha főnökeid, más megítélés alá esnek - közölte Sidney. - Könyörtelen bosszúra számíthatsz.

Blick még mindig a fejét ingatta.

- Milyen fiókot? - kérdezte.

- Istenem, az asztalét.

- A fejére vagy a farkára?

- A fejére egy nagy doboz hintőport borítottam.

Elakadt a lélegzetük. Megérdemelték, hogy bennük tartsam még egy percig.

Iszonyú ricsaj volt, úgy is mint zene. Azt is túlkiabáltam. Ha egyszer éktelenül dühös voltam!?

- Fogadni mernék, hogy most nektek is sajog. Mikromilliméternyi pontossággal tudnátok, hova és miért hív el a vízfejű kényúr, hiszen nem én voltam az első.

De vajon egyszer is eszetekbe jutott-e, hogy egyetlen nőnek sem kéjhömpöly, ha egy ilyen kis fereg megpróbál rámaszni?!

- Eszünkbe jutott - biztosított Blick.

- És mégis, furcsa módon, újra meg újra kíváncsian várjátok, miként alakul a kényúr játszadozása. Vis Major, főleg neked legyen mondva: Dustin Colombe ugyanez a kategória.

- Oké, igazad van - felelte.
 - Ha igazam van, miért nem hívtátok fel a figyelmét arra, hogy semmi keresnivalója köztetek és a kolléganőiteken?!

A szamuráj hosszan nézte a szememet. Félmosoly ráncigálta szájszegletét.
 - Kinyírod? - kérdezte.
 - Mit találsz ezen nevetségesnek? - böszültem tovább.
 Vállat vont.
 - Csak a fiókot.
 - Ha egyszer nem volt kéznél szivarvágó?! - próbálkozott Blick.
 A hangszóró elnémult. A beszélgető társaságok egy akkorddal tovább kiabáltak.
 Mint például Sidney:
 - Vagy ceruzahegyező - harsogta.
 E.T. akkor lépett mögé. Ruhája úgy festett, mintha lisztben hempergőzött volna. Lila fejfel leült közénk. Felsőhajtott, körbehordozta rajtunk a tekintetét; vérhálós szeme elárulta, hogy csak nemrég sírt.
 - Az imént beszélgettem Kyrával. Kiderült, hogy ő is érzékeny, mint afféle nő, és nem bírja már ezt a nehéz munkát. Ezért fájó szívvel úgy döntöttem, hogy megválok tőle.
 Nekem megérte, hogy hallgassak, ha nem is volt könnyű.
 A klubtagok sötétben töprengtek. Máris elértem valamit.
 Vis Major felemelkedett a székről, megkerülte az asztalt, és megérintette E.T. vállát.
 - Gyere velem. Szeretnék mondani valamit.
 - Mondjad bátran.
 - Bátran fogom mondani, de négy szemközt. A te érdekében.
 E.T. vonakodva felkelt a székről, és elballagott a szamuráj oldalán. Aznap már nem is láttuk viszont.

Egy órán át a műsorvezető avagy mókamester uralta a pódiumot. A fáradt tréfák hallatán biztosra vettem, hogy a negyvenéves-forma, korán őszült, szétvivott arcú férfi elvetélt, még fiatalon. Midőn a tehetségével volt viselő.

Elsőül kihirdette a jelmezvetélkedőt. A versenyzők bevonultak. Három különféle stílusú bohóc indult; ló nyerített. Szerepelt továbbá: férfinak öltözött nő, nőnek öltözött férfi, és egy nő, aki mindkettőnek felöltözött; utóbbi őszinte tapsot kapott. Jöttek cowboyok, kalózkodók, sellők, sejkék, boszorkányok, tündérek. Begurult egy gomba; gyilkos galóca lehetett, mert fegyvert viselt. Pallosát suhogtató hóhér toppant a terembe.

S mégis, a fődíjat, egy tortát, nem más kapta, mint a bíborló genitália-házaspár. A pasas tetőtől talpig titáni hím ivarszervnek öltözött, hitvese nőinek. Biológiaiilag többé-kevésbé megállták a helyüket, de aligha engedték volna őket az angol királyi pár elé.

Bár ezen túlestünk, a báli megpróbáltatások még nem értek véget, minthogy a ceremónia-mester eltökélte: itten jókedvnek kell lenni.

És leend: következett az almafaló verseny. Az önként jelentkező férfiak nyakába kötelet vetettek, amely ropogós almában végződött, öltájt; hölgyeknek csutkáig le kellett rágniuk a gyümölcsöt.

Asztaltársaságunk szétszakadozott. Beszélgető, játszadozó csoportok alakultak.

Schwarz távolról méregetett. Sebzettnek tetsző, duzzadt száját néztem.

Megpróbáltam kitalálni, milyenek a férfiak. Amikor odáig jutottam, hogy miért is olyanok, feladtam.

Vis Major eleinte csak unatkozott, majd undorkodni kezdett. Megjegyezte, hogy még a működő szökőkútban is szívesebben ülne, akár ilyenkor, hóvíz idején is.

Rácsodálkoztam:

- Hát menj haza.
- Előtte szívesen hazakísérnélek.
- Én még maradnék.
- Jól érzed magad? - kérdezte, s ezúttal ő csodálkozott.
- Nem - feleltem. Nem érzem jól magam.
- Pedig pompásan indult. Elvesztetted az üveg cipőt.
- És te megtaláltad a beleillő lábat.
- Azután sáros bakancsok mindent szétapostak.
- Ha most ihatnék egy martinit, sokkal jobban tudnám sajnálni az esténket - sóhajtottam.

- Nem is kérdezted, mit mondtam HáKának.

- Nem.

- Nincs nő, aki ne kérdezné meg.

- Lehet.

- Szóval nem érdekel? Akkor elmondom. Megsúgtam HáKának, hogy potyára dühös rád. Ha nem lennél leszbikus, biztosan őrá buknál. Azt tanácsoltam, hogy tegyen úgy, mint én: tekintsen férfinak.

- Haha. Menj a pokolba.

- Születésemtől ott vagyok.

Elrágtam egy szendvicset. Nem érdekelt, hogy táplálékom hány kalóriát, mennyi koleszterint tartalmaz.

A ceremónia-mester ötlettára átmenetileg kimerült. Ismét zenélés következett.

A szamuráj a kezemért nyúlt.

- Jössz táncolni, vagy vigyelek?

- Megfigyelted már, hogy bárhová hívsz, veled tartok, leheletnyi tiltakozás nélkül?!

- Végre is, kettőnk közül én vagyok a rangidős senki.

Éjfélre járt, s ahogy az ilyentájt a bálokban lenni szokott, mindenki eleget ivott ahhoz, hogy szeretetreméltónak lásson másokat. Összefonódott párok ringatták egymást a parketten; Chris Rea ráspolyos, érzéki hangja dúdolt a szerelemről.

A szamuráj magához ölelt; rábízhattam magam, biztosan vezetett. Fejem a mellére szédült. Már-már lehunytam a szemem, amikor megszólalt.

- Mire álomba andalodsz, jön a rock and roll. Felébresszelek?

- Csak pár percig pihenek - dühögtem. - Sokat ittam.

- Aludj csak, s ha úgy jobban esik, vedd a szádba a hüvelykujjadat. Most jobbra pörgölődünk - figyelmeztetett.

Így tettünk. Konokul koncentráltam, vissza akartam csalogatni a hangulatot, amellyel érkeztem. Csőtörés lehetett a fejemben, monoton, fájó zúgást hallottam. Segíthettem volna magamon, ha merészen azt mondom: menjünk innen, hogy együtt lehessünk, bámész pillantások, mókamesteri erőfeszítések nélkül.

Táncolnék veled, zene sem kellene hozzá; néznék, s nem ügynék arra, hogy te vagy más meg ne lássa; ölelnék, miként álmomban, oly ösztönösen s gondolatlanul, mint még senkit; soha; s ezért félek tőled. Tőled félek.

Éreztem karját a derekamon, kezét az enyémen, az arcom alá simuló szövet

cirógatását, s a körülötte lebegő tiszta illatot. Pánikba estem, akként, mint a kábítószeres: túl későn ahhoz, hogy még megmenekülhessek.

- Anyám - sóhajtottam.

- Apád - mondta ő, s megtorpant velem.

Még tűnődtem, hol vagyok, amikor a mellettünk ringatózó párhoz fordult.

- Cseréljünk - javasolta.

Arnon Emmet felemelte csupasz fejét velem egykorúnak látszó táncosnője daliás válláról, s zavaros szemmel a szamurájra, majd rám bámult.

Lassan tisztult fel a tekintete. Azután hirtelen mozdulattal Vis Major elé tolta a lányt.

- Arnon Emmet - rebegette. Mosolyféle tétovázott a szája szegletén.

- Kyra Emmet - feleltem.

Néztem apámat, az édest. Az évek elsuhantak a hajával, amely - a valahai tízéves kislány emlékezete szerint - oroszlánszőke volt. Tágra nyílt szeme kéken világított, akár a napfényes januári égbolt, miként az én szemem. Arnon Emmet a bálon is választását viselte: az egyenruhát, amelyért lelépett tőlünk, sok éve már.

Anyám kérdezetlenül, pillanatnyi szünet nélkül, bárkit tudósított arról, mi jár a fejében, de hát ritkán jártak ott egetverő gondolatok; apám végiggondolta, mit mondhatna, s szótlán maradt végül; átkos örökségem kettőjüktől származott: ha beszéltem, nem mondtam semmit; a lényegest csak megfogalmaztam, de nem bírtam szabadulni tőle.

Így hát álltunk egymással szemközt, s rádöbbentünk, felesleges megszólalnunk. Apám szeme azt mondta, szépek lát. Az enyém őszintén felelte megöregedtél. A múlton mit sem változtathatunk. Talán - suta szókkal - a távollévőkről fecserészhettünk volna. Ezek nélkül számít-e a most?!

Tudtuk, semmi közünk egymáshoz. Illó szomorúság lebegett köztünk.

Megérintett, megcsókolt volna; mozdulata félbetört, s én nem segíthettem rajta.

- Szia - mondtam, ellépve mellőle.

- Szia - súgta utánam.

Kisiettem a teremből.

Vis Major a ruhatárnál ért utol, vállamra terítette a kabátot, a sajátjáért a pult fölött lendült a fogashoz, a hüledező alkalmazottnak azt mondván:

- Nahát, milyen jó kis dolgozatot írt a halántéklebeny-kiirtásáról!? Nem tudtam letenni!

Az utcára léptünk. A tiszta égbolt a flaszter mélyedéseibe terített tócsákban bámulta magát. Illatosan, hűvösen vibrált a levegő, belekortyoltunk.

Az utca túloldalán fekete furgon vesztegelt, csak nemrég jöhetett a hegyekből; platóján elrabolt hóember kesergett, hevederek béklyózták, olvadozott. Fazékkalapja félrebillent, répaorra elcsúszott. A kötelek kormos húsába vágtak.

A szamuráj a hóemberhez száguldott, villámgyorsan kioldozta, és rákiáltott:

- Rohanj! Menekülj!

Azután kézen fogott, és mi is futásnak eredtünk. Futottunk az első megbotlásomig.

Felszedte elhagyott cipőmet, a lábamra adta, majd megállt előttem, s elsimította arcomból a hajamat.

- Minden hó, ha hó a vége - mondta, és megcsókolt.

Összesimultunk, magához emelt, a lábam sem érte a földet, éreztem közelségét, teste melegét, s Úgy hatott rám, mint a villamosszék.

Bármit megtettem volna vele, mindent, amit eddig megvettem. A kőig akartam fokozni a szédületet, ezt a szédületes jót. Ám a félelem nem engedett; kitéptem magam a mind falánkabbá bőszülő csókból, s tüstént mást gondoltam:

visszavágytam a karjába, melegébe. Rettegett ösztönök pusztítottak, hajszoltak.

Utam - út?!, meredek lejtő, amelyen egyensúlyomat veszítve zúdultam alá - a teljes megsemmisülés felé, az alázatba futott velem, fogódzót nem kínált, így hát saját hajamba kapaszkodtam, irtózva az annyira áhított végcéltól; az érzelmi kiszolgáltatottságtól.

Vis Major dúdolt, s egy tangót, és táncoltam vele, a járdán és az úttesten.

Autók jöttek-mentek, hóhideg tócsákból borítottak ránk palástot; emberek bámulták kétségbeesett részegületünket, bámulták szánakozó-irigyen, szótlanul.

Tangóztunk, szaladtunk, meg-megálltunk egymás száját falni. Tévedhetetlenül közeledtünk a házhoz; immáron csak egyetlen egérutat láttam: a fejembe vettem, hogy meg akarok halni.

Nevetnem kellett, ám kis híján elpityeredtem. S amikor felmagasodott előttünk a bambuszrudakból emelt kerítés, lépteink lelassultak. A bűvös vonalhoz érkezünk, nem tudhattuk biztosan, mi történik, ha átlépünk fölötte.

Eszteendőn át elhittem magammal, hogy nekem aztán nincs szükségem a zűrzavaros, viharos, elmeölő hadijátékra, amit férfi és nő folytat egymással, szerelem címen.

De van-e más, ami egyszerre képes felkavarni érzékeket és érzelmeket; van-e más, kedvesebb szörnyeteg, mint a gyönyörűség vágya, amelynek fojtogató ölelésében ritka csoda ér: érezzük, hogy élünk?! Nem mást, nem kevesebbet akarunk, csupán mindent: élve megelevenedni.

Adrian megállt, kezemmel a kezében, várta, hogy hívjam; befelé hátráltam: előle, s felfogtam hirtelen: ez már az álmom, rajtam múlik, megvalósítjuk-e. Összesimuló ujjaink távolodtak egymástól. Felidéztem Derina fejéhez vágott szavaimat, átvillant rajtam, hogy a mindent veszíthetem, amely így is, úgy is elvész. Legalább megízlelem.

Visszaléptem. Adrian, látva, hogy döntöttem, s attól tartva, hogy meggondolja magát, a számra hajolt, és magához szorított. Lábujjhegyre emelkedtem, hogy jobban érezzem, testem átsimult a ruháján; a házba hátráltunk.

Lelöktem válláról a kabátot, ő eldobta az enyémet, és ismét megrémültem. Nem tudtunk adni, képtelenek voltunk elszabadulni félelmeinktől, el kellett vennünk, önmagunktól és a másiktól. Dühödten, mert megtörtént velünk, amit akartunk, de nem engedték volna, faltuk, haraptuk egymás száját; széttéptem az ingét, hogy a bőréhez férjek, megízleljem s beszívjam illatát. Lehasította vállamról a pántot, a tenyerén akart érezni, s amikor a mellemre hajolt, a falhoz szédültem. Kifulladásra szedtük a levegőt, akár a küzdők, és lehasadt rólam a csipetnyi zöld, és lerántottam nadrágja cipzárját. Akárcsak álmomban: nyersen szeretteztünk, összerohanva, bitorolva, menekülön.

S az álombelínél is megrázóbb, eget-földet összeborító élvezetben száguldottunk a kinszépséges eszméletvesztésig.

Évtizedek is eltelhettek, mire magamra ocsúdtam, Vis Major fejével a vállamon. Megmozdultam, hogy eltámoľogjak és összeessek valahol, egyedül.

Feneketlen, végtelen üresség feketéllett a szívemben, s ezt lassan, megállíthatatlanul belepte a fájdalom.

A számuráj eligazította ruháinkat. Állon csókolt, futólag. Tenyerét a falra

támasztva nézte az arcomat.

Nem nyitottam ki a szememet.

Tudtam, elmegy, mint álmomban, s nem ejtjük ki a varázsszót. Nincs varázsszó.

Tudtam, ha elmegy, mert konokabb annál, semhogy maradjon, lefekszem, és pár száz évig fel sem kelek.

- Kyra - mondta; köhintett, s nem folytatta.

Nem néztem fel. Úgyis hallom, ha kilép az ajtón.

Köhintett, s folytatta.

- Szerintem, ha még jó sokáig állunk itt, visszerünk lesz, és hetekig is borogatjuk egymást.

Rámeredtem. Jó, nem mesebeli varázsszók voltak.

Levette tenyerét a falról, félrehajtott fejjel, csúfondáros mosollyal nézett.

- Közönségesnek fogsz nevezni - figyelmeztetett. Bólintottam; mondta tovább.

- Gondolom, a történetek után akár le is fekehetnénk együtt. Persze csak akkor, ha fekvőhelyed is van.

Felveztem a csigalépcsőn. Az üvegfalú toronyszoba láttán egy percre kiment a fejéből az ágy.

A fürdőszobába surrantam. A vízcsobogástól nem hallottam, amikor utánam jött. Egyszerre csak előttem állt, langyos víz esőzött ránk, összesimultunk, kimondtam:

- Mint a villamosszék.

- Szerintem elektrosokk.

Újabb fejvesztés ígérkezett.

- Szeretődül kértél, egyszeri alkalomra - emlékeztettem.

- De legalább egyszer te is akartad. Ez kétszeri alkalom. Sőt, ha hozzávesszük, hogy akartuk is, meg nem is, négy is összejön.

Gonoszul elzárta a meleg-csapot. Szememről, számról, köldökömről itta a hűlő vizet.

Elnyúltunk az ágyon, a tiszta égbolt nézett ránk, mi egymást bámultuk. Sosem éreztem ehhez foghatót, s féltem, hogy többé be sem érem kevesebbel. Már nem harcoltam önmagammal, s nem kellett érte küzdenem. Odaadtam mindenemet, azt is, aminek létéről nem is tudtam. Gyengédek, találékonyak voltunk, nem szeretkeztünk: szerettük egymást.

Túlmentünk minden határon.

Vele takarózva aludtam el, s rémülten ültem fel reggel, tudván, hogy elment, hiszen fáztam.

Cigiről cigire gyűjtottam a kocsiban. A bulvár nem törődött velem. Kirakatok vetélkedtek egymással, melyikük tud igézőbb fényeket, csábosabb holmikat, kegyetlenebb árcédulákat mutatni; versenyük döntetlenre állt. A járókelők meg-megálltak, elábrándoztak a kínálaton, fejükben álmok fogantak; mentek tovább. Fakó szívvel bámultam utánuk, alig is látva, egykedvűen.

Autófolyamok csordogáltak mellettem, ár-apály-szerűen, a lámpaváltásnak kiszolgáltatottan. A távoli túloldalon, a Nem Piskóta nevű lokál környékén az éjszaka pici császárai azt játszották, hogy őket nem befolyásolják rendőrlámpák, törvényesített játékszabályok. Pompás kocsikon száguldoztak, el és vissza, néhány percnél tovább nem maradtak távol. Ha időközben illetéktelen autós szédült a helyükre, azt durván elűzték, de félresöpörtek minden újukba kerülőt. Ordítóztak, mutogattak, bömböltették a motort és a magnót, a kiürült

whiskys flaskákat hanyagul az utcakőre szórták.

Huszonkilenc perce ültem a kocsiban. Érdeklődés nélkül figyeltem a bulvárt, ám egyszercsak azon kaptam magam, hogy idegesítenek az arrogáns pacákok szemből.

Igazából persze az idegesített, hogy az életem tellett-múlt, s nekem ott kellett ülnöm a kocsiban; Vis Major a lelkemre kötötte: ne mozduljak, ne szóljak senkihez, várjak rá békésen, s ezzel elhajózott a leprába. Félórája már.

Mellesleg az idegesítő körülmények úgy sorakoztak, akár gyöngysoron a szemek. Kezdetnek HáKá közölte velünk döntését, miszerint mostantól az egész "piszkos banda" éjszakás lesz, esetleg az idők végezetéig is, és ezt csak a zsaru-báli viselkedésünknek köszönhetjük, ugyanis látni sem bír bennünket, ezentúl a csoport másik felében óhajt gyönyörködni, amelyet e döntéssel örökhossziglan nappali műszakra ítélt.

Vis Major nagyon kinevette szegény embert, mire is HáKá tudatta vele, hogy nincs több baja - mármint a szamurájnak -, csupán három: nem lett volna szabad megfogannia, nem kellett volna élve születnie, és mindennél fájlatosabb, hogy kiskorában nem vitte el az orbánc.

Mindnyájunk megdöbbenésére Vis Major továbbra is mosolygott, mint a köszörű, s nem fizikailag vett elégtételt, hanem szellemileg: jövendőt mondott.

Megjósolta a vízfejű kényúrnak, hogy napokon belül akkora táskák, szatyrok és ridikülök fognak lógni a szeme alatt, amekkorák már a járásban és a hason fekvésben is aktívan gátolhatják, ugyanis ahhoz, hogy méltatlanul sütkérezhessék a csoportunk tevékenységével kéz a kézben járó dicsőségben, miként szokása, neki is át kell állania az éjjeli életmódra. Különben, jegyezte meg a szamuráj, mintegy vigasztalásképpen, játszva hozzászokhat, mivel a magafajták, úgy is mint vérszopók, jobbára éjszakai tevékenységet folytatnak.

HáKá toporzékolva és körülményesen belebonyolódott a tekintélyről és annak tiszteletéről szóló fejtegetésekbe; mi leléptünk.

Blick az egész társaság nevében biztosította Vis Majort, hogy feltétel nélkül bálványozzák, és e kis kitolás meg sem kottyán nekik, mi több, direkt imádnak éjszakázni, bár van egy cseppnyi problémájuk: félnek a sötétben. Plusz farkasvakok.

Jóllehet nem rájuk haragudtam, mégis megjegyeztem, hogy pacák létükre meglehetősen édeskés széplelkek; olyanok, mint a habcsók. Blick nem késett a válasszal, rámutatott, hogy a modorommal kutakat lehetne megmérgezni.

És ez így volt színigaz. A zsarubál az én gyomromat is megfeküdte.

Érzelmeim gúzsba kötöttek. Arra vágytam, hogy a szamuráj engem is kiszabadítson, mint a hóembert.

Ültem a kocsiban, képzavart dédelgetve: szerelmünk hajnalán rám alkonyodott. Magamra hagyottan ébredtem ama hajnalon; hideglelés ellen felhúztam a hálóingemet, amelyen morc mackó vakaródzott a következő felirat alatt: A reggelek elkedvetlenítőek.

Behunyt szemmel hátradőltem. A Nem Piskóta környékét országló vagányok kocsimotorjainak agresszív vümm-vümm-jeit, kürtjeik idegtépő rikácsását kellett hallgatnom.

A Tahók Klánja. Törvényen kívül helyezték magukat, s ezáltal mindenki mást - engem is - kitaszítottá tettek. Erdei viselkedésük fenyegetésként hatott. Az effélék modorképlete: dühítsd fel, aztán élvezd, ahogy téled féltében nyeli a mérgét; ennyi csak, és megaláztatad.

E gondolatsor végére áthatott a tettekrekésztség. Ellenőriztem a stukkert a hónaljtokban. A kilincseért nyúltam. Hogy majd én átdzsállok a nyolcvan méter széles úttesten, összeszedem a hat-hét kocsinyi vérvagányt, és lenevelem őket a tahóságról, elvégre a tahóság nem sármos.

Vis Major utánam nyúlt, mert éppen előbukkant a semmiből, negyven perc múltával.

- Hová, hová?! - kérdezte, dzsekim válltömésével a markában.
- Dzsállok, elfele.
- Látom én, hogy dzsalsz te elfele. Ezért is kérdeztem: hová, hová?
- Dzsállok, átellenbe - magyaráztam. - Nem tudják az etikettet. Leiratom velük, esetleg százszor is.
- Ne dzsálj itt hősleg, mert ezek kifolyasztják a te jó szemedet.
- Azt mondd? - nyögtem. Fontolóra vettem az ő bölcs szavait. Visszakullogtam a kocsiba.

Behuppant mellém. Térden veregetett, miként a hű, derék ebet lapogatni szokás, majd a gázra lépett. Tájfunként söpörtünk a forgalomba, csikorgó gumikkal megfordultunk, és máris frontálisan közeledtünk a klánisták cifra kocsijához. Azok pedig rémulten elrebbentek előlünk, csak kürtjeik visítása szegődött a nyomunkba.

Szemernyi elégtételt sem éreztem.

- Negyven percig várattál - mondtam.

Bólintott.

- Mi tartott ennyi ideig? - szívóskodtam tovább.
- Megadtam a módját - felelte.
- Minek?
- Mindennek megadom a módját.

Hallgattam. Füstölt a fejem.

Keze a térdemre tévedt, ott is maradt.

- Nézz rám - kérte.
- Nézzen rád a halottkém.
- Nem kedvelsz te engem.
- Tényleg?! Ez lehet a magyarázata annak, hogy örömet beléd üríteném a táramat?!

Meghült benne a vér.

- Te akartál etikettesen fellépni?! A helyes kis fiúcskák fel nem foghatták volna, miért is vegzálod őket.

- Vegzálok? - kérdeztem fojtott hangon.

- Vegzálsz.

- Jó. Hol voltál? Mit csináltál?

- Hullára tudni akarod, hol jártam? Azután jössz velem a sittle?

- Nélküled sosem jutnék oda.

- Vágyol? - firtatta.

- A sittle? Nem tűrhetetlenül.

- Lehallgattam a telefonját.

- De hiszen ez törvénytelen! Kiét?

- Jössz-e velem a sittle?

- Nem megyek, a sitt nem koedukált. Vigyél popsikrémet.

- Ha nem jössz, nem felelek.

- Ha nem felelsz, kiszállok.

- Nem felelek, viszont kilencvennel döngetek.

- Kiszállok kilencvennél! - ígértem.
- Megtört és gyónni kezdett.
- Ballerinié a Nem Piskóta. Az irodai vonalára tettem a fületem.
- Neked az a küldetésed, hogy hülye légy!? Hányan és hányszor figyelmeztettek: senki pótzsaru vagy, cirkálj az utcán, ügyelj a rendre, szívlovással is mosolyogj! Hallottál valami érdekeset?
- Ühüm.
- Megosztod velem?
- Már-már mindenünkön osztozunk. Ezen nem.
- Mi mindenünkön osztozunk?
- Életünkön és halálunkon.
- Ó, hát Ballerini csak a tiéd?! Kiszállok!
- Ha kiszállsz, meghalsz.
- És ha maradok?
- Maradj, mert élve kedvellek.
- Kedvelsz?!
- Igen, de nem tehetek róla. És ellene sem.
- És vele? - kérdeztem.
- Gondolkoztam rajta.
- Mire jutottál?
- Zátonyra.
- Zátonyra?!

Rám pillantott.

- Észrevetted már, hogy időnként teljesen olyan vagy, mint az Esőember?
- Lehülyézel?
- Ki kezdte?
- Én, de okkal.
- Mert nekem nincs rá okom?!
- Okod nincs, de van ezer ürügyed.

Nem felelt, s ezzel elismerte: elvérzett a vitában. Bekapcsolta a rádiót.

Azonnal kifogott egy szenvedélyes áriát valamelyik nagyszabású operából, ám mert lelkiileg nem volt hozzáöltözve, csatornát váltott. Nem szegődött mellénk a szerencse. Heveny reklám-támadás ért bennünket.

- Reklám-érzékeny vagyok - panaszkolta, további adókat kószolgatva, egyre reménytelenebbül. - Némelyik idiótaságtól felpuffadok: ödémás lesz a szemem, szám; súlyosabb esetben bűzös, zöld fekélyek lepik el a testemet.

- Képzeld el egy országot, ahol reklámszereplők élnek. Csak ők, és senki más. Bólintott.

- El tudom képzelni, Bárgyú-föld néven. Fővárosa Kreténia. Királynőjük reggelente felpattan a szárnyas betétjére, és mélyrepülést végez a birodalom fölött. Királyuk álló nap dögösen beretválkozik egy talapzaton, amelyen ez áll: Férfiasság. Alattvalónői a lábainál fetrengve imádják, mint bálványt. Az uralkodópár istenadta népe púpos, görbe térdű, reszkető fejű és nyáladzik; e jelenség az állandósult takarítási-, csecsemőápolási-, hajkorpátlanítási- és menstruációs eufória következménye.

- Te szegény hülye - sóhajtottam.

Lepisszegett, mivel valami kivételes véletlen folytán hírmondóra lelt az egyik csatornán.

A borongós hangú bemondónő fegyencszöktetésről adott hírt, majd figyelmeztetett: a bűnöző felettébb veszedelmes rablógyilkos, épp ezért, ha

netán belebotlanánk - az isten szerelmére -, nehogy ellenállást tanúsítsunk!

Vis Major elmerengett. Gonosz villámok cikáztak a szemében, szájugában fintor bujkált.

- Mit javallana akkor, ha egy rovott múltú szatír lépne le a szitról?! Vagy élveboncoló?!

Kikapcsolta a rádiót, és a magnóba lökött egy kazettát.

Mintha Bambi csak arra várt volna, hogy Lou Reed hangja felcsendüljön, máris szólította a szamurájt, s arra kérte: expressz küldeményként kézbesítse ki magát a Mézeskalács nevű csehóba, ahol is nemrég verekedés tört ki, majd fogak és lábak is, ám a sérültek vehemens ellenállást tanúsítanak az odasereglett mentősökkel szemben, s amíg orvosilag ellátatlanok, a kollégák sem zsuppolhatják be őket.

Felmorrantam.

Egyfelől azért, mert Vis Major megest azt gondolta, hogy a járgány szuperszónikus, és ez a tévhite lüktető púpokat varázsolt a homlokomra; másfelől azért, mert engem - újfent - a kutya sem vett számításba. Bambi csak Vis Majort, és csakis őt küldte a veszedelembe.

A Mézeskalács vendégkörének tevékeny nézeteltérése romba döntötte a műintézményt. Az ablakokból csak huzatos keretek maradtak, a söntéspultból forgácsok, a székekből és asztalokból miszlikek. Durvára örölt üvegcserep borította a padlót és a pofonparti résztvevőit. Utóbbiak régen szétszéledtek volna, még szilánkborostában is, csakhogy az odasiető zsaruk blokád alá vették a csehót.

Érkezésünkkor a kollégák javában latolgatták, kiket is tartóztassanak le; mindenkit nem akartak rabláncra fűzni, nem lévén elegendő hely a fogdában, továbbá a bajvívók váltig állították, hogy nem ők, hanem a többiek keverték a balhét. Jóllehet a sarat egymásra háritgatták, abban tökéletesen egyetértettek, hogy felcser nem mehet a közelükbe.

Az orvosok és ápolók mániákusan kötözni akartak.

A sérültek úgy döntöttek, hogy inkább kollektíven szepszisbe esnek, esetleg elvéreznek. Amúgy mindöjüknek lapos és sötét nézése volt, legtöbbjüknek szúrt sebei, néhányuknak lőtt bibje.

A kollégák zavartan hadonásztak a fegyverükkel. Nem kicsiny horderejű dilemma gyötörte őket: fegyverrel kényszerítsék kuncsaftjaikat az orvosi beavatkozás eltűrésére?! És ha a fenyegetés nem használ, tán lőjék le őket a humanitárius cél érdekében?!

Vis Major méltán büszke lehetett rossz hírnevére. Láttára az apróbb termetű - legfeljebb kétajtós - vagányok beadták a derekukat, és elfogadták a kezelést.

A négyajtósok továbbra is berzenkedtek.

- Melyiktek a legdögösebb? - kérdezte a szamuráj.

Három pacák is jelentkezett a címért. Vis Major szakszerűen végigmustrálta valamennyiüket. Végül vállat vont.

- Egyeztetek meg, ki a csúcs - ajánlotta.

A megegyezésig számos pofon elcsattant, csőre töltött öklök sülték el.

A háttérben toporgó felcserek hangosan szívták a fogukat, azt találgatva, vajon hány-öltéses ütések láttak.

Aztán elszállt egy nyolcöltéses talprúgás, és néhány pillanatra elcsendesedett a csehó.

Már csak egy négyajtós bírt megállni a saját lábán. Ő viszont bőszen vigyorgott, kivívott címe birtokában.

Vis Major körülnézett.

- Mehet a kötözés? - érdeklődött.

A kérdezetek zöme hevesen bólogatott.

Ekkor a vezér négyajtós elbődült.

- Nem!!!

- Nem? Nem! Neem! - kiáltoztak karban a vagányok, és szépszisedtek tovább.

Sejtettem, mi következik, és előre untam.

Vis Major hanyag mozdulattal megvált a kabátjától. Kezembe adta a stukkerét.

A hókotró-alkatú győztes elé állt, és máris kezdetét vette a szem-párbaj.

Hosszan tartott.

Egyszer csak ezzel is megvoltak.

Következett a nemesb szervek szájba ajánlása. Ezt az asszót kétségkívül a hókotró nyerte, e műfajban dúsabb szókincsű lévén.

Illetlenül hatalmasat ásítottam.

Az ásítás felénél járhattam, amikor olyat láttam, minőt még sosem: a hókotró felkapta a karját, mohón beszagolt a hóna alá, s menten begerjedt. Baromi ordítást hallatva megpüfölte öklével a mellkasát, és a szamurájnak ugrott.

Tátva maradt a szám.

Vis Major kecsesen ellépett a felé süvítő torpedó útjából. Villant a karja. A lába is.

A hókotró elnehezült kissé, majd összeomlott, ám a lendület tovább sodorta busa testét. A fal jelentkezett, és feltartóztatta a lavinát.

A szamuráj zsebre vágta a kezét. Nem kellett volna ezt tennie.

A romhalmazzá lett vagány mélyet slukkolt a hónaljából, akár valami stimulánsból, és újult erővel rohamozott.

Neki főleg nem kellett volna ezt tennie.

Vis Major ismét hagyta, hogy kifussa magát, bolond is lett volna útjába állni. Amint a szilajul üvöltő pacák elrobogott mellette, előkapta ökleit a zsebéből.

Aztán a fal adta a másikat.

Csend lett volna, ha nem sípol számos tüdő. Az áhítat nehézlégzése hallatszott körös-körülöttem.

Az egyik ex-ablak előtt, jókora dézsában csapzott növény ácsorgott. Mentem is, legott, lapunyi leveleket tépdésni róla.

- Mit csinálsz? - kérdezte a szamuráj.

- Koszorút fonok a homlokodra - suttoztam.

- Fikuszból?! - háborgott.

- Nem fikusz.

- De nem is babér.

- Na és, ha nem babér, nem fikusz, hanem filodendron?! Megillet, mint hőst.

Körülöttünk mindenki elfoglalta magát. A kollégák igazoltattak, majd megbilincseltek választottaikat. A felcserek öltögettek, flastromoztak. A páciensek jóízűen jajveszékelték.

Vis Major felfigyelt egy alakra, aki éppen olyan sötét és lapos nézésű volt, akár a többi, ám zöld alapon sárga pöttyös inget és metál-lila nadrágot viselt.

- Simonsky! - hörrent. - Mit keresel te itt?! Nem a sitten kéne lenned?

- Tudd meg, hogy nem! - tiltakozott a szólított. - A jó magaviseletemért kiengedtek.

- Naná, hogy odabenn csak eminens magaviseletű lehetsz, Simonsky! Bezzeg, ha egy leányka-otthonban kellene letöltened a büntidet, hamar elromlana a te magaviseleted!

- Ne beszélj így velem, jó?! Különben is, éppen munkába mentem, csak beugrottam egy gyömbérszörpre, amikor ezek a bunkók ölre mentek, én meg itt rekedtem. Fel sem emeltem az öklömet!

- Egyetlen széket sem? - kérdezte a szamuráj. Látszott rajta, hogy kételyek marcangolják. - Még egy sörös flaskát sem?

- Hogy' képzeled?! - nyafogott Simonsky. - Sokat ültem, kezeltek is: színes pirulákat, meg áramot is kaptam. Rendben vagyok. Jól viselem magam. Máris elkéstem!

Vis Major faképnél hagyta a fickót.

Néhány szót váltott Bambival. Tudatta vele, hogy a Mézeskalács ügye elsimult. Majd intett nekem: mehetünk.

Éppen elhelyezkedtem a kocsiban, a szamuráj talpa a gázpedálra feszült, amikor egy eléggé fiatal és szörnyen idegesnek tetsző egyenruhás zsarú rohant utánunk, és a csukott ablakoz lapította az orrát.

- Vis Major! - lihegte izgatottan. - Csak azt akarom biztosan tudni, hogy tényleg Simonskynak szólítottad a tarka pasast?!

- Tényleg. Ugyanis Simonsky a neve. Beteg a páli, pár éve én kaptam el, amikor egy kislánnyal erőszakoskodott, és nem is az elsővel.

- Saját szememmel láttam a papírját - mondta az ifjú zsarú, továbbra is szertelenül lélegezve. - Luigi a neve. Michael Luigi!

- Oké - sóhajtott a szamuráj. Lekapcsolta a gyújtást. Kitette a lábát a kocsiból. - Hol van hát a jó cukorkás ember? Hadd csevegjek el vele.

A kolléga mélyen elsápadt.

- Elment. Elengedtem. Aztán kezdtem tépelődni azon, hogy miért is szólítottad Simonskynak, ha egyszer Luigi a neve!?

- Minek nevezzetek?! - nyögte a szamuráj. - Oké, majd kérdőre vonom holnap. Bizonyára fog még gyömbérszörpöt inni.

- Nem is azért, hanem azért vagyok ideges, mert a nevén kívül azt is kérdeztem, hova siet. Dolgozni, mondta, munkába megy, fűteni kell a kicsi leánykáknak.

- Kiknek?! - hörrent Vis Major.

- Szóval - nyögte az ifjú zsarú -, fűteni igyekezett, mivel hűvösek az éjszakák. A közelben melózik, két saroknyira innen, az árvaotthonban.

- A skalpom lerántom! - tört ki a szamuráj. - Hamis papírokkal beopta magát! Gyerekek közé! Ez mindent felülmúl, pedig korábban is a kiapadhatatlan ötlettáráról volt híres. Számoszor bejuttatta magát lakásokba, ahol tönkretehető kislányokat remélt. Mondta magát a szülők barátjának, szerelőnek, zsarúnak, óraleolvasónak, az iskolaigazgató küldöttének, majd vérbe borította a meglepett gyereket. Az efféle specialistákat haláluk napjáig lakat alatt kellene tárolni! Egy sziget kellene, köröskörül cápákkal, direkt a cukorkás paliknak. Odavitetném azt a díszbarmot is, aki a jó magaviseletéért szabadon eresztette ezt a mótely Simonskyt!

- Nyugi - mondtam. - Utolérjük.

Nem értük utol. Simonsky fejhosszal győzött.

Hatalmas kapu feszült előttünk. Vis Major kitartóan csöngetett, s már-már ott tartott, hogy fegyverrel nyit be, amikor végre hangot hallottunk az aprónyi kémlelőablak mögül.

- Mit akarnak? - kérdezte egy nő zsémbesen.

- Rendőrség! - felelte a szamuráj. - Egy Simonsky nevű pasasért jöttünk.

- Na, mert itt ilyen nevű illető nincsen! - kuncogott a női hang. Az ablakocska a helyére kattant.

- Michael Luigi. Mostanában így hívják az illetőt.

Az ablak csukva maradt, a hang emeltebbé vált.

- Luigi úr este elugrott néhány percre, és két óra múltán jött vissza.

Reggelig már nem ugrik el többet, ezt garantálom!

- Dehogynem! - mondta Vis Major. Úgy rémlett, az idegeire megy a nő. - Nyissa ki az ajtót, és húzódjon félre!

- Tudja bizonyítani, hogy maga rendőr?

- Szeretném. Kinyitná ezt a tetves ajtót? Megtenné?!

- Jöjjön vissza reggel.

- Nem jövök vissza reggel, mert el sem megyek!

Megszólaltam mivel a felek parttalanná váltak.

- Asszonyom, nekünk ki kell onnan hoznunk Luigi urat, mielőtt kárt tenne valamelyik gyermekben. Ön medvét eresztett a bárányai közé.

Az ajtó kitárult. A szamuráj előrerohant. Ledübörgött a pincébe vezető lépcsőn.

Mire felocsúdtam, szóváltás hallatszott lentről. Majd pofonváltás neszeit vettem ki.

Csontos, hórihorgas asszony állt mellettem. Legfeljebb harmincéves lehetett, ám a bárányok sokat bosszanthatták: haja szürkére őszült.

Dermedten nézte a rosszkedvű Simonskyval felfelé lépdelő szamurájt.

- Voltaképpen mi történik itt?!

- Féregtelenítettünk - felelte Vis Major. - Legközelebb nézzék meg jobban, kit eresztenek a házba. A preventív ciánozás a legbiztosabb. Inkább nem ecsetelem, mi történhetett volna.

Jó éjszakát kívánva távoztunk. A kapu bevágódott mögöttünk. Fogadni mertem volna, hogy a nő mögötte maradt, szoborként, mit sem értve.

Simonsky a fogát csikorgatta.

- Semmit sem csináltam! Semmit!

- Mindnyájunk megkönnyebbülésére - felelte a szamuráj. - Mindazonáltal kerül beszédtemánk: hogyan lettél Luigi úr? Loptad vagy vásároltad az új papírt, netán öltél érte? Miért használtad fel? És miért éppen ott? Még egy kérdés: hogyan is állhattad meg röhögés nélkül, amikor a leányka-otthont emlegetve vakon beletaláltam a százas körbe?! Mindezt leszámítva tényleg semmit sem csináltál. Túl azon, hogy tudatosan készülödtél életed legnagyobb állatságára, holott, igaz lelkemre mondom, az eddigiek sem voltak kicsinyek!

Simonsky elpityeredett. S ez volt minden, amire hajlandónak bizonyult utunk hátralévő részében.

Alighogy Luigi urat letétbe helyeztük, Bambi újabb esemény hírével állt elő. Egy bérház földszintjének egyik álmatlan lakója zajt hallott a szomszédos hajlékból, s ez elgondolkodtatta, mivel csak pár órával előbb járt odaát, hogy megetesse a távollévő gazda halait.

A pasas addig-addig töprenkedett az illetéktelen zajokon, mígnem kitévedt az erkélyre, ahol is azt kellett tapasztalnia, hogy valaki jogtalanul behatolt a gondjaira bízott lakásba, mégpedig az erkélyajtó bezárásának módszerével.

Emberünk visszalopakodott a lakásba, a telefonkagylóért nyúlt, és zsaruért kiáltott.

Nesztelenül érkezünk, abban bízva, hogy rajtakaphatjuk a betörőt.

Átlebbentünk az erkélykorláton, egymást fedezve a lakásba lopakodtunk, halkabban, mint a denevérek.

Rendetlenségre bukkantunk. Találtunk három, fürdőlepedőből rögtönzött, degeszre tömött batyut az erkélyre nyíló hálószoobaablak előtt.

Az akváriumból kiborított halak némán tátogva, vergődve fuldokoltak a nedves szőnyegen. Üreges belsejű műsziklák heverték körülöttük.

Megrohamoztuk a fürdőszobát, bevettük a konyhát, feltéptük a kamraajtót. Senkit nem találtunk.

Visszafelé siettünkben a szomszédos úrba botlottunk az erkélyen.

- Amíg magukra vártam, átsörögtem telefonon, hogy megijesszem - újságolta a középkorú pasas. Csak egy hajszállal kellett volna jóképűbbnek lennie ahhoz, hogy feltűnően hasonlítson Woody Allenre.

- Megijesztette - biztosította Vis Major, s a két méter magas, zöld üvegfal mellett áthajolt a másik szomszéd erkélyére.

Magához intett.

Felpattantunk a korlátra.

A jelek arra vallottak, hogy a telefoncsörgéstől megrettent betörő átmenekült a szomszédba, az erkélyen kushadva megleste érkezésünket, majd pánikhangulatba kerülve benyomta az üveget, és becsörtetett az idegen hálószoobába. Talán azért, hogy a lakáson át a lépcsőházba futva egerutat nyerjen.

A hálószoobában alvó nő felriadt. Sikoltozva a párna alá nyúlt, stukkert rántott elő, és vaktában lövöldözni kezdett.

Éppen ekkor értünk a törött üvegű ajtó közelébe.

Hasra vetettük magunkat, és imádkoztunk. Kóbor pisztolygolyók szállidostak körülöttünk.

A nő fáradhatatlanul sikoltozott, a tüzelést sem szüneteltette.

- Hé! Csináljon fényt, és csak akkor lőjön, ha a pasas mocorog! Zsaruk vagyunk. Szeretnénk bejutni, hogy segíthessünk.

A stukker üresen nyekkent odabent. Olvasólámpa fénye kúszott a falakra.

A nő újra sikoltott.

A szamuráj a szobába rontott.

Látnia kellett, hogy ketten vívnak az ágyon. Az egyik bajnok rózsaszínű hálóinget és szivacs-hajcsavarókat viselt, a stukker még nála volt, bár már kiürült tárral.

A másik vívnok fekete bőroverállt és ósdi pilótasapkát hordott, ugyancsak feketét. Úgy festett, de úgy is harcolt, mint Batman. Lesöpörte ellenfelét a stukkerről, és legott ránk szegezte szerzeményét.

Vis Major vigyorogva előrelépett. Vigyora a fekete szerzet női mivoltának, valamint ama mulattató ténynek szólt, miszerint a zsákmányolt pisztolyban immár egy vaktöltény sem lappang, nemhogy látó.

A lakás tulajdonosa fenntartotta magának a sikoltozáshoz való jogot. Támadója a szamurájt nézve a nő szájába nyomta a stukker csövét. Fiatal arca eltorzult a dühtől.

- Lelövöm, ha nem mentek vissza a francba, ahonnan jöttetek! - kiáltotta.

Vis Major eltette a fegyverét. Felemelte két kezét.

- Oké, nyugi - mondta. - Visszamegyünk.

Intésére az ajtóhoz hátráltam. Ugyanaz jutott az eszembe, ami benne is

felötölhetett. Lehet, hogy a stukker nem is ürült ki. Talán csak azért kattant csütörtökösen az utolsó lövés előtt, mert birtoklója elmulasztotta kibiztosítani. A fekete bőroverállos nő megtette ezt.

- Mozgás! - visította.

Kétségkívül ő volt a helyzet ura. Elfegyvertelenedésünk láttán kivette a csövet a rémült asszony fogai közül.

Lassan hátráltunk az erkélyajtó felé, talpunk alatt üvegcserepek csikordultak.

Vis Major túlzott ügyetlenséggel rákolva, akár egy háztartási rém, lesodorta a komódon álló porcelán szobrocskát. A műtárgy ezerkétszáz darabra törött a padlón.

A szerencsétlenség újabb lendületet adott az eseményeknek. A ház asszonya szilaj csatasikolyt hallatva beélesítette a fogsorát, és a bőrcuccos nő csuklójába vájta.

A szamuráj átrepült a szobán, és lecsapott a pisztolyra. Miután megszerezte a fegyvert, az overállos szerzetnek szentelte a figyelmét.

Kiszabadította a nő csuklóját vendéglátónk fogai közül, majd hátracsavarta a karját, s ilyképpen térdre kényszerítette őt a lábai előtt.

Azután egy, egyetlenegy pillanatra megosztotta a figyelmét a két női lény között, mivel a ház asszonya visszatért a sikoltozás ősi művészetéhez.

Vis Major gyengéden csendet kért.

Ekkor a fekete pilótasapka előrelendült, akár egy tekegolyó, és ágyékmagasságban telibe találta a szamurájt.

A pasas lendületből az ágyra hanyatlott, elsodorva jogosan ott tartózkodó vendéglátónkat. Mindketten levegőért kapkodtak. Az asszony szeméremből, a szamuráj a szemérmét ért borzalmas atrocitás miatt.

Megmozdultam. A kasztrátor nem számított rám; a gyomrárt ért talprúgástól meggörnyedt, a ilyképpen szinte a térdemre hajtotta a fejét. A térdemmel való ütközés a falhoz tántorította, ahol is szétvetett karokkal állva maradt néhány másodpercig, majd lemállott onnan.

Vis Major talpra állt. Imbolygott kissé, szeme könnybe lábadt. Zöldes arcán fájdalom vonaglott. Nem is próbálta titkolni kínjait. Nem volt egy Winnetou.

A ház asszonya viharosan távozott a felforgatott ágyneműből. Siettékben átgázolt a paplanon kallódó távkapcsolón, minek következtében a tévé életre kelt, s egy bekötött szemű, törölközőket tapogató nőcske üdvözült mosollyal legott ránk akart tukmálni valami tuti öblítőszert.

S e percben, hevesen szirenizálva, a kollégák is befutottak.

Vis Major a haragosnak rémlő kasztrátor elé térdelt, és lerántotta fejről a fekete sapkát. Gonosz mosoly terült szét meggyötört vonásain.

- Szegény halacskák - szólt csúnya hanghordozással. - Egészen sápadtak voltak a szőnyegen. Halálsápadtak.

A nő harapni készült, de ez a példány már semmi újat nem nyújthatott a pasasnak.

A szamuráj félresöpörte a csattogva felé tartó fogsort, és a fejét ingatva tovább sopánkodott.

- Megfúltak a halacskák. Miért kellett meghalniuk? Miért is kellett ártatlanul bűnhődniük?!

Ezzel az overáll nyakában fityegő cipzár-nyelvért nyúlt, s lassan, élvezettel előhámozta a bőrből a nőt, s az vergődött, vonaglott, akár a halak a másik lakás szőnyegén.

- Na de...! - nyögte vendéglátónk, kezében egy félig kiszívott konyakos üveggel, már-már helyredöccent lélekkel, melyet a szamuráj különös viselkedése újfent kisiklatott.

- Mi már csak ilyen viszonyban vagyunk - magyarázta Vis Major. - Köztünk szinte minden megtörtént már, ami csak megtörténhet egy férfi és egy nő között: ordítoztunk, fenyegetőztünk, pofozkodtunk, szétfejelte a családi ékszereimet. Kézenfekvő, hogy most lemeztelenítem.

A cipzár lehúzásával végezve a nőre nézett. Ujjai az overáll alatt matattak. Ráfonódtak egy vászon övtáskára, olyanféltre, amelyet általában a turisták viselnek.

- Netán adod magadtól? - érdeklődött a soron következő cipzár-nyelvvel a kezében.

A kérdezett csőre töltötte a nyálát, nem lévén különb fegyvere. Vis Major elkapta a fejét a köpet útjából.

- Nos, ha nem adod, akkor elveszem. Szétfeszéget a kíváncsiság, hogy vajon mi lehetett az akváriumban. Kovakő? Fenőkő? Nem! Drágakő!

A táska kiontotta tartalmát. Egy férfimaréknyi gyémántot.

- Nahát, hiszen ez egy nagyon, mesés! - örvendezett a szamuráj. - Bár nagyon úgy akartad elrendezni a helyszínt, mintha átlagos betörő járt volna ott, hajszálpontosan tudtad, miben utazol. Hosszú éjszaka néz ki neked. Kellemetlen pacákok fognak kérdezgetni: vajon honnan tudtad, hol és mit kell keresgélteni. Azt is tudnod kell, kitől zsákmányoltál, de még azt is, hogy az illető miként jutott a kövek birtokába. A lakásbérlők errefelé brillekkel rakják tele az akváriumukat? Tipikus ez?

Vendéglátónk egyetlen korttyal eltávolította az üvegből a konyak maradékát. Utána tovább bámulta a drágaköveket. Nehezen lélegzett.

Az overállos nő, szőke, zöld szemű, fiatal és dühös, azt mondta:

- Megöllek. Lehet, hogy csak tíz év múlva. De akkor is megöllek.

- Majd töprengj el a sitten, egymillió ráccsal elválasztva a pasasoktól, a szavaimon: inkább teljesen ölj meg egy férfit, semhogy kiirtsad a tökeiket. Kevés nőt őrizek meg az emlékezetemben. Rád tíz, húsz, ezer év múlva is emlékezni fogok, és nem jó szívvel.

Elegánsan félreszökkent az arcába irányított nyálfröccs elől. A gyémántokat a hozzá legközelebb álló kolléga tenyerébe söpörte, és kihajózott a lakásból.

Hogy vagy? - sóhajtottam a kocsiban.

- Nem bánám, ha valakit jól el kellene kapnom egy szökökútban - felelte.

- Hideg vízűben?

- Jegesben.

Elkuncogtam magam. Rám meredt. Csúnyán méregetett.

- Semmi, csakcsupán arra gondoltam, hogy játszva elbántál a négyajtós pacákkal a csehóban - magyarázkodtam. - Aztán egy törékeny nőcske simán betett neked.

- Kuncogtató - morogta.

Ezután jó ideig nem beszéltünk. Kisvártatva az iméntihez hasonló módon behatoltunk egy lakásba, ugyancsak egy éber szomszéd által riasztva. Ez már némileg jobb környéken történt, mi mégis óvatosabban jártunk el, mint korábban, mert a bejelentő lövöldözésről tett említést.

Két halottat találtunk az elegáns hajlékban. Az asszonyt az ágyában, a férfit

az óra-szobában végezték ki.

A hatvan év körüli nőt álmából felrettenve érte a lövés. Az idős férfi nem könnyen szabadult e földi pokolból, előbb a térdét, majd a vállát lötték szét. Talán azért kínozták, hogy megtudjanak vagy megszerezzenek tőle valamit. S amikor megkapták, amire vágytak, tarkólövessel oltották el az életét.

A füzöld drapériával borított falakon rengeteg óra függeszkedett, különféle korokból származó remeklések, működött valamennyi; kedves hangon számlálták a tűnékeny másodperceket.

Vis Major térdre ereszkedett a vértől síkos márványpadlón heverő férfi mellett, és hosszasan nézte ökölbe dermedt kezét, összekarmolt, véralvadékos ujjait.

A bejelentő - elegáns, középkorú férfi - a bejáratú ajtó melletti falhoz támaszkodva hatyúfehér zsebkendőjét markolászta, amellyel időnként leitatta homlokáról a hideg verítéket.

- Lehet, hogy túl élénk a fantáziám - kezdte -, esetleg megártott a szakmám: jogász vagyok. Néhány nappal ezelőtt megjelent a házban egy férfi, menekültnek mondta magát, aki azért kénytelen házalni, hogy a családját eltarthassa. Mindenféle hitvány bővít kínált, mondtam is neki, hogy elvétette a házszámot, mifelénk aligha talál vevőt a - már megbocsásson, hölgyem - pisilő kisfiú fazonú flakonban tárolt kozmetikumaira, a penetráns kölnivízzel töltött gumitulipánjaira, egyebeire. Egyszóval röviden elküldtem a fickót, de ő becsöngetett ide is, Meyerékhez. Simon Meyer faliórákat gyűjt, miként mások bélyeget vagy érméket. És Simon rajong a gyűjteményéért, boldog-boldogtalannak dicsekszik vele; a házalót is behívta, és gondolom, miként nekem és mindenkinek, annak a fickónak is ecsetelte valamennyi óra történetét, különlegességét, értékét. Lehet, hogy ezért történt...?

Vis Major megállt mellettünk. Hallani akarta az elmondottakat. A férfi elismételte szavait, majd megjegyezte:

- Lehet, hogy a két dolognak semmi köze egymáshoz. A házaló vékony, éhes kis ember volt. Miután a lövöldözés hallatán telefonáltam magukért, észrevettem, hogy két férfi vág át a kerten. Az örökzöldektől nem jól láttam őket, de valahogy az volt az érzésem, mintha nem is emberek, hanem egzotikus erdei állatok lennének, gorillák vagy orángutánok. Mindkettőjüknek sporttáska lógott a vállán. Nagyjából ennyit mondhatok. Esetleg még annak is lehet jelentősége, hogy a múlt héten itt járt egy tévé-stáb. Meyer úr hobbijáról készítettek műsort.

- Ön meg tudja állapítani, hiányzik-e néhány darab Meyer úr gyűjteményéből? - kérdezte a számuráj.

A férfi bólintott.

- Megnézném, hogy a három legértékesebb óra megvan-e. Megkapta a lehetőséget.

A szakértői csoport megérkezése után leléptünk.

Vis Major rágódott valamin. Szótlanul vezetett, s amikor halványan utaltam arra, hogy ihatnánk egy kávét, nem fejtett ki ellenállást.

Beültünk egy csehóba. Elhörpöltük az évezred legpocsékabb feketéjét. A számuráj kimosta a száját egy pohár sörrel, majd rám nézett, és felsóhajtott.

- Mi jut eszedbe? - kérdezte.

Eminens létemre tüstént tudtam a feleletet.

- A házalóról? Az örökzöldek alatt lopakodó egzotikus állatokról?

- Van még valami - közölte. - Feltűnt, hogy Meyer görcsösen összeszorítja az ujjait.

- Ejnye - suttogtam, arra célozva, hogy megest túllépte hatáskörét.

- Tételezzük fel, hogy a néhai Brent Fischa azért kapta meg a minden heti rendes verését, végül pedig az ólomdózisát, mert nem közölt tuti címeket az ő jó munkáltatóival? Feltehetjük, hogy az ügynökök tevékenységi körébe a felkeresett lakások felderítése és az ingó vagyon felértékelése is beletartozik? Lehet, hogy Brent Fischa erre nem volt hajlandó, holmi érzelmi-erkölcsi megfontolásból?! A "vékony, éhes kis ember" viszont elárulta kenyéradó gazdáinak, hol találhatók a ritka órák?!

- Hallgass ide, szép Sherlockom. Igyál egy sört, mi több, állapotod súlyosságára való tekintettel akár denaturált szeszt is ihatnál. A szomszéd tényleg említett házalót és lopózkodó orángokat. De ez még nem azt jelenti, hogy Horace és Donlee keze van a dologban.

- Ennyi még csak sejtetné - bólintott. - Meyer úr szorongatott valamit, mégpedig egyik gyilkosa ékességét, egy fülbevalót: aranyláncon függő patkót.

- Szédítő - nyögtem.

- Csupán egy apróság szól a feltevéseem ellen. Midőn a Nem Piskóta telefonvonalán tartottam a fülemet, azt kellett hallanom vele, hogy legkedvencebb kuplerájosom és gyászhuszárom, Marlo Ballerini egy ma éjszakai buliról fecserészik, mégpedig az említett patkós ékesség tulajdonosával, Donlee-vel. Horace és Donlee néhány ezresért megverhet valakit ma éjjel, Kedvelt leánykereskedőm és példaképem az apaságban: Marlo Ballerini nagyon hangsúlyozta, hogy az illetőt, akit egyébként tapintatos óvatosságból nem nevezett meg, nem szabad likvidálni. Nyolc napon túl gyógyuló kezelésre szolt a megbízás. A végrehajtáshoz, az ezreseken kívül, felajánlotta hat válogatott verőemberét is.

- Várj csak, intellektuálisan lemaradtam - szoltam. - Kezdjük előlről. Horace és Donlee ügynökeinek nem csak a bővli eladása, hanem a bővli-mánok vagyoni helyzetének felderítése is feladata, egy későbbi betörés, netán rablás, esetleg rablógyilkolás céljából, amit már a főnökök hajtának végre. Brent Fischa rájött volna, hogy miért kell részletesen beszámolnia az általa felkeresett személyek életkörülményeiről?!

Vis Major vállat vont.

- Ezt a szimatoknak kell kideríteniük. Brent Fischa esetében ott van nekik a személyleírás, amit a szomszédné adott, mielőtt amnéziában megbetegedett volna. Simon Meyer esetében is tákolhatnak valamit a szomszéd benyomásaiból, plusz az áldozatnál ragadt aranypatkóból. És ha valami ritka mázli folytán még az elszerzett órákra is rábukkannának egy orgazdánál?! Akármerről nézem, a nyomok mindenfelől Horace-ékhoz vezetnek. A kopók odaérnek, és szépen megkérdik: miért? Ilyen egyszerű.

- Jobb is, ha megvárod, amíg az újságok megírják, mi a történet - gondoltam fennhangon.

- Ha engem kíváncsivá tesznek, nem tengődhetek az oldalamat fúrogató kényelmetlenséggel holtom napjáig. Úgy döntöttem, máris megkérdezem, egyenesen, szájából szájba. Tehát: most elugrunk a Sterlingért, azután megkeressük a szex-testvéreket.

- Nem érnek rá - emlékeztettem. Nyolc napon túl gyógyuló páciensen dolgoznak. Mindazonáltal kinézem belőled, hogy Ballerini tapintata ellenére is tudod, hol

kell keresgélni őket.

Rám mosolygott.

- Nem tudom. Legimádottabb kukkoldásom és kriptavirágzó, Marlo Ballerini ezzel a tanáccsal bocsátotta el Donlee-t: "Hallgassátok a rádiót".

- Ezt csak most mondd?! - nyögtem.

- Mostanáig kérdeztem rajta - vallotta be.

Figyeltem az arcát. Fájdalmai lanyhultával ismét jelesül alakította Winnetout.

Lekúszni készültem a bárszékről, amikor egy férfi, fánkfejű, készségesen hozzám ugrott, és leemelt a magasból. Velem udvariaskodott, de a szamurájra mosolygott, mintegy hatszáz wattos ragyogással.

- Hallom - mondta -, keresed a kis Marianót.

- Keresi a fene - felelte a szólított.

- Nehogy már ne keresd - kacagott az ember, fánkszerű arccal; a jókedvű pufökság már-már elnyelte a szemét. Őszes tincsei rugókba álltak a homlokán.

- Mindenki beszéli, hogy a zsaruk is vérdíjat tűztek a fejére, oszt te is csak zsaru vagy, akárhonnán veszem.

- Koppj le - sóhajtott unottan Vis Major.

A fickó mély meghajlással csókot ragasztott a kézfejemre.

Az utcára masíroztunk, a járgányba ültünk. Kivételes megtiszteltetés ért: vezethetem.

Vis Major rádiózott. Blicket hívta, s holmi kávézásról tett említést.

Az járt a fejemben, amit az imént mondott: "Hallgassátok a rádiót".

Blick, Titus, Sidney és Ryan, azaz éppen két kocsinyi zsaru kávézgatva várt ránk az irodában.

A szamuráj marokra kapta a Sterlinget, majd rajongóival a nyomában a diszpécser-szobába vonult. Engem úgy otthagytak, mintha láthatatlan - és minden más módon is érzékelhetetlen - lettem volna.

Sokan és gyakorta rámsütöttek már, hogy nő-sovinisza vagyok, olykor igazuk is volt. Magamra hagyottan olyan vadakat gondoltam a pasasokról - titkaikról és kisdudájukról -, hogy még egy férfi-klubokat robbantató, terrorista feministát is zavarba hoztam volna.

Azután bejött Ryan, egyedül.

Ryan, a nyurga, kócos, ártatlan kék szemű, félszeg vigyorú, ideggóc-nyugtalan fickó megállt előttem, rámeredt a kezére, azon is a középső ujja körmére, s azt mondta:

- Szeretném, ha velem töltenéd az éjszaka hátralévő részét.

- Úgy érted, hogy veled járjam Fertő Cityt? - kérdeztem.

Bólintott, szinte csak a körmének.

Kérdéssel keresztettem zavarát.

- Amíg ők...?

- Van egy kis elintézendőjük.

Hallottam ám jól, hogy ezenközben az ajtó nyílik, csukódik. A diszpécser-szobáé. Léptek döngtek a folyosón.

Semmi bajom nem volt Ryannel, ezért életben hagytam őt. Kirúgtam magam alól a széket, felszakítottam az ajtót.

Elsőként értem a kocsizhoz. Behuppantam a kormány mögé.

Hozzábilincseltem magam. Halálos komolysággal.

Vis Major megmeredt a nyitott ajtóban.

- Nos - sóhajtott -, attól tartok, nem értettél meg minket.

- Nem adtál alkalmat a megértésre: elfelejtetted közölni a terveidet, s még nagyobb mulasztás: nem kérdezted a véleményemet.

- Hát persze, hiszen véleményed, az van, mindig.

- Ül be, és a mi meccsünket velem játszd le!

Blick a torkát köszörülte a samuráj mögött.

- Vis Major, utálok ellenkezni veled, de Kyrának igaza van. Persze csak kivételesen. Mégsem rázhatod le őt, egyetlen kukk magyarázat nélkül. Legalább beszélj meg vele.

- Az ő érdeke... - kezdte a samuráj.

Közbeüvöltöttem:

- Nyugodtan rám bízhatod az érdekeim szem előtt tartását! Szállj be, vagy úgy itthagylak, mint a füst! Vagyok olyan machó, mint te!

- Ettől féltem - sóhajtott.

Búcsút intettem Blicknek, a házfal tövében osonkodó Ryannek és a másik két cselszövőnek. Beült mellém, leszerelte a bilincsemet.

- Hová? - kérdeztem, hanyag taxis-hangsúllyal.

Mondta és mutatta is.

- Előre.

- Egyenesen előre?

- Hallgass végig! - kezdte, fortyogósan. - A fültanúja voltál, mikor legalantasabb kedvencem...

Közbedumáltam, mielőtt elsorolhatta volna a jelzőit:

- Marlo Ballerini!

- Ő. Megfenyegetett, hogy megkeserülöm gyásza háborgatását...

Újfent közbekotyogtam, bár csak közlékenységből.

- Fültanúja voltam. Ugyanazon éjszakán még kétszer, ketten is jól megfenyegettek, megkeserültetéssel ijesztgettek. És még számoszor megfenyegetnek majd ebben az életben, mert ez a mi tevékenységünk ezzel jár. Marlo Ballerini fura kriptájába én vittelek el, a balhé is kettőnké. Ne gyere nekem azzal, hogy "te gyöngye leány vagy", mert lepuffantalak. Ne gyere azzal se, hogy féltesz, se azzal...

- Féltelek - mondta egyszerűen. - Remek dolog az, hogy kettecskén járunk, fedezhetjük egymást a csatákban, de kelepce is ugyanakkor, hiszen ha megzsarolnak azzal, hogy kilátásba helyezik testi épséged sérelmét, példaként emlékezz a pályaudvari slózirra, nem egyedül maradok, hanem nullára redukálódok...

- Ha Blickkel lettél volna a slóziban, nem ugyanaz történik?! Bármelyik társad torkát kapják is el, nem ugrálhatsz tovább, hacsak nem akarod, hogy kiirtsák az illetőt.

- Ez az elmélet, kicsim - mondta feszes szájszájával, szándéka szerint kegyetlen őszinteséggel. - Ellenben a gyakorlatban nem kaphatják el Blick torkát.

- Mert ő férfi?! Pontosan olyan torka van, mint nekem! Pontosan olyan gyanútlan lett volna, mint én. Mivel mind ez ideig nem győztél meg, próbálkozz mással. Mit tudsz még felhozni ellenem?

- Tudod, az sem véletlen, hogy házastársak nem dolgozhatnak együtt.

- Ne is dolgozhassanak. Mire mennél Cameával?

- Azok sem dolgozhatnak együtt, akik különösképpen kötődnek egymáshoz

érzelmileg.

- De mi nem kötődünk. Van még valami?

Bólintott.

- Van.

- Na?

- Mi kötődünk.

- Különösképpen? - kérdeztem.

Felhorkant.

- Hiszen te teljesen amuzikális vagy az érveimre!

- Milyen érveidre?!

- Szívesen megbeszéltem volna veled egy sor problémát, amiket kapcsolatunk illeténre fordulása vetett fel.

- Milyeténre fordult a kapcsolatunk?! - kiáltottam. Közben mentem, egyenesen előre, a parancs szerint. Elhagytunk egy alvó lakótelepet, egy reflektorokkal megvilágított kenyérgyárat, kezdtük elhagyni a térkép szélét. Blickék réges-régen eltűntek mögülünk.

Vis Major nem felelt, s ezzel engem emésztett. Emelt hangon gondolkoztam, úgyse hallotta senki rajtunk kívül.

- Szeretted volna megbeszélni velem ezt meg azt, s ennek úgy adtad jelét, hogy ama reggelen elmentél, mint a fene, szótlánul. Szeretnél megbeszélni ezt meg azt, de nem beszélsz meg semmit. Halálra fáradtam, értsd meg! Hogy folyton az agyadat kell tapogatnom, ki kell találnom, mit gondolsz, mert nem közlöd. Ha heteken át teleportálnám magam innen-oda és balról jobbra, akkor sem készülnék ki ennyire. Egész álló nap alfában vagyok, ráadásul a tiedben. Nem bírom! Kinyiffanak!

- Miről beszélsz? - csodálkozott. - Megint jössz nekem ezzel a sok lilasággal. Holott pompásan egyszerű a helyzet: nem volt elég.

- Nem?! Mert én torkig vagyok!

- Nem volt elég egyszer-kétszer. Szeretném, ha folytatnánk. De nem akarom, hogy túlfontosodj nekem. Miközben attól tartok, hogy máris túlfontosodtál. Ha titkoljuk, vétünk a szabályok ellen. Ha nem titkoljuk, véget vetünk az együttműködésnek. Ráadásul nincs hatalmam mindezek fölött. Érzelmek!?

- Nőknek való marhaság - bólintottam.

- Nem nekem való, az biztos.

- Mi a fenét akarsz?! - nyögtem.

- Semmit. Mindent. Nem tudom - felelte határozottan.

- Sejttem, mi kellene neked. Valami nyugodt, laza, hanyag kis viszony, az sem baj, ha nővel. Igaz?

- Sok vagy te ehhez.

- Sok vagyok? - kérdeztem. - Kösz, eddig azért szorongtam egyhuzamban, mert kevésnek éreztem magam a kiváló Vis Majorhoz. Mindazonáltal a végeredmény ugyanaz. Nos. Ezért kellene Ryannel kocsikáznom a kertek alatt?

- Nagyjából.

Marokra kapta a mikrofont, és tudatta Bambival, hogy a Szarvas-pataknál járunk, közel a fahídhhoz, elzsibbadt a lába, járna egy kicsit, ha nincs más, fontosabb teendő.

Bambi azt felelte, hogy a rosszféle fiúk alszanak, járkáljon nyugodtan.

Erre a szamuráj visszafordult hozzám, és nyugodtan rám ordított.

- Ha csak egyetlenegyszer is nem neked lenne igazad, belehalnál?!

- Nem. Most az egyszer neked is lehet: mondd az igazat.

Elvigyorodott. Beleborzolt a hajamba. Közel járt ahhoz, hogy a számra vesse magát, az övével. Aztán gondolt egyet, visszaszólt a helyére, s elfoszlott a vigyora.

- Félek - mondta.

- Mitől?

- Mindentől. Legkedven...

- Ballerinitől. És még?

- Horace-éktől. Schwarztól. HáKától, tőled és magamtól.

- No lám. A faltörő kosban feléledt a gyanú, hogy a vésszesen közeledő fal irtó kemény lesz?!

- Késő, immár. Visz a lendület.

Cigaretára gyújtva kilépett a kocsiból, s a híd felé indult. Utánabámultam, és továbbra sem értettem, mit szeretek rajta. Táncosan hajózó tengerészlépteit, hatalmasan magas termetét nézve összes érzékemen végigvillámlott a vágy; emléke a szeretésnek.

A villamosság. A mindent elringató, illó harmónia. Az utolérhetetlen, vágyva vágyható érzés, mikor néhány gyönyörű percig végtelennek érzed magad, tested súlytalan, lelked nem ismer határokat.

Gyakorolnom kellett. Tágra nyitottam elhomályosuló szememet, arra kényszerítve magamat, hogy kifelé lássak. Járgányunk tágas parkolóban vesztegelt, amely hajdan piactér, még korábban máglyarakásos boszorkányégetési helyszín lehetett. Semmi egyéb ok nem indokolta, hogy az egy szekérnyi keskenységű fahíd melletti térséget kőburkolattal tegyék járhatóvá, sármentessé. A teret karéjozó fák fényért kapaszkodva nyurgultak óriásokká. Illatos szél kószált a víz fölött.

Azon kaptam magam, hogy újfent a szamuráj illatszerének rejtélye foglalkoztat. Olyan puritán illatszer lehet, ami már nem is puritán, hanem maga a tisztaság.

Tudtam, amikor majd visszajön, nem fogom érezni az illatát, hiszen azért vonult félre, mert el kellett rendeznie magával a félelmét. Ekkor saját félelmeim is előkúsztak, akárha egy mélységes, nyirkos pince fenekéről araszolnának fel, nyálkásnak, féregszerűnek rémlettek, cincogó hangokkal borzongatták a hátamat.

Megfeszültem. A szamuráj átért a hídon, a túloldalán leereszkedett a mederbe, eltűnve a szemem elől. Rám súlyosult a feketéllő éjszaka, a csillagokat lüktető égbolt. Egyedüllétem rám ijesztett.

Amikor meghallottam a fenyegető morajlásokat, a reflektorok fénykévei a fák fölé csaptak, néhány másodpercre megbénított a páni félelem.

Három autó, három pár fehérén izzó Nap rohant felém.

Valaki azt ordította a fejemben: ugorj ki!, ugorj már ki!

Nem mozdultam.

Látni véltem, s iszonyat: kívülről, mintha a lélek máris elhagyott volna, amint a kocsik összezsúfolnak; nyakamat szegi az ütközés, amint előrevág, majd hátrahajít, akkor már élettelenül, szétmállott csontokkal.

A bős járgányok szétváltak előttem, ketten szembefordultak egymással, eltorlaszolta a menekülés útját, a harmadik mögém siklott.

Ismerősnek rémlettek. Találkoztam ezekkel a drága márkákkal ma este, hol is?! Fekete Mazda Böszme, pipacsörös BMW Böhöm, kankalinsárga Porsche Stoki; kürtök rikácsa, pöffeszkedő barbárok a volánnál.

Hát persze.

"Hallgassátok a rádiót."

Szevasz, szamuráj.

Beindítottam a motort.

A mögöttem keresztbe fordult kocsí ablaka tövig lezümmögött. Kinyúlt rajta egy kar, szinte kényesen billegett kis ideig, a csuklón lánc csillámlott, karkötőé. Az ujjak között is láncszemek villogtak, vaskosak, súlyosak.

Az ökörlánc hirtelen a levegőbe emelkedett, fényesen tekergőzött, ráfonódott a CB-antennára, és kettéroppantotta azt.

Gázt adtam, finoman. Másik talpamat felrántottam a kuplungról.

Járgányom hátraszökkent, csöppet sem kecsesen.

A cicomás kar megreccsent.

Villámsebesen váltottam, tövig nyomtam a gázpedált, s miként tanultam, az orrukkal egymásnak fordult kocsik közé hajtottam.

A falanx szétnyílt, akár a legyező. Zománceső szemetelt körülöttem.

Az antennára tekeredett lánc másik végén foglyul esett csukló gazdája el-elakadva, majd széles ívben kiszállt az ablakon. Néhány méteren át magam után vonszoltam. Ekkor végleg engedett az antenna, és a fickó megszabadult, bár ezt már aligha érzékelte.

A patakpartig hajsoltam a kocsit. A berántott kézifék segítségével megfordultam. Fohászkodtam a szamurájért.

Hiába.

Tudtam, hogy nem hagyom ott, akkor sem, ha nincs sehol.

Üresbe tettem a sebességváltót. Hónom alá nyúltam a stukkerért.

Jöttek, rohanvást. Felfogták, hogy egyedül vagyok.

Öten nyargaltak felém. Egy a földön hevert.

Újabb fénykéve mázolt az égre, a hídra gördült egy kocsí. Végiggurult rajta, majd úgy állt meg, hogy eltorlaszolja az átjárást.

Ajtók nyíltak, kétfelől. Megismertem a kigyúrt izmú, kék szemű, fényes hajú pacákokat, ők voltak, személyesen: Horace és Donlee.

Ballerini verőlegényei körbefogták a járgányt, mintha egyetlen, rettenetes medúzává lettek volna. Mindegyikük vasrudat szorongatott. Ütemesen verték a karosszériát. Az ablakokat.

A kocsí csaknem ringatózott, szinte táncosan.

Megmarkoltam a sebességváltót.

Sokan voltak, megbíztak magukban. Egyikük a járgány elé szédült. Hosszúdad arca már-már kifliszerűvé nyúlt a lámpa fényében.

Gázt adtam.

A fickó eltűnt.

Áthajtottam fölötte. Elfért a kocsí alatt, mert nem éreztem a döccenést.

Horace és Donlee termett előttem, úgy álltak egymás közelében, hogy bármikor félrevethessék magukat.

Mindketten stukkert markoltak.

Láttam az arcukon, hogy komolyan gondolják. Csak nemrég részegültek, vértől.

Donlee-t a füléről ismertem fel; a fülén fehérrellő ragtapasz-csíkról.

A visszapillantó tükörben láttam, hogy Ballerini verőfiúinak meggyúlt a bajuk. Vis Major előkerült, amúgy kommandósan. Megjelenése két pribékbe került.

A három talpon maradt pofonhordozó felfogta, hogy idegen járkál közöttünk és gorombáskodik.

Annyi időm maradt, hogy elvessem magam az ülésen. A szétlőtt szélvédő csaknem egy táblában szakadt a nyakamba.

Fogadni mertem volna, hogy Donlee lőtt rám elsőként.

Nyugodtan elmerülhettem volna bárminemű szerencsejátékban, mivel egyéb tevékenységre nem nyílt alkalmam.

Horace és Donlee elmélyülten lövögette a szélvédő hült helyét. Közeledtek.

Úgy találtam, nem ez az a napsugaras jó, amiről ábrándozni szoktam. De még az a kevésbé jó sem, amit Vis Major beígért; itt már szó sem volt nyolc napon túl gyógyuló testi bánatokról.

Donlee-ék feltették magukban, hogy megölnék; ők tudták, miért. Talán bizarr heteroszexuális életmód miatt. Talán kihirdették a rádióban, mint törvényt, mindön éppen nem oda figyeltem, hogy mától a szökékre kell vadászni.

Amikor úgy döntöttem, hogy mégsem várhatom ölbe tett kézzel a halálot, és hasmánt kivettem magam a kocsiból, lövés dörrent a járgány hátulja felől.

Szerencsére nem kerültem az ellenirányú lövedék útjába, ezért az letarolhatta az eredeti címzettet.

Donlee hosszú sikollyal összeesett.

Hason feküdtem, mérgesen.

Az ajtó alatt lapítva célba vettem Horace-t.

És Ryan lelőtte.

Úgy álltak az idegeim, mint a vattacukor, hatalmas, vörös kócban.

Nemigen mertem feltápaszkodni a földről, attól tartva, hogy ledurrant valaki.

S ha mégsem, akkor kedvenc szerelmem észreveszi a szememből potyogó könnyeket, és elejt néhány bornírt megjegyzést a női természetről.

A vállán megsebesített Horace hason csúszva indult elhullott stukkere felé. Átaraszolt mozdulatlanul heverő kedvesén, s amikor lelépott róla, iszonyodva felsikoltott. Visszafordult Donlee-hez, feltérdelt mellette, fejét az ölbe vonta, s minden másról megfeledkezve elsírta magát.

Elképedtem. Egy férfi, combján egy másik férfi fejével, eltorzult arccal, szívbeli fájdalommal, üvöltve zokog.

Donlee meglehetősen halott volt. Emlékeztetnem kellett magam a vétkeire, nehogy csatlakozzam Horace gyászához.

Felidéztem Meyerék hűlő tetemét, Brent Fischa székhez kötözött holttestét, iménti rettenetemet a kocsiban, és mégis, elragadt Horace őszinte, mélységes fájdalma.

A sikolyos, ordítás, iszonyatos sírás elől menekülve talpra szöktem, hogy körülnézzek, mi történt a többi atlétával. Ballerini válogatott emberei szanaszét heverésztek a piacon, némelyik mozgott, némelyik nem. Az észrevétlenül érkezett Blickék azon fáradoztak, hogy felkupacolják őket. Egyik-másik fickó bágyadtan ellenkezett, szitkozódott, köpdösött, de kevés pofon is jótékonyan nyugtatta az idegeiket.

Vis Major Horace-ék felé tartott. Bal válla furcsán lógott; vasrúdra gyanakodtam, kiváltó okként. Mégis, hős szerelmem púposan, sántán is jó benyomást tett rám.

Eléje siettem, felkínáltam a vállamat, támaszul. Nem fogadta el.

- Szedd össze a hányódó stukkereket! - parancsolta.

Szinte közömbösen elbicegett Horace mellett. Meg sem állt a húsrózsaszín Fordig. Behajolt az utastérbe, leállította a motort. Kivette a kulcsot; egy tűnő pillanatig úgy rémlett, nem tud felegyenesedni, végül mégis elimbolygott a csomagtartóig. Felpattintotta a fedelet, azután hökkenten felnyögött:

- Hát én leikrázok!

Megdermedtem a stukkerért lehajoltamban. Éppen érdeklődni készültem, hogy

minek nekünk kaviár, amikor Horace ellökte Donlee fejét, és rám vetette magát. Támadása meglepett, különösen a roham hevesége. Akárha egy fúria rontott volna nekem.

Horace, szívfájdalmától tébolyultan, vállsebéről teljesen megfeledkezve, lerántott a lábamról. Mázás testével végigvágódott rajtam. Két marékkal szorongatta a torkomat.

Bár kétségbeesetten küzdöttem, túlélési esélyeim hamar a nullára zuhantak.

Mielőtt még légszomjtól vakon, elhaló hörgéssel megfulladtam volna, Vis Major mellettünk termett, és letaglózta Horace-t.

Kettőt suhintott a kezében tartott sporttáskával. Mindkét ütés a halántékán érte az őrjöngőt.

Horace lefordult rólam.

Fekve maradtam. Bámultam az égboltot, amely ringlispilként viselkedett fölöttem, s tudtam, engem már semmivel sem lehet meglepni.

Ha a szamuráj kinyitná a zsákot, abban ékkőberakásos, kincset érő faliórákat látnék, amelyek abban a pillanatban hagytak fel az időtlen ketyegéssel, midőn szomorú elégtételt vettek gazdájuk egyik gyilkosán.

Hevertem, hanyatt. Köhécseltem. A levegő ki-be járt a légcsővemen.

Mellettem Vis major és társai azon szörnyedeztek, hogy a két strici, azaz Horace és Donlee, vajon minek nézte a zsarukat; hiszen két szemétség között még a zsákmányukat sem próbálták elrejtteni!?

Ryan az órákat csodálva megállapította. Valódi remekművek, kiváló mesterek kezéből.

- Nekem is van egy barátom, aki művész - büszkélkedett Sidney. - Gyönyörű búcsúbeszédeket ír. Nekrológus.

- Nagy cucc, én meg ismerek egy költőt. A lírász a házunkban lakik, a hatodikon! - dicsekedett Blick. - Egy kiadó már kétszer megígérte neki, hogy megjelenteti a kötetét, egyszer tíz éve, másodszor meg épp a minap, és csak egyetlen feltételt szabott: a kötetben nem szerepelhetnek versek, nem szabad nekik ott lenniük, mert azokra most nincs affinitásuk a népeknek, ugyanis a mostani népek dekadensek, és ezért folyton misztikumot meg horoszkópot akarnak.

- Erről jut eszembe - mondta Sidney. - HáKát addig-addig zavarta a kék szám, mígnem elérte, hogy soronkívül alkalmassági vizsgálatra küldhessenek. Nézték ott engem ezerféle kóppal: fonendoszkóppal, sztetoszkóppal, teleszkóppal, monoszkóppal, talán csak horoszkóppal nem. Ki is derült: semmi baja a szívemnek, nincs mész az ereimben, példás a vérnyomásom. Nagyon alkalmas vagyok a zsarumelőra.

- Jó, de akkor mitől kék a szád? - kérdezte Ryan.

Felültem. A szamuráj biztatóan rám mosolygott. Bágyadtan viszonoztam mosolyát, azon tépelődve, hogy púpos szívyszerelmem hányadik Richárdhoz hasonlít jobban.

- Láthatod - sóhajtottam -, ha velem vagy, semmi szükség a Sterlingre.

Egyébként szálegyedül is elbírtam volna velük.

Nem felelt senki. Döbbenet könyökölt a szemükben.

A nagyképűség kivette az erőmet. Kicsit szédültem, bár fölöttem lassult a ringlispil. Hajnali kékség szüremlett a komor égre.

Csontig áthatott a meghatottság; bánatittas, szép öröme az életnek.

Vis Majorra néztem. Szomorgyönyörű vers dalolt bennem.

Mint sötétet a fény -

úgy leltelek,
mint utazó a megürült padot,
és úgy szeretlek most, ahogy mély
vizeknek halai az iszapot.
Tenyeremben simogatás lapul
Így bújnak meg házak közt csöpp terek-
Elment a kedves.
Én engedtem el,
mint léggömb zsinagét a kisgyerek.*

HáKá kénytelen volt korán kelni. Egy korty kávé sem ihatott a
sajtó-tájékoztató előtt, és mégis boldog-büszkeséggel méltatta akcióisait. Midőn
a megkerült faliórák társaságában fotóztatta magát, nem mulasztotta el
megemlíteni, mennyi munkája, áldozata fekszik a csoportunkban.
Néhány percig hallgattam ömlengését, s már-már megkedveltem, olyan ártatlanul
hülyének látszott.

Azután kilopóztam a villanófényes teremből, berogytam a kocsiba, cigire
gyújtottam. Kis ideig csak ültem, a hátamon futkosó hideggel. Hazafelé
készültem. Készülődtem.

Végigszívtam a cigarettát, lelkem egyik részében tétova ujjongással, hiszen
áradoan süttött a Nap. Lelkem jelentősebb részében bánat honolt, titkos és
emésztő.

Gázt adtam, kigördültem a parkolóból.

Az épület sarkánál megfogott a stop-tábla, s a látvány: Vis Major a ház
csücskénél állt, talpával támasztván a falat, miként már máskor is.

A járda mellé gurultam, és kitértam az ajtót. A szamuráj beült mellém, szót
sem szólt, cigit húzott elő.

Gondoltam, beszélhetnénk valamiről.

- Most mondd!? - szóltam, HáKára célozva.

- Add ide az öngyújtódat - felelte, a háta mögé dobva a sajátját.

Stukkert rántottam. Vis Major durrogtatta a ravaszt, de tüzet nem kapott.

- Töltesd meg - ajánlotta, ölembe ejtve a szerszámot.

- Nem szívesen. A töltetés mindig túl kalandos. Bemegyek a specialistához,
előhúszom a stukkert, erre a butikban tartózkodók kivétel nélkül hasra vágják
magukat, és szótlanul kiteszik a bukszájukat a padlóra. Hiába mondom, hogy ez
nem rablás, hanem töltetés, meg különben is azért jöttem, mert szegény
stukkernek teljesen csütörtöke van, általában folyton összezsúrdulnak a zsaruk,
mire gázhoz jutok.

Vis Major nem reagált, körme hegyével kapirgált valamit a kesztyűtartón.

Testbeszédét zavarnak fordítottam.

- Hazavigyelek? - kérdeztem.

- Hová haza?

- Haza. Hozzád. Vagy hozzám.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy mindkét helyütt otthon vagyok?!

- Mit szeretnél hallani?

- Tökmindegy. Csupáncsak megemlítem, hogy Camea a bál másnapján a
lakberendezőhöz költözött. Nem csak fekszik a pasasnak, állást is vállalt nála.
De azért szívesen a barátom maradna. Azt feleltem, férfiasan, hogy ennek nincs
akadálya, legfeljebb egy, az is csekélység: előbb legyünk barátokká, aztán akár

azok is maradhatunk. Háztáji híreimet hallottad.

- Jó, mert órák óta kérdeznék valami mást, kevésbé bizalmas természetűt. Miért mondta a fánkfejű pacák a kávézóban, hogy a zsaruk vérdíjat tűztek Mariano fejére?

- Majd, ha nagylány leszel, elmondom.

- Hamar nagylány leszek, koraérő típus vagyok. Te mikorra várod?

- Hogy beérj? Karácsonykor megbeszéljük. Ha tovább faggatózol, kiszállok.

A fékre léptem. Mögöttünk még sokan megállni kényszerültek. Némelyek türelemmel viselték a sorsukat.

Egyesek dühödten túlköltek. A zavaró körülmények sem tántoríthattak el a problémától.

- Mit akarsz? Csak kefélni?!

- Nem - mondta, látván, hogy el kell oszlatnia kétségeimet. - Előtte, utána vagy közben szívesen aludnék egyet. Ballerini megboldogult építőmesterének rajzfüzete is nálam van, örülnék, ha megnéznéd. Továbbá tudnék zuhanyozni, cukor nélkül innám a kávé. A tojásokat, általában hármat, abálva fogyasztom. Feldúlt pasas termett a kocsni mellett, és ránk szakította az ajtót.

- Mi a bűdös francért nem mész tovább?! - ordította.

A kínos pacák tükrös napszemüveget, pöpec nyakkendőt, finom öltönyt, földig érő vászonkabátot viselt. Menedzsernek látszott. Olyan illetőnek, aki abból él jól, hogy másokkal tárgyalni tud.

- Elakadtam - közöltem. - Volna szíves a másik sáv igénybevételével kikerülni?

- Ezt a sávot akarom! - kiáltotta gyermeki nyűgösen. - Ez az én sávom! Az enyém, én választottam! Ebben fogok továbbmenni! Legfeljebb magam előtt tollak a roncsstelepig! Hülye kurva!

- Ejnye - sóhajtott a Vis Major, egyelőre kedvetlenül. - Kíváncsi, hogy az arcodon kenjem szét a napszemüveget?

- Te meg, hülye buzi, arra sem vagy jó, hogy autót vezess?! A volánhoz engedsz egy ilyen süket kurvát?!

Vis Major kilépett a kocsiból. Amikor felmagasodott az ajtó mellett, a kínos pacák kissé összetörpédt. Mégis azt hitte, továbbra is, hogy jól választott taktikát.

- Mi van?! Most mi van?! Baromarcú! Beversz a betonba?! Mert merőkanállal tömték beléd a spenótot? Mert infúzióban vetted magadhoz a proteint? Ne függőlegesen meg vízszintesen legyél nagy fiú!

- Hanem? - kérdezte a szamuráj. - Durvábnál ocsmányabb jelzőkkel halmozzalak el viszonzásul? Ebben muljalak fölül?! Gördülj el a rittyóba!

A kínos pacák szeme ki-be járt a heveny idegességtől: kidülledt, bedülledt. Ajkai szélesebb hullámzó mozgást végeztek. Maga volt a megtestesült frusztráció.

- Azonnal ülj vissza a kocsiba! - ordította. - Ülsz vissza, de rögtön?!

Vis Major nem tehetett róla, elnevette magát. Bókolva meghajolt.

- Nem vitatkozom. Nincs kivel - mondta, és visszatelepült a járgányba.

A pacák belerúgott mellettem az ajtóba. Kétszer is.

Nem tiltakoztam, sejtven, hogy a terapeutája sem mást javasolna az ő állapotában.

Harmadszor is megrúgta az autót.

Ezután fogtam a kilincset, hogy behúzzam az ajtót, remélvén: ennyi elég is volt.

- Ne csukdoss itt nekem, amikor hozzád beszélek! - vijjogott a fickó, és visszaszerezte az ajtót.

- Hozzám?! - csodálkoztam.

- Hozzád, hozzád, büdös ribanc! Úgy elvetetem a jogsídat, hogy hatvan évig se szerzed vissza! Mít keresel az utcán? Még hogy "mit"?! Haha! Mennyit? Ez a jó: mennyit?!

A pasasnak az volt a képlete, hogy örült. Beleuntam a lélekgyógyászatba.

- Távoznék - sóhajtottam. - Volna szíves átmarkolni a saját kilincsére?

- Kikérem magamnak ezt az útszéli stílust! Ezt a köpedelem modort?! Egy ilyen repedt agyú, hülye spinétől! Mire vagy te jó?! Jó vagy valamire egyáltalán?!

- Nem szeretem, ha provokálnak. Ha provokálnak, esetleg nem tudok ellenállni. Bepiszkolódhat a kabátja.

- Mi van a kabátommal?! Ez az én kabátom! Enyém, mint a sáv! Semmi közöd a kabátomhoz!

Kiléptem a kocsiból. Lehajoltam, felcsippentettem a kabát alját, és az ugrándozó fickó vállára hajtottam. Bogot kötöttem rá a nyakánál. Hibátlan kényszerzubbonyt varrtam belőle, mindössze két mozdulattal.

Visszaültem a kormány mögé, és eltéptem a fenébe.

Vis Major a gondolataiba merült mellettem. Egyszerre csak megszólalt.

- Meglátod, két hét múlva dolgunk lesz veled. Egy háztetőn fog hasalni, flintával a kezében, tüzelve mindenkire, aki moccan az utcán.

- Ahogy én ma érzem magam, el is tudom képzelni. Még azt is, hogy hamarosan elmei alapon megtelnek a háztetők. A kisebbségbe szoruló épeszüek pedig majd menedékjogért kuncsorognak az úristennél.

Szerfelett rosszkedvűen érkeztünk haza.

Felajánlottam egy reggelit. A szamuráj felajánlotta, hogy mivel úgyis pihentetni készül a szemét, az enyémet is elpihenteti, amíg a tojásokat abálom.

Néhány perc múlva már ötven méter mélyen aludt a fehér szoba ágyán, harántfekvésben. Leloptam lábáról a cipőt; a dzsekijét nem feszegettem, nehogy felébredjen.

Rácsuktam az ajtót, s visszavonultam a főző-laborba. Nesztelenül feltörtem egy doboznyi tojást, s bár gyanítottam, hogy félreértettem a rendelést, fortyogó margarinban tükrösre sütöttem őket.

Érezvén, mekkora vétségre készülök az egészséges táplálkozás rendszabályai ellen, eltökéltem, hogy joghurtot is fogok enni, a bennem szűkülő diétás nővér kiengesztelésére.

Míntha egy árnyat láttam volna az üvegfal előtt. Gondoltam, csak a lelkiismeretem lehet, befelé tart a kertből.

Ekkor kinyílt a bejárati ajtó.

Marokra kaptam a serpenyőt. Egy fegyvertelen nő legyen kreatív, ha védekeznie kell. A három cseppnyi, tűzforró margarin bátorítóan fortyogott a sült tojások alatt.

Egy pasas érkezett, hívatlanul. Zsebre vágott kézzel kelt át a nappalin.

Régen láttam a busa termetű, elálló fülű, viharosan kopaszodó pacákat. Mint eddig, ezúttal is éreztem benne valami feregszerű utálatosságot.

Dolph Asato érkezett.

Letettem a serpenyőt.

- Nos? - kérdeztem.

- Nem zavarok? - vigyorgott rám. - Nem akart lefeküdni, vagy valami?

- Nem szólítom fel, hogy foglaljon helyet. Nem kínálok itallal. Nem rúgom ki,

páros lábbal. Három percet kap. Mondja el, mit akar. És nagyon vesse a fejébe: ha még egyszer be merészel jönni ide, kérdezetlenül lelövöm. Kezdheti.

- Kipukkant - bólított. - Tudtam én. Előre láttam, hogy ez lesz a vége. Totál idegbajos. Megértem magát. Segítsen nekem, ezzel magán is segít.

- Igen?

- Láttam, hallottam eleget, hogy' ordít magával. Pont úgy ordított, mint velem. Ilyen egy bunkó!?

- Igen? - lázasan törtem a fejem. Kezdtém rájönni, hogy Vis Majorról beszél. Teszi ezt abban a hitben, hogy egyedül talált. Úgy véltem, nem árt, ha meghagyom tévhitében.

Ekkor a serpenyőbe meredt.

- Maga tíz tojást reggelizik?!

- És a tábla szalonnát még elő se vettem - bólítottam. A pultra könyökölve kidomborítottam bi- és tricepszemet. - Egy perc letelt.

Lekönyökölt velem szemközt. Az lehetett a szándéka, hogy huncutul nézzen rám, de képtelen volt megcsillogtatni a szemüregében gubbasztó szürke kavicsokat.

Elefántos füleiben gyönyörködtem. E fülek szalicil nélkül is elálltak.

- Talán nem mondok újságot, ha ezt mondom: Mariano!? - vélekedett.

Nyert. Nem mondott újságot. Vállat vontam.

- Igen?

- Mint tudja, van valahol egy kis illető, ezen a néven. Azt kellene kiderítenem, hol is van, egészen pontosan.

- Igen?

- A kis illető gonosz dolgot művelt. Ellopott valamit, amit többen is szeretnének visszaszerezni. Na most, a mi közös ismerősünk, akit a továbbiakban akár sült parasztként is emlegethetünk, elegyengette a kis illető útját, már ugyanis, amikor...

- Bocs - szóltam közbe. - Nem bírja, ha megértik, amit mond?

Kérdésem megizzasztotta. Eltöprengett rajta. Olyan fura benyomásom támadt, mintha gondolkodás közben legyezgetné magát a füleivel.

Végül csodálkozva rám meredt.

- Nem voltam világos?!

- Azt éppen nem állítanám, de talán világosabb is lehetne. Egy-két árnyalattal.

- Kezdem előlről? - kérdezte tétován.

- Esetleg. Harminc másodperce maradt.

- Úgysem tud kidobni - legyintett. - Meg aztán nem is akar. Mi nem ellenfelek vagyunk, hanem szövetségesek.

- Igen?

- Idegesít, hogy örökké igen?-ezik!

- Igen?

- Az a gyanúm, hogy fogalma sincs, miről beszélek.

- Akkor mégiscsak megértett. Tudja, az árnyalatokkal.

- Tehát: Mariano bejáratos volt egy illetőhöz, akit inkább nem nevezek meg.

Az illető, pontosabban egy házaspár, olyasmivel foglalkozik, persze csak titokban, ami a hatályos törvények szerint akár kétszázharminchárom évnyi fegyházbüntetéssel is honorálható. Ez a házaspár, de maradjunk inkább az illető megnevezésnél, szerfelett pedáns. Pontos könyvelést vezetett az általa megvesztegetett személyekről. Mikor, kinek, mennyit, miért. Napról napra, hónapról évre. Hosszú idő óta. Az ilyesmi már nem is könyvelés, hanem valóságos

napló. És egy napon Mariano elemelte a kis lemezt, amelyeken ezeket az adatokat tárolták. Tudja, mit jelent ez?!

- Tudom, csak azt nem értem, mi haszna ebből Marianónak.

- Hát az lett volna a haszna, ha száz példányban lekopírozza és árulgatja a lemezeket. A nyilvántartásban szereplő illetők bármelyike boldogan kapott volna rajta. Ekkor jött Mariano ihlete: a zsarolás veszélyes játék. Az igazi üzlet az, ha eladja a lemezt olyan valakinek, aki viszonylag kezdő a szakmában, és mind a tíz ujját megnyálná, ha induláskor szert tehetne egy működő hálózatra.

- Igen?

- Megint nem ért - sóhajtott. - Egy kávé azért adhatna. Jó, hát kimondom. Ez az illető, a tíz megnyalt ujjal, nem más, mint Marlo Ballerini. Hallott róla. Ez a fickó sokáig ott tartott, hogy egyetlen üdvöztető módszer létezik: a ratatata...

Asato leadott egy jelképes géppisztolysorozatot. Azután megszagolta az elé lökött kávé.

- Cukor? Tejszín? Konyak? Üsse kavics: whisky?!

- Tisztán issza a kávé - közöltem, ellentmondást nem tűrő hangon.

- A ratatata is egy módszer, de ha valaki talpon akar maradni a szakmájában, akkor okosabban teszi, ha beiktat némi protokoll-költséget, vagyis veszteget, mint egy gróf. Mármint, ha nekimegy valakinek egy borítékra való lével, és azután derül ki, hogy az illető nem szereti, ha korrumpálják, az akár bonyodalmas is lehet, és megint kénytelen előszedni a ratatát. Kell egy lista, megvehető jogászokkal, zsarukkal, és mehet a verkli. Na, Ballerini döntött: megveszi a lemezkét. Mesélgetni kezdte úton-útfélen, hogy milyen jó üzletre készül. Megjegyzem, nem állok egyedül azzal a véleményemmel, miszerint Ballerini nem úriember. Proli-sorból verekedte fel magát: proli volt, és gazdagon is proli maradt. Tudja, ez alkati kérdés, ezen semennyi pénzzel nem lehet segíteni. Szóval, híre széledt a készülő tranzakciónak. A lemezke eredeti tulajdonosa azt mondta: Marianónak vesznie kell. Ekként döntöttek a lajstromba vett illetők is. Tudniillik, úriember elegánsan korrumpál. Na, de egy profi?! Ballerini megtudta, milyen hülye helyzetbe hozta őt Mariano. Ekkor már elég sokan keresték a kis illetőt, mindenki csak a lemezét és a belét akarta. Ezen a ponton lépett színre közös utáltunk, az a nagyképű tahó, aki mindkettőnkkel csak ordítani tud, és eldugta Marianót. Hogy miért?! Felfoghatatlan!

Asato beleivott a kávéba. Nem ízlett neki, s ezt nem is titkolta.

Nevetés fojtogatott. Nem érti Vis Major miértjét?! Holott kristályosan világos: a szamurájt már az is kéjes kárörömmel tölti el, ha sejti, hogy mostanában milyen rosszul alszanak és emésztnek, mennyit bajlódhatnak az epéjükkel a listán szereplő korruptak.

- Előhívtam a képeket - folytatta Asato. - Tudja, amiket akkor csináltam, amikor maguk ketten versengve utálkoztak egymásra a kocsiban. Sokat nézegettem a fotókat. Maga értelmes nőnek látszik. Szerintem semmit nem tud a partnere viselt dolgairól, de azt hiszem, ha érdekeltté teszik, akkor intelligensen, ügyesen kipuhatolja azt, amit kell.

- És még a listára is felkerülhetek!? - sóhajtottam ábrándos szemekkel.

A tükörtojások meglehetősen fonnyadoztak a serpenyőben. Nem bántódtam miattuk. Asato tűrhetően lebilincsel.

Kreténből ekkorát legfeljebb kettőt látott ez az évszázad. HáKá a másik.

Hát erről beszélt a fánkfejú a lebujsban!? A zsaruk vérdíja! Mintha Vis Major

nem tudná. Hoppá, hisz a fickó a maga módján behízelgett a szamurájnak. A kézcsókot is neki szánta, csak szégyenlősségből adta nekem. A fánkfejű szereti a szamurájt! Hiszen utána sem köpött.

- Na? - kérdezte Asato, látván, hogy eltöprengtem.

- Meg kellene tudnom, hol van Mariano?

- Mariano a legkevesebb, ő nyugodtan meghalhat. Megbízóimat főleg a lemez érdekli.

- Szóval a lemez.

Asato meglegyezte magát a füleivel. Ha csak egy kicsit hosszabbra sikeredik az orra, elment volna elefántbébinek.

- A lemez - mondta. - Az kellene. Mit szólna húsz lepedőhöz?

Ráncokat képeztem a homlokomon. Asato megszívta a fogát.

- Huszonöt?

Felnevettem. Eszembe jutott a szamuráj. Létezik, hogy átaludta ezt az észvesztő társalgást?!

- Harminc?! - nyehegte Asato.

- Nem lehetséges, hogy tévednek? Sűrűn együtt vagyok Vis Majorral, de semmi jelét nem adta annak, hogy bármit is tudna Marianóról. Ha eldugta volna, úgy látogatná is. Vinne neki egy-egy falás kenyeret, kancsó bort, zsilettet, néhanap leánykát. De miért rejtegetné? Mi haszna belőle?

- Napról napra főttebb kúszik a taksa. Mariano feje száz darab ezrest ér, a lemez külön háromszázat!

Megnehezteltem.

- Az előbb azt mondta: harminc?!

Nem mulattam rosszul. De jól se. Viszont alig tíz percnyi fáradozással annyi információra tettem szert, amennyit csak száz év alatt tudtam volna összekatéterezni a szamurájtól.

- Harmincöt, de ez az utolsó ajánlatom - nyögte Asato.

- Ki a megbízója?

- Sajnálom, erről nem beszélhetek.

- Rávehetném.

- Törvényt sértene.

- Néha a törvény fonákján is járok.

- Ne tegye. Ha ezért kirúgják, csak magánzsarunak mehet el. Keserű kenyér.

- Ki a megbízója?

- Miért érdekli?

- Tulajdonképpen nem érdekel. A pénznek nincs szaga, és véres bankóért is ad kalácsot a fűszeres.

Asato elvigyorodott. Benyúlt a belső zsebébe, előkotort egy koszlott borítékot, és elém pottyantotta.

Azon voltam, hogy leköpöm. Éppen fokozni kezdtem a nyálelválasztásomat, amikor a pultra borította a boríték tartalmát, fél tucat balladai hangulatú fotót, amelyek arról szóltak, milyen visszataszító lehet két ember, midőn egymásra tukmálják a stukkerüket, azon vitatkozva, ki kit lőjön agyon végre.

Nézegettem a képeket, s melegegett a szívem. Ekkortájt vagy éppen ekkor? - szerettem bele a szamurájba. Önhibáján és tudtomon kívül.

- A magáé - közölte Asato. - Ha véletlenül úgy érezné, nem utálja eléggé a tahónkat, vegye elő a fotókat. Azt csinál velük, amit akar, de ha újságban akarná közzétenni valamelyiket, igényt tartok a szerzői honoráriumra.

Ezzel kifelé indult. A kapuig kísértem, hogy lássam elmenni. Még integettem

is.

Az asztalnál leltem a számurájt. Ügyesen megterített, két személyre. A tükörtojásokat szemlélte; láthatóan nem lelkesedett értük.

- Már csak egy percen múlt az áldott türelmem. Ha maradt volna még, megtanítottam volna saját taknyán görbalettezni - morogta.

- Hát persze - feleltem.

Villájára nyársalt egy tükörtojást.

- Tisztára rigor mortiszosak - zsémbelt tovább.

Megmutattam neki a képeket. Láttukra elvesztette megfontolt komolyságát.

- Emlékszel? - vigyorgott. - Piszkosul idegesítettél. De talán éppen e csatajelenet végén bukkant az elmémre a gondolat: vajon az ágyban is ilyen bővérűek lennénk?

- És lőn - bólintottam türelmetlenül, másról akarván beszélni.

- Lőn? - nézett rám meglepetten. Mivel ő egészen másról akart beszélni. - Már nem is emlékszem. Lassan felfrissíthetnénk a memóriánkat.

- Hallottad, amit Asato mesélt - mondtam.

- Idült a pali, és nem csak az előre megfontolt, aljas szándékból elkövetett májkárosításban, hanem az idiótaságban is. Ettől függetlenül nagyjából úgy néz ki a helyzet, ahogy lefestette. Te most azt szeretnéd tudni, hol van Mariano. Egyenes, igaz választ adok teneked, mert kedvemre való lány vagy, még akkor is, ha a harmincöt lepedő csaknem letántorított az Igaz útról. Figyelj hát: nem tudom, hol van Mariano.

- Hogyhogy nem tudod?!

- Tökmindegy immár, hallgasd hát. Az Asato által emlegetett pedáns házaspár nem más, mint a helybéli Főfűvész és neje. Gyógyító doktorok lévén, jól menő klinikát vezetnek a város szélén, és örvidenek a köztisztületnek. Úriemberek: nem drogfogyasztók. Csakcsupán forgalmazók. Súlyos kapcsolatokra van szükségük ahhoz, hogy zavartalanul tevékenykedhessenek, de ahhoz is, hogy habfőhőre moshassák a bevételeiket. Ez a finom házaspár miért is örömködni afőlött, hogy egy Ballerini stílusú kuplerájos belenyúl a tányérukba? A komoly pénzt hozó, kemény drogoktól sikerült távol tartaniuk a palit, erre ő most a kapcsolataikat fenyegeti. Ballerini IQ-ja tizenhárom és feles, ő széttiporná a jól kiépített korrupciós hálózatot. Ez megengedhetetlen.

- Ebben semmi újság - legyintettem. - Mi van a diszkkal?

- Mariano elhelyezte valahol.

- Nem ok nélkül pátyolgattad a pasast.

- Nem. Azért pátyolgattam, mert hirtelen mindenki őt akarta kinyírni. Mariano elhajózott valahová. Odaérve befeküdt egy klinikára, ahonnan már nem ő, hanem másvalaki jött ki. Új arcot, új személyiséget, új papírokat kapott. És ha egy napon, talán a közeli percekben, úgy érzi, hogy tényleg tőkéletesen biztonságban van, értesíteni fog arról, hol találom a diszket. Amelynek segédelmével kellemetlen zaklatásnak lehet kitenni a Főfűvészt és hálózatát. Egyelőre minden érdekelt tőzsdei alapon gondolkodik, ergo, sejtelmük sincs, milyen sebesen közelg a vesztség. Abban bíznak, hogy a lemez felértékelése előcsalja Marianót. Nos, nem csalja elő. Nem okos ötlet megsérteni egy érzékeny lelketű embert azzal, hogy az életre törünk. Lefekhetsz, mindent tudsz.

- Csak még egy kérdést: láttad a lemezt?

- Ebben a kezemben tartottam - mutatta jobbját.

- Melyik szemeddel olvastad a tartalmát?
- Nyugodj meg. Nem szerepelsz a listán.
- HáKá?
- Ő sem.
- Lasalandra?
- Ő sem.
- Schwarz?

Vis Major felnevetett.

- Légy erős: ő sem.
- Lehetetlen! Mi másért akarta volna megölni Marianót?
- Az élet, szépem, olyan, mint a kottaolvasás. Vagy érted, vagy nem. És ha érted is, még nem biztos, hogy kicsalogathatod a hangszeredből azokat a hangokat. De amikor mégis muzsikát varázsolsz elő a kottából, kiderülhet, hogy hallástalanok hemzsegeknek körülöttek. Schwarz egy kökeményen gerinctelen, megvesztegethetetlen, derék karrierista. Nem is ő, hanem a főnöke a hálózat oszlopos tagja. Schwarz mindent elkövet annak érdekében, hogy a kapitányt előléptessék, mert akkor ő siklik a helyére. Ha a lemez közkézre jut, a főnök bukik és magával rántja kiszemelt utódát is, hiszen beárnyékolja a legközelibb embereit. Schwarz nem pénzért korrupt, hanem íróasztalért. Ha netán azt hallod, mondjuk tőlünk HáKáról, hogy schwarzog, akkor durván arra célozzunk, hogy egyik karrierista pont olyan, mint a másik. Réálmaimban se jöjjön elő ez a hideg, dermedt, plazma-ízű tyúktodadék. Kétszer fojtom meg Asatót; másodszor azért, mert elszúrta a reggelinket.

Félretolta a tányért, s engem vont magához.

- Fürdöss meg, fektess le, aludj el és ébredj velem. Ígérem, estére kevésbé fogok fájni: vállam, térdem összeforr. Lelohadnak a tokák a szemem alatt. Elviselhetőbb leszek. Talán megengeded, hogy szeresselek.

Megfüröszttük egymást a langyos vízpermet alatt; tengeri szivaccsal simogattam a vállán lilálló foltokat, csókokkal kezeltem sebeit, hiába, nem halványultak semmivé; belekapaszkodtam s elengedtem; a tenyerébe ültetett és magához emelt, beléakaszkodtam a fogaimmal, visszaharapott.

Meg-megrettentünk a rémisztő áradástól, egymásra bámultunk, szemünk kérdezett, kételkedett, majd olvadó tekintettel összeborultunk.

A szoba fölött ülő Nap volt a mennyezetünk; a bambuszredőny rései közt reszkető csíkokat rajzolt meztelenségünkre, sörarany pászmákkal szurkált, melengetve ingerlőn.

Mindent éreztem és átéreztem, amit valaha is életül képzeltem, és ugyanennek az ellenkezőjét is; egyetlen ölelésünkben szerettem és gyűöltem, szelíden és vadul; lelkem megáradt, testem elernyed, gyönyörű örület ringatott, röpített, s lágyan ejtett el, akár egy pihét.

Nem féltem többé, tőle s magamtól, megbékéltem a szeretéssel, amely oly elevenné tett, mint semmi más, elszabadultam a rabságból, ahová hajdan bezártam magam, s bár még nem tudtam, hová leszek ezután, mámorított a kitörés.

Vis Major hátához simultam, testem követte teste vonalát, bőröm beitta melegét, szívem a lapockáját kalapálta. Szerettem. És ujjongtam, hogy szeretni tudok, szerethetek.

Nincs más ezen kívül, ami ennyit adhat s mindent elvehet, ragyogás ez, nélküle színtelen voltam s lennék.

Torkomra buggyant egy vers, s a költő, aki nyelven és szíven egyaránt beszél,
elmondta nekem, miért volt oly nehéz a kezdet.

Gyere,
közel, közelebb,
még közelebb, kérlek, még, még,
egészen közel, tapadóan-egészen!
- Én akarlak eltaszítani.*

Erről szólt minden eddigi csatánk. Feküdtem, hozzá simulva, tudván: a
háborúnak vége. Mégis tompa fájdalom lüktetett mellemen.

Amikor felébredtem, a Nap már nem ült a szobán, a kiürült égbolt tiszta,
hűvös kékje ragyogott rám. Felültem.

Vis Major észrevétlenül aludt. Néztam őt, s többé nem akartam a keresztnevé-
n szólítani, amelyet azért hagyott el, mert idegenek maradtak egymásnak. Ujjammal
végigsimítottam a szemöldökén, megcsókoltam a vállát, és lesurrantam az ágyról.

Azután csak kóboroltam az éledő kertben, a mellemet nyomó tompa fájdalommal,
mígnem rájöttem, hogy tudom, mi következik, rendelkezésemre áll majd' minden
adat.

Mariano nem Mariano többé, s itt nemsokára elszabadul a pokol. Fertő City
felbolydul rövidesen, és számos úriember futkosni kezd, mint terráriumában a
táncoló egér. A senki kis informátor, aki lepöccintette a hegyről a hógolyót,
elment már, és a senki pórzsaru sem tehet egyebet, felfelé kell ugrania a
száguldó lavina előtt.

Álltam az ég alatt, az ózonseb süttött rám, gonosz sugarak nyilaztak át rajta,
s legott szakítottam dédelgetett tervemmel: Derina Regényével; másikat írok,
fenébe a harmóniával, szeretéssel, életörömmel és más hülyeségekkel!

Ha Vis Major elmegy - mert elmegy - valami borzalmasat fogok írni.

Lássuk csak. Az emberiség még elhaldokolgat egy kicsit. A szörnyű
füstjeinkkel, szereinkkel mérgezett, ártó sugarakkal bombázott bolygó nem hal
meg, hanem átszervezi az életet, kiiktatja az embert, mint egykoron a mamutot,
azután újjáéledve talán megint kockázatos kísérletbe kezd, valamiféle -
értelmesnek hitt - teremtményekkel.

Az Apokalipszis csupán az ember vége.

Ekkor megláttam, hogy a pierisz-bokrot elborították a krémszín virágok; a
bókoló harangok fürtjei gyengéden hajoltak az örökzöld levelek fölé; a dérbabér
pirosas bimbói is kipattantak, didergő poszméhek kószáltak az egymáshoz simuló,
illatos virágszirmokon.

A kerti csap mellett, egy tócsa szélén, dermedt béka melengette a vérét, a
nyugvó Naptól kérvén elegendő hőerőt ahhoz, hogy búvóhelyére vánszoroghasson.

Felvettem a vacogó állatot, két tenyerem között dajkáltam, s amikor
elersztettem, kezem melegétől feléledve elügetett, és biztonságba ásta magát
egy jókora kő alatt. Belenyugodtam, hogy nagyjából ilyesmi történik az emberi
lényekkel is, ha felsüt bennük a Nap.

Megint meglepett a szomorúság, de az éledő reménnyel találta szemközt magát,
s amikor azt súgta: elmegy; a remény ráfelelt: visszajön, ha nem félsz a
varázsszót kimondani.

A házban ténferegtem. óriási kelyhű virágok meredtek az arcomba, s láttuk

rögtön: ők a szebbek. Leültem köztük az építőmester rajzfüzetével.

Különös álmovilág képeire nyitottam. Mennyboltot szurkáló, kecses tornyok; szilánk-karcsú, hosszú körmű nők; hasadt izmú, szökéllő héroszok; repülő sárkányok, beszélő tekintetű lovak, lobogó köntösű mágusok kevergőztek pincék, padlások, villák terveinek skicceivel. Hosszan elidőztem egy kupolás üvegpalatánál, melynek falain átsárgállott a fény, átfestve a kőmedencében ringó kék vizet, a fölötte ívelő fahídon széttárt ujjú pálmalevelek hajladoztak, összehajoló lombok között fergeteges virágok bomlottak.

A röpképtelen ember bárhová eljuthat a képzeletén, és többet - mert másként - lát, mint a legpöpecbb űrszonda.

A rajzolómester keresztülnézett egy falon, vagy jégtáblán, esetleg kék vízen, és fagyott vonású lányt pillantott meg mögötte. A lány úgy ült trónusán, mint a végtelen várakozás. Körülötte elszórt játékszerek heverték, hajában kék masni konyult, szemére hosszú pillák lankadtak, szájszélei elbiggyedtek, nyakán fekete bársonyszalag kígyózott.

A lány hosszú ruhát viselt, mell alatt húzott, fodros, rózsálló csodácskát, épp olyat, amelyet minden kislányra felhúz az anyja, legalább egyszer: "Na, igazán, csak addig kell kibírnod, amíg a bácsi lefényképez, mert olyan szép vagy, olyan babás. Jó kislány légy, mosolyogj szépen, kérlek, hogy mosolyogj, ha bögsz, piros lesz a szemed, és nem kapsz tortát".

Talán a ruha különössége fogott meg? A csepertyűnek készült öltözék szinte illetlenül hatott a nagylányon.

Visszalapoztam egyet, az üvegpalatához, amely nem is volt igazi palota, csak egy fedett kert, vízmedencével, fahíddal. A színei tették valóságon-túlivá. De hát ez az eleven színek képessége. Derina üvegfalai is kedvükre bűbájoskodtak a fényekkel, ha szeszélyük úgy diktálta, akár szivárványt, délibábot is tudtak játszani.

A lámpához vittem a füzetet, összefogtam a két lapot, és átnéztem rajtuk. Ilyképpen az üveges kertbe varázsoltam a trónuson ülő lányt.

A borostyánosan sárgálló üvegfal és a lányt körülölelő közeg - jég? víz? - kéje egybeolvadt óceánzölddé vált.

Ölembe vettem a telefonkönyvet, majd a Roll-ügynökséget tárcsáztam. Doktor Swannként mutatkoztam be, s a telefonkönyvvel a kezemben nem volt nehéz folytatnom a hazudozást. Azt állítottam, hogy a tekintélyes vagyonú és igen igényes Samuelson család ügyvédjeként érdeklődöm az eladó Ballerini-villa után.

Azonnal a főnök irodájába kapcsolnak, és Roll úr hűvösen azt mondta:

- Csodálkozom az Ön értesülésén, doktor Swann. A Ballerini-villa nem eladó.
- Samuelson úr, a megbízóm, nem szokott kalandokba bocsátkozni - feleltem fagyosan. - Ha ő így értesült, akkor...

Roll a szavamba vágott. Ezzel egyidejűleg bizonyára előrántotta sátorlapnyi zsebkendőjét, és leitatta a verejtéket a homlokáról.

- Bocsásson meg, az imént alighanem tévesen fogalmaztam. Valóban szóba került, hogy Ballerini úr megbíz bennünket a villa eladásával kapcsolatos teendőkkkel, ám bizonyos kegyeleti okból meggondolta magát, és a lánya nevére íratta a tulajdonát. Boldoggá tenne, ha megismerhetném önt személyesen is. Bizonyára ajánlhatnék hasonló stílusú, igényes ingatlanokat.

- Attól tartok, Samuelson úr nem ok nélkül gondolt az említett ingatlanra. A Ballerini-villa rendelkezik néhány olyan jellegzetességgel, amelyeket a Samuelson család vonzónak talált.

- Lássuk csak - habogott Roll. Lázás lapozgatás neszeit hallottam.

- Tekintélyes ingatlan, beállt parkkal, úszómedence a szabadban és télikert, úgyszintén úszómedencével felszerelve, nyári lak a kertben, igen, azt hiszem, tudnék hasonlót ajánlani.

- Közlöm Samuelson úrral - feleltem. - Ha megbízom érdeklődése így is fennáll, hívni fogom.

Fütyörészve a főzőlaborba siettem. Derékon ragadtam három mit sem sejtő, uborkavékony cukkinit, és felaprítottam őket. Néhány csepp olívaolaj, fél citrom, egy csipet gyümölcscukor, tengeri só és szurokfű hozzáadásával ehetővé tettem a salátát, majd nagyot néztem: mit művelek?!

Ekkor már késő volt, sörben és szójamártásban párolódtak a pulykamell-szeletek és puhult a zöldséges rizs. Tovább fütyörésztem.

Vis Major már-már ruganyos léptekkel érkezett a toronyszobából, két vállát csaknem egyformán tartotta. Morzsányi toka sem látszott a szeme alatt, s dús szemöldöke sem formázta a fejtetőn álló V-t. Kisimult a pasas.

Hozzám lépett, felkapott, és felültetett a pultra, ám sikoltva ugrottam a nyakába a jéghideg márványról.

- Sütit is csinálsz? - kérdezte körbeszimatolva. Megpróbált lefejtetni magáról, majd belátva, hogy nem megy, megszorította a derekamat.

- Süti nem lesz - nyögtem.

- Helyes, akkor nem veszem magamhoz a metélőfegyvereimet.

A fülébe súgtam valamit. Lehet, hogy nem hallotta, lehet, hogy nem hitte.

Letett egy székre.

- Beszélünk kell - mondta komoran.

- Szeretlek - feleltem.

- Ne hajigálózz rendhagyó igékkel.

- Nem rendhagyó, és nem is hagy rendet. Mindent felborít. De aztán minden a helyére kerül, csak máshová. Szeretlek. Fenekestől felforgatta az életemet.

Majdnem elpusztultam tőle való féltemben. Azután csaknem abba haltam bele, hogy milyen gyönyörű. Szeretlek. Sosem hittem volna, hogy egyszerre élni kezdek, és íme, csoda történt velem. Szeretlek. Téged szeretlek, Vis Major. Mit akartál mondani? Hoppá, mielőtt belekezdénél, szeretném, ha ma éjjel megint

összeesküdnél egy picit Bambival, úgyképp, mint tegnap, amikor bekelepcéztétek Horace-éket. Csak egy óra nyugira lesz szükségünk, nem többre. Esetleg egy-két zseblámpára, valami enyhe robbanószerre. Ja, és persze fegyverre. Nem is, azt hiszem elég lesz a szokásos hónaljtoki készütség. Jut eszembe! Szeretlek. Ja, és kérdeznék valamit. Ne felelj, ha nem akarsz, de azért jobban tennéd, ha mégis felelnél, különben perforál az oldalam. Mindent elmondtál, sármosan, csak egy parányi momentumot felejtettél ki ebből a te összeesküvésedből Marianóval. Mégpedig azt a picinységet, hogy ki az, aki nem akkora nímand, mint te, és a nímandságot nem szakmailag, emberileg, se nem szexuálisan avagy férfilag értem, mert az imént felsoroltakban egyszerűen verhetetlen vagy, hanem úgy értem, hogy hierarchiaileg nem nímand. Ki az, aki Mariano elrejtését szervezte, pénzt, okmányokat tudott szerezni? Ki az, aki ebben a lemez-játékban elviszi végül a balhét, és ha túléli, pusztít, lufit, kitüntít is kap?! Ki ő? Különben

másvalamit nem kell elmondanod. Tudom, hogy elmész, ha robban a bomba. Menj el, Vis Major, tartsd távol magad a villanófényektől, a riporterhordáktól, nem szereted te a dicsőséget, azt kedveled, ha békén hagynak, ha elmolyozhatsz a gengszterekkel. Menj el Vis Major, fújd ki magad, gondold végig, mi történt veled, dönts el, mit akarsz. De gyere vissza, és újságold el, miként határozta. Újságold el, gondoltál-e rám, hiányoltál-e, éreztetted-e ott a

fenében, hogy valaki vár téged. Most ne ígérj semmit; egyszerűen csak tedd meg. Aztán, ha megjössz, lefűjod rólam a port, póktalanítasz, és megmondod, mert akkor már biztosan tudni fogod: neked is szükséged van-e rám. Most ne felelj, mert mostani válaszod hosszú lenne, körmondatos és elkedvetlenítő. Engedd, hogy még ragyoghassak, élvezzem a veledlétet; az áradó, áldott-szép érzést, hogy szeretlek. Csak egyet árulj el: ki ő?

Vis Major eléggé elképedtnak látszott. Hosszan nézett rám, és esküdni mertem volna: engem látott.

Azután felfigyelt valami láthatatlanra a pulton, és vadászni kezdett rá. Körme hegyével kapargatta, ujjbegyével dörgölgette, de a láthatatlan ott maradt; ott lehetett a helye.

Közben persze különféle gondolatok jöttek-mentek a fejében, amelyeket rendszereznie kellett; némelyik teljesen újszerűen hatott rá. Vacakolta a láthatatlant, időnyerés céljából. Zavarosztatás céljából.

Elfordultam, megvizsgáltam a rizst, és óvatlanul beleejtettem egy könnycseppet.

Vis Major nem vette észre. Nem, mert megilletődött, és azon fáradozott, hogy elrejtse.

Végre megszólalt.

- Még nem árulhatom el, ki segített Marianónak. Egyébként sem jelentene semmit.

- Tényleg nem - hagytam rá.

Hiszen igaza volt. Különben is, hamarosan megtudom, ország-világgal együtt.

Nem tehettem róla, mióta hírét vettem, hogy mai napság nem kelendő a líra, folyton verssorok járkáltak a fejemben.

s ha addig élek

is: inkább engem hagyj el,
mint magad, Kedves! *

És mert a gondolat szíven ütött, fennhangon is elmondtam.

Azután megvacsoráztunk. Szótlanul. Úgyszólván szótlanul.

Vis Major egyszercsak megkérdezte:

- Mit jelentsen az, hogy enyhe robbanószer?

Villámcsapásként sújtott rám a felismerés.

Felugrottam az asztaltól.

- Nem jég, nem víz, nem üveg! Tükör! Egyszerűen tükör! Tudom! Semmit nem kell keresgélni! Homlokegyenest oda megyünk!

- Kyra Eleison - nyögte a szamuráj. - Mi ütött beléd?

- Ütött?! Hasított! A szikra! Isteni!

Nyolcvan kilométeres sebességgel száguldottam el a rajzfűzetig, s vittem Vis Major elé.

- Tessék. Itt van.

Udvariasan végigpergette a lapokat.

- Láttam már. Négyszázszor is.

- És? - kérdeztem, magasra felvont szemöldökkel

- Semmi - felelte.

- Azt mondtad, szeretnéd, ha megnézném. Nos: megnéztem.

- És te látod - bólintott.

Ezt is szerettem benne. Nyugodtan hülyének nézhetett volna. Ehelyett értékelte a parafenoméniámat.

Befejeztük a lakomát. Megvesztegettük magunkat egy-egy pohár száraz pezsgővel.

- Mire iszunk? - kérdezte.

Elmosolyodtam.

- A boldogságomra.

Felemelte a poharát.

- A boldogságodra - mondta komolyan, tiszta szemmel.

Koccintottunk.

Beértünk az irodába, Vis Major a telefonra vetette magát. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy a garázsistákkal vitatkozik, akik bizonyára felrótták neki, hogy mostanában túl sok szélvédőt, karosszéziát amortizál.

Végül persze neki adtak igazat, úgyhogy a szamuráj a kávéjához láthatott. A könyökénél lapító készülék megszólalt, s ő harciasan nyúlt a kagylóért.

Elmorogta a nevét, majd gyorsan rám pillantott, azután sorban mindenkire, olykor hüm-hümmentett.

Blick lépett mellém, szégyenlős vigyorral fekete arcán.

- Tudom én, miért örülök, hogy látlak. Kíváncsi vagyok a véleményedre. A feleségem születésnapjára vettem egy gyűrűt. Szerinted jól választottam?

A tenyerére tette az ezüst ékszert, s elém tartotta. Szakértően megsejleltem.

- Nem túl jó a csicsája. Nem volt másféle csicsával?

- Efféle csicsákkal szokta szeretni - felelte Blick.

- Akkor gyönyörű - bólintottam.

Vis Major befejezte a beszélgetést. Talpra szökkent, a gallérjába töltötte a kávé maradékát, majd marokra kapta a bördzsekit, és lesodorta vele a csészét.

- Jó - mondtam. - Én vezetek.

- Abból sosem lett happy end - dünnyögte. De nem ellenkezett.

Azután róttuk a roadot. Az új kocs csörgött néhol, főleg a motorban. A kipufogóval sem lehetett rendben minden, mert szörnyhörgésétől nemigen hallottuk a saját gondolatainkat sem; sorra nyíltak az ablakok mögöttünk, és a kamaszlányok feljebb húzták a szoknyájukat, ha közeledni hallottak.

Amikor egy hivatásszerető motoros zsaru utánunk repesztett, és mindenáron bírságot akart kíróni ránk, visszakanyarodtunk a garázshoz.

Kövérded pacák elé toppantunk. A léggömbyszerű férfiú egy kopott, tintafoltos, gépolajtól síkos íróasztal fölött tornyosult, és gombócot evett szalvétából; mákosat, prézliset. Ezért aztán mák és prézli borította a hasán domborodó szerelőjakót.

- Valami rendes járgány kéne - nyitott Vis Major.

A garázs ura két ujjal felcsippentette a soron következő gombócot, és benyomta az arcába.

- Nincs - mondta teli fejjel, enyhén bugyborékolva.

- Olyan, amelyiknek sértetlen a kipufogója? - tárgyalt tovább a szamuráj.

A dundi ember ujjvillái újabb rettegő gombócot tömtek a végbe. Mákosat.

- Nincs - csámcsogta.

- Olyan, ami nem nulláról nullára gyorsul?

- Nincs - csicsogta a pacák, a következő gombóccal a szájában. Prészlissel.

Vis Major összekulcsolta a két kezét. Eszelős fényekkel a szemében térdre ereszkedett.

- Autó! Autó! Autó! - sírdogálta.

Az agyém-szerű ember véget vetett a soros gombócnak. Lekvár csöppent az állára.

- Nincs - mondta.

Begorombultam. Átvettem a szót.

- És tessék mondani: gombóc van?!

Azután kifogástalan járgánnyal cirkáltunk Fertő City utcáin. Aznap éjjel a népek tisztelték, becsülték a törvényt.

Vis Major beugrott egy nonstop fotószalonba, úgymond a karácsonyi képekért, de nem mertem volna elhinni, hogy valóban a családi albumba szánja azt a lapos csomagot, amit kijövetkor a zakója belső zsebében szállásolt el.

Mentünk tovább. Egyszerre csak azt kérdezte, valami lapályos, szemetes, világvégi helyen:

- Hol vagyunk?

Vállat vontam.

Bólintott.

- Régóta foglalkoztat a gondolat, hogy Eltévedési Maratonit kellene rendezni, e szám természeténél fogva: csak nőknek. Aztán a bírák a versenyzők keresésére indulnának. Több nőt a busmanok közül hoznának vissza, néhányat Nepál hegyeiből, egyet-kettőt asztronauták szednének össze a Holdon. Holtbiztos, hogy a győztest a Napról szállítanák haza.

Megállítottam a kocsit egy düledező deszkapalánk előtt, amelyen mesterien kidolgozott, színes krétafírka díszlett.

Nem iszol, nem dohányzol, nem lélegzel. Nem halsz meg rákban.

Vis Major kilépett az enyészetbe. Nyomban térdig merült egy tócsába, azután elbotlott egy gigászi konzervdobozban. Elment a palánk alatt, amely álságosan fontolgatta: rádőljön-e vagy sem.

Utánaindultam, ám amint kivettem a lábam a járgányból, orrfacsaró bűz rontott rám. A bal első kerék mellett régebben elhunyt állat teteme hevert. A néhai macskából szinte csak a csapzott bunda maradt meg - s a bomlás irtózatossága. Követtem a férfit, aki vonzott, még akkor is, ha némiképpen aberrált volt; mi egyébbel magyarázhattam volna, hogy direkt a szeméttelen szeret sétálni?!

Megzavartunk egy kutyapárt. A kielégült szeretők az ebfélék nehezen érthető szokásához híven egymásnak háttal álltak, kissé feszélyezetten, arra várva, hogy szenvedélyük lohadásával elszabadulhassanak egymástól.

Vis Major empatikusan cigivel kínálta őket.

A pasas belső zsebében lappangó borítékra gondolva elméláztam. Filmre képzeltem a körülményeket. Fantáziám segítségével elszakadtam a szeméttelaptól, a francia kártyalap-szerűen összeforrt ebektől. Mozijelenetemben vadregényes éjszakai helyszín bukkant fel: ősz hajú, bozontos aggastyán hevert egy takarón a tűz mellett, és sűrű agónia közepette, elhaló hörgéssel presszionálta a Hőst: "A Világ sorsa mostantól a te kezében van". És a Hős, aki, mint tudjuk, arról ismerszik fel, hogy vakon mer, hiszen úgymond csak a karján és a lábán tud megsebesülni, farokfelvágva küldetésbe indult.

Említésbe hoztam a magánmozimat. Vis Major meghallgatott, és enyhébben sem sértődött meg. Hanem így szólt:

- Sok év előtt, amikor még felvettem az egyenruhát, bevetették a csoportomat egy banda ellen, amely az isten háta mögött megszállt egy majort, az ott élő

családot túsul ejtve. Mielőtt értünk küldtek volna, egy másik antiterrorista osztag megkísérelte a fogolyszabadítást. A major közelébe sem jutottak, rakétatalálat érte leszállni készülő helikopterüket. Így aztán mi már nagyjából sejtettük is, milyen fegyverzet áll velünk szemben. Nem untatlak a részletekkel. Sikeresen végrehajtottuk az akciót. Ennek öröme meghívtak egy fogadásra. Kikeményített, pengére vasalt, szép őrnagyi kosztümben feszítettem a hadseregnyi magasabbnál magasabb rangú, félrészeg tiszt között, akiknek tompa sejtelmük sem volt arról, mit ünnepelünk, ki vagyok én, viszont ízlett nekik a whisky és a díszkúttól egyenesen bezsongtak, merthogy abban ezernyi tarka égő villogott, és szökött a víz, méteres habbal a tetején; minden buborék más és más színű volt. Ahogy ott ténferegtem, büszkeség dagasztotta kebellem, egyszerre arra lettem figyelmes, hogy egy tábornok szemináriumot tart a kollégáinak, azt ecsetelgetve, miként lehet kijátszani a sajtó éberségét egy-egy akciónál. A túsokra vigyázni kell, a sajtó tús-érzékeny. Kommandós viszont annyi van, mint égen a csillag, a jelentkezők egymást verik agyon a kapuban, hogy növeljék a bejutási esélyeiket, és való igaz: sokba kerül egy-egy specialista kiképzése, de még mindig olcsóbb, mint a főtiszti kar renoméja, amelyre az elvetemült sajtó folyamatosan feni a fogát. Példaként felhozott egy esetet, amelyben a megfigyelők sejtették ugyan, hogy a terroristáknak kézi vezérlésű rakétái is vannak, de erről meg kellett bizonyosodni, ugyebár. Nosza, odaküldtek egy akció-osztagot. És az osztag elszállt, mint a füst, helikopterestől. A következtetés: tévedés kizárva, itten rakéták forognak fenn. Azután azt is mondta még a tábornokom, idült bűnözőkre jellemző mosollyal: nem minden emberélet egyenlő értékű, megkülönböztetünk kísértékű emberéleteket és drágább fajtájú emberéleteket. A drága emberélet arról ismerszik meg, hogy a sajtó exponálja-e vagy sem. Ekkor elment mellettem egy pincér, zsúrkocsit tolva maga előtt. Eltávolítottam az alkalmazottat a kocsifogantyújáról, felkaptam a tábornokot, és a tálcára ültettem, nagyjából a bőlés tál mértani középpontjába, majd az egész kollektívát a szökőkútba segítettem a talpammal. Erre nekem jött néhány önként jelentkező, némelyik pisztolyt is fogott rám. Őket is a medencébe hajigáltam. Aztán letépdستم a paszományaimat, istrángjaimat, s a megkopasztott zubbonyt is a vízbe dobtam. A tábornok közben partra kecmergett, de még buborékokat eregetett. Tudattam vele, hogy leszereltem. Hogy mostantól kezdve civil vagyok. Erre azt felelte, kék, piros és rózsaszínű buborékokkal az orrában, a szájában: KI VAN RÚGVA! És kilátásba helyezett száz esztendőnyi gályarabságot. Ezzel végezvén s meghívtak biztonságára felügyelő osztagért kiáltott, mivel a tisztcskéi még lubickoltak, mint a hattyúk. A biztonságiak állig fegyverben odatrappoltak, és dízsorfolat álltak a kivonulásomhoz. Na, ne hatódj meg, alighogy hazaértem, egy másik alakulat jött értem; hentesül összeverték, bilincsben vittek el. Valahogy mégis megúsztam élve. A tábornokot megkérték, fáradjon nyugállományba, engem pedig arra, hogy többé ne mutakozzam a sereg környékén. Hát így rúgtak ki az őrnagyságból.

Az elhidegült ebek különváltak egymástól, és elügettek; csak egy füstölgő csikket hagytak hátra.

Bambi értünk kiáltott, s egy lebujihoz küldött bennünket, mondván, hogy a mentősök is útban vannak. Izgatott felhangú eligazítást tartott a ránk váró feladatról.

A Mókázókhoz címzett mulatdában nézeteltérés robbant ki néhány ivócimbora között, s a társaság egyik tagja halálra sértődött, mert le-AIDS-eszték.

A fickó elborult, eltört egy flaskát, és csapra verte az ereit. Igyekezett

minden útjába kerülőt beszennyezni a vérével, minek következtében a lebuji közönsége fizetés nélkül távozott.

Ezután a elsötétült elméjű pacák az utcára tántorgott, és ott folytatta örvöngését. Kirakatüvegeket zúzott be puszta kézzel, és azt üvöltözte, hogy ő AIDS-es, megpróbálta összefogdosni az arra járókat.

Pillanatnyilag úgy fest, mint egy defektes öntözőkanna, és senki nem mer hozzányúlni, másként pedig aligha lehet hatástalanítani. Az esemény hírére megjelent egyenruhások azon tanakodnak, hagyják-e elvérezni vagy lőjék le, távcsöves puskával, higiénikus távolságból.

Bambi még azt is hozzátette, hogy szerinte a helyzet kis mértékben sem vicces.

Vis Major ült a kormányhoz. Egy percen belül a helyszínen voltunk.

Azután mi sem igen tudtunk mit kezdeni a fickóval. A negyven év körüli, dagadt izmú, gólem termetű férfi mélyen kivágott tintakék atlétában, koptatott szürke pamutmelegítőben zsongott az utcán. Testszerte vérzett. Félő volt, hogy sokáig húzza.

A szamuráj megközelítette a pacákat, s lassan körözött körülötte. Csendesen beszélt hozzá.

A gólem kiabálva válaszolt, és megpróbálta eltalálni a vérével.

Azt hittem, rosszat álmodom. Hittem abban, hogy percekben belül felébredek, és kiderül: okos, szép világban élek, nincs ózonseb, nem fertőznek nyavalyák, megszűnt az éhezés, kiveszett a téboly.

Vis Major beszélt, beszélt.

Rádöbbsentem, hogy ébren vagyok; így kell élnem.

Az ezer sebből vérző pasas megállt, azután leült a járda szélére. Erősködött, hogy soha nem nyúlt férfihoz. Csak nőket szeretett, számolatlanul. De most megöli magát: elvérzik. És megöli a fél várost: a vérével.

Vis Major azt felelte, hogy a HIV-vírus nem diszkriminál, bármilyen szexualitású egyént megfertőz, ha erre alkalmat adnak neki. Azután megemlítette a pasas sudár termetét, kirívó izomzatát, bivalyerejét; és ezzel összefüggésben azt is, hogy a pozitív orvosi lelet még nem okvetlenül halotti bizonyítvány, ekkora szervezettel még a vírusnak is meggyűlik a baja.

Vis Major szövegelt, szövegelt; érvelt, hízelgett, és egyre közelebb ment a pasához.

Egyszer csak leült mellé, a járda szélére, és ekkor a férfi elsírta magát, de kis híján én is.

Egy szkafanderbe bújt mentős - vagy egy elkószált asztronauta - becserkészte őket. A nyöszörgő pasas háta mögött dőfésre emelte a kezében tartott fecskendő.

A szamuráj egyetlen mozdulattal megállította. Mondott valamit az atlétának, s amikor az bólintott, Vis Major engedélyt adott a szúrásra.

Tovább cirkuláltunk Fertő Cityben. Egyetlen pillantásra sem tévesztettem szem elől a szamurájt, mivel hevenyen gyanakodtam a dzsekijébe dugott borítékra. Karácsonyi fotók?! Húsvét-tájt?!

De Vis Major nem moccant el a kormány mögül, nem érezte sürgető szükségét annak, hogy bármit is tegyen a csomagocskával. A szíve fölött hordozta, s beérte ennyivel.

Váratlanul azt javasoltam, hogy vegyünk magunkhoz némi lélekmelegítőt,

mondjuk: egy-egy jégkrém képében.

Vis Major nem reagált.

- Ballerini - emlékeztettem.

Felrezzent, és gépiesen azt mondta:

- Nagy kő kéne a nyakába, és folyó víz.

- Rachen Ballerini - sóhajtottam.

Ekkor a mikrofonért nyúlt, és közölte Bambival, hogy kávéznánk.

- Egészségekre - hangzott a válasz.

Vis Major gázt adott, és eltépett e legközelebbi fűszerüzletig.

A bejárat felé siettünkben utolértünk egy aggastyánt. Az álmatlan férfiú két mankóra támaszkodva, elszántan araszolt befelé. Előreengedtük az ajtóban.

A matuzsálem a kosártartó pulthoz lépett, és féltő gonddal elhelyezte rajta a mankóit, előbb a jobbot, majd a balost.

Ezután fülön fogott egy kosarat, és az üzlet belsejébe indult. Imbolygás nélkül, fűgén lépkedett.

Elképedésünkben egymás kezébe kapaszkodtunk.

- Kelj fel, és járj - suttogta a samuráj.

Vettünk jégkrémet.

Mire a nyalánság elfogyott, a komor falakkal körbekerített

Ballerini-villához érkeztünk. A bejáratától távol, az északi oldalt lezáró hegy tövében megálltunk.

- Mit gondolsz...?- kérdeztem szorongón.

- Nyomás - felelte.

Zsebre vágtunk egy-egy elemlámpát. Nesztelenül becsuktuk magunk mögött a kocsiajtót.

Lélegzetemet visszafojtva bámultam a kőfal fölé magasodó télikert holdfény-foncsorozta üvegkupoláját.

Vis Major bátorítóan megszorította a kezemet, de maga sem hitte, hogy kellőleg felbátorodtam; a számra hajolt, és fennköltén megcsókolt.

Nekifutottunk, és fellendültünk a kerítés tetejére. Lehasaltunk egymással szemközt. Hűvös borostyánlevelek simultak arcunk alá. Levetettük magunkat a falról. Csaknem zajtalanul surrantunk előre a nyirkos avaron.

Kavicsos sétatúthoz érkeztünk. Az üvegcsarnok, akár egy hatalmas óceánjáró hajó, amely éppen kibukkan egy szorosból, méltóságteljesen magasodott a sziklafal előtt.

Átsurrantunk a ropogó kavicsokkal takart sétányon. Az ajtóhoz léptünk.

Akadálytalanul jutottunk az épületbe. Fülledt levegőt lélegeztünk be, párolgó víz illata érződött.

Egy percig mozdulatlanul álltunk. Hallgatóztunk; szemünket szoktattuk a különös derengéshez. A csarnok közepén ringó víz, az üvegfalak és a kupola játszi tükröződései már-már hajnali világosságot varázsoltak a kertre; nem e világi, ködlő, kékes hajnalét.

Elindultunk. A talajt borító kéregzúzalék minden lépésünk alatt megcsikordult. Sudár pálmafák álltak körülöttünk. A tartóoszlopokra tekeredő kúszónövények rémisztő rendezetlenségben lógtak fölénk, egy-egy hajtásuk a hajunkba kapott. Szíjas leveleikkel bókoló, daliás jukkák sorakoztak mögénk.

Egy pengemerev, tűvégi levél felhorzsolta a nyakamat. Megszólalt bennem a botanikus.

Spanyol bajonett, mormoltam. E harcias jukka-féleség törhegyes levélvégei számos konkvisztádor kedvét rontották el, esetenként örökre, a délibáb-Eldorádó

felé vezető hadiúton.

Vis Major a medence széléhez lépett. A nyugodt víz beezüstözte az arcát; egy pillanatig úgy tetszett, mintha Óz birodalmában járnánk. Az ívelő fahíd közepén álló dézsában kevély pálma díszlett, legyező-forma levelei széttárt pávafarokra emlékeztettek.

- Gyere! - súgtam.

A sziklafalhoz simuló kertvégbe igyekeztem volna. A hatalmas tükör elé.

A szamuráj a kezem után kapott.

Ekkor már én is hallottam.

Léptek csikordultak a csarnok földjét takaró kéregzúzalékon. Halk, óvatos léptek. Különböző irányokból.

Hegyeztem a fületem. Talán csak macskák. Anyaállat a hancúrozó kölykökkel.

Csak hogy a macskatalp nesztelen. És nincs az a felbőszült anyaállat, amely kölykei védelmében csőre töltene a stukkerét!?

A fémes csattanások hallatán hasra vetettük magunkat.

- Hé! - durrant egy csúnya férfihang. - Be vagytok kerítve! Könnyebb lesz a halálotok, ha megadjátok magatokat!

- Neked?! - méltatlankodott a szamuráj. Váratlan lövéssel tett írásjelet a mondat végére.

Mire a gyors válasz megérkezett, a megcsobbanó víz elnyelte Vis Majort.

A meglőtt pasas, egy pálma mögött, görcsösen kapaszkodott a levelekbe.

Láttam imbolygó teste körvonalait. A pálmalevelek recsegve-ropogva tiltakoztak az igénybevétel ellen, majd törzsükről leszakadva a hátára zuhanó férfira lebbentek.

Rádöbbsentem, hogy nem heverhetek ítéletnapig a medence szélén; habár úgy rémlett: ez a nap az ítéleté.

Két alak rohant felém.

A hídláb árnyékába kúsztam, és komolyan fontolóra vettem, hogy lelövöm valamelyik fickót.

Ekkor, az ég tudja, honnan, behemót pacák - vagy egy aktívan vadászó húsevő növény - ugrott a hátamra, könyökét a nyakamba döfte, öklével a csuklómra sújtott, és máris fegyvertelennek mondhattam magam.

Ha kínjaim kisebbek lettek volna, holtbiztosan eszméletemet veszttem, ám a fájdalmak nem hagyták, hogy különváljak a tudatomtól.

A pasas lehengeredett rólam, és a hajamnál fogva talpra segített.

Az imént még közeledni látszó két alak felrohant mellettünk a hídra. A vizet lesték, Vis Major felbukkanására számítva.

A behemót a vesembe mártotta a térdét. Elindultam előtte. Ha nem kapaszkodik a hajamba, összeestem volna. Így is két lépésenként elbotlottam a saját lábamban.

Gyanús volt, hogy rövidesen meghalok, részint azért, mert mindenütt fájtam, másrészt azért, mert peregni kezdett előttem az elmúlt élet.

Lelkem vetítővásznán megjelent ex-főnököm, Bruce. Ledobta zubbonyát, lecsatolta hónaljtokját, majd kihúzott egy stukkert a derékszíja alól is; a harmadikat a csizmájával együtt vetette le. Elkerekedő szemem láttán ekként mentegetőzött: valahogy csupasznak érzem magam ezek nélkül.

Akkor valami jéghidegen intellektuálisat feleltem. Most, utóiratként, elismertem igazát.

A jukkasor mellé érkeztünk. Minden lépés gyötrelmes volt, úgy éreztem, eltört a nyakam, és a behemót mindjárt tovább megy a fejemmel, én meg eldőlhetek

végre.

Mozgolódás támadt mögöttünk. Csobbant a víz; hatalmasat, mélyet cuppantott. Valaki gurgulázott, hörögve sikoltott; lövés dörrent.

A behemót visszapördült. Elengedte a hajamat.

Támaszomat veszítve egy jukka felé dőlt. A fájdalom fehér és rótvörös villámokat cikáztatott a koponyámban. Düh lobbant elmémre.

Letéptem egy levelet a jukkáról. A tenyerembe simítottam, hüvelykujjammal leszorítottam.

A behemót a stukkere után vakarózott. Nem alaptalanul idegeskedett: Vis Major a pribéktársait fojtogatta a medencében.

Összeszedtem megmaradt erőmet, és a pasas hasába döftem a spanyol bajonettet.

A behemót rogyantan visszapördült. Megmarkolta a testébe szaladt pengét.

Kikaptam a stukkert a másik kezéből.

A pisztoly leesett a földre. Utána hajoltam.

Ekkor a pasas mély sóhajjal rám omlott, és szikla-súlyos teste alá temetett.

Mire kiszabadultam alóla, szentül hittem, hogy talpig ősz vagyok.

A stukkert is veszni hagytam. Térdre tápázkodtam, majd keservesen lábra álltam. Talpon maradási kísérleteim bizzar charleston-táncolásra emlékeztettek.

A behemót megmozdult. Felemelte a fejét, a vállát, azután imbolyogva feltérdelt.

Olyan volt az arca, mint a telihold, iszonyú vicsor hasadt rajta, majd bénító üvöltés szakadt fel a torkából, és már lendült is felém.

Újabb levelet szakítottam.

Rám meredt a szeme, amikor felfogta, mivel vittem testébe a pokoli kint.

Azután megrázta magát; maga volt a borzalom, a vadállati fenyegetés.

Egy rém tartott felém, fájdalomtól sokszorozott erővel.

Viharsebesen közelgett. Akár egy iszonyatos tagló.

Torkon döftem a spanyol bajonettel.

Amint a kezemet visszahúztam, sarkon fordultam, és kétségbeesetten futásnak eredtem.

Elátkoztam Ballerini hibbant kertészét, aki gorombábbnál gorombább cserepes növényekkel szegélyezte a télikerti sétautat. Kimeresztett tüskéjű euforbiák meredeztek előttem, ruhámba kapdosva, bőrömbe hasítva. Változatos agavé-gyűjteményen rohantam keresztül; akár egy aknamezőn. Dárdahegyű, karmos levélvégű, alattomos gyilkosok kuporodtak a lábam alá. Borulékony agyagcserepeken gázoltam át, érzésem szerint vészesen közeledve a teljes tébolyuláshoz, a sikoltozós, végső összeroppanáshoz.

Vis Major a hídon hajladozott, egy gigászi termetű Ballerini-pribék ostroma alatt. A fénykorán túljutott, korlátját veszített hidacska is hajladozni látszott.

Figyelmetlenségem jutalmául hirtelen a lábam előtt termett egy gránitkorsó, és felbuktatott. Esküdni mertem volna, hogy addig nőtt ki a földből, amíg egy pillanatra félrenéztem.

Hasra vágódtam az aknamező szélén. Arcom vészesen közeledett egy cserépnny, angyalian ártatlannak látszó agavé-rózsához.

Megtartottam a fejemet! Úgy örültem a sikernek, miként szerető szüleim örülhettek ennek csecsemőkoromban.

Ekkor két cipőorr nyomult a látóterembe.

Barátságatlan, fémcsattanást hallottam.

Haza akartam menni. Azonnal haza! Egyenesen le a pincébe, szembefordulni a

fallal, és álló hétig sikoltozni!

- Kelj fel! - mondta egy ráspolyos hang. - Kelj fel, ha nem szeretnél fekve megdöglölni!

Nem hullámindegy?! A pozitúra?!

Felemeltem a fejemet. Sötétszürke nadrágszáron siklott a pillantásom, egyre feljebb. Derékszíz, öklömnyi fémcattal. A csaton kiterjesztett szárnyú kobra. Micsoda?! Hasig nyitott farmering, domború mellkas, vízhordó vállak, cölöpnnyak. Imbolygó bójafej. Töklámpás vigyor.

Azután a stukkerre meredtem.

Intettem, hogy felkelek.

Érzékeltettem, hogy nehézségeim támadtak tápaszkodás közben.

Támadtak is, a hibbant kertész helyenként túl alapos munkát végzett. Kitéptem egy cserepet a földből.

És a cölöpnnyakú pasashoz vágtam az agavét.

Ezernyi tigriskarom mart az arcába.

A pribék sikoltva hátratántorodott.

Ujjai szétnyíltak.

Elkaptam a pisztolyt.

Futásnak eredtem.

A cölöpnnyakú üvöltve utánam nyúlt. Belecsimpaszkodott a hajamba, és a földre rántott.

A vállam fölött, vaktában löttem hátra.

Hanyatt estem. Láttam, hogy vérző vállal felém dől.

Elgurultam előle. Elnyúlt, hason.

Tarkón csaptam a fegyverrel.

Meg sem kottyant neki.

Feltérdelt, és a sérült válla felőli karjával irtózatosan szájon vágott.

Újra löttem.

Nem mozdult többé.

Szörnyű robajjal leomlott a híd.

A szamuráj széles ívben a vízbe vetette magát.

A pribék kapaszkodni próbált. A korlát után tapogatott, ám a korlát már nem létezett.

Ekkor a pasas elrugaszkodott.

Fejhosszal győzött a pálma előtt. Mire rádöbrent, hogy előreengedhette volna a növényt, a mázsás dézsa letaglózta.

Körülnéztem.

Vis Major a partra úszott. Egymásnak dőlünk, olyképpen, ahogy a katonák gúlába rakják a flintáikat. Ő csöpögött.

- Hogy vagy? - kérdeztem.

- Megkérem Bebermeyert, hogy tetováljon rám koporsófedelet. Hát te?

- Idegi alapon rohadtul. Hányan lehettek?

- Nem tudtam összeszámlálni őket. Állandóan kavartak. Némelyik többször fordult. És most?

- A tükör - emlékeztettem.

- Jobb, ha nem nézel bele.

- Összetörjük.

Kéz a kézben a tükörfal felé indultunk. Felváltva húztuk a lábunkat. Hol balra sántítottunk, hol jobbra.

Ekkor két felületesen kezelt pribék iramodott utánunk, főként vak, semmint

bátor rohamra.

A tükör közelében jártunk.

Vis Major megfordult, jelezve, hogy kész felvenni velük a harcot.

Az atléták felgyorsultak.

A szamuráj félreszökkent, s így elrobogtak mellette.

Vis Major utánuk kapott, és a hajukba markolva összeütötte a fejüket.

A két faltörő kos iszonyú lendülettel áthatolt a tükrön.

A tükörfal megreccsent és leomlott.

Ugyanez történt a mögötte álló vastag üveglappal is.

Amikor a robaj elhalt, s nem záporozott több üvegcserep, felpillantottunk.

Az utolsó szilánk elhulltával a hegybe vájt szobában automatikusan felgyulladt a lámpa, akár a hűtőszekrényben, amikor rányitják az ajtót.

Sarki hideg áradt felénk. A télikerti levegővel találkozva párává gomolyodott.

Fagyasztókamra előtt álltunk.

Az üvegcsarnok félhomályához képest a gyengén megvilágított szoba fényes kirakatnak tetszett.

Játszószeretek heverték a földön, zúzmarás, hízó jéggel bevont fajátékok, babák, mackók.

Hullott szőrű hintaló állt a trónus mellett.

Rachen Ballerini ült a trónszéken, rózsás színű, mell alatt húzott, fodros ruhában, lehunytt szemmel, nyakán fekete bársonyszalaggal, fagyosan.

A befalazott leányszobában lógó, gyásztüllel takart fotókra és az építőmester rajzára gondoltam.

Borzongva álltam a dermesztő párában.

Hallottam, hogy a szamuráj Bambival beszél.

- Megtaláltuk Rachen Ballerinit a régi villa télikertjében. Küldd a helyszínelő stábot. És végy egy mély lélegzetet, azután tárcsázd fel Lasalandrát, akár a legszebb álmából. Kérd, hogy azonnal induljon.

Bambi, bár éles eszű nő volt, hitetlenül kérdezte:

- Meghalt?

- Ki tudja, mióta: egy fagyasztókamrában ül, nyakán széles, fekete szalaggal, és csaknem bizonyos, hogy a szalag alatt drámai apukája ujjnyomait találjuk.

Amíg a stábra vártunk, alig több, mint tíz percet, Vis Major rádión elbeszélgetett Blickékkal, majd belépett a jeges padlójú kamrába. Nyirkos ruhája fehér füstöt eregetett a hidegben.

Körüljárta a lányt.

Mire Lasalandra megérkezett, fényárban úszott a télikert; a kollégák összeszedeggették a pribékek porhüvelyeit.

A zsarufőnök sápadtan állt a bizarr díszlet előtt.

- Érte megyek - közölte a szamuráj.

- Tegye meg - bólintott Lasalandra. - Kétszáz embert is összeriadóztathat. Ha nem találják a palotájában, keressék tovább a lebujaiban, a kuplerájaiban. Nézzenek be az Isten háta mögé is!

Vis Major a belső zsebébe nyúlt, kivette az ázott borítékot, és átadta Lasalandrának.

- Belül száraz - mondta. - Vigyázzon magára, uram.

- Látom még?

- Viszlát - felelte a szamuráj.

A kocsiban nagyon kért: értessem már meg vele, mi bírta arra Ballerinit, hogy ilyen végtisztességet adjon a lányának!?

Pszichológushoz küldtem a problémájával. Majd az mindent megmagyaráz, megokol, értelmez.

Hirtelen a fejemhez kaptam.

- De hiszen magától Ballerinitől is megkérdezhetné! Hozzá megyünk, nemde!?!

Rám pillantott, s elrémültem arcától. Azt olvastam le róla, hogy nem kíván szót váltani a kuplerájossal. Mélységesen mély gyűlöletet olvastam ki a szeméből.

- Igazad volt - mondta. - Mindenben, amit a paliról összehordtál. Nem alacsony tandíjért, de megtanultam, hogy figyeljek az ösztöneidre.

Kifelé tartottunk a városból. Utunkat fenyőerdő szegélyezte.

- Mindjárt találkozunk Blickékkal - tájékoztatott, s szokatlan közlékenységével egészen elképesztett. - A parkolóban várnak ránk néhány jobbféle fegyverrel.

- Nincs szükségem stukkerre - közöltem.

Megemlítettem a spanyol bajonettet.

Vis Major elismerően fűtlyentett.

- Nahát, te botanikailag kész nindzsa vagy! Most talán összeeszkábálhatnál néhány fűvócsövet.

- Cikizel? Ne cikizz, mert észrevétlenül eltehetlek láb alól! Sosem tudhatod, mit hozok be a kertből, miből főzöm ételedet. A legszebb, legkedvesebb virágos növények magjából egy-kettő is elég. Soha, senki nem tudná bebizonyítani a bűnösségemet! Ha mondjuk magadra, haragítanál azzal, hogy fenemód jól érzed magad, javasolnám, hogy süssünk szalonnát. Magam faragnám neked a nyársat. Ennyi elég is lenne. Ha arról a nyársról szalonnáznál, utána sokáig nem látnék letörölhetetlen vigyort az arcodon. Egy csomó közkedvelt növény megérdemelné, hogy csak receptre adják ki a patikában.

- Talán előadásokat tarthatnál az Elégedetlen Asszonyok Klubjában. Esetleg ötleteket szállíthatnál valami krimiírónak. Arról nem beszélve, hogy fegyverviselési engedélyt követelnék tőled télikert-látogatáshoz.

- Te beszélsz?! Speciális munkaruhát kellene kiharcolnod a szakszervezettől. Neked direkt vízhatlan cucc járna. Búvárruhában kéne munkába indulnod. Tündérien el tudlak képzelni, amint ötvenkettes békatalpakon becsattogsz egy lebuja, és teljes komolysággal rendet teszel.

Begördültünk az útszéli parkolóba.

Blickék már vártak ránk. Feltűnően merevnek láttam a négy férfiarcot. Nem valószínű, hogy plasztikáztatták a ráncaikat. Inkább feszültek lehettek.

- Elhoztunk mindent, amit kértél - újságolta Blick, az elfojtott izgatottságtól olyan halkán, hogy csaknem fuvolázott a hangja. - Beszélgettünk Sidney-ékkel. Szeretnénk veled menni.

- Nem - felelte a szamuráj. - Ez két-kamikázás balhé. Kyrát úgysem tudom visszatartani. Lehet, hogy simán végzünk.

- Lehet, hogy nem - kockáztatta meg Titus. Szőkesége szinte fluoreszkált.

- Lehet, hogy nem - hagyta rá Vis Major. - Gyertek utánunk, maradjatok a közelünkben. Ha szükség lesz rátok, szólni fogok.

- Ha lesz mivel - morogtam. Pompásan emlékeztem a Ballerini-killer ökörláncos taktikájára: első lépésként a CB-rádiót semlegesítette, s csak azután kezdett volna a humán tényezők kiküszöböléséhez.

Ryan felpattintotta kocsijuk csomagtartófedelét. Birokra kelt egy nagyobbacska kofferral. Sidney a segítségére sietett.

- A hátsó ülésre tegyék, hogy kéznél legyen - kérte Vis Major, Blickék csomagtartójában régészkedve.

Megdobott egy golyóálló dresszel.

- Vedd fel - parancsolta.

Az arcába nevettem.

- Eső után köpönyeg.

- Lesz még zivatar - jövendölte.

Ryanék sérv-esélyesen vonszolták az ólmos ládikót a járgányunk felé. Amikor betuszkolták a hátsó ülésre, meglett a sérvük, mi több, rögtön ki is záródott.

Felöltöttem a nyakig csukott kombidresszt. Utálkozva ráhúztam a nadrágot, kabátot.

A szamuráj észrevette fintoraimat.

- Pierre Cardinnal kellett volna terveztetni, tudom én. Majd közbenjárok. A női zsaruk mélyen dekoltált modellt kapnak, leheletnyi vállpánttal, esetleg egy kis diszkrét zsabóval. A bugyirészen szó sem lehet ilyen durva vaskosságról. Csak egy keskeny szalag fusson elől-hátul.

- Mit szólnál a popsin egy kis masnihoz? - kérdezte Blick töprengőn. - Nem, inkább csipke legyen! Egy sor halványzöld csipke. Elhalna a lélegzetünk!

- Hiába élcelődtek! - pattogtam. - Hátulgombolás korom óta nem volt ilyen kényelmetlen viseletem.

- A praktikus oldala felől nézzed - ajánlotta Blick. - Páncélnapozótok ellátja az életfontosságú szervek védelmét: szív, tüdő, máj, zsigerek, elsődleges nemi jelleg. A fejetekre meg vigyázzatok!

A kocsni felé indultunk.

Blickék felszisszentek mögöttünk.

- Mit kívánunk? - sóhajtott Ryan, felindulástól fojtogatottan. Új porcogó lehetett még, nem tudta, hogy illetlent kérdez.

- Boldog új évet - felelte Vis Major.

Elsöpörtünk.

A szamuráj megparancsolta, hogy nyissam fel a koffert, és vegyem szemügyre a tartalmát.

Megtettem, majd megkérdeztem:

- Irak? Szomália? Szerbia? Falkland-szigetek?

- Csak ide megyünk, a kuplerájoshoz - legyintett.

Összeturkáltam a géppisztolyokat, kézigránátokat, tartalék táraikat, hajítópengéket.

- Nem találom - sóhajtottam.

- Mit?

- Nincs páncéltörőnk! Nincs felfújható helikopterünk! Hol a tengeralattjáró?

- Elsüllyedt. Láttál már ilyesmit?

- Harminchatszor is megnéztem a Gyalog galopp-ot. Teljesen tudom, hogyan kell használni a Szent Kézigránátot.

Ő is ismerhette a filmet, mert kegyeskedett elmosolyogni magát.

- Ellenségünk megdöglend - idézte. - És most fordítsuk komolyra a szót.

- Jó: szeretlek.

- Dolgoztál már Uzival?

- Még nem dolgoztam, de már lőttem vele. Késhajigálásban is régi cirkuszista vagyok.

- Szuper.

Letértünk a fényvisszaverő táblákkal ellátott, biztonságos, kedves közútról. Zúzott kövel borított erdei ösvényen gurultunk.

Táblák siettek felénk, kétfelől, mindkettőn azonos szöveg állott, vicsorító, vörös festékekkel: MAGÁNÚT.

Ezután sorompó toppant elénk, arra az esetre, ha véletlenül nem akartuk volna komolyan venni a magántulajdon szentségét.

A sorompó elröpült.

Aszfaltozott úton suhantunk tovább. Fák magasodtak körénk, vastag törzsű, idősödő mamutfenyők, ezüstkék Atlasz-cédrusok, selyemfenyők. Néhány királyi-szép, terebélyes emeletekből álló libanoni cédrust is láttam.

- Ez Ballerinié?! - nyögtem.

- Megvette - bólintott Vis Major.

- Ez az erdő nem magától nőtt ide - mondtam. - Ezek válogatott fák!

- És e szépséges erdő mélyén, válogatott kastélyban él mindkettőnk kedvence, talpig gyászban. Válogatott meseautók állnak rendelkezésére, válogatott hóhérlegények ügyelnek testi épségére. Tedd a kezem ügyébe az AR-15-öt.

Megkapta, amit kért, s ekkor felfogtam végre, hogy nem nászútra indultunk.

Vártam, mikor bukkan elénk a kastély. Várhattam, csak az erdő sűrűsödött körülöttünk.

Átrobogtunk a patak fölött; rágyönyörködtem a hídkorlát pillangós mintáira.

Gondoltam, közeledünk.

Kisvártatva újabb patak keresztezte utunkat, ennek hídja fölött pagoda-szerű kupola ívelt, tartóoszlopain rózsavesszők csimpaszkodtak.

Azután az út kiöblösödött, díszkutas térbe torkollt, ám a kastély továbbra sem mutatkozott.

Viharsebesen közeledtünk a díszkúthoz. Félttem, hogy a szamuráj nem döntött még, melyik irányt válassza az útelágazásnál. Lecsúsztam az ülésen, és kitámasztottam a lábamat.

Ez mentette meg a fejemet.

Reflektorfények lobbantak szemből, és mellettünk, a fák alatt is.

Géppisztolysorozat kaszabolt a szélvédőre.

Vis Major berántotta a kéziféket, és beletaposott a gázba. A kocsi megpördült, néhány pillanatig habozott, felboruljon-e, majd négy kerékre dőccent, és tovább loholt visszafelé.

Ültem az ölemben csörgő üvegtörmelékkel, dermedten.

Előttünk is kocsi-falanx sorakozott! Kinőtt a földből. Két-két autó egymással szemközt, tripla sorban; a fák alól gördültek elő, hogy eltorlaszolják utunkat.

A benne ülőknek még nem volt idejük kimenekülni a járgányokból.

Talán komolyan azt hitték, hogy megállunk.

Golyózáporral serkentettek erre.

- Vigyázz! - sziszegte a szamuráj.

Elvetettük magunkat az ülésen.

Viharos sebességgel rontottunk a falanxnak, és sikerült; a bösz tempójú kocsi félresodorta az egymás felé fordult karosszériákat.

Csattogás, recsegés kísérte röptünket, fegyverugatás társult hozzá, fejemben a vér dübörgése.

Vis Major nem vesztegette az idejét. A fogaival tépte ki a biztosítószokeket az ölében tárolt kézigránátokból. Nyomta a gázt, kormányozni próbálta a kocsit, és fél kézzel gránátokat hajigált hátra.

Robbanások szaggatták mögöttünk az aszfaltot, fekete füst gomolygott a falanx közepében.

Feltérdeltem az ülésen, két kézzel markolva az Uzit.

Senki nem akart utánunk jönni.

Nem hát, mert éppen elegen voltak előttünk.

A pagoda-tetős hídnál várt ránk a következő torlasz.

A szamuráj félrerántotta a kormányt, és berobogtunk a fák közé.

Kanyarodás közben megeresztettem egy sorozatot a kocsifalanx felé.

Golyófordultával megkaptam a választ.

A lövedékek ijesztően kopogtak mellettem az ajtón, majd elpattogtak a fenébe.

A fák között semmiféle út nem kanyargott; pionírok lettünk.

Titáni fatörzsek között krosszoztunk, szélvészsebesen, ide-oda dülöngélve, rázkódva.

Motorosok vágattak utánunk, szinte könnyedén.

Egy fekete szkafanderes alak fürgén megközelített minket, már-már felugrott a csomagtartófedélre. Jobbjában láncot lóbált.

- Hülyék ezek?! - nyögtem.

Meghúztam a ravaszt.

A lánc az antennánkra tekeredett.

Himbálózva püfölte a fémet.

A motor felmordult és elmaradt mögöttünk.

Vis Major elkapta a mikrofont. A rádió működött.

- Hol vagytok? - kérdezte Blicket.

- A magánút mellett lapítunk Rengeteg kocsifalánx ám elfelé. Mit tegyünk?

- Maradjatok ott. Mifelénk szinte minden rendben.

- Hülye vagy te?! - sikoltottam. - Mi van rendben?!

Reflektorok hasították mögöttünk a sötétséget. A hídtól indult kocsifalánx nyomult utánunk.

A másik motoros behozta lemaradását. Szilaj vágásban közeledett.

Vis Major gyorsított.

A motoros is ezt tette. Meglóbálta a láncot.

A szamuráj a fékre lépett.

A sötét szkafanderes alakot katapultálta az ütközés.

Magasra pattant, akár egy labda, majd bukfencezve-pörögve ereszkedni kezdett.

Elfutottunk alóla.

Jobbra kanyarodtunk a fák alatt; a motorházfedél zörögve lifegett előttünk, szakadt lökhárítónk bokrokat kaszált le.

A fák távolodtak egymástól. Gyalogösvényen vagy lovas útvonalon jártunk.

Ballerini hóhérlegényei ezerrel üldöztek bennünket. Teljesen elkedvetlenedtem.

Azután feljajdultam, mert a reflektorok fénykörei óriásira tátott pofát villantottak elénk. A járgány szélesebben nyomult felé.

A szörnypofa kőhíd lehetett. Híd: odafenn.

Ám mi odalenn jártunk. Láttam a habos vizet a nyálkás falak tövében.

Vis Major elvethette a pedált: gázt adott. Azután a vállamért nyúlt, és lerántott. Összeborultunk az ülésen.

A köszörny mennyezete a kocsitetőnek rontott.

Olyan hangot hallottam, aminőt még sosem, és nem csoda, ha nem kerestem a találkozást e hanggal: iszonyú, csontvelő-karistoló, éles sikollyal gyűrődött össze és szakadt le a tető.

Zománc potyogott a hajamra, fémdarabok mállottak rám.

Az abroncsok elmerültek a vízben.

A motor sivítva pörgött, kínlódott.

És győzött: járgányunk átkapaszkodott a medren; a ki-kipörgő kerekek magasra nyomták, habosra túrták a vizet.

Hatalmasat fürdőztünk; mintha kabriolettel mentünk volna gépi mosatásra.

Vis Major leállította a kocsit az alagút túoldalán.

- Ugorj! - mondta.

Ugrottam. Nem üres kézzel, magammal cipeltem az Uzit és néhány kézigránátot is.

A válogatott pribékek nem jöttek utánunk. Leálltak járgányaikkal az alagút előtt. Egyikük izgatott talkie-walkie-zásba fogott. Néhány fickó átmerészkedett a vízen.

Semmit nem láttam, legfeljebb egy-két apróbb nesz ütötte meg a fületem.

Fél percen belül kiderült: amit neszezésként éreztem, a merész pasasok veszte volt.

Vis Major hirtelen mellettem termett, megragadta a kezemet. Átsurrantunk a patakon.

A killerek a fák között kószálva átjárót kerestek a víz fölött.

Elővettek cirkuszista emlékeim.

Amikor csend lett köröskörül, a leparkolt kocsikhoz siettünk. A szamuráj finnyálta az általam választott modellt.

Bevágódtunk egy táltos Mazdába. Pillanatig sem tolakodtam, hogy szívesen vezetnék.

Vis Major megfordította a kocsit, és visszafelé krosszozott a fák között.

Ültem csendesesen, ölemben a megfogytakozott arzenállal.

Egy pillanatra a jó étkű emberre gondoltam a garázsból; látni véltem, milyen lesz a feje - amúgy csordultig gombóccal -, midőn megjelenünk előtte, és áthatóan célozgatni kezdünk: valami kocsiféle kellene nekünk, szerfelett.

Nem okozott problémát, hogy az eldobott járgányban maradt a rádió. A Mazdában is találtunk működő modellt, és - minő véletlen!? - a hullámhosszt sem kellett váltogatni.

Vis Major eltársalgott Bambival. Addig is fél kézzel vezetett, s én eltakartam a szememet; fecsejükből csak az igekötőket értettem, bár azokat se mindig.

- Most mi lesz? - kérdeztem, amikor a szamuráj befejezte.

- Bemegyünk a házba.

- Rémlik még az a háromszáz autó a térnél?

- Persze. Ne izgulj, elmentek már. Blick mondta, nem emlékszel?! Ők is jönnek nemsokára.

- Kik? - firtattam sötéten.

- Blickék - sóhajtotta.

- Figyelj, kommandós. Itt minket vártak, mégpedig tudván tudva, hogy kettecskén jövünk. Mellesleg vedd megtsiszteltetésnek, hogy hatalmas erőket vonultattak fel ellenünk. Miből gondolod, hogy Ballerini még nem pattant meg, akár léghajóval is?!

Kiértünk az aszfaltútra. A kastély irányába kanyarodtunk.

- Amint hírért veszi, hogy megszabadult tőlünk, útnak indul. Felfújja a helikopterét, vízre löki a tengeralattjáróját, vagy páncélautóba pattan.

- Aha - bólintottam. - Minket még üldöznek! - sikítottam hozzá.

Szélesebb járgányok süvítettek felénk szemből.

Vis Major elvigyorodott.

A kocsik lóerőhalálában elsuhantak mellettünk.

- Most mi van? - nyögtem. - Már nem kellünk nekik?

- Marhára menekülnek - felelte a szamuráj a rosszféle mosolyával. - A főnökük halott. Máris szaglik.

- Ugye szó szerint vehetem?!

- Hamarosan - bólintott.

A torlaszhoz érkeztünk. A ronccsa lett, kiégett kocsikat kerülgetve, néhol a fák között cikáztunk tovább. Az útelágazásnál jobbra kanyarodtunk.

Fák ölelésébe vont kastély emelkedett elénk, baracksárga, soktornyos, kecses épület. Az utat kísérő lámpasor a bejáráshoz vezetett minket.

Elhagytuk a Mazdát, felsiettünk a lépcsőn.

A korlát mellől öltönyös, komor melák ugrott elénk.

Arra sem volt ideje, hogy maga elé rántsa a nyakában lógó géppisztolyt.

Vis Major talpába ütközve megnyekkent, és elhúzott félmagasan.

Berontottunk az épületbe. Teremtett lelket sem láttunk az aulában. Újabb lépcsősor tornyosult elénk.

Éberem lépkedtem, akár nemrég a pincében, ajtóról ajtóra; miként a gyakorlatokon, midőn sosem tudhattam, mikor, merről pattan elém az ellenfél.

Felértünk.

Benyitottunk egy hatalmasan díszes ajtón.

Tágas szobában találtuk magunkat. Szemközt, a két földig érő ablak között baldachinos ágy magasodott, jobbkézről díszesen faragott, aranyozott keretbe foglalt tükör uralta a falat, közepén ovális asztalka ácsorgott törékeny gidalábakon, barokk székek karéjában.

Az egyik széken Ballerini felsége ült.

Úgy meredt ránk, mintha réges-régen tartana a kastélyban kóborló szellemektől; s végre, sok-sok átizzadt éjszaka, padlónyikorgás, láncsörgés, huhogás után találkozott volna a rettegett fehérleplek lelkekkel; úgy nézett ránk, mint aki megbizonyosodott végre: nem félt hiába.

Nem szólt semmit, arca mindent elmondott. Iszonyat, fájdalom vonaglott vonásain. Elsírta magát.

Az asztalra borult. Szikár háta meggörbült, a tarkójára tűzött apró kontyból kibomlott egy őszes tincs.

A padlóig érő tükörbe néztem, és belefeledkeztem. Öltözékemben aligha mehettem kéregetni: ki ad alamizsnát egy kövérek koldusnak?! Eszembe jutott a lóálló napozó, mint kövérítő tényező.

Kissé ferdén állt a fejem. Erről eszembe jutott egy nemrég pofozkodás.

Azután a báli készülődés, a sárkányok hercegkisasszonya a tükör mögött, a sárkánybőrből varrott ruhában táncoló Derina, Peter karján.

És a halott lány.

Vis Major után kaptam.

A szamuráj olyannyira meglepődött, hogy hagyta magát lerántani. A földre tepertem a pasast.

Abban a pillanatban, amikor géppisztolysorozat vetette szét a tükröt.

Vis Major elgurult mellőlem, szinte nyomban feltérdelt, s kezében felugratott az AR-15-ös.

Az asszonyhoz kúsztam.

Ballerini felesége a földön feküdt. Halántékán apró seb kereklett, vér

szivárgott a száján, fülén. Kialudt szemében könnycseppek csillantak.

A szamuráj felállt. Belépett a tükör mögötti gardrób szobába.

Ballerini a földön ült.

Jobb karját a hasához szorította, a másik kezével mindhiába nyújtózkodott elejtett fegyvere után.

Vis Major elrúgta előle a géppisztolyt. Ledobta az AR-t.

Ballerini hátrafelé csúszkált a padlószőnyegen. Mellette rendezett sorokban elegáns ruhák lógtak vállfaikon. Azokba kapaszkodott, s ahogy talpával taszigálta magát, végigrákolta a ruhasoron, öltönyök, selyemszoknyák, ropogósra vasalt ingek, letépett vállfák záporoztak a vállára.

Ballerini elért a szoba túlsó végére.

A szamuráj megállt fölötte. Lehajolt, elvette a kezét a hasáról.

Félreszökkent a feléje lövellő vér útjából.

- Szevasz - mondta. - Ebbe belehalsz. Rövid leszek, mert nem húzod sokáig. Megtaláltam a lányodat. Rachen szép lány volt. Szép, mint akármelyik fiatal lány. Mosti ízlés szerinti tökéletes, szilfid alakkal; igazi csontmodell. Annyi gyereket gyűrhetnél magad alá, amennyivel csak elbírtál. Soha egyikük sem tiltakozott, annyira félték téled. De a saját lányod ellenkezett. Ahhoz szoktattad. Te neveltél úgy, hogy önálló akarata legyen. Mikor tűnt fel, hogy elernyed, nem, hánykolja magát, eltűr magán: nem él már?!

- Rohadj meg - sziszegte Ballerini. - Szégyenbe hoztál. Százszor mondtam neked: a családom szent...

- És éltetek így, a klasszikus klisé szerint: Don Keresztapa és Donna Keresztanya. Nyugodtak lehettetek: Rachen holttestét felravataloztátok, a családi szentség nem sértődött. Mindenki elhitte, hogy gyászoltok, hiszen gyászoltatok is. Csak akkor csengett nagyon hamisan a hangod, amikor kérted, követelted, hogy kerítsék elő a lányodat.

- A családom... - hörögte Ballerini opálosodó tekintettel.

- A családod köszöni, jól van. Csak az imént lőtted agyon a feleségedet. A lányod jégszobor.

- Megmondtam neki, hogy ne féljen, a saját apjától nem lehet gyereke, mondtam, mondtam, és nem felelt... Szépen gondoskodtunk róla, anyu megvárta neki a legszebb ruháját, az dukált a kis hercegnőnek... Alszik a baba, apu, anyu vigyáz rá, psszt...

- Jézusom! - nyögte a szamuráj.

Ballerini tágra nyílt szemmel eldőlt a fal mellett. Begörbített ujjvégei meg-megrándultak, lábfeje megvonaglott.

Azután mozdulatlanra csendesedett.

Kifelé menet Blickékbe ütköztünk.

Ryan szaporán vetette magára a keresztet, mindegyik után csókot dobott, és meglehetősen megkönnyebbülten vigyorgott, hogy élve lát viszont bennünket.

Szirénázó kocsikkal egyenruhások érkeztek. Az utolsóként begördülő járgányból Arnon Emmett ugrott elő; lekapta a tányérsapkát, és tenyerével fényesre dörzsölte szép, nyerszín koponyáját.

Odaléptem hozzá, s ezúttal könnyen jött, amit nem tudtam megtenni a bálon.

Homlokon csókoltam apámat.

Beültünk az adoptált Mazdába.

Vis Major beszámolt Bambinak.

Bambi sem maradt adósa.

- Hallottad, mi történt? Lasalandra összetrombitált egy rakás fejest, plusz a Korrupció-ellenes Csoportot, meg még a sajtót is, és most fergetegesen áll a balhé. Sajtótájékoztató hajnali háromkor! Senkit nem fog érdekelni a Ballerini-ügy.

- Nem baj - felelte a szamuráj. - Semmi szépség nincs benne.

- Jól vagy drágaságom? A szíved a helyén, azt régtől tudom. Hát a májad? A veséd?

- Egyben vagyunk; Kyra is. De szívesen levennénk a páncélt, mert még aláfülledünk.

- Tőlem nyugodtan vetkőzhettek, kávézhattok. Értve, oké?

- Szia Bambi.

A szamuráj visszatette a mikrofont. Gázt adott, cigit kért. Leeresztett ablakokkal süvítettünk. Túl gyorsan nem mehettünk, az egyre élénkebb szembejövő forgalom miatt.

- Gyűlnek - sóhajtotta.

Nem szóltam semmit, a löálló cucc levedlésével vesződtem, kabátujjakba, nadrágszárakba és a biztonsági övbe gabalyodva, szorosabban, akár egy kalodában.

A bambuszkерítés előtt lefékezte a kocsit. Kiszálltunk, a kapuig kísért.

- Fürödj meg, aludd ki magad. Gondolj rám, ha akarsz.

- Erre mérget vehetsz - biztosítottam. - Gondolok rád, mindig, mindenütt. Ha bátrabb volnál, bekísérnél.

- Ha még bátrabb volnék, maradnék is. Az sem kis merészség, hogy szeretlek.

- Szevasz, szamuráj - feleltem.

Felágaskodtam. Lehajolt.

Hosszan csókoltuk egymást, összeölelkezve; lehunyt szememből könny szivárgott.

Két tenyerét a hátamra csúsztatta, aztán felemelt, és forgott velem, s reméltem, hogy e szédület végén a házba táncolunk; de más is megörült: gumibroncsok visítottak a saroknál, és felbőgött egy kocsimotor.

Lövések dörrentek; Vis Major összerándult, és a földre bukott velem. Mire leértünk, kivette a stukkert a kabátja alól, felugrott, és elfutott egy sötétkék villanás után.

Fölöttem körbe-körbe forgott az égbolt, egyre kékebb és kékebb lett, azután fényes ezüsthányírrá vált, golyók pengtek rajta, lüktetően fáj a fejem, s valami nyálkás langyosság kúszott az oldalamon.

Felnyitottam a szememet; a bambuszredőny rései közt rám sárgállott a nappal.

Átgördültem a hasamra; enyhe fájdalom nyilallt a csípőmbé, akkora csak, mintha megkarmoltak volna. A nagyobbik nyilallás a fejemben jelentkezett, ettől felnyögtem.

Lépteket hallottam sajgó koponyámban. Vagy a szobában.

- Huhhh - mondta egy ismerős hang. Azután berregett is egy kicsit, és rájöttem, hogy ez csak Blick lehet.

Visszafordultam a hátamra.

- Ne pörögj már, mint egy bűgőcsiga. Vis Major azt mondta, piszkosul

odaverted a fejedet, amikor az a genya Schwarz rátok lőtt.

- Kimitcsinált? - kérdeztem, s mintha öklömnyi kavicsokkal lett volna tele a szám. Vagy gombócokkal. Mákossal, prézlissel. Brrr.

Blick leült mellém. Szép, sötét írisze körül hajszálerek rajzolata látszott.

Olyan féhéren ragyogtak a fogai, akár a csempék a fürdőszoba falán.

- Schwarznak végképp elment az esze, és megpróbálta lelőni Vis Majort. Ami majdnem sikerült is, mert hiszen mély búcsúzkodásban talált benneteket. Szegény jó, néhai Schwarz nem számolt azzal, hogy Ballerinitől jövet még viselitek a páncélozást, illetve te nem viselted, majd meg is nézheted magad, ha elmegyek, de előtte vegyél be két marék nyugtatót.

- Schwarz? - nyöszörögtem. A memóriám iparkodott, de még odáig sem jutott el, hogy önmagammal azonosítsam.

- Uramisten, csak néhány óra telt el, és máris ennyire elgyöpösödött az agyad?! Nyílik-e már a gyermekláncfű?

Blick hirtelen elkomorult. Megérintette a homlokomat.

Csokoládészínű kézfeje és rózsálló tenyere volt.

Megfogtam a kezét. Forgattam, nézegettem.

- Édesem - mondta Blick. - Néger vagyok.

- Szép is vagy te - feleltem.

- Szóval Schwarz hátba lőtte Vis Majort, a másik golyó a te jobb csípőcsontodból kanyarított ki egy darabot. Ne izgulj, Bebermeyer egy zseni.

- Nem!

Már láttam is magam, tetőtől talpig cipzárokkal borítva. Fenemód sikkes lesznek: ott jönnek ki a bőrömből, ahol csak akarok. Felöltöm, lehajítom, akár egy kezeslábast.

- De - bólintott Blick. - Zseni. Feküdj nyugodtan, enyhébb agyrázkódásod is van, az eséstől. Most eltépek, tudod, ma tartjuk a feleségem születésnapját.

Délután Ryan hoz valami kaját. A tea itt ácsorog melletted, a telefont üzenetrögzítőre kapcsoltam, a fürdőszobát balra találod. Újságot is hoztam.

A takaróra dobta a lapot.

Azonnal szemem ütött a kövér szalagcím: VIS MAJOR.

A fotókon Rachen Ballerini ült a trónusán.

- Vis Major? - kérdeztem.

Blick a homlokára csapott; álnok vigyor futott szét az arcán, egyik fülétől a másikig.

- Jó, hogy említetted! Majdnem kiment a fejemből. Vis Major üzent valamit. Mit is?

A párna alá nyúltam.

- Ne kotorássz! - szólt rám. - Elraktam a stukkert a naftalinba. Vis Major azt üzeni, hogy imádni fogsz velem dolgozni. Nem dicsekvésképpen mondom, de ő is imádott. Ám, mielőtt még túlzottan megszoknál, fogadd el a gondolatot, hogy újra vele kell dolgoznod. Szóval, ennyi. Ja, és hűtsd be a pezsgőt, nemsokára, mert a múltkor csak félig ittátok ki. Hát ezt üzeni.

Blick elment, és még a kapuig sem érhetett, mire lefejtettem a csípőmre ragasztott flastromot, és megnéztem a nyílalló sebet összefogó, kecses masnira kötött öltéseket.

Bebermeyer nem cipzárral kedveskedett nekem.

Lemásztam az ágyról, balra fordultam, és a fürdőszobába értem. Tükör kellett a tetováció elolvasásához. A tükör előtt helyükre fordultak a betűk, s kissé a világ is; a pasas, aki vonzott, nem volt méltatlan hozzám.

s ha addig élek
is: inkább engem hagyj el,
mint magad, Kedves!